

A
DR. CSONT
névsorozat alapjául
szolgáló regény

Kathy
Reichs

TEMPERANCE BRENNAN-SOROZAT

Csúszás

CSUPASZ CSONTOK

FORDÍTOTTA
BÉRESI CSILLA

A SZERZŐ MÁR MEGJELENT MŰVE

VÉGZETES UTAZÁS

ELŐKÉSZÜLETBEN
A TEMPERANCE BRENNAN-SOROZAT
KÖVETKEZŐ KÖTETE

A SZERZŐ MÁR MEGJELENT IFJÚSÁGI MŰVEI

VIRALS – FERTŐZÖTTEK
VIRALS – KINC SVADÁSZOK

CSUPASZ CSONTOK

KATHY REICHS

BUDAPEST, 2014

Kathy Reichs: BARE BONES
Copyright © 2003 by Temperance Brennan, L.P.

Első magyar kiadás: Fumax Kft., 2014
Hungarian translation © Fumax Kft., 2014

Szerkesztő: Koncz Ákos
Korrektor: Kótai Kata
Tördelő: Oszoli Judit
Műszaki szerkesztő: Benes Attila
Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője

További információ kiadványainkról és
kedvezményes vásárlási lehetőségek:
www.fumax.hu

Facebook-oldalunk:
www.facebook.com/fumaxkiado

Nyomta: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli
engedélye nélkül tilos ezt a könyvet vagy bármely részletét
sokszorosítani vagy bármely formában közzétenni.

ISBN 978-963-9861-86-2

CSUPASZ CSONTOK

MIKÖZBEN ELTAKARÍTOTTAM A HALOTT ÚJSZÜLÖTT maradványait, a pasas, akit később megöltem, épp Charlotte felé repesztett a kocsiján.

Akkor azonban még mit sem tudtam erről. Soha hírért nem hallottam, ahogyan a hátborzongató játékot sem ismertem, amelyben szerepet vállalt.

Ebben a pillanatban az volt az egyetlen gondom, mit mondok majd Gideon Banksnek. Hogyan közöljem vele, hogy meghalt az unokája, a legfiatalabb lánya pedig szökésben van?

Agysejtjeim egész délelőtt ezen nyűglődtek. Törvényszéki antropológus vagy, érvelt a logikus branches. Nem a te dolgod, hogy felkeresd a családot. Az orvosszakértő majd megkapja, mire jutottál, a gyilkossági nyomozó pedig leadja nekik a hírt. Telefonon.

Mindez igaz, tiltakoztak a lelkiismeret bajnokai. Ez az eset azonban más. Hiszen *ismered* Gideon Bankst!

Mély szomorúság fogott el, miközben a kicsiny csontkupacot visszaszuszakoltam a tartályába, ráerősítettem a műanyag fedelet, és felírtam rá az esetszámot. Milyen kevés vizsgáltnivaló, milyen kurta élet!

Elhelyeztem a kis kádat a bizonyítékok szekrényében.

Emlékezetért felelős idegsejtjeim közben elém vetítették Gideon Banks képmását. Ráncos barna arc, bongyor ősz hajzat, a hangja meg olyan, mint amikor feltéped a szigszalagot.

Aztán kibővült a kép.

Aprócska férfi, aki kockás ingében a felmosóröngy fölél hajol.

Emlékezetért felelős sejtjeim egész délelött ugyanezzel a képpel szolgáltak. Hiába próbáltam lecserélni, mindegyre ez jelent meg lelki szemeim előtt.

Gideon Banks és én közel két évtizeden át, egészen három évvel ezelőtti nyugdíjba vonulásáig dolgoztunk együtt a Észak-Karolinái Egyetem charlotte-i kirendeltségén. Időről időre megköszöntem neki, hogy tisztán tartja az irodámat és a laboromat. Születésnapjára üdvözlőkártyát, karácsonyra pedig kisebb ajándékokat kapott tőlem. Tudtam, hogy lelkiismeretes, udvarias, mélyen vallásos, és imádja a gyerekeit.

A folyosók is ragyogtak a tisztaságtól.

Ennyit tudtam róla. Munkahelyünkön kívül nem érintkeztünk egymással.

Egészen addig, amíg Tamela Banks egy fatüzelésű kályhába nem dugta újszülött gyermekét, és le nem lépett.

Átmentem az irodámba, bekapcsoltam a laptopomat, és szétterítettem jegyzeteimet az íróasztalon. Alig kezdtem bele a jelentés összeállításába, amikor megjelent valaki a nyitott ajtóban.

– Túlzás az az otthoni látogatás!

Ráklíkkeltam a „mentés” ikonra, és felnéztem.

Mecklenburg megye orvosszakértője zöld műtősruhát viselt.

Jobb vállán egy Massachusetts állam alakú halványvörös vérfolt terjengett.

– Szívesen megyek.

Ugyanilyen szívesen vettem volna, ha gennyes pattanások nőnek a fenekemen.

– Személyesen szeretnék beszélni az öreggel.

Tim Larabee fessnek lett volna mondható, ha nem a futás megszállottja. Rendszeres maratoni mértékű edzései azonban kiszikkasztották a testét, megritkították a haját, és kicserzették az arc bőrét. Idültté vált barna sávok húzódtak beesett orcáján és mélyen ülő szeme árkaiban. Ezt a szempárt most aggodalom árnyékolta be.

– Az Úr és a baptista egyház mellett a család volt Gideon Banks életének sarkköve – mondtam. – Ez a hír össze fogja törni.

– Talán nem olyan tragikus a helyzet, amilyennek látszik.

Megsemmisítő pillantásaim egyikével ajándékoztam meg Larabee-t. Ezt a beszélgetést már egy órával ezelőtt is lefolytattuk.

– Rendben – emelte fel inas kezét. – Akkor mégis tragikus. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Banks méltányolni fogja a fáradozásodat. Ki visz ki hozzá?

– Sovány Slidell.

– Jó napod van.

– Egyedül szerettem volna menni, de Slidell hallani se akart róla.

– Tényleg?

Larabee megjátszotta, hogy meglepődik.

– Szerintem Sovány valamiféle életműdíjra pályázik.

– Szerintem meg le akar fektetni.

Feléje hajítottam a tollam, de félreütötte.

– Vigyázz magadra!

Ezzel eltűnt. Hallottam, amint nyílik, majd csukódik a boncterem ajtaja.

Megnéztem az órát. Három óra negyvenkettő volt. Slidell húsz perc múlva itt lesz. Agysejtjeim testületileg megborzongtak. Soványt illetően tökéletes volt köztük az egyetértés.

Becsuktam a számítógépet, és hátradőltem székeemben.

Mit mondok majd Gideon Banksnek?

Átkozott szerencsétlenség, Mr. Banks. Úgy áll a helyzet, hogy a legfiatalabb sarja szült egy gyereket, takaróba csavarta, aztán gyűjtősnak használta.

Csak így tovább, Brennan!

Hurrá! Látóközpontom sejtjei új képpel szolgáltak. Bankset láttam, amint Kodak fotót húz elő repedezett bőrtárcájából. Hat barna arc nézett rám a fényképről. A fiúk haja rövidre nyírva, a lányok lófarkasok. Mind világító fehér fogsorral mosolygott.

Újabb kép, ezúttal félközeli. Az öreg ragyogó mosollyal szemléli a fotót. Szentül hiszi, hogy valamennyi gyermekét egyetemre tudja majd járatni.

Sikerülhetett nekik?

Gőzöm sincs róla.

Levettem a laborköpenyt, és az ajtó mögötti fogasra akasztottam.

Ha a Banks-utódok akkor jártak a Észak-Karolinái Egyetem charlotte-i kirendeltségére, amikor a fakultáson tanítottam, láthatóan hidegen hagyta őket az antropológia. Egyedül egyikükkel találkoztam. Reggie, aki úgy nagyjából a középső lehetett a sorban, felvette az emberi evolúció órát.

Emlékezetért felelős sejtjeim nyakigláb srácot vetítettek elé, aki baseballsapiját szép vonalú szemöldökére húzza. Az utolsó sorban ült az előadóteremben. Értelmi képességei alapján jeles is lehetett volna, de túl lusta volt a szentem, így csak

hármast kapott.

Mikor lehetett ez? Tizenöt éve? Tizennyolc?

Akkoriban sok diák megfordult körülöttem. Holt eleink kutatása okán több alapszakos évfolyamot is vittem. Bioarcheológiát, oszteológiát, főemlős ökológiát adtam elő.

Egyik reggel egy volt antropológus hallgatóm jelent meg a laboromban. A Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság gyilkossági nyomozója volt, s egy sekély sírhantban talált csontokat hozott. Meg tudná állapítani egykori professzora, nem egy eltűnt gyermek maradványai-e a csontok?

Meg tudtam állapítani. Azok voltak.

Ez az eset jelentette első találkozásomat a halottkémi munkával. Manapság egyedül törvénytudományi antropológia szemináriumot tartok, miközben folyamatosan ingázom Charlotte és Montreal között, hogy mindkét régióban ellássam a törvénytudományi antropológus munkáját.

Ami nem ment könnyen, amikor még teljes munkaidőben tanítottam, mivel figyelembe kellett vennem a tanügyi kötelezettségeimet. Mostanság azonban már csak egyetlen szemináriumom van, sokkal szabadabban mozoghatok hát. Pár hetet eltöltök északon, párat délen. Több időt akkor, amikor egy-egy eset ezt megköveteli, vagy bíróság előtt kell tanúskodnom.

Észak-Karolina és Québec? Hosszú történet.

Kollégáim „alkalmazott tudománynak” nevezik, amivel én foglalkozom. A csontokra vonatkozó tudásom segítségével kivallatom a hullákat és a csontvázakat, avagy a még meglévő részeit, amikor a boncolásnak már lejárt az ideje. Azonosítom a csontvázazott, felbomlott, mumifikálódott, összeégett vagy megcsonkított holtakat, akiknek különben nem kerülne név a

sírjára. Némelyeknél a halál módját és idejét is sikerül meghatároznom.

Tamela kisbabájából mindössze egy csészére való összeégett maradvány maradt. Úgy, ahogy volt, kályhába került.

Mr. Banks, sajnálattal kell közölnöm, hogy...

Megszólalt a mobilom.

– Helló, doki! Odakint parkolok.

Sovány Slidell volt az. Őt kedveltem legkevésbé a huszonnégy detektív közül, akik a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság bűnügyi csoportjának gyilkossági részlegén dolgoztak. – Mindjárt lent leszek.

Már több hete voltam Charlotte-ban, amikor egy füles elvezetett a döbbenetes felfedezéshez. A csontok nálam kötöttek ki. Slidell és partnere gyilkoságként kapta meg az esetet. Alaposan felforgatták a helyszínt, tanúkat hallgattak ki, vallomásokot vettek fel. Minden szál Tamela Bankshez vezetett.

Vállamra kaptam a táskámat és a laptopomat, és elindultam kifelé. Útközben még benéztem a boncterembe. Larabee felnézett az épp boncolt hulláról, egy lövöldözés áldozatáról, és intőn meglengette felém gumikesztyűs kezét.

Válaszul a szememet forgattam, jócskán eltúlozva.

A Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézet, az MCME cipősdobozra emlékeztető jellegű téglapépületben kapott helyet, amely egykor Sears Kertészeti Központként kezdte meg működését. A cipősdoboz túloldalát a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság ilyen-olyan irodái foglalták el. Az épület egyetlen építészeti erényét az ívelt formák jelentették. Annyi aszfalt vette körül, hogy egész Rhode Islandet be lehetett volna burkolni vele.

A kettős üvegajtón kilépve orromat megcsapta a

kipufogógázból, szmogból és a felforrósodott járda bűzéből álló szagkeverék. Áradt a hőség a falokról és az épületet a parkoló kis nyúlványával összekötő téglalépcsőről.

„Forróság, nyár a városban...” [*Utalás Joe Cocker híres számára.]

Fekete nő ült az üres parkolóban a College Streettel szemben, hátát egy szikomorfának vetve, elefántvastagságúra dagadt lábait kinyújtva maga előtt a fűvön. Egy újsággal legyezgette magát, és izgatottan vitatkozott nem létező partnerével.

Hornets-pólós pasas vonzolt a járdán egy bevásárlótargoncát végig a Megyei Szolgáltató Központ irányában. Megállt a nő előtt, könyökhajlatával megtörölte homlokát, és átnézte műanyag táskákból álló szállítmányát.

Pillantásomat megérezve felém lendítette a kezét. Visszaintegettem.

Slidell Ford Taurusa a lépcső alján várakozott bekapcsolt légkondival és teljesen feltekert füstüveg ablakkal. Lementem a lépcsőn, kinyitottam a hátsó ajtót, félretoltam a dossziékat, egy pár magnókazettákkal telepakolt golfcipőt, két Burger Kinges zacskót, egy tubus naptejet, majd beszuszakoltam számítógépet az így kialakított szabad helyre.

Erskine „Sovány” Slidell kétségkívül a „régis iskola” képviselőjének titulálhatta magát, már amennyiben valaki igényt tartott volna a kategorizálására. Ray-Ban napszemüveg-utánzatával, Cameltól bűzlő leheletével és tömondatokból álló szókincsével akarata ellenére is a hollywoodi krimik zsaruinak karikatúrájává avanszált. Azt hallottam róla, hogy érti a dolgát. Nem volt könnyű elhinnem.

Ebben a pillanatban Piszkos Harry épp alsó metszőfogai fölött tartott szemlét a visszapillantó tükörben, ajkát

majomvigyor kíséretében felhúzza.

Miután meghallotta, hogy nyílik a hátsó ajtó, ugrott egyet ültében, és kezével a tükörhöz kapott. Becsusszantam a hátsó ülésre, ő eközben a tükröt igazgatta – egy asztronauta állíthatja be ekkora buzgalommal a Hubble-teleszkópot. – Doki – nyugtázta a jelenlétemet, hamis Ray-Ban szemüvege azonban továbbra is a tükör felé fordult.

– Nyomozó – biccentettem feléje.

Táskámat a lábamhoz helyeztem, és behúztam az ajtót.

Slidellt végre kielégítette a képmása által bezárt szög, elengedte a tükröt, sebességbe tette a kocsit, áthajtott a parkolón, majd a College-en keresztül kirepesztett a Phiferre.

Csöndben autókáztunk tovább. Noha a kocsiban fagypontra körül járt a hőmérséklet, a levegőt megülte a Slidell körül terjengő sajátos illatkeverék. Állott Whopper és sült krumpli, izzadság, illetve Bain de Soleil naptej meg a bambuszpárna szaga, amelyen a nyomozó terjedelmes ülepe nyugodott.

És persze Slidell saját testszaga is. Olyan büzt árasztott, és úgy is nézett ki, mintha egy dohányzásellenes falragaszról riogatna. Az alatt a másfél évtized alatt, amíg a Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézetben dolgoztam, többször is volt szerencsém együttműködni vele. Mindannyiszor nyomornegyedek bűnesetein. Ez utóbbi másnak ígérkezett.

Banksék a Cherry kerületben laktak, közvetlenül a 227-es államközi úttól délkeletre, ami Charlotte belső körgyűrűje. Cherry más központi kerületekkel ellentétben nem élvezte az utóbbi időben jellemző fellendülést, mint egyebek között a nyugatra eső Dilworth, és az északi Elizabeth. Míg e városrészek kikupálódtak, és eljuppisodtak, Cherry szerencséje leáldozóban volt. Viszont kitartott etnikai gyökerei mellett. Feketék lakták

régen, és ők lakják ma is.

Slidell perceken belül elhajtott egy Autobell autómosó mellett, majd lefordult az Independence Boulevard-ról egy keskeny sikátorba, onnan pedig a következőbe. Harminc-, negyven-, százéves magnóliák vetették árnyékukat szerény kőházakra és téglá otthonokra. A kertekben kötélre akasztott frissen mosott ruha himbálózott. Locsolócsövek kattogtak és berregtek, vagy heverték némán a fűvön. Az udvarokon és sétatutakon felnőtt- és gyerekkerékpárok tarkállottak.

Slidell kihúzott a járdára az utca közepénél, s egy kis kalyibára mutatott, manzárdablakkal a tetején. A falécezet barna volt, fehér szegéllyel.

– Ebben a patkányfészekben pirították meg azt a kölyköt. Asszem, ótvaros lettem, miközben eltakarítottam.

– Az ótvart egerek terjesztik. – A hangom hidegebb volt, mint a kocs belseje.

– Ahogy mondja. El nem tudja képzelni, micsoda koszfészkek ez!

– Kesztyűt kellett volna húznia.

– Ebben is van igazság. És lélegeztetőgép is kellett volna.

Ezek az emberek...

– Miféle emberek maga szerint, nyomozó?

– Bizonyos népek úgy élnek, mint a disznók!

– Gideon Banks dolgos, tisztességes ember, aki többé-kevésbé saját erejéből hat gyermeket nevelt fel!

– Mér', az asszony elszelet?

– Melba Bankset a mellrák vitte el úgy tíz éve.

No, lám! Mégiscsak tudok valamit a munkatársamról!

– A mázlista.

A rádió megszólalt, de úgy recsegett, hogy egy szót se

értettem.

– Ez még nem menti fel a kölyköket, hogy fűnek-fának letolják a bugyogójukat! Felcsinálják őket? Semmi gond. Jöhet az abortusz.

Slidell leállította a motort, és felém fordította a Ray-Ban utánzatot.

– Vagy ennél is rosszabb.

– Hátha van magyarázat Tamela Banks tétére.

Magam sem igen hittem ezt, s egész délelőtt az ellenkezőjét bizonygattam Tim Larabee-nek. Slidell azonban annyira idegesített, hogy azon kaptam magam, az ördög ügyvédjét játszom.

– Na, ja. És a kereskedelmi kamara majd kinevezi az anyját az év édesanyjának.

– Láta maga egyáltalán Tamelát? – kérdeztem, nyugalmat erőltetve magamra.

– Nem. Mér', maga igen?

Én sem, de úgy tettem, mintha meg se hallottam volna Slidell kérdését.

– És találkozott bárkivel is a Banks családból?

– Nem, de kihallgattam olyan illetőket, akik a szomszéd szobában kokóztak, mialatt Tamela elhamvasztotta a kölykét. – Slidell zsebre vágta a kulcsait. – *Excusez-moi*, ha nem teáztam együtt a ház asszonyával és a pereputtyával!

– Magának azért nem volt dolga soha egyik Banksszel sem, mert mind jól nevelt, szolid srácok. Gideon Banks törvénytisztelő, derék...

– Na, az a faszi, aki Tamelát kúrogatta, már a legkevésbé se az.

– A gyerek apja?

– Hacsak Miss Forrónadrág nem épp másokkal szórakozott, mialatt a pasija droggal üzletelt.

Nyugi, intettem magam. Ez az alak egy csótány!

– És ki ő?

– Darryl Tyree-nek hívják. Tamela hozzáköltözött a South Tryon-i kéjlakába.

– És Tyree drogot árul?

– Hát nem is gyógyszerész.

Slidell rátette mancsát a kilincstre, és kikászálódott.

Visszanyeltem a válaszat. *Még egy órát kell kibírnom, és vége* – gondoltam.

Újra elővett a bűntudat. Nekem vége, de mi a helyzet Gideon Banksszel? Mi történt Tamelával és halott kisbabájával?

Leléptem Slidell mellé a járdára.

– Jesszusom! Ez olyan forró, hogy egy jegesmedve hátsóját is megégetné!

– Augusztus van.

– A strandon kéne pihennem.

Igen – gondoltam –, négy tonna homok alatt.

Mentem Slidell után a keskeny ösvényen, amelyet elborított a frissen nyírt fű. Kis betonveranda elé értünk. Slidell megnyomott egy elrozdásodott csengőgombot a főbejárat mellett, zsebkendőjét vett elő a hátsó zsebéből, és megtörölte az arcát.

Senki nem jött az ajtóhoz.

Slidell erre a szúnyoghálós ajtó fakeretén kopogtatott. Homlokán kiütött a verejték, haja csapzott csomókban tapadt a fejére.

– Itt a rendőrség, Mr. Banks!

Aztán, amikor ezúttal sem járt sikerrel, már a kézfejével

verte az ajtót, amely meg-megrázkódott csapásai alatt.

– Gideon Banks!

Az ajtótól balra víz csöpögött egy légkondi-készülékről. A távolban fűnyírógép berregett. Az utca felől hip-hop zene szűrődött hozzánk.

Slidell újra dörömbölni kezdett. Szürke műanyag ingének hónaljáról sötét félhold kacsintott rám.

– Van itt valaki?

A légkondi kompresszora beindult. Kutya ugatott.

Slidell megrántotta a szúnyoghálós ajtót.

Bam! Bam! Bam! Öklével verte a fát.

Aztán elengedte az ajtót.

– Rendőrség! Van itt valaki? – csaholta újra.

Az utca túloldalán meglebbent egy függöny széle, majd visszahullott a helyére.

Vagy talán csak a képzeletem játszott velem?

Egy izzadságcsepp gördült végig a hátamon, hogy csatlakozzon a melltartómat és az övemet áztató patakhhoz.

Ebben a pillanatban megszólalt a mobilom.

Fogadtam a hívást.

És ez a hívás az események olyan láncolatát indította el, aminek a végén kioltottam egy életet.

ITT TEMPE BRENNAN.

– Disznótor lesz! – gurgulázott felém a vonal túloldaláról a lányom nevetése. – Kerti pecsenyesütés!

– Most nem tudok beszélni, Katy.

Hátat fordítottam Slidellnek. Szorosan a fülemhez nyomtam a mobilt, hogy halljam a statikus elektromosság sistergésétől, amit Katy mond.

Slidell tovább dörömbölt, ezúttal a Gestapót is lepipálva.

– Mr. Banks!

– Holnap délben felveszlek – mondta Katy.

– Semmit sem tudok a szivarokról – fogtam suttogóra a hangomat.

Katy ugyanis azt akarta, hogy kísérjem el egy olyan piknikre, amit egy szivar- és pipagyár-tulajdonos rendez. Gőzöm sem volt, miért jó ez neki.

– Pecsenyehúst ehetsz!

Bam! Bam! Bam! A szúnyoghálós ajtó táncot járt keretében.

– Igen, de...

– Szereted a bluegrasst!

Katy nagyon kitartó tudott lenni, ha akart.

Ebben a pillanatban kinyílt a belső ajtó, és egy nő meredt

ránk morcán a szűnyogháló szövetén keresztül. Noha Slidell egy ujjnyival magasabb volt nála, kilókban bőven lekörözte.

– Itthon van Gideon Banks? – förmedt rá Slidell.

– Ki kérdi?

– Katy, mennem kell – suttogtam a telefonba.

– Boyd már alig várja. Meg szeretne beszélni veled valamit.

Boyd a tőlem külön élő férjem kutyája. Az ebbel vagy róla folytatott beszélgetések eddig mindig bajt hoztak rám.

Slidell a szűnyogháló elé tartotta a jelvényét. – Délben felvehetlek?

A lányom ugyanolyan könnyörtelen tudott lenni, mint Sovány Slidell.

– Rendben – sziszegtem, és kinyomtam a mobilt.

A nő a jelvényt tanulmányozta, csípőre tett kézzel, akár egy smasszer.

Zsebre vágtam a mobilt.

A nő szeme a jelvényről útitársamra vándorolt, onnan pedig rám.

– Apu alszik.

– Azt hiszem, fel kellene ébresztenie – vetettem közbe magam, hogy hatástalanítsam Slidellt.

– Tamela miatt gyüttek?

– Igen.

– Tamela nővére vagyok. Geneva. Úgy híjnak, mint a svájci Genfet.* [*Angolul egyezik a két név.]

Úgy tűnt, nem először mondja már ezt.

Geneva hátralökte a szűnyoghálót, ami hangos nyikorgást hallatott.

Slidell napszemüvegét levetve átfurakodott mellette az ajtón. Utánamentem a félhomályosan megvilágított kis

nappaliba. Boltíves átjáró vezetett innen a hallba, közvetlenül a bejárati ajtóval szemközt. Jobbra konyha nyílt a hallból, mellette zárt ajtó volt látható. A bal oldalon két zárt ajtó, szemben pedig a fürdőszoba sorjázott.

Hat gyermek. Elképzelttem, mekkora versengés lehetett itt a zuhanyért vagy a mosdóért.

Házikisasszonyunk visszaengedte helyére a szűnyoghálós ajtót, amely hangos csattanással csapódott a keretének. Geneva becsukta a belső ajtót is, és szembenézett velünk. Csokoládébarna színű bőre volt, s a szemfehérje a fenyőmag halványsárgájára hajazott. A húszas évei közepén járhatott.

– A Geneva gyönyörű név – mondtam, mert nem jutott jobb eszembe. – Járt már Svájcban?

Geneva hosszan nézett rám, kifejezéstelen tekintettel. Haját hátrasimítva hordta homlokáról és halántékáról, amin verejtek gyöngyözött. Az egy szem légkondi-készülék minden jel szerint egy másik helyiséget hűtött.

– Felkóttöm aput.

Kopott kanapé felé biccentett a fejével, amely a nappali jobb oldali fala mellett állt. A felette lévő ablak függönye petyhüdten csüngött alá a füledt melegben.

– Leülnek, ugye?

Inkább állítás volt ez, mint invitálás.

– Köszönjük.

Geneva a boltíves átjáró felé kacsázott, sortja begyűrődött a combjai közé. Kurta, merev lófarka egyenesen meredt fel a tarkójáról.

Miközben Slidell és én elfoglaltuk a kanapé két végét, hallottam, amint kinyílik az ajtó. Egy rádióállomás bádogosan kongó gospelt közvetített. Másodpercekkel később elzárták a

készüléket.

Körülnéztem a helyiségben.

A berendezés újmódi Wal-Mart volt. Linóleum. Műanyag pihenőszék. Laminált tölgyfa burkolatú kávézóasztal és kisasztalok. Műpalmák.

Ugyanakkor érződött mindenben a törődés.

Mögöttünk a fodros függönyök mosóportól és öblítőtől illatoztak. Székem karfáján egy szakadást gondosan bestoppoltak. Valamennyi felület csillogott-villogott a tisztaságtól.

A könyvespolcokat és asztalokat elborították a bekeretezett fényképek és kézileg fabrikált műtárgyak. Egy rikító színűre festett agyagmadár. Kerámiatál, kicsiny kéz lenyomatával, fölötte a *Reggie* felirat. Nyalókapálcikákból összeügyeskedett doboz. Több tucat olcsó szuvenír. Válltömések és sisakok, mindörökre aranyszín bevonatba zárva. Kosárra dobást megörökítő felvétel. Villámgyors baseballpassz emléke.

Megszemléltem a hozzám legközelebb sorakozó fotókat. Karácsonyi reggelek. Születésnapok. Sportcsapatok. Mindet százforintos boltban vásárolt keret őrizte.

Slidell felvett egy párnát a kanapéról, felvont szemöldökkel megszemlélte, majd kettőnk közé helyezte. *Isten szeretet – ez állt rajta kék és zöld hímzéssel. Melba keze munkája lehetett?*

Tovább nőtt bennem az egész reggel rám telepedő szomorúság, ahogy a hat, anya nélkül maradt gyerekre gondoltam, aztán meg Tamela halálra ítélt csecsemőjére.

A párna. A fotók. Az iskolai és sportemlékek mind ismerősek voltak. Az egyetlen kivételt egy fekete Krisztust ábrázoló szentkép jelentette, amely a boltív felett függött. Különben akár a szüleim házában is ülhettem volna, Beverlyben, Chicago egyik

déli negyedében. Csak az persze csupa árnyas fasor volt, a szülői munkaközösségi vásárok és a tornácra helyezett reggeli lapok világa. Parányi téglaházikónk egészen hétéves koromig felért a szememben a Zöld Orommal, Ponderosával és az Enterprise csillaghajóval.* [*Az Anne a Zöld Oromból egy kislányról szól. A kanadai író nő regényéből sikeres sorozat készült. A Ponderosa a Bonanza című híres westernsorozat ranche. Az Enterprise űrhajó pedig a Star Trek-sorozatban szerepel.] Amíg imádott fia elvesztése vissza nem kergette anyámat szeretett Karolinájába. Férje és lánya követte az összetört asszonyt.

Kedveltem azt a házat, ahol szeretet és biztonság vett körül. Valami hasonlót éreztem ezen a helyen is.

Slidell elővette a zsebkendőjét, és megtörölgette az arcát.

– Remélem, hogy az öreg a légkondis hálóban húzza a lóbórt – súgta oda. – Hat gyerek mellett csoda, ha ennyire telik.

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna.

A hőség megsokszorozta a szagokat a kicsiny kályibában. Hagymaszag. Főzőolaj büze. Padlófényező. Valami mosószer, amivel a linóleumot mosták fel.

Ki takaríthat? – találgattam. Tamela? Geneva? Maga Banks?

Jobban megnéztem magamnak a fekete Jézust. Ugyanolyan ágyékkötő volt rajta, mint a fehérek Krisztusán, ugyanaz a töviskorona; a tenyerét is ugyanazzal a mozdulattal tárta szét. Csupán az afrofrizura és a bőrszín volt más, mint az anyám ágya fölött lógó szentképen.

Slidell alig észrevehetően egy ujjal meglazította a gallérját, és lefejtette a nyakáról.

A linóleumot néztem. Kavicsminta díszítette, szürke-fehér színösszeállításban.

Szürkék és fehérek voltak a kályhából előkerült csontok is.

Mit fogok mondani az öregnek?

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó. Egy gospelegyüttes az „Isten nevében elindulunk” című számot énekelte. Léptek csosszantak a linóleumon.

Gideon Banks kisebbnek látszott, mint amilyenre emlékeztem, csupa csont és ín emberke. Valamiért ezt rossz jelnek vettem. Hazai pályán természetesebbnek kellett volna látom. *Páter familiárisnak*, a család korlátlan hatalmú fejének. Vagy megcsaltak az emlékeim? Ennyire összetöpörítette az öregség? Netán az aggodalom?

Az átjáróban toporgott, s szemhéja meggyűrődött a szemüveg vastag lencséje mögött. Aztán kihúzta magát, a pihenőszékéhez lépett, és ráereszkedett. Bütykös ujjú keze közben erősen megmarkolta a karfát.

Slidell előrehajolt, szólni készült, én azonban elébe vágtam.

– Köszönöm, hogy fogadott bennünket, Mr. Banks.

Banks bólintott. Fapapucsot, sötét munkásnadrágot és narancssárga bowling inget viselt. Két karja gallyként meredt elő az ingujjából.

– Szépen laknak.

– Köszönöm.

– Rég költöztek ide?

– Novemberbe’ lesz negyvenhét éve.

– Nem tudtam nem észrevenni a fényképeiket – mutattam a gyűjteményre. – Gyönyörű családja van.

– Most csak Geneva van itten velem. Ő a második legidősebb gyermekem. Segít idehaza. Tamela a legfiatalabb. E’ment néhány hónapja.

A szemem sarkából láttam, hogy Geneva átmegy a hallba.

– Azt hiszem, tudja, miért vagyunk itt, Mr. Banks.
Haboztam, hogyan folytassam.

– Igen, tóm. Tamelát keresik.

Slidell sürgetően megköszörülte torkát.

– Roppantul sajnálom, hogy ezt kell önnel közölnöm, Mr. Banks, de a Tamela nappalijának kályhájából előkerült anyag...

– Nem ottan lakott – szakított félbe Banks.

– Bizonyos Darryl Tyree bérelte – avatkozott közbe Slidell is. – A tanúk vallomásai alapján a maga lánya hozzávetőleg négy hónapja élt együtt Mr. Tyree-vel.

Banks egyetlen pillanatra sem vette le szemét az arcomról. Ez a szem fájdalommal volt tele.

– Tamela nem ottan lakott – mondta újra.

Nem haragosan vagy vitatkozva, inkább csak mintegy a rend kedvéért.

Ingem ragacsosan hozzátapadt a hátamhoz, az olcsó bútorhuzat szúrta az alkaromat. Nagy levegőt vettem, és újrakezdttem.

– A mondott kályhából előkerült anyag egy újszülött csontmaradványait tartalmazta.

Szavaim láthatóan váratlanul érték az öreget. Felszisszent, s állát egy hangyányit feljebb emelte.

– Tamela mindössze tizenhét éves. Jó kislyány.

– Igen, uram.

– Nem vót állapotos.

– De igen, uram, az volt.

– Ki mongya?

– Több hírforrásunk állítja. – Ezt Slidell vetette közbe.

Banks elgondolkozott egy pillanatra, aztán ránk reccsent:

– Mér' kutakodnak mások kályhájában?

– Egy informátorunk jelentette, hogy egy újszülöttet elégettek ezen a címen. Utána szoktunk nézni a hasonló bejelentéseknek.

Slidell azt elhallgatta, hogy a füles Harrison „Sonny” Poundertől származik, egy pitiáner drogárustól, aki úgy akart vádalkut kötni legutóbbi lefogatása után, hogy fűt-fát bemártott.

– Ki mongya?

– Nem fontos – szólt rá élesen Slidell. – Muszáj megtudnunk, hol tartózkodik jelenleg Tamela!

Banks feltápászkodott, a legközelebbi könyvespolchoz csoszogott, majd visszaereszkedve a pihenőszékébe, átnyújtott nekem egy fotót.

Magamon éreztem a tekintetét, miközben szemügyre vettem a rajta látható lányt. De második legidősebb gyermeke is fixírozott a boltív alól.

Tamela rövid szoknyás aranszínű kötényruhát viselt, aminek fekete W betű ékesítette a mellrészét. Ültében egyik térdét behajlította, másik lábát maga mögé húzta, s két keze a csípőjén nyugodott. Aranszínű és fehér pomponok vették körül. Száját széles mosolyra húzta, és ragyogott a boldogságtól. Rövid, göndör hajában két hajcsat csillogott.

– A kislánya pomponlány volt – mondtam.

– Igenis, asszonyom.

– Az én lányom is megpróbálkozott ezzel hétéves korában – folytattam. – Aztán átcsábította a Pop Warner futballcsapat.* [*Gyermek futballprogram iskolásoknak.] Úgy gondolta, inkább maga is játszik szurkolás helyett.

– Mind megy a maga feje szerint, úgy gondolom.

– Igen, uram, ez bizony így van.

Banks újabb fényképet nyomott a kezembe, ezúttal polaroidot.

– Ez pedéglen Mr. Darryl Tyree – közölte.

A képen Tamela látszott egy magas, vékony pasi mellett, akinek aranylánc lógott a nyakában, s fejét fekete bandanával kötötte be. Egyik pókláb-vékonyágú karjával átfogta Tamela vállát. Noha a lány mosolygott, a korábbi tűz eltűnt a szeméből. Az arca nyúzott volt, egész teste feszült.

Visszaadtam a fényképet.

– Tudja, hol van Tamela, Mr. Banks? – kérdeztem halkán.

– Tamela felnőtt nő. Aszongya, ne kérdezzek ilyet tőlle.

Hallgattunk egy sort.

– Ha beszélhetnék vele, talán meg tudná magyarázni ezt az egészet.

Ezúttal tovább hallgattunk.

– Ismeri Mr. Tyree-t? – kérdezte Slidell.

– Tamela elvégezte a gimnáziumot, ugyanúgy, mint Reggie, Harley, Jonah és Sammy. Nem vót dóga sem drogokkal, sem fiúkkal.

Ezt egy pillanatig annyiban hagytuk. Mikor Banks nem folytatta, Slidell nógatni kezdte.

– És aztán?

– Aztán gyűtt ez a Darryl Tyree. – Banks valósággal fröcsögte magából a nevet. Most először észleltem rajta a harag bármiféle jelét. – Erre a lányom elfelejt tanúnyi, egyre ezen a Tyree-n jártattya a zeszit, hogy mikó gyün, mikó nem. Áztat hitte, nem gyövkö rája, de én tuttam, ki ez a Darryl Tyree. Mondok nekije, rossz firma ez lányom, ne gyűjjon ide többet.

– Ezért költözött el? – kérdeztem.

Banks bólintott.

– Mikor történt ez?

– Úgy húsvét tájján, vagy három hónapja. Tuttam, hogy a lányom valamit forgat a fejibe – villant meg a szeme. – Azt hittem, csak Tyree miatt van gondba. Édes Jézusom, nem tuttam, hogy várandós!

– És azt tudta, hogy Mr. Tyree-vel él együtt?

– Nem kérdeztem, isten bocsássa meg nékem! De sejtettem azér', hogy hozzája köttözött.

– Van valami ötlete, miért akart kárt tenni a lánya a tulajdon kisbabájában?

– Nem, asszonyom. Tamela jó lány.

– Nem lehetséges, hogy Mr. Tyree nem akarta a gyereket, ő befolyásolta a lányát?

– Nem úgy vót.

Valamennyien hátrafordultunk Geneva hangjára.

Tompa tekintettel meredt ránk formátlan búzában és szörnyűséges sortjában.

– Hanem hogyan?

– Tamela elmond nekem dogokat. Értik, mire gondolok?

– Bizalmas dolgokat? – kérdeztem.

– Igen, bizalmas dogokat. Olyanokat, amiket apunak nem mer elmondani.

– Mit nem mer elmondani nékem? – kérdezte Banks vékony, kedveskedő hangon.

– Sok mindent, apu. Darryl-ról sem beszélhetett veled. Kiabáltál vele, folyton imádkozásra akartad kényszeríteni!

– Mer' a lelkire is gondútam...

– És a Daryll Tyree-hez fűződő kapcsolatáról is beszélt magával? – avatkozott közbe Slidell.

– Valamennyit igen.

– Említette, hogy terhes?

– Igen.

– Mikor volt ez?

– Múlt télen – vont vállat Geneva.

Banks észrevehetően magába roskadt.

– Tudja, hol van a húga?

Geneva úgy tett, mintha meg se hallaná Slidell kérdését.

– Mit találtak Darryl kályhájába?

– Elszenesedett csonttörmeléseket – feleltem.

– Biztosak abba, hogy a kicsitől származik?

– Igen.

– Nem lehet, hogy a baba halva született?

– Ennek is megvan a lehetősége. – Már akkor sem hittem e szavakban, amikor kimondtam őket, de nem tudtam elviselni a Geneva tekintetéből áradó szomorúságot. – Ezért is muszáj megtalálnunk Tamelát, és kiderítenünk, mi történt valójában. Valami más magyarázata is lehet a kicsi halálának a gyilkosságon kívül. Legalábbis melegen remélem, hogy így van.

– Talán koraszülés vót.

– Értek a csontokhoz, Geneva! Felismerem a változásokat, amelyek egy fejlődő magzat csontvázában zajlanak.

Erről eszembe jutott egyik jelszavam: FÉK: Fogd egyszerűbbre, kretének.

– Tamela végig kihordta a kisbabáját.

– Mit jelent ez?

– Azt, hogy a terhesség teljes harminchét hetet vett igénybe, vagy csaknem annyit. Ami elég hosszú idő ahhoz, hogy a baba életben maradjon.

– Lehettek szövődmények is.

– Lehettek.

– Honnan tuggya, hogy Tamela kisbabája volt?

Slidell lépett közbe, s kolbászujjaival sorra vette az egyes pontokat.

– Egy: több tanú is állította, hogy a húga várandós volt.

Kettő: a csontok egy kályhából kerültek elő a *lakóhelyén*. Három: ő és Tyree is nyomtalanul eltűntek.

– Lehetett a más gyereke is.

– Én is lehetnék Teréz anya, csak hogy nem vagyok.

Geneva újra hozzám fordult.

– És mi a helyzet a DNS-sel?

– Túl kevés töredék maradt fent, és ami maradt, az is túlon túl megégett a DNS-mintavételhez.

Geneva ezt teljes közönnyel fogadta.

– Tudja, hová ment a húga, Miss Banks?

Slidell modora egyre nyersebb lett.

– Nem.

– Van bármi, amit el tud mondani nekünk? – kérdeztem.

– Csak egyet.

Apjáról Slidellre nézett, aztán rám. Fehér nő, fehér zsarú. Egyik rosszabb, mint a másik.

Aztán mégis úgy döntött, hogy a nőben jobban megbízhat, ezért felém hajította el a gránátját.

3

MIKÖZBEN SLIDELL VISSZASZÁLLÍTOTT A KOCSIMHOZ, igyekeztem elfojtani az érzelmeimet, figyelmeztetve magam, hogy végső soron profi volnék.

Sajnáltam Tamelát és a kisbabáját. Haragudtam Slidellre, amiért ilyen érzéketlenül bánt a családdal. Idegesített, mennyi mindent kell lerendeznem az elkövetkező két napon.

Megígértem Katynek, hogy vele töltöm a szombatot, mert vásárnapra vendéget vártam. Hétfőn indultam volna az első olyan nemcsaládi vakációra, amit évek óta először megengedtem magamnak.

Tévedés ne essék, kedvelem az évente rendszeresített családi strandolásokat. A nővérem, Harry és az unokaöcsém, Kit Houstonból repülnek a közös összeröffenésre, tőlem külön élő férjem litván rokonsága pedig Chicagóból vonul ki a keleti tengerpartra. Amennyiben nincs per épp kilátásban, Pete is csatlakozik hozzánk pár napra. Ilyenkor tizenkét szobát veszünk ki Nags Head közelében, Wilmingtonban, avagy Charlestonban, avagy Beaufortban. Bringázunk, heverünk a homokon, megnézzük az *Isten nem ver Bobbal* című filmet, olvasunk, és felújítjuk kapcsolatainkat a szélesebb rokonsággal. Ezt a közös, nyugis strandolást valamennyien kedveljük.

Na, a mostani más lett.

Nagyon, de nagyon más.

Újra meg újra végigvettem magamban az elintézendőket.

Jelentésírás. Mosás. Bevásárlás. Takarítás. Csomagolás.
Birdie elszállítása Pete-hez.

Mellesleg jegyzem meg, hogy több mint egy hete nem tudtam, mi van Pete-tel, ami szokatlan volt. Noha évek óta külön élünk, rendszeresen hallottam róla vagy találkoztam vele. Valami mindig összehozott minket néhány naponta. A lányunk, Katy. Pete kutyája, Boyd. Az én macskám, Birdie. Az ő illinois-i rokonai. Az én texasi és karolinai pereputtyom. Emellett kedveltem is Pete-et, élveztem a társaságát. Egyedül a házasságunkat nem tudtam tovább csinálni.

Magamban rögzítettem, hogy meg kell kérdeznem Katyt, nem utazott-e el az apja. Vagy nem esett-e szerelembe.

Szerelem.

Vissza a listámhoz.

Gyantázás?

Uram-atyám!

Új tételt vettem fel a listára: vendégszobai ágynemű.

Soha nem érek a végére, gondoltam.

Mire Slidell letett az Orvosszakértői Intézet parkolójában, megmacskásodtak a nyakizmaim, a fájdalom csápjait irányítva a tarkóm felé.

A Mazdámban megszorult, füledt levegő nemigen segített rajtam. Ahogyan a belvárosi forgalom sem. Vagy nevezem inkább városközpontnak? A helybelieknek egyelőre nem sikerült eldönteniük a kérdést.* [*Az angolban uptown, downtown. Újabban az előbbit használják Charlotte-ban, a használata azonban bizonytalan.]

Tudva, hogy sokáig fent leszek éjszaka, beugrottam a La

Pazba, a South End egyik mexikói éttermébe, hogy enchiladát vételezzek. Birdie-nek guacamolét vettem, extra adag tejföllel.

Otthonomat a Kis Kocsiszín elnevezéssel szokás illetni. Sharon Hall régi lakói egyszerűen csak Kocsiszínként emlegetik. A társasház tizenkilencedik századi udvarházból alakították át a Myers Parkban, ami Charlotte délkeleti régiója. Senki nem tudja, mi a csudának épült a fura kis melléképület, amely nem szerepelt a birtok eredeti terveiben. Az udvarház rendben, a kert és a veteményes is, kocsiszínnak azonban nyoma sincsen.

Nem számít. Bár kissé zsúfoltan lakunk itt az állataimmal, nekem tökéletesen megfelel. A fürdőszoba és a háló az emeleten van, a konyha, az étkező, a nappali, a vendégszoba és a dolgozószobák a földszinten. Összesen száztíz négyzetméter. Az ingatlanosok ezt „meghittnek” nevezik.

Háromnegyed hatkor leparkoltam a patióm előtt.

A Kocsiszínre áldott csönd borult. A konyhán át lépve a lakásba nem hallottam mást, csak a frigó zümmögését, és Brennan nagymama kandallópárkányra helyezett órájának ketyegését.

– Hahó, Bird.

A macskámnak azonban híre-pora sem volt.

– Birdie!

Macsek sehol.

Letettem a kaját, a válltáskámat és az aktatáskámat, a frigóhoz mentem, és kinyitottam egy diétás kólát. Amikor megfordultam, Birdie az étkező küszöbén nyújtózkodott.

– Bármit kinyitok, neked ott kell lenned, ugye, öregfiú?

Melléléptem, és vakargatni kezdtem a fülét.

Leült, egyik lábát a magasba lendítette, és nyalni kezdte a fütyijét.

Beleittam a kólába. Nem Pinot Noir, de ez is megteszi. Vége volt azoknak az időknek, amikor Pinot-val ütöttem ki magam. Vagy Shirazzal, Heinekennel, netalán olcsó Merlot-val. Hosszú küzdelem volt, de egyszer és mindenkorra véget ért.

Hiányzott az alkohol? Kurvára. Néha annyira, hogy álmomban szívtam be. A másnaposság azonban nem hiányzott. A remegő kéz, a lelassult agy, az önutálat, a félelem, hogy nem emlékszem az ittas állapotban elkövetett tettekre vagy kimondott szavakra.

Mostantól már csak a kóla létezett a számomra. Elvégre a CocaCola az igazi.

Az est hátralévő részét jelentések írásával töltöttem. Birdie addig maradt mellettem, amíg a guacamole és a tejföl el nem fogyott. Aztán elhevert a kanapén, mancsait felcsapta a levegőbe, és szunyált egyet.

Tamela Banks kisbabáján kívül három leletegyüttest vizsgáltam meg, amióta visszatértem Charlotte-ba Montrealból. Mindegyikről jelentést kellett tennem.

Gastoniában, egy szemétdombon, egy rakás kerékgumi alatt részlegesen szkeletonizált tetemet fedeztek fel. Fehér nő volt, cirka huszonhét-harminckét éves, százhatvan-százhetvenöt centi magas. Fogazata kiterjedt fogorvosi beavatkozás jeleit mutatta. Orrán és jobb oldali állkapocscsontján gyógyult törés nyoma látszott. Elülső bordáin és a szegycsonton éles tárgytól származó sérülés. Védekezésből származó sebek a kezeken. Vélhetőleg emberölés.

A Norman-tavon egy hajós kihalászott egy felkardarabot. Felnőtté volt, vélhetőleg fehér férfié. A magasságot százhatvanöt-száznyolcvan centire taksáltam.

Munka közben folyvást visszagondoltam a tavalyi tavaszra

Guatemalában. Magam elé képzeltem egy pillantást. Egy arcot. Egy észvesztően szexi sebhelyet. Elfogott az izgalom, aztán nyomban belém hasított a félelem. Olyan jó ötlet ez a közös nyaralás? Kényszerítenem kellett magam, hogy a jelentésekre figyeljek.

Negyed kettőkor becsuktam a számítógépet, és felvonszoltam magam az emeletre.

Geneva Bank vallomásán csak azután kezdtem el agyalni, hogy lezuhanyoztam, és elvackolódtam az ágyamba.

– Nem Darryl gyereke volt – állította.

– Hogy mi? – kiáltottunk fel egyszerre Slidell, Banks és én.

Geneva újra elmotyogta sokkoló kijelentését.

Hanem akkor kié?

Erről fogalma sem volt. Talema csupán annyit árult el neki, hogy a gyereknek, akit a szíve alatt hordoz, nem Darryl Tyree az apja. Geneva mindössze ennyit tudott.

Vagy ennyit volt hajlandó elárulni.

Ezer és ezer kérdés várt válaszra.

Vajon tisztázza-e Tyree-t az új információ? Vagy éppenséggel még gyanúsabbá teszi? Tyree azért ölte meg a kicsit, mert tudta, hogy nem az övé? Esetleg Tamelát kényszerítette, hogy nyírja ki a saját magzatát?

Jól gondolta-e Geneva, amikor feltételezte, hogy az újszülött holtan jött világra? Netán valami születési rendellenességgel? A köldökzsinórral lehetett baj? Nem képzelhető-e el, hogy a megtört anya a legcélszerűbb megoldást választotta, és elhamvasztotta a kályhában az élettelen testet? Mindez lehetséges volt. Egyáltalán, mikor történt a szülés?

Éreztem, hogy Birdie az ágyamon landol, feltérképezi a lehetőségeit, majd a térdem mögé kucorodik.

Újra a közelgő tengerparti találkára gondoltam. Mire jó ez? Akarom-e egyáltalán? Tartós kapcsolatra vágyom-e vagy futó kalandra? Tudta a franc, egy kis etyepetye azonban semmiképpen nem jött volna rosszul. Alkalmas vagyok-e újabb érdemi kapcsolatra? Meg tudok-e ismét bízni egy másik emberben? Pete félrelépései olyan fájdalmasak voltak, házasságunk felbomlása annyira megviselt, hogy nem igazán hittem ebben.

Hanem vissza Tamelához. Hol, merre jár? Csak nem tette el láb alól Tyree? Mondjuk, a kicsivel együtt? De az is lehet, hogy Tamela valaki mással lépett le.

Mielőtt elnyomott az álom, még egy utolsó, nyugtalanító gondolat kísértett. A Tamelát illető kérdések megválaszolása Sovány Slidell feladata lesz.

Amikor felébredtem, a skarlátvörös napsugarak áttűztek az ablakom alatt nőtt magnólia levelein. Birdie eltűnt.

Megnéztem az órát. Háromnegyed hét volt.

– Jaj, ne! – motyogtam, s térdemet a mellkasomhoz húzva még jobban elfészkelődtem a paplan alatt.

Ekkor súly nehezedett a hátamra. Nem törődtem vele. Egy nyelv végignyalta az arcomat; érdes volt, akár a súrolókefe.

– Ne most, Birdie!

Pillanatok múlva megrántották a hajamat.

– Bird!

Kis nyugi után újrakezdődött a rángatás.

– Hagyd abba!

További rángatás.

Felkászálódtem, és ujjamat az orrának szögeztem.

– Ne rágd a hajam!

Macskám kerek, sárga szemével méregetett.

– Jól van.

Dramai sóhajjal megágyaztam, majd felöltöttem sortból és pólóból álló nyári egyenruhámat.

Felfogtam ugyan, ha beadom a derekam, ezzel újabb akciókra biztatom Birdöt, de nem bírtam tovább. Egyedül ez segített, és ezt a kis gazfickó is pontosan tudta.

Feltakarítottam a guacamolét, amit volt szíves újrahasznosítás céljából a konyha padlójára önteni, bekebeleztem egy tál GrapeNuts gabonapelyhet, aztán kávézás közben átfutottam az *Observert*.

Tömegszerencsétlenség történt a 77-es államközi úton, a Paramount Stúdió Carowinds nevezetű tematikus parkjában rendezett késő esti koncertet követően. Két halott, a négy sérült állapota kritikus. Egy pasit meglőtték a Wilkinson Boulevard egyik előkertjében. Egy helybeli emberbarátot állatokkal szembeni kegyetlenkedéssel vádoltak meg, amikor hat kölyökmacskát lepréselt egy hulladéktömörítőben. A városi tanács továbbra sem tud dönteni az új sportstadion helyét illetően.

Összecsuktam az újságot, és a lehetőségeimet latolgattam.

Mosás? Bevásárlás? Porszívózás?

A fene vigye az egészset!

Újratöltve kávéscsészémet átvonultam a dolgozósarkomba, és a délelőtt hátralévő részét jelentésírássra fordítottam.

Katy pontban déli tizenkettőkor vett fel.

Noha a lányom jól veszi az egyetemi akadályokat, tehetséges

festő, barkácsolgat, szteppel, és komikának sem utolsó, a pontosság nem erős oldala.

Hmm.

Tudomásom szerint a sertéssütögetésnek nevezett déli szertartásért sem volt eddig oda.

Noha hivatalos címe változatlanul az apai házé, ahol felnőtt, gyakran csinálunk közös programokat, amikor hazajön a charlottesville-i Virginia Egyetemről. Voltunk már együtt rockkoncerten, wellness-hotelben, teniszbajnokságon, golfozni, étteremben, bárban és moziban. Eddig azonban egyszer sem jutott eszébe disznót pörkölni és bluegrasst hallgatni a hátsó udvarban.

Hmm.

Ahogy a pation közeledő lányomat néztem, újfent elcsodálkoztam, hogyan hozhattam létre ilyen rendkívüli teremtményt. Noha én sem vagyok éppen bányarém, Katy egy bombázó! Búzaszőke hajával és jádezőld szemével arra sarkallja a férfiakat, hogy öltre menjenek a cimboráikkal, és műugrást hajtsanak végre roskatag stégekről.

Forró augusztusi délután volt ez is, az a fajta, ami gyerekkori nyarakat idéz az ember emlékezetébe. Ahol én felnőttem, a mozik légkondicionáltak voltak, a házakban és a kocsikban azonban meg lehetett gyulladni. Sem chicagói vityillónk, sem a tágas charlotte-i kórház, amelybe átköltöztünk, nem volt felszerelve légkondival. A hatvanas évek számomra az asztali és mennyezetventilátorok jegyében telt el.

A kánikulai fülledtségről a strandra vivő buszutak jutnak eszembe. Teniszpartik könyörtelen kék egek alatt. Úszómedence mellett eltöltött délutánok. Legyek hajszolása, miközben a felnőttek teát kortyolgatnak a hátsó tornácon. Imádom a

hőséget!

Ennek dacára Katy bogárhátújában elkelt volna egy légkondi. Letekert ablakkal repesztettünk, hajunkat arcunkba fújta a szél.

Boyd a hátsó ülésen ágaskodott mögöttünk, orrát a szélnek fordította, padlizsánlila nyelve oldalt kilógott a szájából. Harmincöt kiló boglyas barna szőr volt ez az eb. Percenként váltogatta az ablakokat, nyálat fröcskölve a hajunkba, ahogy ide-oda ugrándozott.

Ha a szél felüdülést nem is hozott, arra mindenképpen jó volt, hogy előresodorja hozzánk a kutya szagát.

– Úgy érzem magam, mintha egy szárítógépben utaznék – mondtam, miközben a Beatties Ford Roadról ráfordultunk az NC73-asra.

– Majd megcsináltatom a légkondit.

– Adok rá pénzt.

– Elfogadom.

– Egész pontosan mi ez a piknik?

– A McCranie család rendezi évente a barátainak és a pipabolt törzsvásárlóinak.

– És mi miért megyünk?

Katy a szemét forgatta. Erre a művészetre hároméves korában tett szert.

Noha én is tehetségesen művelem, a lányom világklasszis. Olyan finom jelentésárnyalatokkal gazdagítja e gesztust, ami meghaladja az én képességeimet. A jelenlegi változattal még kezdők is megpróbálkozhatnak. Jelentése: „egyszer már elmagyaráztam”.

– Azért, mert a piknik jó muri – magyarázta a lányom.

Boyd ismét ablakot cserélt, közben azonban megállt, hogy

lenyalja a naptejet az arcomról. Félretoltam, és letöröltem a nyálát.

– Egész pontosan miért van velünk ez a nyáladó eb?

– Apu nincs a városban. Ez az útjelző tábla tényleg Cowans Fordot mutatja?

– Te csak ne mismásolj itt nekem! – Megnéztem a táblát. – Igen, azt.

Egy pillanatig eltűnődtem a helyi történelmen. Cowans Fordot a katauba indiánok használták folyami gázlóként az 1600-as években, később pedig a cserokik. Daniel Boone is itt harcolt a francia és indián háborúk idején.* [*A háborút a franciák és a velük szövetséges indiánok vívták az angolok ellen.]

1781-ben hazánkiai William Lee Davidson tábornok vezetésével itt ütköztek meg Lord Cornwallis vöröskabátosaival. Davidson életét vesztette a küzdelemben. Neve ezzel bevonult Mecklenburg megye történelmébe.

Az 1960-as években a duke-i Elektromos Művek Cowans Fordnál gátat emelt a Katauba-folyón, létrehozva a csaknem hatvan kilométer hosszú Norman-tavat.

Napjainkra a régi áramfejlesztő telep helyén megépült a duke-i McGuire atomerőmű, gyakorlatilag Davidson tábornok szobrától és a Cowans Ford-i vadrezervátumtól egy kőhajításnyira, ami kétezer-kétszázötven holdnyi természetvédelmi terület.

Vajon hogyan érezheti magát a tábornok, hogy e vérrel öntözött földön egy atomerőművel kell osztoznia?

Katy kétsávos útra fordult rá, keskenyebbre, mint amit magunk mögött hagytunk. Mindkét oldalán fenyves és keményfa erdő szegélyezte.

– Boyd szereti a vidéket – folytatta tovább a lányom.

– Boyd kizárólag azt szereti, amit megehet.

Katy egy kézzel rajzolt térkép fénymásolatát tanulmányozta, aztán visszatűzte a sildje mögé.

– Úgy öt kilométerre lesz jobb felől. Egy régi farm.

Már majdnem egy órája voltunk úton.

– A pasi itt él, és pipaüzlete van Charlotte-ban? – kérdeztem.

– Az eredeti McCranies a Park Road bevásárlóközpontban működik.

– Bocs, de én nem pipázom.

– Kismillió-fajta szivart is árulnak.

– Látod, ez itt a gond. Ebben az évben még nem fektettem be részvényekbe.

– Meglep, hogy nem hallottál a McCranie’s-ről. Külön intézmény ez Charlotte-ban. Évek óta látogatják a törzsvásárlók. Mr. McCranie mostanra visszavonult, a fiai vették át az üzletet. Aki idekint lakik, az az új corneliusi üzletükben dolgozik.

– És? – vittem fel hangomat a kérdés végén.

– És mi? – nézett rám a lányom ártatlan zöld szemével.

– Jóképű?

– Nős.

Díjnyertes szemforgatás következett.

– De csak van egy sármos barátja? – próbálkoztam.

– „Mindig kell egy barát” – énekelte a lányom.* [*Bette Midler dala.]

Boyd felfedezett egy labradort egy kisteherautó mélyén, amelyik az ellenkező irányban repesztett. *Hrrrr*, acsargott vadul, és az én oldalamról átlendült a Katyére. Ott kidugta a fejét, amennyire csak bírta a félig letekert ablakon, és legékesszólóbb „hogyan elbánnék veled, ha nem lennék ebben a fránya

autóban”-féle morgását hallatta.

– Ül! – parancsoltam rá.

Leült.

– És találkozni fogok ezzel a baráttal? – kérdeztem.

– Igen.

Perceken belül leparkolt járművek töltötték meg mindkét útszélét. Katy besorolt jobbra, leállította a motort, és kiszállt.

Boyd őrzöngve rohángált egyik ablaktól a másikig, nyelvét hol beszívta, hol lelógatta.

Katy összecuskható székeket vett elő a csomagtartóból, és a kezembe nyomta. Aztán póráztt kattintott Boyd nyakörvére. Az eb kis híján kifecamította a vállát, olyan erővel ragadta magával a vendégseregbe.

Vagy százan gyűlhettek össze a hátsó udvar terebélyes szilfái alatt, egy fűvel benőtt sávon, amely az erdő és egy sárga vidéki lak között húzódott. Egyesek kerti székeken ültek, mások fel-alá sétálgattak, vagy kettesével-hármasával álldigáltak, papírtányérokat és sörös dobozokat egyensúlyozva a kezükben.

Sokan sportsapkát csaptak a fejükbe. Ugyancsak sokan cigiztek.

A csűr előtt gyerekek játszottak: lópatkóval dobtak célba egy karóra. A csűr azóta nem láthatott festéket, amióta Cornwallis elmasírozott erre. Más srácok fogócskáztak vagy frizbiztek.

A ház és a csűr között bluegrass-banda játszott, ennél messzebb nem ért a hosszabbítójuk. A hőség ellenére mind a négyen öltönyt és nyakkendőket viseltek. A frontemberük a „Fehér Ház blues”-t nyivákolta. Nem volt épp Bili Monroe,* [*Neves bluegrass-énekes.] de olyan nagyon rossz sem.

Miközben Katy és én odahúztuk székünket az együtttest

hallgató félkörbe, egy ifjanc tűnt elő a semmiből.

– Kater!

Kater? Lányom beceneve a faterre rímelt. Lefejtettem ingemet agyonizzadt hátamról.

– Szia, Palmer.

Palmer? Mi lehet a valódi neve, Palmy?

– Anyu, engedd meg, hogy bemutassam Palmer Cousinst.

– Jó napot, dr. Brennan.

Palmer lekapta szemüvegét, és a kezét nyújtotta. Nem volt magas, ellenben dús fekete hajjal és kék szempárral áldotta meg a teremtő, ráadásul olyanfajta mosollyal, amelyet Tom Cruise villogtat a *Kockázatos üzlet* című opuszban. Szinte zavaróan jóképű volt tehát.

– Tempe – fogtam vele kezét.

Palmer olyan erővel szorította meg a kezem, hogy kis híján csontom tört.

– Katy sokat mesélt magáról.

– Tényleg?

A lányomra néztem, ő meg Palmerre.

– És hogy hívják a kutyust?

– Boydnak.

Palmer lehajolt, és megvakarta Boyd fülét, mire ő válaszul megnyalta az arcát. Palmer háromszor rávert a hátsójára, aztán felemelkedett a mi szintünkre.

– Aranyos kutya. Hozhatok sört a hölgyeknek?

– Én kérek szépen – csiripelte Katy. – Anyunak diétás kólát, légy szíves. Antialkoholista.

Olyan tekintetet vettem a lányomra, ami a fortyogó kátrányt is megfagyasztotta volna.

– Addig kerítsenek harapnivalót! – szólt még oda Palmer, és

útnak indult.

Boyd szó szerint értelmezte a felszólítást. Előreugratott, kirántotta a pórázt Katy kezéből, és körberohangálta Palmer lába szárát.

A fiú időközben visszanyerte az egyensúlyát, és felénk fordult. Először ülte meg valami bizonytalanságféle hibátlan arcvonásait.

– Nem bánt senkit, ha nincs rajta póráz?

Katy igenlően bólintott.

– De a kaja körül vigyázni kell vele.

Katy visszavette a pórázt, és lecsatolta Boyd nyakáról.

Palmer felmutatta a hüvelykujját.

Az eb elragadtatott köröket rótt körülöttünk.

A főépület mögött összecukható asztalok kínáltak házi kotyvalékokat műanyag tárlóedényekben. Káposztasalátát. Krumplisalátát. Főtt babot. Zöldségféléket.

Az egyik asztalon szétbontott főtt sertéshús állt eldobható alufóliás tálcákon. Az erdőszélen füst szállongott egy óriási főzőüstből, amiben egész előző éjszaka a hús rotyogott.

Egy másik asztal az édességeké volt. Megint másik a salátáké.

– Nem kellett volna nekünk is valami kaját hoznunk? – kérdeztem, miközben szemlét tartottam Martha Stewart, a tökéletes háziasszony vidéki konyhaverzióján.

Katy egy doboz fűgés sütit húzott elő retiküljéből, és a desszertek asztalára helyezte.

Ezt némi szemforgatással jutalmaztam. Amikor visszatértünk a székünkhöz, a bendzsós zenész épp rázendített a „Rocky Top”-ra. Nem épp Peter Seeger színvonala volt, de megjárta.* [*Felice and Boudleaux Bryant bluegrass-dala 1967-ből. Peter

Seeger amerikai folkénekes.]

Az elkövetkező két órában a legkülönbözőbb emberekkel álltunk le csevegni. Olyan volt, akár az állásbörze a gimiben. Ügyvédekkel, pilótákkal, szerelőkkal, számítógépes megszállottakkal társalogtunk. Volt köztük egy híró meg egy hajdani diák is, aki később elment háztartásbelinek. Meglepett, hány helyi zsarut ismerek fel a tömegben.

Többen a McCranie-famíliából is odajöttek, üdvözöltek minket, és megköszönték, hogy eljöttünk. Palmer Cousins egy időre csatlakozott hozzánk, aztán megint továbbállt.

Megtudtam, hogy Palmert Lija hozta össze a lánnyal, aki Katy legjobb barátnője volt negyedikes kora óta. Arról is értesültem továbbá, hogy Lija, aki elvégezte a szociológia alapszakot a Georgia Egyetemen, most Charlotte-ban dolgozik mentőként.

Mindenekelőtt azonban az is kiderült, hogy Palmer szingli, huszonzét éves, a Wake Forest biológia szakán végzett, s jelenleg az Egyesült Államok Hal- és Vadvédelmi Szolgálatánál dolgozik a délkarolinai Columbia területi kirendeltségén.

Valahányszor hazajött Charlotte-ba, kinézett McCranie-ékhez. Ez volt hát az ok, amiért szétcincált sertéshúst rágicsáltam egy lóherével teleszórt mezőn.

Boyd hol a lábunknál szundikált, hol különböző gyerekekkel kergetőzött, hol pedig a tömeget dolgozta meg. Bárkit megrohamozott, aki könnyű prédának ígérkezett. Épp alvó üzemmódra váltott, amikor egy csapat kölyöknek pont az ő társaságára volt szüksége.

Kinyitotta egyik szemét, majd visszafektette állát a két elülső mancsára. Egy tíz év körüli kislány, aki Szűz Mária-lepelben parádézott, meglengetett előtte egy kukoricás

muffint. Boyd már ott se volt.

Ahogy elnéztem őket, amint a csűr körül játszanak, eszembe jutott, mit mondott Katy arról, hogy Boydnak beszéde van velem.

– Mit is akart megvitatni velem ebünk?

– Ja, igen! Apunak tárgyalása volt Asheville-ben, úgyhogy nekem passzolta át a kutyát. – Hüvelykujja körmével kapargatni kezdte a Budweiser címkéjének szélét. – Arra számít, hogy kábé három hétig marad még ott. De... izé... – Közben hosszú alagutat vájt a nedves papírba. – Szóval én meg, azt hiszem, kiköltöznék a külvárosba a nyár hátralévő részében.

– A külvárosba?

– Lijával. Kivett egy menő albérletet a harmadik kerületben, és az új szobatársnője csak szeptemberben foglalja el a helyét. Apu pedig úgyis elutazott. – A sörcímke mostanra ripityára szakadt. – Azt gondoltam, jó móka lenne ott lakni pár hétig, tudod. Nem kell laktól fizetnem, se mást.

– Csak iskolakezddésig megyek bele.

Katy a hatodik szemesztert végezte, ami szülői parancsra *utolsó* éve volt a Virginia Egyetemen. – Természetesen.

– Ugye, nem készülsz kimaradni?

Szavaimat világbajnok-nívójú szemforgatás követte.

– Neked meg apunak ugyanaz a forgatókönyvírótok?

Láttam már, mire pályázik.

– Hadd találjam ki. Azt akarod, hogy vegyem át Boydot.

– Csak addig, amíg apu hazaér.

– Hétfőn indulok a tengerpartra.

– Anne nyaralójába mész, ugye, a Sullivan-szigetre?

– Igen – mondtam óvatosan.

– Boyd imádja a tengerpartot.

– Boyd Auschwitzot is imádná, ha ott rendesen etetnék.

– Anne-t nem hiszem, hogy zavarná, ha magaddal vinnéd.

Ráadásul társaságul is szolgálna, nem éreznéd magad egyedül.

– Miért, Boydot nem látják szívesen abban az albérletben?

– Nem erről van szó, de a főbérő...

Valahonnan az erdő mélyéről Boyd eszeveszett ugatása hangzott fel.

Pillanatokkal később az ugatást vérfagyasztó sikoly követte.
Aztán még egy.

4

FELUGROTTAM A SZÉKEMRŐL. SZÍVEM VADUL DÖRÖMBÖLT a mellkasomban.

Körülöttem a piknikezők mintha osztott képernyős filmvásznon mozogtak volna. A ház oldalánál lévők zavartalanul jöttek-mentek, cseverészttek és eddegéltek, nem tudva, miféle zűrzavar támadt az erdőben. A csűr oldalán ejtőzők ezzel szemben mozdulatlan tablót formáltak: szájuk elnyílt, s fejük az iszonytató hangok felé fordult.

A kerti székeket, fűre terített takarókat és vendégeket kerülgetve a sikolyok felé rohantam. Hallottam, hogy Katy és mások szorosan a sarkamban trappolnak.

Boyd soha nem bántott gyerekeket, még csak meg sem ugatott volna egyet sem. De hát kánikula volt, felforrhatott neki is az agyvize. Talán valamelyik kölyök bűszítette fel vagy zavarta meg, ő meg nekirontott?

Édes Jézusom!

Lelki szemeim előtt szétmarcangolt áldozatok jelentek meg; tátongó sebek, beszakított koponyák. Páni félelem fogott el.

A csűrt megkerülve hézagot fedeztem fel a fák sorfalán. Arra kanyarodtam egy hol feltűnő, hol eltűnő földúton. Ágak és levelek ragadtak a hajamba, s horzsolták végig

karomat-lábamat.

A sikolyok fülsértően felhangosodtak. Már szünet sem maradt közöttük, egybeolvadtak a rettegés crescendójában.

Továbbfutottam.

A sikongatás egyszer csak elhallgatott. A hirtelen beállt csönd még vérfagyasztóbb volt.

Boyd tovább ugatott, őrzöngve és megállíthatatlanul.

A veríték lehült arcomon az erdő hűvösében.

Pillanatokkal később három gyereket fedeztem fel, egy magas élősövény mögött kuporogtak. A levélzetten keresztül láttam, hogy két kislány kapaszkodik egymásba.

Egy fiú a Mária-leples kislány vállára tette a kezét.

A srác és a kisebbik lány Boydöt bámulta; arcvonásaikat eltorzította az undor és a rémület. A Mária-leples leányzó behunyta a szemét, s két öklét a szemhéjához szorította. Mellkasa mintha akaratától függetlenül emelkedett-süllyedt volna.

Boyd ott volt mellettük a sövény túloldalán. Hol előrerontott, hol visszahátrált. Valamit ugatott, ami egy méternyire lehetett a sövény aljától. Időnként magasba lökte az orrát, és vékony hangon csaholni kezdett. Nyakán a szőrszálak az égnek meredtek, úgy festett, akár egy gesztenyebarna farkas.

– Jól vagytok, srácok? – kérdeztem lihegve, és átküzdöttem magam az élősövény szabadon maradt nyílásán.

Három buksi bólíntott ünnepélyesen.

Katy, Palmer és az egyik McCranie fiú is beért minket.

– Megsérült valaki? – lihegte Katy.

Három kobak intett nemet. Valaki felzokogott.

A Mária-leples kislány McCranie-hez futott, és átkarolta a derekát. Az apja simogatni kezdte a haját a két copf között.

– Minden rendben, Sarah! Nem kell félned!

McCranie bocsánatkérően felnézett.

– A lányom ideges kissé.

Jómagam a csaucsaura figyeltem.

Nyomban tudtam, mi az ábra.

– Boyd!

Ebem felém penderült. Hogy meglátta Katyt és engem, hozzánk ügetett, megbökölte a kezemet, aztán visszarahant a sövényhez, és tovább ugatott.

– Állj! – kiáltottam rá.

Összegörnyedtem, mert szúrt az oldalam.

Ha Boyd nincs meggyőződve egy frissen hallott parancs létjogosultságáról, rendszerint mozgatni kezdi a homlokcsontját elborító hosszú szőrzetet. Ő így kérdi meg: „Begolyóztál?”

Most is ezt művelte, ahogy felém fordult.

– Boyd, ül a kutya!

A hátát mutatta nekem, és folytatta az ugatást.

Sarah McCranie még szorosabban bújt az apjához. Játzópajtásainak kocsányon lógott a szeme, úgy lestek rám.

Megismételtem az ukázt.

Boyd ismét felém fordult, és megint a homlokát ráncolta. Ezúttal még nagyobb érzéssel. „*Meg vagy te kergülve?*”

– Boyd!

Bal kezemmel változatlanul a combomat fogtam, miközben a jobb mutatóujjamat az orrának szegeztem.

Kutyám megbillentette a fejét, szusszant egy óriásit, és leült.

– Mi ütött belé? – kérdezte Katy, aki ugyanolyan hangosan lihegett, mint én.

– Ez az agytröszt azt hiszi, hogy megtalálta Roanoke elvesztett kolóniáját.* [*Titokzatos körülmények között eltűnt angol

telep.]

Boyd visszafordult a sövény felé, füle lelapult, s mellkasa mélyéből hosszú, elnyújtott morgást hallatott.

– Mi az, mi történt?

Lányom kérdését meg se hallva előrecsörtettem a gyökerek és az aljnövényzet között. Amikor közel értem Boydhoz, ebem feltápáskodott, és várakozón nézett rám.

– Ü!

Boyd leült.

Melléje kuporodtam.

Boyd felpattant, farka remegve meredt a levegőbe.

Elszorult a szívem.

Sokkal nagyobb valamire talált rá, mint vártam. Utoljára egy mókust fedezett fel, ami két-három napja múlhatott ki.

A csaucsaura néztem. Viszonozta a pillantásomat. Túl sok fehéret láttam a szemében, ami nála az izgalmi állapot jele volt.

Újra a lábamnál heverő kupacra pillantva osztoztam rossz élméremben. Felvettem egy botot, és belekotortam a közepébe. Műanyag koppant, aztán rothadó hús bűze szállt fel az avarból. Legyek röpködtek körülöttünk hangos zümmögéssel, testük szivárványosan fénylett a fülledt melegben.

Boyd, az önjelölt hullarabló, újra lecsapott.

– A francba!

– Mi az?

Megzördült az avar, ahogy Katy felénk igyekezett.

– Mit talált?

A lányom leguggolt mellém, aztán újra talpra szökött, mintha kötéllel rántanák fel. Kezét szája elé kapta. Boyd körbetáncolta a lábát.

– Mi a szent szar ez?

Palmer is csatlakozott hozzánk.

– Valami tetem. – E lángeszű észrevétel után befogta az orrát. – Emberé?

– Nem tudom biztosan. – Az ujjakra mutattam, amelyekről félig már lefoszlott a hús. A műanyag zsákból meredtek elő, ott, ahol Boyd fogai feltépték. – De határozottan nem kutya, és nem is őz. – Megpróbáltam felbecsülni a félig betemetett zsák méreteit. – Kevés más ilyen nagytestű állatot ismerek.

Kapargatni kezdtem a zsákra rakódott földet és avart, és jobban szemügyre vettem a talajt.

– Sehol nem látok szórt.

Boyd mellém tolakodott, és szaglászni kezdett. Félretoltam a könyökömmel.

– Basszus, anyu! Nem igazán piknikre való fordulat!

– Nem én bűvöltem ide – intettem Boyd felfedezése felé.

– Végig akarod csinálni vele az egész törvényszéki orvostani hercehurcát?

Lehet, hogy ez az egész egy semmiség. Ugyanakkor megvan az esélye, hogy mégis *valami* legyen, ezért a maradványokat megfelelően kell feltárni.

Katy felnyögött.

– Nézd, nekem ugyanolyan rosszkor jött ez, mint neked. Hétfőn a tengerpartra kéne indulnom.

– Már megint leégetsz! Miért nem tudsz olyan lenni, mint más anyák? Miért nem süteményt sütsz inkább? – nézett előbb Palmerre, aztán rám.

– Azt a fűgészet igazán csípem – vágtam rá, majd feltápáskodtam. – Talán el kéne vinni innen a gyerekeket – szóltam oda Sarah apjának.

– Nem akarok elmenni! – kiáltotta a fiú. – Egy halottat

találtak, ugye? Látni szeretnénk, hogyan ássa ki a hullát! – Egészen belevörösödött a kiabálásba, az arcán verejtek csillogott. – Tudni akarjuk, mit talált!

– Igen! – kontrázott a kisebbik lányka is, aki rózsaszínű lenvászon kertésznadrágjában Shirley Temple-re emlékeztetett. – Látni akarjuk a hullát!

Magamban elátkoztam a tévékrimiket, majd alaposan megválogattam a szavaimat.

– Azzal használnátok legtöbbet az ügynek, ha rendeznétek a gondolataitokat, megbeszelnétek egymással, mit láttatok, aztán felvennék töletek a vallomásotokat. Meg tudjátok csinálni?

A két gyerek összenézett, óriásira táglult szemmel.

– Igen – mondta Shirley Temple, és tapsikolt dundi kis kezével. – Vegyék fel a vallomásunkat.

A helyszínelő kocsni négykor futott be. Joe Hawkins a Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézet halottkéme, aki ezen a hétvégén volt ügyeletes, néhány perccel később érkezett. Mostanra McCranie-ék legtöbb vendége összehajtogatta a takaróját meg a székeit, és elpályázott.

Így tett Katy, Palmer és Boyd is.

Ebem felfedezése az alatt az élősövény alatt hevert, amely a szomszédos farmtól választotta el McCranie-ék birtokát. Sarah édesapja szerint senki sem lakott a telekhez tartozó házban, ami valami Foote tulajdona volt. Hiába kopogtattunk az ajtaján, nem kaptunk választ. Ezért az ő kocsifelhajtójukon és udvarukon keresztül szállítottuk a helyszínre a felszerelésünket.

Elmagyaráztam a helyzetet Hawkinsnak, miközben két technikus kihordta a fotózáshoz szükséges felszerelést, ásókat,

szitákat meg minden mást, amire szükségünk volt a leletek feldolgozásához.

– Lehet éppen állati tetem is – mondtam, mert kényelmetlenül éreztem magam, amiért szombaton cígöltem ki ide embereket.

– Vagy egy feleség, baltával a koponyájában. – Hawkins hullazsákot vett elő a szállítófurgonból. – Nem a mi dolgunk ezt eldönteni.

Joe Hawkins azóta húzta az igát, amióta DiMaggio és Marylin Monroe összeházasodott '54-ben, és kötelező nyugdíjazása előtt állt. Lett volna mit mesélnie. Annak idején a börtön alagsorában végezték a boncolásokat, egy olyan szűk helyiségben, ahol épp csak a boncasztal meg a mosdó fért el. Amikor azután a nyolevanas években Észak-Karolina felülvizsgálta halottkémi gyakorlatát, s a Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézet jelenlegi helyére költözött, Hawkins egyetlen emléket vitt csak magával: Joltin Joe* [*Azaz Joe DiMaggio, a híres baseballjátékos.] autogrammal ellátott portróját. A fotó máig ott díszelgett az íróasztalán.

– Hanem ha öttalálatosunk lesz, ígérje meg, hogy maga hívja fel Larabee dokit! Áll az alku?

– Oké – mondtam.

Hawkins becsapta a furgon kettős ajtaját. Nem tudtam nem észrevenni, mennyire megtörte ez a munka a fickó küllemét. Csontsovány volt, bedagadt szeme alatt sötét karikák húzódtak. Busa szemöldökével és feketére festett hajával úgy nézett ki, mintha castingon osztották volna rá a halottkém szerepét.

– Mit gondolnak, szükség lesz lámpákra? – kérdezte az egyik technikus, egy foltos bőrű, huszonéves lány, aki nagymamáknak való szemüveget viselt.

- Meglátjuk, megleszünk-e nélkülük.
- Mindent előkészítettetek? – néztem Hawkinsra.

Bólintott.

- Na, akkor csináljuk! – közölte Nagyi Szemüveg.

Bevezettem a csapatot az erdőbe, s eztán két teljes órán át fényképeztünk, tisztogattunk, zacskóztunk és címkéztünk – úgy, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Az erdőben levél se rezdült. Hajam a nyakamra és homlokomra tapadt, s a ruhám is átnedvesedett az izzadságtól a csuklyás overallban, amit Hawkins hozott ki nekem. Noha bőségesen meghintettük magunkat Deep Woods szúnyogirtóval, minden hozzáférhető bőrfelületen élvezettel lakmároztak a dögök.

Ötre nagyjából már tudtuk, mivel állunk szemben.

Jókora fekete szemeteszsákot temetett ide valaki egy sekély sírhantba, amit földdel és avarral fedett be. A szél és az erózió azonban hamar lekoptatta e vékony réteget, és a zsák egyik sarka felszínre került. A többi Boyd érdeme volt.

Az első zsák alatt egy másodikat is találtunk. Noha egyiket sem nyitottuk ki, a már meglévő szakadásokból eltéveszthetetlen bűz áradt. Az oszladozó hús édeskés, átható szaga.

A tény, hogy a jelek szerint minden maradványt a zsákok foglaltak magukba, felgyorsította a feltárássra fordított időt. Hatra kiemeltük a zsákokat, és hullazsákokba helyeztük őket, ezek aztán a halottkém furgonjába kerültek. Miután Nagyi Szemüveg, a társa és én biztosítottuk, hogy a továbbiakban nélküle is elboldogulunk, beült a furgonba, és elrobogott a halottasházba.

Egy teljes óra szitálás következett, de semmi új nem került elő a környező vagy a zsákok alatti talajból. Fél nyolcra mindent

felpakoltunk a teherautóra, és visszaindultunk a városba.

Kilenckor álltam zuhany alá; kimerülten és kizsigelve. Nem győztem átkozni magam, amiért ezt a szakmát választottam.

Épp amikor azt hittem, én is pihenhetek végre, két ötven gallonos hullazsák lépett az életembe.

A francba!

Meg egy harmincöt kilós csaucsau.

Kétszeresen is a francba!

Harmadszor is hajsampon kentem a hajamra, aztán a másnapra és látogatómra gondoltam. Át tudom nézni addigra a zsákokat, mire elébe kéne mennem a reptéri csomagkiadóhoz?

Magam elé képzeltem az arcát, és görcsbe rándult a gyomrom.

Atyavilág!

Jó ötlet volt-e ez a kis találka? Azóta nem láttam a hapit, amióta együtt dolgoztunk Guatemalában. Akkor nem tűnt rossz tervnek egy közös vakáció. Mindketten óriási nyomás alatt álltunk. Nyomasztó volt a hely, nyomasztóak a körülmények. Túl sok halál zúdult ránk.

Kiöblítettem a sampon a hajamból.

Hát arra a vakációra aztán várhattunk. Az esetet lezárták. Elindultunk ugyan együtt, ám épp mielőtt elértük volna a La Aurora Internationalt, megszólalt a személyhívója. Mennie kellett, hiába sajnálta, hívta a kötelesség.

Felidéztem magamban Katy arcát a mai pikniken, és később a maradványok mellett. Vajon komolyan vonzódik a lányom ehhez a bájgúnár Palmer Cousinshoz? Remélhetőleg nem fontolgatja, hogy kimarad az egyetemről, csak hogy a közelében lehessen. Vagy más okokból.

Mi volt ebben a Palmer Cousinsban, ami annyira zavart? Talán a kelleténél sármosabb volt ez a „srác”, ahogy Katy nevezte? Vagy én kezdek egyre korlátoltabbá válni, már ami az emberek megítélését illeti a külső alapján ?

Jó, Cousins nem az én bajom. Katy felnőtt nő, menjen csak a saját feje után. Nincs befolyásom az életére.

Beszappanoztam magam mandulás-borsmentás tusfürdővel, és Boyd műanyag zsákjain kezdtem el agyalni.

Ha szerencsém van, állati csontokat tartalmaznak. Mi van azonban, ha nem? Mi van, ha a Joe Hawkins által felemlegetett balta több pusztá tréfánál?

A víz szemvillanás alatt langyossá, majd hideggé vált. Kiléptem a zuhany alól, törülközőt csavartam magam köré, egy másikat a hajamra tekertem, és indultam lefeküdni.

Minden jóra fordul, biztattam magam.

Tévedtem.

A dolgok már azelőtt rosszra fordultak, mielőtt még rosszabbra fordulhattak volna.

5

VASÁRNAP REGGEL. IDŐ: HÉT ÓRA HARMINCHÉT PERC.
Hőmérséklet: huszonhárom Celsius-fok. Páratartalom:
nyolcvanegy százalék.

Lassan rekordot döntünk: tizenhét egymást követő nap, amikor a hőmérő higanyszála akár a harminckét fokig is felkúszik.

A Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézet kis előcsarnokába lépve és társadalombiztosítási kártyámat felmutatva haladtam el Mrs. Flowers parancsnoki hídja előtt. Ő akkor is félelmet keltő jelenség, ha épp nincs a posztján. Minden tárgy és kiragacsolt üzenet a helyén van az asztalán. Az egymásra halmozott papirosok élei pontosan illeszkednek egymáshoz. Toll és gémkapocs egy szál se. Semmi fölösleges kacat. Egyetlen személyes fotó, egy cocker spánielről.

Mrs. Flowers hétfőtől péntekig tart szemlét az üvegablaka elé érkező látogatók fölött. Egyesekkel kegyesen bánik, őket továbbengedi, mások fordulhatnak vissza. Emellett jelentéseket is gépel, dokumentumokat állít össze, és számon tart minden egyes papírfecnit, amit a helyiség egyik oldalát elfoglaló fekete irrattartó szekrényben tárolnak.

Miután jobbra fordulva elmasíroztam a halottképek által

használt kis fülkék előtt, megtekintettem a hátsó fal hirdetőabláján az aznapra fekete filccel kiírt eseteket.

Boyd felfedezése is ott volt közöttük MCME 437-02-es jelzéssel.

A hely pontosan olyan volt, amilyenre számítottam: elhagyatott és kísértetiesen csöndes.

Amire viszont nem számítottam, az a minikönyha pultján várakozó frissen főtt kávé volt.

Irgalmas az isten, gondoltam, miközben kiszolgáltam magam.

Persze az is lehet, hogy Joe Hawkins volt hozzám irgalmas.

Meg is jelent, amint kinyitottam irodám ajtaját.

– Te egy szent vagy! – mondtam, feléje lengetve a kávésbögrémet.

– Gondoltam, hogy korán bejössz.

A tegnapi leletfeltárás során említettem neki, hogy hétfőn elhúzó a tengerpartra.

– Kéred a tegnapi zsákmányt?

– Igen. Meg a polaroid és a Nikon felvételeket is.

– A röntgent is akarod?

– Igen.

– A nagyobbik terem, vagy a kis büdös?

– Inkább hátul dolgoznék.

Az intézetben két boncterem is van, mindegyikhez egy-egy boncasztal tartozik. A kisebbik szellőztető rendszere sajátosan veszi fel a harcot a szagokkal szemben.

A foszladozó vízihullák amúgy is a kedvenceim.

Formanyomtatványt vettem elő az íróasztalom mögötti minikönyvespolcra, beírtam az esetszámot, s rövid jellemzést adtam a maradványokról, továbbá a halottasházba való felvétel

körülményeiről. Aztán átmentem az öltözőbe, műtős köpenyt öltöttem, és a bődösebbik boncterem felé indultam.

A zsákok már vártak. Ugyanúgy, ahogy a fotós cuccok meg minden szükséges kellék: papírkötény és maszk, műanyag védőszemüveg, latexkesztyű.

Szuper!

Harmincöt milliméteres filmmel fotóztam, és polaroid biztonsági másolatokat is gyártottam. Aztán megkértem Hawkins, hogy készítsen röntgenfelvételeket mindkét zsákról. Nem szeretem a meglepetéseket.

Húsz perc múlva visszagurította a zsákokat, és vagy fél tucat felvételt helyezett az átvilágító dobozra. Elmerülten tanulmányoztuk a felhozatalt: szürke volt minden, szürke alapon. Zavaros katyvasz.

Csontok, kavicsos üledék közé keveredve. Sehol átlátszatlan denzitás.

- Nincs benne fém – állapította meg Hawkins.
- Az jó – véltem.
- Sem fog – így Hawkins.
- Az baj – véltem.
- Sem koponya.

Még nagyobb baj.

Miután szemüveg nélkül felvettem a védőöltözetemet, megnyitottam a záróklipszet, és az asztalra ürítettem a felső zsák tartalmát.

- Szent Habakuk! Ez sem semmi!

Összesen nyolc kéz és láb került elé, félig hússal beborítva, egytől egyig csonkán. Bezacskozóztam őket, és röntgent kértem róluk. Hawkins elvitte valamennyit. Közben egyfolytában a fejét rázta, és előbbi megjegyzését ismételte:

– Szent Habakuk!

Lassan szétrakosgattam, ahogy tudtam a fennmaradó csontokat. Némelyiken már nem volt lágyszövet sem. Másokat bőrszerűvé aszott inak és izmok tartottak össze. Megint másokon húscsapatok oszladoztak.

Valamikor a miocén végén, nagyjából hétmillió évvel ezelőtt, főemlősök egy fejlődésvonala kísérletezni kezdett az egyenes testtartással. Ehhez valamelyest át kellett alakítani a helyváltoztatáshoz szükséges anatómiai berendezést, ami néhány földtörténeti kor múltán, több-kevesebb zökkenővel sikeresen be is fejeződött. A pliocén időszakára, azaz idestova kétmillió éve megjelentek az emberfélék, várva, hogy a Birkenstock idővel majd előáll kényelmes lábbelikkkel.

A két lábón járásnak természetesen megvoltak a maga hátulütői. Például a derékfájás. A nehezebb vajúdás. A fogásra is alkalmas öregujj elcsökevényesedése. Alapjában véve azonban lezajlott a kiegyenesedett testtartáshoz való alkalmazkodás. Mire a *Homo erectus* mamutok után eredt, hozzávetőleg egymillió évvel ezelőtt, őseink gerincoszlopa S alakban meghajlott, csípőcsontja kiszélesedett és megrövidült, a fej pedig pontosan a nyak közepén ült.

Az általam vizsgált csontok nem illettek ebbe a vonulatba. A csípőlapát keskeny és egyenes volt, a csigolyák meg tömzsi, hosszú, lecsapott nyúlványokkal. A végtagsontok rövidek és vaskosak voltak, egy tömbből valók – emberen nem látni ilyet.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

A zsákba suvasztott áldozatok négy lábón futkároztak a maguk idejében.

Gyakran megesik, hogy a „gyanúsként” hozzám kerülő csontokról kiderül, állati eredetűek. Némelyik a vasárnapi ebéd

maradék. Barány. Sertés. Pulyka. Mások tavalyi vadásztrófeák. Mackók. Jávorszarvasok. Kacsák. Megint mások háziállatoktól, avagy házi kedvencektől származnak. Valaha olyan nevekre hallgattak, mint Félix, Rover, Bessie, Buksi.

Boyd felfedezése azonban egyik csoportba sem illett. Nekem mégis volt egy sejtésem.

Rendezgetni kezdtem a leletanyagot. Jobb és bal oldali felkarcsontok. Jobb és bal oldali sípcsontok. Bordák. Csigolyák. Már csaknem végeztem, amikor Hawkins jelent meg a röntgenfelvételekkel.

Elég volt rájuk pillantanom, és beigazolódott a gyanúm.

Noha a „kezeket” és „lábakat” durva megközelítéssel akár emberinek is mondhatnánk, a csontváz felépítésének különbségei magukért beszéltek. A kezeken összeolvadtak a sajka- és holdascsonok. A lábfejekon a lábközépcsontok és az ujjpercek végei karomszerűen begömbültek. Belülről kifelé haladva az ujjak hossza is fokozatosan megnőtt.

Felhívtam Hawkins figyelmét erre az utóbbi sajátosságra.

Az emberi lábfejen a második lábközépcsont a leghosszabb. Az emberi kézen a második vagy harmadik kézközépcsont. Medvéknél mindkét esetben a negyedik viszi el a pálmát.

– Azaz épp fordítva van a szerencsétlen flótásoknál, mint nálunk.

A légyszövet által alkotott párnákra mutattam a talpakon.

– Az emberi láb íveltebb lenne.

– Mi ez akkor, Tempe?

– Medve.

– Medve?

– Annak sejttem. Minimum három bal oldali felkarcsontom van, ami legkevesebb ennyi állatot jelent.

– És hol vannak a karmok?

– Nincsenek karmok, sem szélső ujjpercek, sem irha. Azaz a mackóinkat megnyúzták.

Hawkins ezen elrágódott egy ideig.

– És fej van-e?

– Kettőt találhatsz.

Kikapcsoltam az átvilágító dobozt, és visszatértem a boncasztalhoz.

– Szabad ebben az államban medvére vadászni? – kérdezte Hawkins.

Rásandítottam a maszkom fölött.

– Hármát találhatsz.

Belekerült pár órába, amíg elrendeztem, leltárba foglaltam és lefényképeztem az első zsák tartalmát.

Íme, a következtetésem: Az egyes számú zsák három *Ursus americanus*, azaz fekete medve részleges maradványait tartalmazza. A faj azonosításához Gilbert *Az emlősök csonttana*, valamint Olsen *Régészeti lelőhelyeken talált emlősmaradványok* című munkáit használtam fel. A leletanyagban két felnőtt és egy bocs maradványai képviseltetik magukat. Nincs fej, karom, nincsenek szélső ujjpercek, fogak vagy kültakaró. Semmi nem utal a halál okára. Megnyúzást sejtető vágásnyomokat viszont találtam, ezeket nem fűrészkes kétélű penge ejthette, vélhetőleg vadászkés.

A két zsák között felhívtam a US Airways irodáját.

A járat természetesen menetrend szerint indul, nanoszekundum pontossággal, akár lekésik az utasok, akár nem.

Az órámra néztem. Tizenegy múlt húsz perccel. Amennyiben

a második zsákban semmi meglepőt nem találok, még időben kiérhetek a reptérre.

Kinyitottam egy doboz diétás kólát, a konyhakredencbe elpaterolt dobozból pedig elővettem egy karamellás-mogyorós Quaker müzliszeletet. Rágicsálás közben a kvéker úriembert tanulmányoztam, aki széles mosollyal nézett rám. Tarthatok-e még valami rázóstól?

A boncterembe visszatérve újra megnéztem a második számú zsák röntgenfelvételeit. Mivel semmi gyanúsat nem észleltem, kinyitottam a zsák összecsomózott végét, és kiborogattam az asztalra a tartalmát.

Csont, üledék és oszladozó hús leveses kotyvaléka ömlött a rozsdamentes acélra. A levegőben éktelen bűz terjengett.

Visszavettem a maszkomat, és beletúrtam a trutumóba.

Újabb mackó.

Felemeltem egy kisebb hosszúcsontot, ami egyértelműen nem medve volt. Alig volt súlya a kezemben. A külső csonthártya vékony, a velőüreg aránytalanul nagy.

Madár.

Nekiláttam az osztályozásnak.

Ursus.

Aves.

Repült az idő. Fájni kezdett a vállam. Egy ponton megszördült egy telefon. Három csöngetést hallottam, aztán elhallgatott. Vagy Hawkins vette fel, vagy valaki a személyzetből.

Miután végeztem a rendszertani osztályozással, leltárba vettem az új medvecsontokat. Újra nem volt köztük fej, karom, bőr vagy irha.

Egy óra múlva hatra nőtt a mackók száma.

Ezen kezdtem el agyalni.

Vajon szabad Észak-Karolinában fekete medvére vadászni? Hat belőlük kissé soknak tűnt. Nincs ennek valami határa? És ezek a maradványok vajon egyetlen mészárlás termékei, vagy több kiruccanásból származnak? A bomlás eltérő mivolta az utóbbi feltevést látszott alátámasztani.

Miért csomagol valaki egy szemeteszsákba hat fej nélküli tetemet, és hántolja el őket az erdőben? A bőrükért ölték meg a medvéket, a fejüket pedig megtartották trófeának?

Létezik olyan, hogy medve vadászszезон? Vajon le vadászásuk törvény adta időpontban történhet? És az mikor van? Nehéz volt megbecsülni a halál időpontját. Amíg Boyd rá nem talált a zsákokra, a műanyag hatékony gátat képezett a rovarok és a nagyobb testű dögevők ellenében, amelyek beavatkozása siettette volna a bomlás folyamatát.

Épp a madárcsontokkal kezdtem volna foglalkozni, amikor hangok hallatszottak a folyosóról. Abbahagytam a munkát, és füleltem.

Joe Hawkins hangja volt és egy ismeretlen férfié. Aztán újra Hawkins beszélt.

Kesztyűs kezeim a magasba tartva, belöktem az ajtót a hátsómmal, és kilestem.

A szövettan előtt Hawkins és Tim Larabee beszélgetett. Az orvosszakértő izgatottnak látszott.

Épp bújtam volna vissza, amikor Larabee észrevett.

– Tempe – szólt oda. – Örülök, hogy itt találalak. Megpróbáltalak elérni a mobilodon. – Farmer és fekete bordűrös tweed golfing volt rajta, amelyhez fekete gallért viselt. Vizes hajából arra következtettem, nemrég zuhanyozott.

– Nem viszem be a retikulómet a boncterembe.

Átnézett a vállam fölött a boncasztalra.

– Ez a Cowans Ford-i cucc?

– Igen.

– Állatoktól származik?

– Aha.

– Helyes. Valami máshoz kérném a segítségedet.

Jaj, ne!

– Úgy egy órája felhívtak a davidsoni rendőrörsről. Egy kisebb repülő zuhant le röviddel egy óra után.

– Hol?

– Davidsontól keletre, Mecklenburg, Cabarrus és Iredell megye határán.

– Tim, én most nagyon...

– A gép egy sziklafalnak vágódott, és felrobbant.

– Hány utasa volt?

– Nem tudni.

– Nem segíthetne csak Joe?

– Ha az áldozatok nem csupán megégtek, hanem szét is transzírozta őket a baleset, szakértő szemre lesz szükség a maradványok megtalálásához.

Ez nem lehet igaz! – gondoltam.

Megnéztem az órát. Két óra negyven volt. Negyven perc múlva indulnom kellett a reptérre.

Larabee könnyörgő tekintettel hipnotizált.

– Rendet kell raknom, és lezavarnom néhány telefont.

Larabee megszorongatta a karomat.

– Tudtam, hogy számíthatok rád!

Mondják ezt Szépfíú nyomozónak, aki másfél óra múlva taxiba száll. Egyedül.

Reméltem, hogy hazaérek, mielőtt beverné a szunyát.

DÉLUTÁN NÉGYKOR HARMINCHAT FOK VOLT, A PÁRATARTALOM meg közel száz százalék. Csak a történeti hűség kedvéért.

A gép a várostól északra zuhant le, nagyjából egy órai kocsútra, a megye északnyugati csücskében. A nyugati végén elterülő Norman-tóval ellentétben, ami a motorcsónakok, vitorlások és a J-32-esek paradicsoma, Mecklenburgnak ez a része kukorica- és szójababföldekből áll.

Joe Hawkins már ott volt, amikor befutottunk Larabee Land Roverén. Hátát a szállító furgonnak vetve javában szivarozott.

– Hol a roncs? – kérdeztem, miközben vállamra vettem a hátizsákomat.

Hawkins oldalra bökött a szivarjával.

– Milyen messze van innen?

Máris szakadt rólam a verejtek.

– Úgy kétszáz méterre.

Mire kis hármasunk átkelt három kukoricaföldön – Larabee és Hawkins a felszereléssel, én a hátizsákkal –, kifogytunk a szuszból, jócskán megizzadtunk, és mindenünk viszkedett.

Noha most kevesebben voltak, mint egyébként, nagyjából

ugyanaz a brancs képviseltette magát. Zsaruk. Tűzoltók. Egy firkász. Bámész helybeliek, akik úgy csodálták a katasztrófát, mint a városnéző buszok utasai a nevezetességeket.

Valaki rendőrségi kordonnal vette körül a roncsot, ami a kukoricaföldről meglepően kicsinek látszott.

Két tűzoltókocsi várakozott a sárga szalagon kívül, letaposott kukoricaszárakkal a kerékgumik alatt. Mostanra már nem sok dolguk akadt, de láttam, hogy tömérdek vizet fecskendeztek a roncsra.

Nem jó hír, megnehezíti majd a megszenesedett csontok megtalálását és kimentését.

A műveleteket a jelek szerint egy zсарu irányította, aki a davidsoni rendőrség egyenruháját viselte. Ingén a sárgaréz kitűzőn a *Wade Gullet* név volt olvasható.

Bemutatkoztunk Larabee-vel.

Gullet rendőrtiszt szögletes állú, fekete szemű, formásan metszett orrú, mákos hajú ürge volt. Igazi vezetőtípus. Már ha a magasságát nem számítjuk, mert az úgy százötvenöt centi lehetett.

Mindketten kezét ráztunk vele.

– Örülök, hogy kijöttök, doki – biccentett felém. – Dokik – javította ki magát.

Végighallgattuk rövid összefoglalóját az ismert tényekről. Alig tudott többet, mint amennyit Larabee leadott nekem a bonctermén kívül.

– A tulaj egy óra tizenkilenc perckor riasztotta az őrsünket. Azt mondta, hogy az ablakán kinézve egy furán lavírozó repülőre lett figyelmes.

– Mit ért ez alatt? – kérdeztem.

– Alacsonyan repült, és ide-oda billegett.

Gullet feje fölött átnézve a kukoricaföld végében tornyosuló sziklafal magasságát méregettem. Nem lehetett több hatvan méternél. Úgy öt méterrel a gerinc alatt kék és vörös foltokat fedeztem fel a felületén. Megperzselődött vagy megégett növények nyomvonala vezetett a becsapódás helyétől az alant elterülő roncsig.

– Az ürge aztán robbanást hallott, kirohant, és füstöt látott felszállni negyven fokkal északra. Mire odaért, a lezuhant gép már javában égett. A farmer...

Gullet kis spirálfüzetbe nézett, úgy folytatta: – ...bizonyos Michalowski nem látott élő utast, ezért lóhalálában hazarohant, és felhívta a 911-et.

– Van valami ötlete, hányán lehettek a gépen? – kérdezte Larabee.

– Négyülékesnek látszik, nem hatos csomagolás.

Gullet ugyanolyan hitelesen alakította a mozibeli zsarukat, mint Slidell. Most fél kézzel becsapta a spirálfüzet fedelét, és a mellényzsebébe süllyesztette.

– A diszpécser értesítette az FAA-t vagy az NTSB-t* [*Federal Aviation Administration, National Transportation Safety Board.], vagy amelyik szövetségit ilyenkor riasztani kell. Azt hiszem, az embereim és a tűzoltók el tudják látni a helyszínt. De mondják meg, maguknak mire lesz szükségük, doki.

Érkezésünkkor több mentőt is láttam az útszélen.

– Értesítették a baleseti központot?

– A charlotte-i CMC-nek* [*Carolinas Medical Center.] szóltunk. Miután a tüzet eloltották, körbenéztünk a roncsnál a mentősökkel. Nincs semmi levegő abban a rohadt trutyiban – ingatta a fejét Gullet.

Miközben Larabee magyarázni kezdte, mi a munkánk

lényege, lopva az órára sandítottam. Négy óra húsz volt. Mostanra a lakásomra érhetett a látogatóm.

Reméltem, megtalálta az üzenetemet arról, hogy később érkezem. Reméltem, hogy sikerült taxit fognia, és felfedezte a kulcsot, amit Katy kérésemre a konyhaajtóra ragasztott.

Nyugi, Brennan! Ha bármi gond van, majd telefonál.

Elővettem, és megnéztem a mobilom. Nem volt térerő.

A francba!

– Készen áll akkor a terepszemlére? – kérdezte Gullet Larabee-től.

– Nincsenek forró pontok?

– A tüzet eloltották.

– Mutassa az utat!

Larabee és Gullet után battyogtam a kukoricák sorfala között, a rendőrségi kordonon belül, a roncs széléig. Per pillanat utáltam a munkámat.

Közelről istenesebb látványt nyújtott, mint messziről. Noha összepréselődött és összeégett, a törzs többé-kevésbé ép maradt. Körülötte a szárny megperzselődött, megcsavarodott darabjai heverték, megolvadt műanyag és ilyen-olyan felismerhetetlen törmelék társaságában. Az üvegcserepek parányi szilánkjai sziporkáztak a délutáni napsütésben.

– Hahó!

Valamennyien a hang irányába fordultunk.

Egy keki nadrágba, csizmába és sötétkék ingbe öltözött, baseballsapkát viselő nő csörtetett felénk. A sapka szélén öles sárga betűk hirdették, hogy az NTSB képviselője érkezik.

Miközben videokamera-szíjat kanyarintott a nyaka köré, kezét nyújtott.

– Sheila Jansen vagyok, a repülésbiztonsági előírások

betartását vizsgálom.

Rendre vele is kezet ráztunk. Olyan kemény volt a szorítása, mint egy anakondáé.

Levette a sityakját, és alkarjával letörölte az arcát. Így, fedetlen fővel tejréklámnak is elment volna szőkeségével és kicsattanó egészségével.

– Melegebb van itt, mint Miamiban.

Valamennyien buzgón helyeseltünk.

– Nincs semmi új? – szólt oda a rendőrtisztnek, miközben egy kis digitális fényképezőgép keresőjébe hunyorgott.

– Azonkívül, hogy eloltottuk a tüzet – így Gullet.

– Vannak túlélők?

– Egyről sem kaptunk jelentést.

– Hányán voltak a gépen?

Jansen egyfolytában kattoghatta a masináját, miközben ide-oda járt, hogy különböző szögekből örökítse meg a helyszínt.

– Egy biztosan ült bent.

– Bejárták a terepet az emberei?

– Igen.

– Adnak nekem egy percet? – vette kézbe Jansen a videokameráját.

Larabee intett, hogy csak csinálja.

Néztük, hogyan járja körbe a roncsot, fotózza le, és készít róla videofelvételeket. Aztán a sziklafal került sorra, majd a környező földek. Negyedóra múlva visszajött hozzánk.

– A gép Cessna-210-es. A pilóta a helyén van, és van egy utas is hátul.

– Miért hátul? – kérdeztem.

– A jobb első ülés hiányzik.

– Miért?

– Jó kérdés.

– Van valami ötletük, kié lehet a gép? – érdeklődött Larabee.

– Most, hogy felírtam a farkon lévő regisztrációs számot, rákereshetek.

– Hol szállt fel a gép?

– Fogas kérdés. Ha megtudjuk a pilóta nevét, kikérdezhetem a családot és az ismerősöket. Addig ellenőrzöm, rögzítette-e radar az útirányt. Persze, ha a gép kizárólag VFR-ral repült, nem kapott radarazonosítót, ezért dög nehéz lesz bármit megtudnunk erről.

– VFR? – kérdeztem.

– Elnézést. A pilóták repülhetnek vizuális vagy műszeres navigációval. Az IFR pilóták akármilyen időjárás mellett felszállhatnak, mivel műszeres segítséggel dolgoznak.

– A VFR pilóták tehát nem hagyatkoznak műszeres támogatásra. Nem repülhetnek a felhőtakaró fölé, pontosabban borús időben nem emelkedhetnek föléje százötven méternél magasabbra. Ők ugyanis földi tájékozódási pontokhoz igazodnak.

– Jól mondja, Levegő Királynője – röttyögött fel Gullet.

Úgy tettem, mintha meg se hallottam volna.

– És nem kell a pilótáknak leadniuk a repülési tervüket?

– Akkor, ha GA reptérről szállnak fel ATC irányítás mellett. Ez viszonylag új rendelkezés, kilencvenhétben léptették életbe.

Jansen nyomozó annyi betűszót használt, hogy egy egész levest megtölthetett volna betűtésztaival.

– Mi az a GA reptér? – tudakoltam.

Azt már tudtam, hogy az ATC a repülésirányítókat jelenti.

– Ezek az A-kategóriás általános repülési célokat szolgáló repterek. Az őket igénybe vevő gépek meghatározott

előírásoknak engedelmessékednek, kivált, ha a GA reptér nagyobb város közelében fekszik.

– Utaslistát is le kell adni?

– Nem.

Valamennyien a roncsot bámultuk. Larabee szólalt meg elsőnek.

– Eszerint ez a csinibaba a maga szakállára röpködött?

– A kokót és marihuánát szállító fiúkák nem rajonganak az előírásokért vagy repülési tervekért, akár GA reptereket használnak, akár nem. De inkább elhagyatott helyeken szállnak fel, és a radarhatár alatt repülnek. Én arra tippelek, hogy egy drogszállítmány fuccsolt be, mindenféle repülési terv nélkül.

– Bevonjuk a szövetségiakat és a DEA-t?* [*Drug Enforcement Administration.] – kérdezte Gullet.

– Az attól függ, mit találunk most. – Jansen kézbe vette a digitális kamerát. – Hadd készítsék néhány közelit! Aztán elkezdhetik kihordani a halottakat.

Az elkövetkező három óra pontosan ezzel telt el.

Mialatt Larabee és én az áldozatokkal kínlódtunk, Jansen tovább kattogtatta a digitális fényképezőgépét, vagy a videokamerájával ügködött, vázlatokat készített és zsebdiktafonra mondta a gondolatait.

Hawkins a pilótafülke mellett állva adogatta fel a felszerelést. Ő is fotózott.

Gullet hol megjelent, hol eltűnt, néha ásványvizes palackot hozott, és különböző kérdéseket tett fel.

Mások is jöttek-mentek körülöttünk ezen az izzasztó, nyomasztó délutánon és estén. Alig vettem észre, annyira

lekötött a munkám.

A pilóta a felismerhetetlenségig összeégett. Bőre elfeketedett, haja eltűnt, szemhéja félhold alakúra zsugorodott. Hasát alaktalan massa tapasztotta a szarvkormányhoz, gyakorlatilag hozzáferrasztva a tetemet.

– Mi ez? – érdeklődött Gullet egyik látogatása során.

– Véltetőleg a fickó mája – morogta Larabee, és nekilátott, hogy szabaddá tegye az elszenesedett szövetet.

Ez volt Gullet rendőrtiszt utolsó kérdése.

A pilótafülkét furcsa fekete lepedék pettyezte. Noha dolgoztam már lezuhant kisgépekkel, soha ehhez foghatóval nem találkoztam.

– Van valami ötlete, mi lehet ez a fura permet? – kérdeztem Larabee-t.

– Nincs – morogta, és figyelmét ismét a pilóta kiszabadítására fordította.

Miután kiemelték a gépből, a tetem hullazsákba, majd összecsukszó hordágyra került. Egy egyenruhás tiszt segített Hawkinsnak az MCME szállítókszijához vinni.

Mielőtt az utassal kezdett volna foglalkozni, Larabee pihenőt tartott, és saját diktafonjára mondta az észrevételeit.

A szünetet kihasználva leugrottam a földre, levettem a maszkomat, feltűrtam a védőoverall ujját, és megnéztem az órámat. Úgy vagy ezredszerre.

Öt óra múlt hét perccel.

Elővettem a mobilt is.

Továbbra sem volt térerő. Istenáldotta ország a mienk.

– Na, eggyel megvolnánk – mondta Larabee, és overallja belső zsebébe csúsztatta a diktafont.

– A pilótánál nem lesz szükség a segítségemre, ugye? –

tudakoltam.

– Nem – felelte.

Az utasokkal más volt a helyzet.

– Amikor egy gyorsan repülő tárgy – kocsí vagy repülő – hirtelen leáll, azok, akiket nem rögzítettek biztonságosan a belsejéhez, „szabadon repülő tárggyá” válnak, legalábbis így nevezik őket a biomechanikusok, s előbbi sebességükkel haladnak tovább a korábbi irányban.

Egy Cessna szűk terében ez semmi jót nem ígér.

A koponya kiterjedt szilánkos törést szenvedett a becsapódás során. A többit elvégezte a tűz.

Úgy éreztem, mintha tektonikus lemezek mozdultak volna el a gyomromban, miközben hol a fejét vesztett, elszenesedett törzsre, hol az őt körülvevő nyúlós masszára pislogtam.

A távolban tücskök ciripeltek. Gépies percegésük szívszorító siratóénekként hatott a füledt délutánban.

Az önsajnálát e kurta pillanata után visszavettem a maszkomat, felkapaszkodtam a pilótafülkébe, majd hátramásztam, és nekiláttam, hogy szitával elkülönítsem a csonttöredékeket a törmelék és szétloccsant agyvelő kocsonyás anyagától – a nagyja a szélvédőről pattant vissza.

Eltűnt körülöttem a kukoricás, a lakóival egyetemben, tücsköstől-bogarastól. Időről időre hangok ütötték meg a fületem, rádió szólt, aztán egy távoli sziréna.

Mialatt Larabee az utas tetemét vette kezelésbe, én a szétszaggatott fej darabjai után keresgéltem.

Fogakat találtam. Szemöldökcsontot. Az állkapocscsont egy töredékét. Mindet beborította ez a koromra emlékeztető fekete lepedék.

A pilótára csak permetként rakódott rá, az utast azonban

vastag kéreggel vonta be. Gőzöm sem volt arról, mi lehet.

Alig töltöttem meg egy tartályt, Hawkins máris lecserélte a következőre.

Egy ponton hallottam, hogy munkások hordozható generátort és lámpákat szerelnek fel.

Elszenesedett hús és kerozin bűze terjengett körülöttem. A levegőt megtöltötte a pernye, ami miniatűr homokviharrá változtatta a gép szűk belső terét. Megfájdult a hátam és a térdem. Hiába változtattam azonban újra és újra testhelyzetet, mindegyik kényelmetlennek bizonyult.

Tudatosan igyekeztem lehűteni a testhőmérsékletemet azzal, hogy hűvösséget idéző képeket képzeltem magam elé.

Egy úszómedencét, ahonnan klórszag száll fel. A deszkák érdességét meztelen talpam alatt. A hirtelen, sokkszerű hideget, ahogy a vízbe vetem magam.

A tengerpartot. A bokámat körbepaskoló hullámokat. Az arcomat legyezgető szellőt. Hűvös, sós homokot az orcámon. Léghőszívó hidegét naptejes bőrömön.

Nyalókát.

Limonádében ringatózó jégkockákat.

Mire a nap utolsó rózsaszín csápjai a szemhatár alá buktak, végeztünk.

Hawkins még egy utolsó szállítmányt vitt ki a furgonjához. Larabee-vel kibújtunk a védőoverallból, és elpakoltuk a felszerelést. Az úttestről még egyszer visszanéztem.

A szürkület minden színt lecsapolt a tájból, amely felett a nyári éjszaka vette át az uralmat, a szürke és fekete árnyalataiból pingálva ki a kukoricaszárazakat, a sziklát és a fákat.

Olyan volt, akár egy szabadtéri Shakespeare-előadás, ahol a

színpad közepét a szerencsétlenül járt gép hordozható lámpáktól megvilágított kísérteties körvonalai foglalták el. Haláltánc a kukoricásban.

Szentivánéji rémálom.

Annyira elcsigázott voltam, hogy csaknem a teljes hazautat végigaludtam.

– Megálljak az intézet előtt, hogy átülj a kocsidba? – kérdezte Larabee.

– Vigyél inkább haza!

Ennyiből állt a társalgásunk.

Egy óra múlva letett a patióm mellett.

– Holnap bejössz akkor?

– Igen.

Naná! Nekem nincs magánéletem! Kiszálltam, és bevágtam magam után a kocsiajtót.

A konyhában sötét volt.

Talán a dolgozósarokban ég a világ?

A Kocsiszín oldalához lopóztam, és átleskelődtem a sarkon.

De sötét volt ott is.

Esetleg az emeleten?

Dettó.

– Jól van – motyogtam ostobán. – Remélem, nincs itt.

Beengedtem magam a konyhába.

– Helló?

Nem kaptam választ.

– Bird?

A macska sem volt sehol.

A földre pottyantottam a pakkomat, kifűztem és lehúztam a

bakancsomat, aztán kinyitottam az ajtót, és kivettem a szabadba.

– Birdie?

Nuku macsek.

Átmentem a dolgozóba, és felkattintottam a falilámpát.

Elképedten tátottam ki a számat.

Koszor voltam, kimerült, fényévekre holmi nőies bájaktól.

– Te meg mi a csudát keresel itt?

7

RYAN KINYITOTTA EGYIK ÉGSZÍNKÉK SZEMÉT.

– Ennyit tudsz csak nekem mondani?

– Hozzá beszélek – mutattam kormos ujjammal Boydra.

Ebem a kanapé egyik végébe vette be magát, két mancsa lelógott a pereméről. Ryan a másikon hevert kinyújtott lábbal, bokáit keresztbe vetette a csaucau fölött.

Egyikükön sem volt cipő.

Hangomat meghallva Boyd felült.

Megfenyegettem az ujjammal.

Boyd a padlóra csusszant, míg Ryan negyvenötös lába a kárpitra zuttyant.

– Remélem, nem töröm ízzé-porrá a bútorodat.

Mostanra mindkét égszínkék szemét felnyitotta.

– Eszerint megtaláltad a kulcsot.

– No problemo.

– Hogy kerül ide a kutya, és hogy engedte, hogy csak úgy besétálj? Boyd és Ryan egymásra néztek.

– Úgy, hogy *Hoochnak** [*Szleng a marihuánára a '60-as, '70-es években.] neveztem. A nevet egy filmből vettem. De illik rá.

Boyd a fülét hegyezte.

– Ki engedte be *Hoochot*, és Hooch hogyan engedett be

téged?

– Hooch emlékszik rám a TransSouth-járat katasztrófájának idejéből, még Bryson Cityből.

Ezt el is felejtettem. Amikor megölték Ryan partnerét, miközben egy rabot Georgiából Montrealba szállított, az NTSB a segítségét kérte, hogy vegyen részt a gép lezuhanásának körülményeit vizsgáló nyomozásban. Akkor, Karolina hegyei között találkozott Boyddal.

– Hogy került *Hooch* a lakásba?

– A lányod hozta ide.

Boyd orrával Ryan keze alá túrt.

– Kedves kölyök.

A kelepce is milyen kedves, amit nekem állított, gondoltam, és elfojtottam a mosolyomat. Katy rájött, hogy egy vendég nem fogja kidobni Boydöt.

– A kutyád is kedves.

Ryan vakargatni kezdte a csaucsau füle tövét, lábát a padlóra lendítette, majd tetőtől talpig végigmért. Szája kaján mosolyra görbült.

– Csinosan festesz, kedves.

A ruhám csupa szutyok volt, a körmömre ráragadt az iszap és a korom. Hajam az izzadságtól csapzottan tapadt fejemre, arcom bedagadt a kismillió rovar csípésétől. Kukorica, kerozin és elszenesedett hullák szagát árasztottam.

Erre mondaná Harry nővérem, hogy kissé viharvert a külsőm.

De most semmi kedvem nem volt divatozni.

– Egészen eddig száraz agyvelőt kapirgáltam, Ryan. Amúgy te sem úgy festesz, mint egy Dior-reklám.

Boyd szintén szemlét tartott fölöttem, de a véleményét

megtartotta magának.

– Ettél odakint?

– Nem gondoskodtak szakácsról.

Az emelt hangsúlyt hallva Boyd visszadugta pofáját Ryan keze alá.

– Hooch meg én pizzára gondoltunk.

Boyd megcsóválta a farkát az új beceneve hallatán, vagy csak a pizza szó említésére.

– Boydnak hívják.

– Miért nem mész fel az emeletre tisztálkodni? Addig Boyd meg én összehozunk valamit.

Hogy összehoz valamit?

Ryan Új-Skóciában született, s teljes felnőtt életét Québec tartományban élte le. Bár sokat utazott, az amerikai kultúráról jellegzetesen kanadai módra gondolkodott. Számára az országunk bugris farmerek, gengszterek, cowboyok földje. Időről időre megpróbál imponálni nekem westernekből merített szókinccsel. Reméltem, nem egy ilyennek leszek ismét tanúja.

– Pár perc, és jövök – mondtam.

– Csak nyugodtan.

Semmi becézés vagy udvariaskodás. Na, valamit azért utánam szólt, már amikor a lépcsőn trappoltam felfelé.

– ...Miz Kitty.* [*Híres madám az aranyláz idején Alaszkában, musical is készült róla.]

Újabb szappanhabos, gőzben úszó fürdőszobai szín, hogy lesikáljam magamról a halál bűzét, s megtisztítsam testemet és lelkemet. Levendula tusfürdő, borókasampon, rozmaringos-mentás hajkondicionáló. Tömérdek aromaterápiás

löttyöt öntöztem magamra az utóbbi időben.

Miközben beszappanoztam magam, a földszinten dekkoló pasason gondolkodtam.

Andrew Ryan, a Sûreté de Québec bűnügyi részlegének nyomozó hadnagya.

Közel egy évtizede dolgoztunk együtt, ő gyilkossági detektívként, én törvényszéki antropológusként. Mivel mindkettőnk főnöksége – úgymint a québeci halottkémi hivatal és a québeci tartományi rendőrség – Montrealban székel, sorozatgyilkosokat, motoros galeriket, végítéletre váró szektákat és pitiáner bűnözőket hajkurásztunk együtt. Én az áldozatokkal foglalkoztam, Ryant a terepmunka kötötte le. Egy ideig szigorúan szakmai volt a kapcsolatunk.

Az évek során hallottam egyet-mást Ryan múltjáról. Motorozott ő is. Volt, hogy egy-egy tivornya után a detoxban kötött ki. Egyszer egy motoros majdnem kicsinálta egy Budweiseres üveg letört nyakával. Lassú gyógyulását követően idővel átállt a jó oldalra, és megkezdte fokozatos emelkedését a tartományi rendőrség számárlétráján.

A jelene is mozgalmas volt. Hírheft szívtipró, seregnyi nőüggyel.

Hiába. Nekem bombabiztos szabályaim voltak a munkahelyi románc kivédésére.

Ryant azonban nem tántoríthatták el holmi szabályok. Kitartóan ostromolt, én pedig ellenálltam. Még két éve sincs, hogy végre belenyugodtam, Pete és én barátként jobban kijövünk egymással, mint házastársként, ezért vele is hajlandó voltam randizni.

Randizni?

Jesszusom, úgy beszélek, akár az anyám.

Újabb adag levendulát kentem a haj gumimra, és tovább mostam a hajamat.

Mégis hogy mondják ezt a negyvenen felüli nők?

Járni? Udvarolni?

Fölösleges volt azonban ezen agyálnom, mert még mielőtt bármi történhetett volna, Ryan eltűnt szem elől – beépült egy motoros bandába. Miután újra előkerült, el-elmentünk együtt vacsorázni, moziba vagy tekézni, de a járásból semmi nem lett.

Magam elé képzeltem őt: nyakigláb, hórihorgas alakját és a szemét, ami a karolinai égboltnál is kékebb volt. Megremegett a gyomrom.

Huh!

Talán mégse voltam annyira fáradt, mint hittem.

Tavaly tavasszal, amikor Guatemalába szólított a kötelesség, s érzelmileg nehéz időszakot éltem át, úgy döntöttem, hogy vállalom a kockázatot. Belementem, hogy együtt vakációzom Ryannel.

Végül is mi rossz történhet a tengerparton?

Sose derült ki. Ryan személyhívója megszólalt a Guetamala City-i reptérre menet. Cozumel helyett így Montrealba repültünk. Ryan visszatért Drummondville-be, hogy folytassa a banda szemmel tartását. Én meg mentem a laborba a csontokhoz.

Ez lett a vakációnkból. A nagy semmi.

Leöblítettem a hajam.

Most azonban Don Juan a dolgozósarkomban, a kanapémon pihentette az ülőgumóit.

Formás ülőgumóit.

Már a gondolatára is megremegett a gyomrom.

Jó feszes kis segg, minden porcikája a helyén van.

Gyomrom még nagyobbat rándult.

Elzártam a vizet, kiugrottam a zuhany alól, és törülköző után tapogatóztam. A gőz olyan vastagon terjengett a fürdőszobában, hogy elhomályosította a tükört.

Legalább nem láttam, mit műveltek velem a szúnyogok.

Belebújtam elnyűtt, vén frottír fürdőköpenyembe; még Harry vette nekem, annak alkalmából, hogy ledoktoráltam az Északnyugati Egyetemen. Az ujja már kirojtosodott, és kávéfoltok éktelenkedtek rajta. Ez volt ruhatáram legkényelmesebb darabja, a kedvencem.

Birdie-t ágyamra kucorodva találtam.

– Helló, Bird!

Ha a macskák tudnak vádlón nézni, Birdie a mestere volt ennek.

Leültem mellé, és a hátát simogattam.

– Nem én hívtam ide a csaut.

Birdie azonban nem méltatott válaszra.

– És mit gondolsz a másik krapekról?

Birdie mindkét mancsát a mellkasa alá húzta, és úgy nézett rám, mint a gízai Szfinx.

– Mit gondolsz, elővegyem a tanga bikinimet?

Elhevertem a macsek mellé.

– Vagy inkább a Victorias Secret kollekciót?

Valójában csak utánzat volt, egyenesen Guatemalából. Egy fehérneműboltban találtam rá. Kincset érő lelet volt ez, hiszen vakációzni indultam volna a kedvesemmel... persze, csak volna. A bugyi és a melltartó azóta is békésen pihent a Vicre hajazó bevásárlótáskában, még az árcédulát se vettem le róluk.

Behunytam a szemem, hogy eldöntsem, mit is vegyek fel.

A napsugarak újra áttűztek a magnóliabokor levelein, meg-megsuhintva meleg ujjakkal az arcomat.

Szalonna szagát éreztem, és mozgást hallottam a konyhából.

Egy pillanatig nem értettem, mi lehet ez, aztán eszembe jutott.

Kinyitottam a szemem.

Magzati pózba összekucorodva hevertem az ágyon, nagy takarójába burkolózva.

Megnéztem az órát.

Nyolc óra huszonkettőt mutatott.

Felnyögtem.

Lehengeredtem az ágyról, farmert és pólót húztam, aztán kikéféltam a hajam. Mivel vizes hajjal aludtam el, a jobb oldala totál lelapult, míg a bal féloldalas pompadurrá csúcsosodott a fejem búbján.

Megpróbáltam vízzel lesimítani, de hiába. Úgy néztem ki, mint Little Richard, amikor kalapot nyom a bongyor loboncára.

Szuper!

Már félig lementem a lépcsőn, amikor eszembe jutott, hogy nem elég üde a leheletem.

Vissza fogat mosni!

Boyd a legalsó lépcsőfokon üdvözölt, szeme úgy csillogott, akár egy betépett drogosé. Megvakartam a füle tövét. Visszarohant a konyhába.

Ryan a tűzhely mellett állt. Farmer volt rajta, semmi más. Mélyen a csípőjére ejtve.

Huh!

– Jó reggelt – mondtam, mert ennél okosabb nyitás nem

jutott eszembe.

Ryan megfordult, villával a kezében.

– Jó reggelt, hercegnőm.

– Nézd, ne haragudj...

– Kávé?

– Kérek szépen.

Megtöltött egy kávésbögrét, és a kezembe adta. Boyd körberohangált a konyhában, felizgatta a sülő zsír szaga. Birdie az emeleten maradt, a neheztelés élő szobraként.

– Bizonyára...

– Hooch meg én megkívántuk a szalonnás rántottát. Megkívánták?

– Foglalj helyet – mutatott Ryan villájával az asztalra.

Leültem. Boyd követte a példám.

Hanem tévedését felismerve rögvest fel is állt, s tekintetét mereven a szalonnára helyezte, amit Ryan most ügyeskedett át egy papírtörlőre.

– Találtál magadnak párnát és takarót?

– Igenis, asszonyom.

Belekortyoltam a kávéba. Finom volt.

– Jó a kávé.

– Köszönöm, asszonyom.

Láttam, hogy megint cowboy-napot tart.

– Honnan szerezted a szalonnát és a tojást?

– Elmentünk futni Hooch-csal. Épp útba esett a Harris-Fószer. Fura név egy csemegeüzletnek.

– Pontosabban Harris-Fűszer.

– Oké. Ennek van értelme. Így már be tudom azonosítani a termékeiket.

Üres pizzás dobozt vettem észre a konyhapulton.

- Igazán sajnálom, hogy itt hagytalak tegnap este.
- Kimerült voltál, és beverted a szunyát. Nem nagy ügy.

Ryan egy csíknyi szalonnát vetett oda Boydnak, aztán megfordult, és rám nézett babakék szemével.

- Nem mintha ne lett volna más tervem az estére.

Uff!

Mindkét kezemmel igyekeztem fülem mögé gyömködni a hajam. A jobb oldali maradt, ahol volt.

- Attól tartok, ma melóznom kell.
- Hooch-csal számítottunk rá. Van is már programunk.

Feltörte a tojásokat a serpenyő felett, majd elegáns kosárra dobó csuklómozdulattal a mosogatóba hajigálta a héjakat.

- Szükségünk lenne azonban hozzá négy kerékre.
- Tegyéél le az intézet előtt, és elviheted a kocsimat.

Nem kérdeztem meg, mi is az a program.

Miközben ettünk, leírtam neki a légi szerencsétlenség helyszínét. Egyetértett velem, hogy a gépen drogot szállíthattak. Neki sem volt ötlete, mi lehet az a fura fekete lepedék.

- A NTSB nyomozója sem tudta?

Megráztam a fejemet.

– Larabee felboncolja majd a pilótát, nekem az utas feje jutott.

Boyd feltette a mancsát a térdemre. Amikor nem reagáltam rá, Ryannel próbálkozott.

Három csésze kávé mellett sietve kitárgyaltuk közös barátainkat, Ryan családját, meg hogy mit szeretnénk csinálni, miután a nyár végén visszatérünk Montrealba. Könnyed, évődő terefere volt, fényévekre holmi oszladozó medvéktől és a szétzúzott Cessnától. Azon kaptam magam, hogy minden ok nélkül fülig ér a szám. A legszívesebben maradtam volna, hogy

szendvicseket készítek sonkás, mustáros és savanyúságos feltéttel, régi filmeket nézlek, és azt csináljam a nap során, amire épp kedvünk szottyan.

De nem tehettem.

Megsimogattam Ryan arcát.

– Igazán örülök, hogy itt vagy – mosolyogtam, noha a szívem szerint kacagtam volna.

– Én is örülök – mondta Ryan.

– Már csak néhány állati csontot kell feldolgoznom, de seperc alatt lezavarom. Holnap irány a tengerpart!

Kiittam a kávémat. Lelki szemeim előtt megjelentek a szénné égett géptörzsből előkerült koponya darabjai. Arcomról nyomban lehervadt az üdvözült mosoly.

– Jó, legkésőbb szerdán indulhatunk.

Ryan odaadta Boydnak az utolsó szalonnacsíkot.

– Az óceán várhat a végtelenségig – közölte.

Mint kiderült, rám hullák végtelen felvonulása várt.

8

RYAN NEM TUDOTT KITENNI, MERT NEM VOLT KOCSIM. Felhívtam Katyt. Perceken belül befutott, hogy bevigyen minket a belvárosba. Jó kedve volt így kora reggel.

Amivel nem is volt semmi baj.

Meleg, párás volt idő volt, és a közzádió meteorológusa nem ígért lehűlést. Ryan túlöltözöttnek látszott farmerben, zokniban, félcipőben és rövid ujjú pólóban.

Az MCME előtt odaadtam neki a kulcscsomómat. Az egyetemmel szemben egy srác, aki extra méretű Carolina Panthers pólót és olcsó farmert viselt, a Megyei Szolgáltató Központ felé tartott. Fél kezével kosárlabdát pattogtatott a fülhallgatójából hallatszó zene ritmusára.

Bár mostanra alaposan megcsappant a jókedvem, óhatatlanul is megmosolyogtam. Amikor én voltam fiatal, a farmernek olyan szűknek kellett lenni, hogy az ember érelmeszesedést kapott tőle. Ennek a srácnak a nációjában azonban hárman is elfértek volna.

Ahogy a Kátyvel és Ryannel távolodó autó után néztem, ismét eltűnt arcomról a mosoly. Fogalmam sem volt, hová megy innen a lányom, vagy miféle programja van Ryannek exférjem ebével, de én is szívesen velük tartottam volna.

Bárhová, csak innen el.

Egy hullaház nem túl szívderítő hely. Aki idejön, nem kellemes kikapcsolódásra vágyik.

Van róla némi ismeretem.

Napról napra tanúja vagyok, hogyan kerülnek ide lényegében makkegészséges emberek, akik kapzsiságnak, féltékenységnak, gondatlanságnak, ostobaságnak, öngyilkos hajlamoknak, a Sátánnal való találkozásnak vagy simán csak a balszerencsének betudhatóan dobták fel a talpukat. Hátramaradt szeretteiket napról napra letaglózza az övön aluli ütés, amit a Kaszástól kaptak.

Hétvégeken sok a közúti baleset, ezért a hétfők a legrosszabbak.

Ezt is tudom.

A hétfő reggelek ennek ellenére kicsinálnak.

Miután beléptem a bejárati ajtón, Mrs. Flowers intett dundi kezével, és megnyomott egy gombot, így jutottam tovább az előcsarnokból a recepcióhoz.

Joe Hawkinst a fülkékjében találtam, egy nővel értekezett, aki a leginkább egy kamionos étkezde pincérnőjére hajazott. Ruhája és arca egyaránt gyűrött volt. Negyven ugyanúgy lehetett, mint hatvan.

A nő távolba révedő, üveges szemmel hallgatta Hawkins magyarázatát, miközben ujjai egy papír zsebkendőt morzsolgattak. Nem igazán hallotta Hawkins szavait. Új élet ködlött fel előtte, a nélkül az ember nélkül, akinek a tetemét éppen most tekintette meg.

Elkaptam Hawkins pillantását. Intettem neki, hogy csak folytassa.

A hirdetőtáblára tegnap óta három új esetet függesztettek

ki. Forgalmas vasárnapja volt Charlotte-nak. A pilóta és utasa az MCME 438-02 és 439-02-es iktatószámot kapta.

Larabee mostanra kiterítette a pilótát a nagyobbik boncterem asztalára. Amikor bekandikáltam hozzá, épp kézi nagyítóval vizsgálgatta a megégett bőrt.

– Van valami hírünk arról, ki ő? – kérdeztem.

– Egyelőre nincs.

– Vannak ujjlenyomatok vagy fogazat?

– Az ujjak túlon belül szétrohadtak ahhoz, hogy ujjlenyomatot lehessen venni róluk. A fogak zöme azonban ép. Úgy néz ki, járt fogorvosnál ebben az évezredben, vagy az elmúltban. Tetoválásalonban azonban mindenképp. Ezt nézd meg, nem mindennapi munka!

Larabee átnyújtotta a nagyítót.

Az ürge derekát megvédhette a lángoktól az ülés háttámlája. Szárnyas, karmos kígyó vonaglott keresztben e fertályán. Körötte, előtte vörös lángok táncoltak.

– Felismered a mintát? – kérdeztem.

– Én nem, de majd kerítünk valakit.

– Fehér bőrű lehet.

Larabee szivaccsal végigdörgölte a tetoválást. Újabb kígyó került elő a koromréteg alól, akár kaparós sorsjegyen a boldogító üzenet. A pikkelyek között tésztafehér volt a bőr.

– Ja – értett egyet Larabee –, ezt viszont látnod kell!

Egyik kezével a pilóta válla alá nyúlt, és megemelte a tetemet. Föléje hajoltam.

Fekete foltok tapadtak a mellkasához, mint kicsiny, megszenesedett piócák.

– Ugyanaz az anyag, ami az utasát is tetőtől talpig borítja?

Larabee visszajektette a boncasztra a pilóta vállát.

– Ühüm.

– Van valami ötleted, mi lehet?

– Nincs egy szál se.

Közöltem vele, hogy én a szomszédos helyiségben leszek.

– Joe már feltette a röntgenfelvételeket az átvilágító dobozra – mondta.

Megnyitottam egy kartotékot, műtőruhába öltöztem, kerítettem egy kis targoncát, és a hűtőkamrához toltam. Ahogy elfordítottam a rozsdamentes acélajtó kilincset, megszenesedett és lehűtött hús büze csapta meg az orromat.

A gurigás hordágyak két nett sorban álltak a kamrában. Hét üres volt, négy foglalt.

Megnéztem a hullazsákokon található dögcédulát.

MCME 437-02. *Ursus* és a többi.

MCME 415-02. Ismeretlen fekete férfi. Billynek neveztük el a helyről, ahonnan előkerült, a Billy Graham Parkway környékéről. Billy fogatlan vén hajléktalan volt, aki egy szétteregetett újság alatt lelte halálát, egy szál egyedül, úgy, hogy a kutyának se hiányzott. Három hét telt el azóta, és senki nem jelentkezett érte. Larabee a hó végét jelölte ki határidőnek, amíg nálunk tartja.

MCME 440-02. Earl Darnell Boggs. Született 48/12/14. Feltételeztem, hogy a szerencsétlen Mr. Boggs annak a hölgynek a hozzátartozója volt, akit Joe Hawkins fülkéjében láttam.

MCME 439-02. Ismeretlen. Ő volt a repülő utasa.

Kicipzároztam a hullazsákot.

A tetem olyan volt, amilyennek emlékeztem rá: fej nélküli, elszenesedett. Felső végtagjai bokszolópózba helyezkedtek. A kezek mostanra karmokká asztak össze. Nos, tőle is hiába vártunk volna ujjlenyomatokat.

Hawkins a válla fölé halmozta a műanyag tasakjaimat, mintegy a szétzúzott fej szimulációjaként. Kiszedegettem a zsákból a tasakokat, visszahúztam rá a cipzárt, és a kisebbik boncterembe gördítettem a hordágyat.

A röntgenfelvételek fekete-fehéren világítottak, akár a tesztkép a tévé hőskorában. A második felvétel két fémtárgyat mutatott, amelyekhez fogak és állkapocsdarabok keveredtek. Az egyik Bourbon-liliumra hasonlított, a másik Oklahoma térképére.

Helyes. Az utas is járt fogorvoshoz.

Felhúztam a kesztyűmet, lepedőt terítettem a boncasztalra, és ráborítottam a kettes számú tartály tartalmát. Belekerült néhány percbe, amíg megtaláltam és eltávolítottam a két kilazult tömést a szájüregből. Miután üvegcsébe zártam őket, kiválogattam valamennyi fog- és állkapocstöredéket, egy tálcára helyeztem és félretettem őket.

Aztán a koponyát vettem kezelésbe.

Ennél a mukinál nem lesz arcreekonstrukció. Túlzottan megsérült a tűzben.

Miután lekapargattam róla az elszenesedett húst és a rákérgesedett fekete lepedéket, nekifogtam, hogy megoldjam a koponyaszerkezet rejtvényét.

Az arccsont egy szegmense a kiugró szemöldökcsontokban folytatódott. A nyakszirtcsont darabjain domború csecsnyúlvány ült. Ugyanitt lehetett látni a nyakizmok tapadási felületét is; életemben nem pipáltam még ekkorát. Ennek a pasinak a tarkója úgy kidudorodhatott, akár egy golflabda.

A hátsó ülésen talált utas minden kétséget kizáróan férfi volt. Nem mintha ezzel a megállapítással sokat használtam volna. Larabee nyilván ugyanerre jut majd a törzs vizsgálatával.

Lássuk az életkort.

Két lépést tettem jobbra, hogy megszemléljem a tálcára helyezett fogtöredékeket.

A növényekhez hasonlóan a fogak is gyökereket eresztenek a gyökércsatornába, jóval azután, hogy a korona megjelenik az íny fölött. Huszonöt éves korra a kert virágjában áll, s a harmadik őrlőfog, azaz a bölcsességfog is teljesen kifejlődik. Ez a csúcs, már fogszempontból, innen már a hanyatlás kezdődik.

Noha az utas fogzománca vagy hiányzott, vagy túl morzsalékos volt ahhoz, hogy bármit tudjak kezdeni vele, valamennyi látható gyökér sértetlen maradt. Röntgenfelvételekre volt szükségem ahhoz, hogy meg tudjam ítélni a gyökércsatornába zárt gyökérnyúlványok állapotát.

Visszatértem a koponyamaradványhoz.

Ahogy a fogaknak, úgy a koponyacsontoknak is további összeszerelésre van szükségük. Huszonkét koponyacsontunk már jelen van a születéskor, de nincsenek egymáshoz erősítve. Cikcakkos vonallal, a koponyavarrattal kapcsolódnak egymáshoz. Felnőttkorban e vonal mentén forr össze egységes egésszé a koponya.

Azaz, minél több születésnap gyertyát gyújt a tulajdonosa, annál inkább elsimul a varrat nyoma.

Miután lefejtettem a koponyatöredékekről az elfeketedett fejbőrt, a fejbúbon, a tarkón és a koponyaalapon felfedeztem a varrat nyomait.

A nyakszirtecsont alján is összenőtt már. Másutt még zömmel nyitott volt. Csupán nyílrányban, azaz előlről hátrafelé fedeztem fel csonthidakat a fejtetőn.

Bár a koponyaüreg záródása hírhedten nagy eltéréseket szokott mutatni, a látottak fiatal felnőltre engedtek

következtetni.

Mi a helyzet a származással?

A rassz meghatározása mindig fogas kérdés, hát még tönkrezúzott koponya mellett.

A nagy arccsonti töredék az egyik orrcsont felső egyharmadát is tartalmazta. A középvonaltól meredeken lejtett lefelé, amitől az orrnyereg furcsa, tört jelleget mutatott; akár egy toronysisak.

Lecseréltem a homlokcsontot az arc közepének töredékrészletére.

Az orrnyílás keskeny volt, lapított alsó széllel és kicsiny tüskével a középrészen. Oldalról nézve az orr alja és a felső fogsor közötti terület függőlegesen lejtett. A pofacsontok ezzel szemben széles, kiugró ívet alkottak.

A megtört orrnyereg, az orr élesen elmetszett alsó határa és a nem előrenyúló alsó arccsész europid eredetre utalt.

A kitüremkedő pofacsont, az os zygomaticum ezzel szemben ázsiai, avagy indián ősoket sejtetett.

Szuper!

Vissza a fogazathoz.

Egyedül az egyik elülső fognak maradt meg részlegesen a koronája. Megfordítottam. A háta enyhén recés volt ott, ahol a zománc az íny vonalával érintkezik.

Épp a metszőfogat vettem szemügyre, amikor Joe Hawkins bedugta fejét az ajtón.

– Min töröd a fejed? – kérdezte.

Feléje nyújtottam a fogat.

– Nem vagyok biztos benne, hogy lapátfog-e, de határozottan van rajta valami rendhagyó.

Joe megnézte a fogat.

– Ha te mondod, elhiszem, dokikám.

A középső négy fog lehet lapátfog. Ilyenkor a nyelv felőli oldalukon U alakú taraj látható. Az ilyen metszőfogak többnyire ázsiai, avagy indián eredetre utalnak.

Visszatettem a fogat a tálcára, és röntgent kértem az állkapocstöredékekről.

Megnéztem az időt. Háromnegyed kettő volt.

Nem csoda, hogy majd meghaltam éhen.

Miután levettem a kesztyűmet és a maszkomat, lemosakodtam fertőtlenítő szappannal, és laborkabátot öltöttem. Aztán beültem az irodámba, ahol bekebeleztem egy müzliszeletet, majd leöblítettem diétás kólával.

Evés közben átnéztem a telefonüzeneteimet.

Egy újságíró keresett a *Charlotte Observer*től.

Sovány Slidell akart valamit közölni a Banks csecsemő dolgában. Shelia Jansen egész korán telefonált. Az NTSB keményen dolgozik.

A negyedik sikertelen hívás felkeltette a figyelmem.

Geneva Banks telefonált.

Megpróbáltam visszahívni, de senki nem volt otthon a családból.

Jansent sem értem el, csupán az üzenetrögzítőjét.

Hagytam neki egyet.

Visszafelé benéztem a nagyobbik boncterembe. Ezúttal az utas hevert a pilóta helyén. Larabee épp most végezte el a mai második Y-metszést.

A boncasztalhoz léptem, és megszemléltem a tetemet. Bár a neme nem volt kétséges, az életkor és a rassz annál inkább. Az

utóbbi kettőt a csontváz egészének vizsgálata dönthette el.

Beszámoltam Larabee-nek a rasszmeghatározás következetlenségeiről. Azt mondta, semmi használhatót nem talált erre vonatkozóan a tetemen.

Megkérdeztem, összeforrt-e a szeméremcsont, a csípőcsont elöl találkozó két fele, továbbá a szegycsontnak a harmadik-ötödik bordához ízesülő vége, ez ugyanis pontosította volna az életkorra vonatkozó becslésemet. Larabee azt mondta, már átküldte őket.

Azt is megtudtam tőle, hogy beszélt Jansennel. Az NTSB nyomozónője késő délután benéz hozzánk. Larabee-t sem Geneva Banks, sem Sovány Slidell nem hívta.

Mire visszatértem a bűzölgő, kisebbik boncterembe, Hawkins már feltette a fogröntgeneket a világító dobozra.

A bal oldali szemfog és a második őrlőfog, valamint mindkét bölcsességfog gyökere több állkapocstörédeken is látható volt. Míg a szemfog és az M2-es őrlőfog teljesen kifejlődött, az M3-as még nem.

Fogazatát tekintve tehát az utas tizennyolc-huszonöt évesnek tűnt.

A rasszt illetően továbbra is sötétben tapogatóztam.

Na, igen. Az orca mongoloid-forma volt.

Újra elővettem az állcsontot és az arc elejét.

Igen, az orr határozottan europid volt.

Miközben az arccsontot vizsgálgattam, valami furcaságon akadt meg a tekintetem. Az orrcsont sehogyan sem stimmelt. A mikroszkóp alá helyeztem a töredéket, és beállítottam a fókuszot.

A mikroszkópos kép kör alakú elváltozást mutatott, ami porózusabb volt a környező csontnál. A kör határozott szegéllyel vált el az utóbbtól.

Fogalmam sem volt, mit jelenthet ez az orrcsontoknál korántsem megszokott szövetrítkulás.

Az elkövetkező órát a töredékek elkülönítésével, a hús leválasztásával és megfigyeléseim rögzítésével töltöttem. Bár egyéb rendellenességre utaló jelet nem találtam, a biztonság kedvéért röntgent kértem az egész csontvázról. Az orrcsont elváltozása aktívnak tetszett, ami valamiféle krónikus kórfolyamatra engedett következtetni.

Fél négykor Hawkins leszállította a bordákat és a szeméremcsontot. Megígérte, hogy lefotózza őket, miután Larabee végzett az utas tetemével.

Épp fertőtlenítő forró vizes oldatba merítettem a szeméremcsontot és a bordákat, amikor belépett Larabee és a nyomában Sheila Jansen, Az NTSB nyomozónője ma fekete farmert és ujjatlan piros trikót viselt.

Minekutána órákon át volt szerencsém belélegezni az utas hűtetlen fejéből áradó bűzt, amely most az asztalomon oszladozott, már semmit sem éreztem. Kormos, szutykos kesztyűm és műtőruhám illatai kétségkívül hozzáadódtak a helyiség bukéjához.

Jansen összeszorította az ajkát, és szimatolni kezdett az orrcimpáival. Szemlátomást próbált uralkodni az arckifejezésén.

– Ideje információt cserélnünk, nem igaz? – kérdeztem.

Lefejtettem magamról a kesztyűt és a maszkot, s mindkettőt egy biohazard tartályba* [*Fertőzésveszélyes anyagok tárolására szolgáló tartály.] dobtam.

Jansen bólintott.

– Miért nem megyünk át a konferenciaterembe?

– Jó ötlet – mondta Larabee. Amikor csatlakoztam hozzájuk, az orvosszakértő épp a felismeréseit sorolta.

– ...többszörös traumás sérülés.

– Korom van a légutakban? – kérdezte Jansen.

– Nem.

– Én is erre tippeltem – mondta Jansen. – Amikor a gép a sziklafalnak csapódott, az üzemanyagtartályok elrepedtek. A repülő azonnal kigyulladt, és fel is robbant. Feltételezem, hogy mindkét áldozat a becsapódás során vesztette az életét.

– A külső égésnyomok jelentősek, mély szöveti károsodásnak azonban alig láttam jelét – ezt Larabee tette hozzá.

– Ezután az üzemanyag a nehézkedési erő hatására végigfolyt a szikla felszínén – magyarázta Jansen.

Magam elé képzeltem a felégetett növényzet hosszú csíkját a sziklafalon.

– Eszerint az áldozatok ki voltak téve a robbanás hatásának, az égés viszont nem tartott sokáig – jegyeztem meg.

– Ami egybevág a megfigyeléseimmal – morogta Larabee.

– Mindkét tetemen fekete lepedék figyelhető meg – mondtam, és széket húztam magamnak. – Különösen az utason.

– Én ugyanezt az anyagot mindenütt megtaláltam a pilótafülkében. El is küldtem egy mintát, hogy vizsgálják meg.

– Ellenőrizzük továbbá, nem volt-e a pasasok szervezetében jelen alkohol, amfetamin, metamfetamin, barbiturát, kannabionid vagy opiát – mondta Larabee. – Ha történetesen be voltak állva, most kimutatjuk.

– Pasiknak nevezte őket – figyelt fel Jansen.

– A pilóta a harmincas éveit taposó, százhetven-százhetvenkét centis fehér férfi. Sokat járt fogorvoshoz, és volt egy brutáljó tetkója is.

Jansen mindezt sűrű bólogatások közben lekörmölte.

– Az utas szintén férfi. Magasabb. Már a fejével, ha

hozzászámítjuk – közölte Larabee. – A többit te mondd, Tempe!
– fordult hozzám.

– A húszas évei elején járhatott – folytattam.

– Fajmeghatározás? – tudakolta Jansen.

– Igen.

Várakozón felnézett.

– Dolgozom rajta.

– Van valami egyedi jellegzetessége?

– Minimum két fogtömés. – Lelki szemeim előtt megjelent az orrsont. – És van valami az orrával. Majd erről is tájékoztatom.

– Na, akkor most én jövök – lapozta fel a jegyzetfüzetét Jansen. – A gép egy bizonyos Richard Donald Dorton néven van. Baráti körében csak Ricky Donként emlegetik.

– Kora? – kérdeztem.

– Ötvenkét éves. De Dorton nem repült tegnap. Per pillanat a Grandfather-hegységbe menekült a hóhullám elől. Azt állítja, hogy egy magán felszállópályán, Concord közelében hagyta a Cessnát, tökéletes biztonságban.

– Láttá valaki felszállni? – kérdeztem.

– Nem.

– Van repülési terv?

– Nincs.

– És senki nem észlelte a gépet repülés közben?

– Senki.

– Lehet tudni, miért zuhant le?

– Mert a pilóta nekirepült egy sziklafalnak.

Ezt annyiban hagytuk.

– Ki a nyavalya ez a Ricky Don Dorton? – kérdeztem.

– Ricky Don Dorton két sztriptízbár tulajdonosa, az egyik Bubi Klub, a másik Szív Királynő névre hallgat, mind a kettő

Kannapolisban működik. Ami egy gyárváros, tőlünk valamivel északra, ha nem csalódom.

Buzgón bólogattunk.

– Ricky Don a legkülönfélébb rétegbe tartozó hímek számára szállított pipihúst.

– Egy költő rejlik benne – vélte Larabee.

– Inkább egy görény – helyesbített Jansen. – De a bőre alatt is pénz van. A Cessna-210-es csupán egyike a játékszereinek.

– Olyan jól jövedelmeznek a cickók és popók? – kérdeztem.

Jansen vállat vont.

– Lehetséges, hogy Ricky Don az import bizniszben is benne volt?

– Ez már a helyi zsaruknak is eszükbe jutott. Egy ideje figyelik Dortont.

– Hadd találjam ki – szúrtam közbe. – Ricky Don nem a baptista kórus tagjaival lóg együtt.

– Jó csaj, ugye? – veregette meg a vállam Larabee.

Jansen elmosolyodott.

– Egy gond van csak – mondta. – A gép tiszta.

– Nem találtak drogot?

– Eddig nem.

Mindhárman felálltunk.

Feltettem még egy utolsó kérdést.

– Miért nevezi magát egy felnőtt pasi Ricky Donnak?

Úgy hangzott, mint egy texasi krimó neve Harris megyéből.

– Talán mert jófiúnak szeretne látszani.

– Értem – mondtam.

Pedig nem értettem.

Mire Jansen elment, már háromnegyed négy volt. A legszívesebben azonnal elhúztam volna a csíkot haza, hogy újabb hosszú zuhanyt vegyek, beöltözzem Victoria's Secret utánzat-készletembe, és Ryannel töltssem az estét.

Ugyanakkor szerettem volna másnap reggel már a tengerpartra indulni.

Viszont mackócsontok vártak rám a hűtőkamrában.

Ha a bosszantó feladatok elkerülhetők, a halogatás világbajnoka tudok lenni. Egyik halomból a másikba rakosgatom át a postámat, aztán kidobom, miután lejárt a megadott határidő, vagy lóttek a levélben foglalt lehetőségnek. Nem lapátolom el a havat, hanem megvárom, amíg elolvad. Felőlem aztán nyugodtan nőhet a kertemben gyom és dudva. Öntözni nem öntözök, mindent az esőre bízok.

Ezzel szemben a kellemetlen, ám elkerülhetetlen feladatok nem hagynak nyugodni, Damoklész-kardként függenek a fejem fölött. A gimiben mindig idő előtt adtam be a dolgozataimat. Soha nem fordult elő, hogy éjszakába nyúlóan kellett tanulnom egy vizsga előtt. Holtponatosan fizetem a számláimat. Ami elkerülhetetlen, minél hamarább lerázom magamról.

Felhívtam Ryant a mobilján. A negyedik csöngetésre bejelentkezett a hangpostája, amely angolul és franciául kérte, hogy hagyjunk számára üzenetet.

– Főzz vacsorát, szépfiú! Hétkor jövök.

Miután bontottam a vonalat, megbántam a túlzott bizalmaskodást, de már nem vonhattam vissza.

Megpróbáltam elérni Geneva Bankset. Továbbra sem sikerült.

Fontolóra vettem, elcsevegjek-e Sovány Slidell-lel is. Mivel azonban ez elkerülhető volt, lemondtam róla.

A boncterembe visszatérve új papírkötényt kötöttem magam elé, kicseréltem a szeméremcsont és a bordák áztatóoldalát, majd összepakoltam az utas koponyájának maradványait. Aztán visszagurítottam az egészet a hűtőkamrába, ahol egyesítettem tasakjaimat fej nélküli tulajdonosukkal, és kigördítettem a Három Mackót.

Mostanra mindössze az egyik zsák egy részletét nem vizsgáltam még át. Vajon mennyi időt vesz igénybe?

Kinyitottam a műanyag zsákot, és az asztalra ürítettem a tartalmát.

A nagy csontok átnézése tíz percig tartott. Mind medvétől származott.

Épp az utolsó sípcsontot különítettem el, amikor valami belezavart perifériás látóterembe. Egy kisebb rakás felé fordultam, amelyet a bal könyököm mellett halmoztam fel az imént.

Tekintetem egy külön gördült csontocskára tévedt.

Elszorult a szívem.

Belekotortam a rakásba, és egy másikat is kiszabadítottam. Mindkét kezem ökölbe szorult, s fejem ernyedten lekókadtt, mint Dali órái.

9

NAGY LEVEGŐT VETTEM, KINYITOTTAM A SZEMEM, ÉS ÚJRA megvizsgáltam a két kisméretű csontot. Az egyik kocka alakú volt, kampóra emlékeztető nyúlvánnyal. A másik félig kifaragott, miniatűr mellszobrot juttatott eszembe.

Egyiknek sem volt köze a Medvefélék családjához.

Basszus!

Szívem szabadesésbe kezdett.

Kesztyűs tenyerembe vettem a mindent eldöntő kéztőcsontokat, és Larabee keresésére indultam. Az irodájában találtam rá.

Az orra alá dugtam a csontokat.

Rájuk pillantott, aztán pedig rám.

– Egy horgas- és egy fejescsont – mondtam.

– Az Aranyfürt* [*Angol mese: Aranyfürt és a három mackó.] galeriből való? – kérdezte.

Bólintottam.

– Mancs?

– Kéz.

Ráncba szaladt a homloka.

– Emberi kéz?

– Az a javából!

– Biztos vagy benne?

Erre már nem is feleltem.

– Az isten verje meg! – lökte tollát az íróasztalára.

– Számból vetted ki a szót.

Hátradólt a székén.

– Hogy az ég szakadjon rá!

– Ebbe is belemennék.

– Akkor újra oda kell vonszolnunk a seggünket.

– Igen.

– Ha ez a kéz friss lehet – bökött felfelé fordított tenyerem felé bárki temette is oda, esetleg gondolkodóba eshet.

– Eszerint ragadjunk lapátot?

– Holnap?

Bólintottam.

Larabee a telefonért nyúlt.

– És mi van, ha ez is csak egy újabb jelöletlen sír?

– Ez is elképzelhető.

De nem így gondoltam.

Joe Hawkins letett a Kocsiszín előtt.

Ryan elterült a tévé előtt, és az újra sugárzott *Imádom Lucy*t sorozat egyik epizódját nézte. Szemlátomást vásárolt is aznap, mert kockás sort és új póló volt rajta, a következő felirattal: SÖR: MÁR NEM CSAK REGGELIRE. Bár az arca lesült a napon, lábszára a sügérére hasonlított. Boyd a saját térfelén szunyókált a kanapén.

A kávézóasztalon kivégzett Heinekenes üveg és burgonyaszirrommal félig telt tál állt. Egy másig, üres tál a padlóra került.

Két szempár szegeződött rám, amikor megjelentem az

ajtóban. Birdie valahol magában duzzogott.

Boyd lesiklott a padlóra.

– *Bonjour, Madame La Docteure.*

Hagytam, hogy hátizsákom és retikülöm lecsusszanjon a vállamról.

– Rázós napod volt? – kérdezte Ryan.

Bólintottam, és rámosolyogtam.

– Remélem, a tiéd jobb volt.

– Hooch meg én elmentünk Kings Mountainra.

– A nemzeti parkba?

– A jenkik istenesen tökön rúgták ott a briteket, nem igaz, szőrmók?* [*A Kings Mountain-i csatát 1780. október 7-én vívták a függetlenségi háború idején.]

Megvakarta Boyd fülét, mire ő a mellkasára fektette az állát.

Úgy, szóval mialatt én könyökig turkáltam a rothadó húsban, ezek ketten nemzeti múltunk emlékezetének áldoztak. Legalább valaki jól érezte ma magát.

Ryan újabb adag burgonyaszirmot tömött a szájába. Boyd tekintete követte a keze mozgását.

– Hooch lezúzott egy mókust.

A kanapéhoz mentem. Ryan félrehúzta a lábát. Ugyanoda ültem, ahonnan Boyd távozott.

Ebem Ryan burgonyaszirmos tálját kezdte szagolgatni. Megböktem, mire felém fordult. Homloka a szokásos módon ráncba gyűrődött.

A képernyőn Lucy és Ethel egy gardróbba bújt el, itt próbálták levetni a munkaruhát. Lucy figyelmeztette Ethelt, hogy el ne mondja Rickynek.

– Miért nem keres inkább munkát ez a nő? – vetette fel Ryan.

– Ricky nem engedné.

Erről eszembe jutott Ricky Don Dorton.

– Mint kiderült, a Cessna egy helyi mulató tulajdonosáé. Lehet azonban, hogy a krapek úgy egész mellesleg droggal is kereskedik.

– És ki ő?

– Nem érdekes. – Nem akartam, hogy Ryan megjegyzéseket tegyen szűkebb hazám névválasztási szokásairól. – A gép tiszta volt, és a tulaj nem repült vele – tettem még hozzá.

– Eszerint elcsórták egy becsületes polgár repcsijét.

– Ja.

– Én is rühellem, amikor velem történik ilyen.

Belebokszoltam Ryan mellkasába, és vágtam egy grimaszt, hogy ne szórakozzon már velem.

– És ki tartózkodott a fedélzeten?

– Nem tudom. Az NTSB nyomozója mindenesetre kikérdezi a zsarukat. Majd utána néznek az eltűnt személyeknek, és lefuttatják a bűnügyi nyilvántartásban az általunk megadott jellemzőket.

Ryan elnyomott egy mosolyt.

– Úgy látom, máris sejtet, mit akarok mondani – kezdtem el vakarni a könnyökömön egy szűnyogcsípést.

Boyd a térdemre fektette az állát.

– Emlékszel, ugye, hogy állatcsontokról beszéltem neked?

– Igen, emlékszem.

– Valójában a mi kis Rin Tin Tinünk fedezte fel. Egy gazdaságban voltak elhantolva, kint vidéken. Eddig azt hittem, hogy állati maradványokból áll az egész, de aztán bevittem az orvosszakértői intézetbe, biztos, ami biztos alapon. A vasárnap nagy részét azzal töltöttem, hogy ezt néztem át.

Lucy mostanra fenékre ült. Ethel megpróbálta lehúzni a cipőjén keresztül az overallját.

– És? – noszogatótt a folytatásra Ryan.

– Ma két emberi kéztőcsontot találtam az anyagban.

– Összekeveredve Smokey Maciéival?* [*Erdőtűz-védelmi kampány emblémája.]

Igent intettem.

– Eszerint holnap újra csatasorba állsz.

– Sajnos igen. Nézd, igazán sajnálom! Nyilván tudod, hogy sokkal szívesebben lennék veled.

– És Hooch-csal – villantotta Ryan a kutyára a szemét, aztán vissza rám.

– És Hooch-csal – veregettem meg Boyd fejét. – Mellesleg hálás vagyok, hogy törődsz vele.

Ryan széttárta a kezét, és felvonta a szemöldökét, mintha azt akarná mondani: *C'est la vie*.

– Ha Hooch gyilkosság áldozatát ásta ki, nem akarhatod, hogy az elkövető máshová hurcolja a maradványait – foglalta össze a lényeget.

Boyd újra átpártolt hozzá.

– Hát nem – mondtam, kábé akkora lelkesedéssel, amekkorát a méhnyakrákszűrésnek és a végbéltükrözésnek tartogatok.

– Amit meg kell tenned, azt meg kell tenned. Mese nincs.

– Pontosan.

Ryannek természetesen igaza volt. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy csapdába estem a városban. Hajszálra, mint a légyapírra ragadt pillék.

Előrehajoltam, kinyújtóztattam a hátamat, és a fejemet forgattam. Valami megroppant a nyakamban.

Ryan felült, és közelebb húzódott.

– Fordulj meg!

– Megfordultam.

Erőteljes, körkörös mozdulatokkal gyúrni kezdte a vállamat.

Behunytam a szemem.

– Mmm.

– Túl erősen csinálom?

– Hmm, ühüm.

Nem is sejtettem, hogy ilyen feszültek a tagjaim.

Ryan végigfuttatta a hüvelykjét mindkét lapockám belső élén.

Halk nyögés készülődött a torkomban, de sikerült visszanyelnem.

Ryan hüvelykujja a tarkómat vette kezelésbe.

Egek!

Onnan felfelé haladt a fejemen.

– Édes istenem!

Újra visszatért a vállamhoz, majd végighaladt a gerinc két oldalán, az izmok mentén.

Ezt a nyögést már nem tudtam visszafojtani.

Pillanatokkal később Ryan elvette rólam a kezét. Éreztem, hogy a párna alakot vált alattam.

– Mit szólsz a következő tervhez?

Kinyitottam a szemem.

Ryan hátradőlt a kanapén, ujjait összekulcsolta a feje mögött. A burgonyaszirmos tál mostanra kiürült. Boyd szája széle morzsás volt.

– Elviszlek vacsorázni.

– Egy szavam sincs ellene. Hová?

– Te laksz itt, mondd meg te.

Egy órával később Ryan és én a Toscanában majszoltuk a bruschettát. Tökéletes nyári este volt, hollywoodi filmekbe illő, a hold kerek O betűként függött a fejünk felett.

A Toscana olasz vendéglő a Park bevásárlóközpontjában, ahol kávézók, wellness-szalonok és butikok sorjáznak. Charlotte elitje itt iszogatja a Silver Oak Cabernet-t, itt vesz iszappakolást, vagy vásárol bandanát a kutyájának.

Noha a legtöbb itteni intézményt nem az én pénztárcámhoz szabták, a Toscanát kedvelem, kivált, amikor a szabadba is ki lehet ülni. Az olasz helyek közül ez és a Volare a kedvencem. Mindkettő nagyjából egyforma távolságra van Sharon Halltól. Ma este a Toscanára esett a választásom.

Ryannel a kis kovácsoltvas asztal mellett ültünk az étterem macskaköves udvarán. Mögöttünk egy szökőkút csobogott vidáman. Tőlünk balra egy pár azon vitatkozott, a hegyekbe menjenek-e vagy a tengerhez. Tőlünk jobbra egy nőkből álló trió a golf hátrányait vette számba.

Ryanen barna Dockers félcipő és ropogós vászoning volt, pont olyan búzakék, mint amilyen a szeme színe. Arca lesült a Kings Mountain-i kirándulástól, haja még nedves volt a zuhany után.

Jól nézett ki!

Brutálisan jól!

Én is kitettem magamért.

Fekete vászon nyári ruha volt rajtam, az a fajta, amitől a pasik az eszüket veszítik. Pántos szandál. Guatemalából újtott tanga, Victoria legtitkosabb titka.* [*Szójáték a Victorias Secret márkával.]

Az elmúlt néhány nap túl sok hullát és halálesetet vonultatott fel. Döntöttem hát. Mély víz ez, vagy sem – mély bizony, mint a dekoltázsom –, de belevetem magam.

– Észak-Karolinában mindenki golfozik? – kérdezte Ryan, miközben egy fehér inges pincér olyan vastag étlapot nyújtott át, akár egy közjegyzői okirat.

– Állami előírás.

A pincér azt tudakolta, milyen koktélt kérünk. Ryan Sam Adamst rendelt. Én Perrier ásványvizet citrommal. A pincér csalódását alig palástolva visszavonult.

– És te?

Ryanre néztem, aki erre elvonta pillantását a cicimről, és az arcomra emelte.

– Te is golfozol?

– Vettem pár leckét.

Valójában évek óta nem vettem kezembe ütőt. A golf Pete mániája volt. Férjem elhagyásával a játékkal is végeztem. Az én hendikepem negyvenkettő körül lehetett.

A tőlünk jobbra ülő nőci azt állította, hogy hat ütéssel győzött.

– Miért, szeretnél játszani? – kérdeztem Ryant.

Mivel Pete-tel nem adtunk be válókeresetet, technikai értelemben a neje maradtam, ezért én is igénybe vehettem a Carmel Country Club szolgáltatásait.

Miért is nem adtam rá a fejem a válasra? – jutott eszembe vagy milliomodszorra. Elvégre évek óta külön éltünk Pete-tel. Miért nem vágom el akkor a kettőnket összekötő köteléket, miért nem lépek tovább? Valódi kötelék ez még?

Ne most agyalj rajra, Brennan! Nem ez a legalkalmasabb idő rá.

– Talán jól éreznénk magunkat – mondta Ryan, aki átnyúlt az asztalon, és kezét rátette az enyémre. Hát, határozottan nem ez volt a legalkalmasabb idő a múlton rágódni.

– Persze, Hoochot sem hagynánk ki.

– Boyd a becsületes neve.

A hangom olyan magas lett, mintha héliumot nyeltem volna.

– Hoochnak meg kell tanulnia, hogy gyönyörködni tudjon belső világa szépségében és derűjében. Talán be kéne íratnod egy jogatanfolyamra.

– Majd megemlítem Pete-nek.

Visszatért a pincér, kihozta az italainkat, és elmagyarázta, mi micsoda az étlapon. Ryan tengeri sügért rendelt, én borjú marsalát. Közben ügyeltem arra, hogy kezemet az asztalon hagyjam.

Miután a pincér eltűnt, Ryan keze visszatalált az enyémre. Arcán aggodalom és zavar keveréke tükröződött.

– Nem izgulsz a holnap miatt? – kérdezte.

– Ugyan már! – nevettem fel.

Tényleg nem izgultam.

– Pedig feszültnek látszol.

– Csak bosszant, hogy nem mehetünk a tengerhez.

Ryan ujjhegyével feljebb lopózott a karomon.

– Pedig látod, éveken át másra se vártam, mint hogy tangában lássalak.

Ujjai póklábakon táncoltak visszafelé.

– Ne félj, *oda* is eljutunk.

Ha a libabőr perzselni tud, akkor most perzselte a karom rendesen.

Megköszörültem a torkom.

– Tömérdek ezeréves sír van ezeken a régi farmokon. Az

általunk kiásott kéztőcsontok is talán azóta föld alatt voltak, amióta Cornwallis tábornok átkelt a folyón Cowans Fordnál.

E pillanatban a pincér salátát helyezett kettőnk közé.

Vacsora alatt sebességet váltottunk. Mindenről beszéltünk önmagunkon és a munkán kívül. A csontokról sem esett egyetlen szó sem. Sem a holnapról.

Arról sem, hogy hogyan fejezzük be az estét.

Már tizenegy is elmúlt, mire végeztünk a kávéval és a tiramisuvál. Hooch/Boyd a Kocsiszín ajtajában üdvözölt bennünket. Amikor elővettem a pórázát, ugatva körbeszáguldott a konyhában.

– Hooch az élet kis dolgainak is tud örülni.

Újra rámutattam, hogy ebemet Boydnak hívják.

– Rádadásul rugalmas is – ríposztozott Ryan.

Az éjszaka petúnia és frissen nyírt fű illatát árasztotta. Könnyű szellő borzolgatta a fákat és bokrokat. Tücskök milliói szolgáltattak nyári éji zenét.

Boyd fától fáig vezetett minket. Farka és orra közben buzgón dolgozott, időről időre felriasztott egy madarat vagy mókust. Közben percenként visszafutott hozzánk, mintha csak arra próbálna figyelmeztetni mindkettőnket, hogy kizárólag rá figyeljünk.

Velem hiába próbálkozott.

Miután belül kerültünk a házon, Boyd egyenesen a táljához ment, beleivott, majd akkorát fújva, mint egy bálna, elterült a padlón.

Felakasztottam a helyére a pórázát, és bezártam az ajtót. Épp a riasztót állítottam be, amikor megéreztem a közvetlen

közelemben Ryan testének melegét.

Egyik kezével megfogta a csuklóm, és maga felé fordított. Másik kezével kinyúlt, és lekapcsolta a villanyt. Az Irish Spring illata elkeveredett a férfitest kipárolgásával, ami átította vászoningét.

Közelebb nyomulva Ryan felemelte a kezem, és az orcájához értette.

Felnéztem rá. Arcát elnyelte a sötét.

Másik kezemet is magához vonta. Ujjaim végigtapogatták arcvonásait, amelyeket egy évtized óta ismertem. A pofacsontot, a száj zugot, az áll hajlatát.

Ryan a hajamat simogatta. Ujjai végigsiklottak a nyakamon, és a hátamra tévedtek.

Odakint vidáman csilingelt a szélcsengőm.

Ryan keze már a derekamon és a csípőm domborulatán járt. Különös érzés árasztotta el elmémet, mint valami régi álom emléke.

Ryan ajka az enyémet kereste.

Felsóhajtottam. Nem, magától járt bennem a levegő.

Ryan száját az enyémmre tapasztotta.

Visszacsókkoltam.

Engedd el magad! – erre utasított valamennyi agysejtem.

Átkaroltam Ryan nyakát. Magamhoz húztam.

A szívem közben oly veszett vágatába kezdett, mint egy megriadt vadállat.

Ryan keze továbbvándorolt a hátamra. Éreztem, hogy lecsúszik a cipzáram. Ryan keze lefejtette vállamról a ruha pántját. Leeresztettem a karomat.

Fekete vászonruhám szétterült a lábam körül.

Egy szempillantás alatt elpárolgott az elmúlt napok minden

szó morúsága, bosszúsága és beteljesületlen kívánsága. Eltűnt körülöttem a konyha. A Föld. A kozmosz.

Ujjaim a búzakék ing gombjait keresték.

PALMER COUSINS, KATY ÉS ÉN MONTREALBAN VOLTUNK, ÉS cappuccinót iszogattunk egy teraszos kávézóban. Az út túloldalán egy utcai zenész kanalakat pengetett.

Palmer olyan jógatanfolyamról beszélt, ahová a résztvevők a kutyáikat is magukkal vihetik.

A kanalak csilingelés helyett azonban éles, fülsiketítő hangot hallattak, ami egyre erősödött, míg a végén nem értettem, mit mond a lányom barátja.

Kinyitottam a szemem.

Ryan tarkóját láttam magam előtt.

Úgy éreztem magam, mint egy gimnazista, aki hazament a szalagavatójáról.

Az oldalamba fordulva a telefon után tapogatóztam.

– ...ló? – szoltam bele a készülékbe az álomtól kábán.

– Itt Tim Larabee.

Éreztem, hogy Ryan átfordul felém a hátam mögött.

– Bocs, hogy felébresztettelek.

Nem hallottam ki túl nagy megbánást Larabee hangjából.

Ryan derékon kapott, és fenekemet a csípője meg a combja közé húzta. Felsőhajtottam, és halkán fel is nyögtem.

– Jól vagy?

– Katasztrofálisan.

Az órára pislogtam. A tangám azonban eltakarta a számlapját.

– Idő? – Ennyi telt tőlem, több nem.

– Hat óra.

Szorosan egymáshoz simultunk, mint két kanál.

– Megkaptad az üzenetemet? – kérdezte Larabee.

Dudor formálódott ott, ahol Ryan kanalán a nyele találkozott a merőkével.

– Miféle üzenetet?

– Tegnap este nyolc körül hívtalak.

– Nem voltam itthon.

Ráadásul minden gondolatomat az foglalta le, hogy egy jót keféljek. Nem volt érkezésem üzeneteket hallgatni.

– Az istennek sem tudtam nyomozókutyát beszerezni. A te csaucsaud azonnal megtalálta azokat a medvecsontokat, ezért gyanítom, hogy jó orra van rothadó tetemekhez. Gondoltam, magaddal hozhatnád ma.

A dudor tovább nőtt, igencsak megnehezítve, hogy bármi másra figyelni tudjak.

– Boyd nincs kiképezve erre.

– Ez is jobb a semminél.

Larabee még nem találkozott össze Boyddal.

– Mellesleg Sheila Jansen azonosította a Cessna pilótáját.

Felültem, felhúztam a térdemet, és államig magamra borítottam a paplant.

– Ez gyors volt.

– Harvey Edward Pearce-nek hívják.

– A fogazat alapján?

– Plusz a tetkó is besegített. Harvey Pearce harmincnyolc

éves fehér férfi volt, aki az észak-karolinai Columbiában lakott, az Outer Banks környékén. A bűnügyi nyilvántartás azonnal kiadta a nevét.

– Csak vasárnap halt meg. Hogyhogy az azonosítói jegyei máris benne voltak a rendszerben?

– Úgy tűnik, Harvey exe türelmetlenkedett a gyermektartás miatt. Az emberünk ugyanis csak nem akarta folyósítani, erre az asszonyka bejelentette az eltűnését.

– Harveyt mások is hiányolhatták.

– Beletaláltál a közepébe. A helybeliek végül felneszeltek a körözésre, ekkor azonban már barátunk adatait felvették a nyilvántartásba.

Ryan megpróbált visszahúzni magához. Megfenyegettem az ujjammal, és zordul néztem rá; úgy, mint Boyd regulázásakor szoktam.

– Egész pontosan hol van ez a Columbia?

– Úgy félóra Manteótól nyugatra a US-64-esen.

– Dare megyében?

– Nem, Tyrellben. Egy óra múlva találkozunk a farmon. Hozd magaddal a kutyát is!

Miután letettem a kagylót, szembenéztem a nap első dilemmájával.

Rontsak ki pucéron a szobából, vagy vigyem magammal a paplant, lerántva a leplet Ryanról.

A pucér hátsójú verziót választottam volna, ekkor azonban Ryan karja átfogta a derekamat. Lenéztem rá.

Egyenesen a szemem közé nézett. Azzal a bámulatos búzakék szempárjával, amely a hajnali derengésben csaknem kobaltnéknak tetszett.

– Asszonyom?

– Igen?

Nem tudtam, vajon mire készül.

– Teljes szívemből és lelkemből tisztetem önt, asszonyom.

Olyan fennköltén beszélt, akár egy evangelizáló igehirdető.

– Te se vagy rossz, cowboy – kopogtattam meg a mellkasát.

Ezen rötyögtünk egy jót.

Ryan a telefon felé bökött.

– A seriff most tereli össze az akciócsoportját?

Lehalkítottam a hangom, ahogy a CIA emberei beszélnek.

– Ha elmondanám, a végén ki kellene hogy nyírjalak.

Ryan sokat tudón bólintott.

– Nem segíthetnék be nektek?

– Miért ne. De csak Boydot kérték eddig.

Ryan csalódott képet vágott, aztán folytatta a pitizést.

– Nem tudna szólni az érdekemben, asszonyom?

Újra megkopogtattam a mellkasát.

– Mihez értesz még, cowboy?

– Messzire lövök, akár egy locsolócső.

Ezt meg honnan szedte?

– Kérdés, értesz-e egy helyszín feltárásához?

Ryan felemelte a paplant, és elém tárta a látványt. Na, ja.

– Meglátom, mit tehetek.

– Hálám örökre üldözni fogja, asszonyom. Mi lenne, ha

kisegíteném a zuhany alatt?

– Egy feltétellel!

– Mondhat bármit, teljesítem, asszonyom!

– Hagyd abba ezt a fellengzős dumát!

Mindketten pucéron sprinteltünk ki a fürdőszobába.

Két óra múlva a Cowans Ford-i híd felé tartottam. Ryan mellettem ült. Boyd a madarakat ugatta hátul, mint máskor is. Maximálisra állítottam a légkondit. Reméltem, hogy felismerem a leágazást.

A tiszta égboltot látva azon kezdtem morfondírozni, vajon miért repült neki Harvey Pearce egy napsütötte vasárnap délutánon egy jól látható sziklafalnak.

Lelki szemeim előtt megjelent a hátborzongató fekete lepedék, amely bevonta Pearce-t és utasát, és azon törtem a fejem, miféle anyag lehet.

Az utas származása is izgatott. Meg az a fura elváltozás az orrán.

– Min gondolkozol?

Ryan eltolta a fülétől Boyd orrát.

Erre ebem átpártolt a mögöttem lévő ablakhoz.

– Azt hittem, a férfiak rühellik ezt a kérdést.

– Én nem vagyok olyan, mint a többi pasi.

– Tényleg? – vontam fel a szemöldököm.

– Minimum nyolc színt meg tudok különböztetni.

– Mit tudsz még?

– Nem én ölöm meg a húsadagomat.

– Hmm.

– A tegnapi éjszakára gondolsz? – vontam fel a szemöldökét

Ryan.

Kezdte eltanulni Boyd trükkjét.

– Miért, történt valami az éjszaka? – kérdeztem.

– Éppenséggel a mairól is beszélhetünk – nézett rám sokatmondóan.

Helyes! – futott át az agyamon.

– A lezuhant Cessnára gondoltam – mondtam végül.

– És, min jártatod az agyad, mufurc?

– Az utas hátul ült.

– Miért? Nem volt több ülés?

– Elöl nem. De előrerepítette a becsapódás. Miért nem kötötte be magát?

– Mondjuk, nem akarta összegyűrni a tréningruháját?

Ezt mintha meg se hallottam volna.

– És mi lett a jobb oldali első üléssel?

– Kirepült a becsapódáskor?

– Nem láttam a roncs körül. – Megláttam a leágazást, és balra kanyarodtam. – Sem Jansen, sem Gullet nem említette, hogy előkerült volna.

– Gullet?

– Davidsoni zsarú. Ő képviselte a helyi erőket.

– Nem lehet, hogy az ülést azért vették ki, mert épp javították?

– Ez is elképzelhető. A gép nem volt új.

Beszéltem Ryannek a fekete lepedékről. Elgondolkozott, majd azt mondta:

– Nem kátránytalpúaknak nevezitek magatokat itt, Észak-Karolinában?* [*Az állam lakóniak gúnyneve, pontos etimológiája ismeretlen. Valószínűleg a fenyőből nyert kátrány alapján, mely az állam fő exportcikke volt.]

Az út hátralévő részében inkább a rádiót hallgattam.

Amikor leálltam a McCranie családdal szomszédos farm előtt, az út egyik oldalát teljesen ellepték a járművek. Ezúttal Tim

Larabee Land Rovere, egy rendőrautó, a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrség bűnügyi helyszínelőinek teherautója és az MCME hullaszállító kocsija alkotta a fényes gyülekezetet.

Az út túloldaláról két srác lesett ránk. Levágott szélű farmerjükből kilátszott pipaszár lábuk, bringájukra horgászfelszerelést erősítettek. Két szájtáti kölyök nem nagy ügy, viszont még korán volt, mindössze reggel nyolc. Miután kis csapatunkat felfedezik az itteniek, mások is várhatók. Arra járók, szomszédok meg a média – mind alig várják, hogy a más baján élvezkedhessenek.

Larabee a gyepen állt Joe Hawkinszal, a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság két egyenruhásával – az egyik fehér volt, a másik fekete –, meg két bűnügyi helyszínelővel. Ugyanazok voltak, akik a medvecsontok feltárásánál is segédkeztek.

Valaki beugrott idefelé jövet a Krispy Kreme-hez, mert mindenki fánkot és műanyag poharas kávéét fogott a kezében, a fekete zsaru kivételével.

Boyd, miután Ryannel magára hagytuk a kocsiban, felszökkent az ülésre, a tetőbe verte a fejét, és kis híján kiütötte magát. Felegyenesedve kidugta az orrát a tizenöt centis ablakrésen, és nekilátott, hogy körkörös mintázatban végignyalja az üveg külső felületét. Csalolását akkor is hallottuk, amikor csatlakoztunk az útszélen álldogálókhoz.

Minekutána Montrealból idelátogató rendőr kollégaként bemutatam Ryant az egybegyülteknek, Larabee ismertette a munka menetét. A Fehér és Fekete párosnak láthatóan melege volt és unta magát, egyedül Ryan személye érdekelte őket.

– A telek tudomásunk szerint elhagyatott, de azért

körbenézünk, nem kell-e valaki felé meglobogtatnunk a házkutatási végzésünket.

A Fehér Zsaru teljes figyelmét drázséval meghintett csokoládés fánkja elfogyasztásának szentelte. A Fekete karját keresztbe fonta a mellkasán. Izmai egy banyán fa gyökereinek méretével vetekedtek.

– Aztán miután szabad a pálya, kiengedjük a kutyát, és bejárjuk vele a terepet.

– Boyd a neve – közöltem.

– Barátságos kutya? – kérdezte az a technikusrány, aki a nagymamától kölcsönvett szemüvegét viselte.

– Adjon neki fánkot, és egy életre lekötelezi.

A felkelő nap vörös sugarai megvillantak a szemüveg lencsésjén, amint a lány megfordult, hogy szemügre vegye Boydot.

– Amit Boyd gyanúsnaak talál, mi kiássuk – folytatta Larabee. – A házkutatási végzésünk engedélyezi az egész hely átkutatását. Emberi maradványokat keresünk, amiket aztán az antropológusunk itt helyben megvizsgál. Egyetérteneek velem?

Egy emberként bólogattunk.

Tíz perc múlva a zsernyákoka visszaérkeztek.

– A házban nincs mozgás. A melléképületek üresek – jelentette a Fehér Zsaru.

– A hely varázsa, hogy tele van veszélyes hulladékkal. Vigyázzanak magukra – tette hozzá a Fekete.

– Rendben – szólt oda hozzám Larabee. – Ti hárman fésüljéteek át a nyugati oldalt. Mi addig a keletit nézzük át – bökött állával Hawkins felé.

– Mire végezneek, mi már Skóciában járunk – dalolta Ryan.

Larabee és Hawkins értetlenül pislogott rá.

– Kanadából szalajtották – morogtam magyarázatképpen.

– Ha Boyd talál valamit, szóljatok ránk – nyomott a kezembe Larabee egy rádió adóvevőt.

Bólintottam, és elmentem, hogy pórázra kössem a csaucsaut, aki égett a vágtyól, hogy dologhoz láthasson.

A farm nem is volt igazi gazdaság. A veteményesemben több ehető növény nő.

A termést itt a kudzu jelentette.

Észak-Karolina hegyeiről, tengerpartjáról, a somról, az azáleáról és a rododendronról nevezetes.

Meg a kudzuról, ami a seggünket is benövi.

A *Pueraria lobata* Kínában és Japánban őshonos, ahol takarmánynak használják, és szénának is kiszárítják, de a talaj erózióját is csökkentik vele. 1876-ban valami kertészeti lángész úgy döntött, hogy áthozza az Egyesült Államokba, arra gondolva, hogy a futónövény jól mutat majd a házfalakon.

A kudzu ekkor végignézett a déli államokon, és azt mondta:

– Nocsak, ez kell nekem!

Ha Charlotte-ban nyári éjeken kiülsz a tornácodra, szinte hallani lehet a szorgos zöldség növekedését. Barátnóm, Anne állítja, hogy egyszer meg is mérte ezt. Huszonnégy óra leforgása alatt tornáca mellvédjén a kudzu öt teljes centit araszolt előre.

Nos, e telek rozsdás lánckerítését is befutotta hátul. A villanyvezetékek mentén haladt előre, elnyelte a fákat és bokrokat, s beborította a fő- és melléképületeket.

Boydot mindez édeskevésé zavarta. Kudzu takarta előtte a tölgyet, a magnóliabokrot és az artézi kutat. Boyd mindent farkát csóválva végigszagolt, akárcsak odahaza a Kocsiszínen.

Azonban néhány mókuson és a medvecsontok lelőhelyén kívül semmi nem keltette fel különösebben az érdeklődését.

Boyd, a Sátán kutyája.

Tizenegyre a szúnyogok annyi vért szipolyoztak ki belőlem, hogy fontolóra vettem egy vérátömlesztést. Boyd nyelve a földig lógott, Ryan meg én vagy századszorra mondtuk, hogy „bassza meg”.

Fejünk fölött dagadt hasú, ólomszürke fellegek vonultak. Egyre jobban beborult. Nyomasztó egy nap volt. Nyomoronc szellőcske támadt, lógott az eső lába.

– Ennek semmi értelme – mondtam, s arcomat a pólóm vállába töröltem.

Ryan ezt nem vitatta.

– Boyd a medvelelőhelyen kívül az égvilágon semmit sem talált.

– Azért, mert végig a fenekedet szagolhatta.

– Én ugyan nem vettem észre. Tényleg ezt művelted, Hooch?
– fordult Ryan az ebhez.

Boyd ránézett, aztán tovább nyaldosott egy követ.

– Ryan, tennünk kell valamit!

– Épp azt tesszük.

Kérdőn néztem rá.

– Izzadunk, az is valami.

A szememet forgattam, de úgy, hogy Katy is büszke lett volna rám.

– És a hőséget tekintve átkozottul jól is csináljuk.

– Vigyük végig még egyszer Boydot az élősövény mentén. Emlékeztessük, miért vagyunk itt, aztán még utoljára járjuk végig a terepet, és húzzunk haza.

Megveregettem Boyd hátát, ő pedig megnyalta a kezem.

– Épkézláb tervnek tűnik – mondta Ryan.

Tenyerem köré csavartam a pórázt, és megrántottam. Boyd felnézett. Homloka kérdően ráncba szaladt, megkérdőjelezve egy újabb bevetés létjogosultságát.

– Szerintem kezdi elunni magát – mondta Ryan fapofával.

– Majd keresünk neki egy mókust.

Nekiindultunk Ryannel, Boyd is kilépett mellettünk. A ház mögötti melléképületeket kerülgettük, amikor fura táncba kezdett, ami szagolgatásból, pisilésből és a pisi elkotrásából állt. Egy kudzuval befuttatott fészertől érve szaglászni kezdte a földet, majd megemelte egyik lábát, kettőt előrelépett, aztán kirúgott mindkét hátsó lábával. Farkát csóválva és e manővert ismételve került meg a tákolmányt.

Szagolgatás. Lábemelés. Pisi. Lépegetés. Kirúgás.

Szagolgatás. Lábemelés. Pisi. Lépegetés. Kirúgás.

– Remek a ritmusérzéke – vélte Ryan.

– Színtiszta balett.

Már épp el akartam vonszolni a fészertől, amikor hirtelen minden izma megfeszült. Feje és füle előrelendült, hasát beszívta.

Az egyik pillanatban a földbe túrta a pofiját, a másikban hatalmasat fújt az orrán keresztül, elszáradt növényeket küldve a magasba.

Aztán tökéletesen mozdulatlaná merevedett.

Egy szívdobbanásnyi idő telt el, ami a végtelenbe látszott nyúlni.

Füle lelapult, nyakszőrzete felmeredt, s vérfagyasztó hang tört elő a torkából, inkább hörgés, mint morgás.

Beleborsódzott a hátam. Nem először hallottam ezt.

Még mielőtt kinyithattam volna a számat, Boyd fogát

vicsorítva őrjöngő ugatásba kezdett.

– Nyughass, Boyd!

Előrelendült, aztán visszahátrált, világgá kiáltva fenyegetését.

Szilárdan megvettem a lábam, hogy el ne rántsion, és szorosabbra fogtam a pórázt.

– Nem vennéd át? – kérdeztem.

Ryan szó nélkül elvette a pórázt.

Dobogó szívvel jártam körbe a fészert, ajtó után kutatva.

Sercegni kezdett az adóvevő. Larabee mondott valamit.

A déli oldalon, a háznak háttal találtam rá a bejáratra. Óvatosan lesöpörve az útból a pókhálókat, lenyomtam a kilincset.

Az ajtó nem nyílt ki.

Megszemléltem az ajtókeretet. Két szög erősítette az ajtót a helyére. Újnak tünnek az őket körülvevő kiszáradt, repedezett fához képest.

Boyd őrjöngése nem hagyott alább. Ryan szoroson fogta a pórázt, úgy szólongatta. Előbb „Hoochnak” szólította, aztán a becsületes nevén, hátha arra hallgat.

Kipattintottam a svájci katonai bicskámot. Kihúztam vele előbb az egyik szöveget, aztán a másikat.

Larabee hangja halk és fémes volt az adóvevőn, mintha valami távoli csillagrendszerből üzenne.

Lenyomtam a gombot, és közöltem, hol vagyok.

Újbóli próbálkozásra az ajtó nyikorogva kitárult. Dohos földszag csapta meg az orromat. A napon hagyott szemétnek és elhalt növényeknek van ilyen szaguk. Köröttem izgatott legyek repkedtek.

Orromat, számat befogva bekandikáltam.

A deszkák résein bevetülő fénynyalábokban legyek táncoltak. Szemem lassan hozzászokott a sötétnek.

– Gyönyörű! – morogtam. – Pont erre vágytam.

E

GY RÖTYIBEN VOLTAM.

A régi szép időkben ez az illemhely supermodern komfortos technológiát kínálhatott az emberi salakanyag eltávolítására. Volt minden, ami kell: rovarirtás, vécépapír meg vécéülőke lecsapható tetővel.

Mára mindebből összeszáradt, összepöndörödött légypapír és elrozsdásodott légycsapó maradt, továbbá két szög a budi oldalában, az ülőke magasságában, egy rakás felhasogatott fa meg a rózsaszínű, repedezett fájú ülőke.

A rötyi végében kábé kétezer négyzetcentiméternyi gödör ásított felém a deszkázott nyíláson át.

A búz ismerős volt: nyári táborok, nemzeti parkok és harmadik világbeli falvak klozetjeit juttatta emlékezetembe. Ez azonban valamivel kevésbé volt átütő, és édeskesebbnek is tetszett.

Gondolatban újabb ízes szitkokat fűztem azokhoz, melyek iménti andalgásunk során elhagyták a szánkat.

– Picsába! – mondtam ki hangosan a nyomaték kedvéért.

Nem egészen három hónapja könyökig kutakodtam egy pöcegödör termésében. Akkor megfogadtam, hogy soha többé nem nyúlok ürülékbe.

És most tessék!

– A büdös picsába!

– Nem finom úrihölgyhöz illők e szavak.

Larabee nézett át a látványra a vállam fölött. Félreálltam, hadd gyönyörködjön benne. Mögöttünk Boyd folyamatosan tombolt, és Ryan folyamatosan igyekezett lecsillapítani. Larabee sietve kitakarodott a vécéből.

– Nem lehet, hogy Boydot csupán a bűz izgatta fel? – kérdezte.

– De igen – mordultam rá. – Neked azonban ellenőrizned kell, mi az ábra. Nehogy már valaki Jimmy Hoffára* [*Szakszervezeti vezető. 1975-ben eltűnt, azóta sem találták meg.] találjon pössenteni.

– Jó ideje senki nem pössentett már ide. – Larabee, aki a küszöbön állt, hagyta maga mögött becsukódni az ajtót. – Az utolsó nagy durranásra vélhetőleg az Eisenhower-érában kerülhetett sor.

– Valami nem stimmel ebben a gödörben.

– Na, ja.

– Mit javasolsz?

Közben buzgón hajtottam el a legyeket az arcomról.

– Markológép kéne ide – elmélkedett.

– Nem nézhetnénk előbb körül a házban? Esetleg meg tudnánk becsülni, mikor öntözte meg a gazda utoljára a belső elvezetőrendszert.

– Ha egyetlen emberi csontot is találsz, körbefotóztatom a technikusokkal a mosdóját.

A hetedik merítésből előkerült egy kézközépcsont.

Joe Hawkins, Ryan és én három órája güriztünk a rötyiben. A gödör vödörről vödörré terítette elénk rejtett kincseit.

E kincseket tört üveg- és porceláncserepek, papírfoszlányok, műanyagdarabok, elrozsdásodott háztartási eszközök, állati csontok és több liter fekete, szerves massa alkották.

A markológép működtetője kimerte mindezt, lerakta, és várta a továbbiakat. Hawkins egy halomba rakta a csontokat, a házi szemetet meg egy másikba. Ryan vödörrel hordta a komposztot a szitámhoz. Én meg szitáltam és a trutyiban kotorásztam.

Reménykedni kezdtünk. Kincset érő csontjaink szigorúan állati eredetűnek, a konyha termékeinek tűntek. Boyd élsővény menti felfedezésével ellentétben a budiból előkerült csontokon nem volt már lágyszövet.

Ezek az állatok már jó ideje a túlvilági vadászmezőkön bolyongtak.

A kézközépcsont délután három óra hét perckor került elő.

Ide-oda forgattam a kezemben, valamiféle fogódzót keresve, ami kételyeket támaszthatna bennem.

Ilyen azonban nem volt. A csont egy hüvelykujjhoz tartozott. Egy hüvelykujjhoz, amelyik autóstoppon kocsikat inthetett le, spagettit csavarhatott maga köré, trombitát foghatott meg vagy írószerszámot, hogy tulajdonosa szonettet költsön.

Feladtam, és behunytam a szemem.

Mivel lépteket hallottam, kinyitottam a szemem. Larabee a szétdőlt árnyékszék körül körözött.

– Hogy van Boyd? – kérdeztem.

– Az előkert gyepén hűsöl. Aranyos kutyus.

Hanem amikor meglátta, milyen képet vágok, menten

elillant a jókedve.

– Találtál valamit?

Tenyeremre helyeztem a kézközépcsontot, és az orra elé tartottam.

– Affene!

Ryan és Hawkins is odajött.

– Affene! – visszhangozta Ryan Larabee-t.

Hawkins hallgatott.

A markológép működtetője csizmája sarkát a műszerfalra helyezte, hátradőlt a székében, és meghúzta az ásványvizes palackját.

– És most mi legyen? – kérdezte Larabee.

– Aki ezt ideásta, értette a dolgát – morfondíroztam. – A gödör, amit kiásott, szintén ásó munkálkodására utal. Azt hiszem, folytatnunk kéne. Akármi is van ebben a szarban, nem szabad megrongálnunk.

– Azt hittem, ki nem állhatod a markológépeket.

– Ügyes ez a fickó.

Valamennyien az operátorra néztünk. Fel volt dobva rendesen. Csak komoly dilibogyóadagok csökkenthették volna a lelkesedésén.

A távolban megdördült az ég, amely most sötét és fenyegető volt.

– Meddig tart még? – kérdezte Larabee.

– Az utolsó néhány merítés már steril altalaj volt. Közel vagyunk az aljzathoz.

– Oké – mondta Larabee. – Rászabadítom a házra a technikusokat.

Felegyenesedett.

– És Tim... – kezdtem.

– Igen?

– Szólj nekik, hogy emberölés gyanúja forog fenn.

Akkor végeztünk, amikor már eleredt az eső.

Hálásan a hús cseppek felé fordítottam az arcomat.

Kimerült voltam, és dühögtem. Ennyi munka, épp, amikor szabadságra szerettem volna menni!

Nagymama nem lesz majd megértő. Régi vágású matróna volt, apácák nevelték. Sajátos nézetei voltak a szexről, kivált az olyanról, amit nem szentesített tisztelendő atya.

Ha nincs házasság, nincs kamatyolás sem. Életének nyolcvankilenc éve alatt tudomásom szerint egyszer sem adta fel ezen elvét. Nincs az az isten!

Derekamat két kezemmel átfogva néztem, amint Ryan szemeteszsákba nyalábolja az állati csontokat.

Hawkins eközben bezacskozta az emberi maradványokat, formanyomtatványt vett elő számszörös aktatáskájából, és elkezdte kitölteni az adatokat.

Cím, ahonnan az elhunyt előkerült.

Na, ezt tudtuk.

Elhunyt neve, kora, faja, neme, a halál időpontja.

Mind e rubrikák üresen maradtak.

A tetem állapota.

Szkeletális stádium.

Egész pontosan egy koponya, egy állkapocscsont és három mellkasi csigolya került elő, továbbá mindkét kéz jó állapotban lévő csontjai. Ez volt a vég nélküli rostálás eredménye.

Hawkins rákőrmölte az iktatószámot a formanyomtatványra, majd az előbbit a műanyag tartályba ejtette.

Körülnéztem. Megöltek itt egy embert. Az áldozat fejét és kezeit levágták, és a klozetbe suvasztották, a tetemet meg valahová máshová rejtették. Az is lehet azonban, hogy a gyilkosságra máshol került sor, s a kezeket és a fejet hozták ide, és dobták a budiba.

Mindkettőre gyakran van példa. Fej és kezek híján nem lehet utánajárni sem a fogorvosi előtörténetnek, sem az ujjlenyomatnak.

De hogy ilyen finesz legyen valaki egy farmon, Mecklenburg megyében?

Behunytam a szemem, és hagytam, hogy az eső áztassa az arcomat.

Ki lehet a szerencsétlen áldozat?

Milyen régóta lehetnek a klozetben a testrészek?

És hol rejtőzhet a tetem többi része?

Miért hántolták el két kézcsontot a medvemaradványok mellé?

Összefügg-e az állatok lemészárlása a gyilkossággal?

– Készen vagy?

Ryan hangja visszarángatott a valóságba.

– Hogy mi?

– Már mindent felpakoltunk.

A birtok elejére érve láttam, hogy fehér Taurus csatlakozott az útszélen várakozó kocsikhoz és furgonokhoz. Tagbaszakadt fickó kászálódott ki a vezetőülésről, szája sarkában cigi fityegett.

Az anyósülésről hórihorgas, nyakigláb pasas került elő. Lábát a földre tette, miközben hosszú, csontos ujjai

megkapaszkodtak az ajtókeretben.

– Szuper! – morogtam a fogam között.

– Mi történt? – érdeklődött Ryan.

– Mindjárt találkozol Subidammal és Subiduvall.* [*Az Alice Tükörországból kövér ikerpárja.]

– Gonosz nyelved van.

– Rinaldi oké. Slidell azonban még egy *Jerry Springer show*-ba sem illene.

Sovány Slidell vastag füstcsíkot eresztett ki a száján, elnyomta a cikket, majd partnerével felénk indult.

Amíg Slidell öles léptekkel csörtetett előre, addig Rinaldi megmegállt járás közben. Százkilencven centijével, alig nyolcvan kilós testsúlyával úgy festett, mint egy Hugó Bossba öltöztetett gólyalábas vásári figura.

Sovány Slidell és Eddie Rinaldi tizenkilenc esztendeje voltak partnerek. A rendőrörsön senki nem értette, miért olyan elválaszthatatlanok. Slidell elhanyagolt volt, Rinaldi nett. Slidell döntötte magába a koleszterint, Rinaldi tofun élt. Slidell karolinai strand popért és régi rock and roll számokért volt oda. Rinaldi kizárólag operát hallgatott. Slidell diszkontból öltözött, Rinaldi szabónál varratta az öltönyeit. Furcsa pár.

– Helló, doki – üdvözölt Slidell, és papír zsebkendőt vett elő a hátsó zsebéből.

Viszonoztam a köszöntést.

– Nem is a hőség olyan borzasztó, hanem a páratartalom, nem igaz?

Letörölte homlokát a megsárgult zsepivel, aztán egyetlen gyors mozdulattal visszagyúrta a zsebébe.

– Az eső majd enyhülést hoz.

– Adja az Úr!

Arcbőre úgy festett, mintha alaposan megnyújtották, majd visszaengedték volna. Rétegekben lógott az orcáján és a szeme körül, és takaros tokába rendeződött az álla alatt.

– Dr. Brennan.

Rinaldi dróthaja úgy meredezett a fején, mint a *Snoopy* képregény egyik figurájáé. Mindig elfelejtem a nevét. Linus volt vagy Szutyok? Noha Rinaldi levetette a zakóját, nyakkendője továbbra is hibátlanul állt rajta.

Bemutattam nekik Ryant. Miközben a férfiak kezét ráztak, Boyd előrekocogott, és szagolgatni kezdte Slidell combhajlatát.

– Boyd!

Megragadtam a nyakörvénel fogva, és elrántottam mellőle.

– Te kis kíváncsi!

Slidell lehajolt, és vakargatni kezdte Boyd füle tövét. Inge hátán T alakban ütött ki az izzadság.

– Boydnak hívják – mondtam.

– Banksékről semmi hír – közölte Slidell. – A kismama továbbra sem került elő.

– Maga meg jól befürdött ezzel a klotyóval.

Arckifejezése ugyanolyan ernyedtt maradt, mint érkezésekor, amikor beszámoltam neki a maradványokról. Rinaldi szeme egy ponton mintha megvillant volna, de aztán szintúgy gyorsan kihunyt a tekintete, úgyhogy nem tudtam volna megmondani, jól láttam-e.

– Lássuk csak! – Slidellt láthatóan nem igazán sikerült meggyőznöm. – Eszerint úgy véli, hogy az elhantolt csontok ugyanarról a kézről valók, mint amelyeket most a rötyiről előásott?

– Nem látom okát, miért lenne másképpen. Minden egybevág, és nincs fölös csont.

– Kérdés, hogyan kerülhettek át a röttyiről ezek a csontok a medvék mellé?

– Ez az, amit a nyomozóknak kéne kideríteniük.

– Semmi nem utal arra, mikor került ide az áldozat?

Megráztam a fejem.

– Meg tudja saccolni a nemet? – kérdezte Rinaldi.

Magamban gyorsan végiggondoltam a kérdést. Noha a koponya nagy volt, minden más nemi jelleg bosszantóan jellegtelen. Sem nem erőteljes, sem nem kecses és finom.

– Nem – feleltem.

– És a fajt?

– Fehér rassz. Ezt azonban még tovább kell vizsgálnom.

– Mennyire biztos ebben?

– Nagyon. Az orrnyílás keskeny, az orrnyereg meredeken hajlik, a pofacsontok belesimulnak az arc síkjába. Klasszikus europid vonások.

– Életkor?

– A csontváz érése befejeződött az ujjakon, a fogazat még alig kopott el, a koponyavarratok záródása is épphogy elkezdődött.

Rinaldi bőrkötéses írómappát vett elő az ingzsebéből.

– Mit jelent mindez?

– Felnőttet.

Rinaldi lekörmölte.

– De van itt még valami.

Mindkét pasi rám nézett.

– Két golyó ütötte nyom látható a tarkón. Kiskaliberű fegyvertől származik. Valószínűleg huszonkettestől.

– Kedves magától, hogy ezt utoljára tartogatta – morogta Slidell. – Füstölgő pisztolyt, gondolom, nem talált a leletek

mellett.

– Hát nem. Nincs fegyver, nincs golyó, nem lesznek ballisztikai becslések.

– Miért húz el Larabee? – biccentett a fejével Slidell a leparkolt autók felé.

– Holnap előadást tart.

Rinaldi aláhúzott valamit a jegyzeteiben, és visszatette a tolla kupakját.

– Bemegyünk akkor? – kérdezte.

– Egy perc, és jövök.

Megálltam az esőben, s hallgattam, hogyan kopog a magnólia levelein. Öntudatlanul is igyekeztem elnapolni, ami elkerülhetetlen. Bár a bennem élő tudós kíváncsi volt arra, kinek a holttestét találtuk meg a klotyóban, lényem egy másik része a legszívesebben háttal fordított volna ennek az egésznek, nem kívánva részt venni egy újabb gyilkosság felleltározásában.

Barátaim gyakran megkérdik tőlem: „Hogyan bírod, hogy folyton halottakkal foglalkozol? Nem veszi-e ez el az élet értékét a szemedben? Nem fásulsz bele a brutális gyilkosságokba?”

Rendszerint a médiára hivatkozom ilyenkor. Manapság nem titok már az erőszakos halál, mondom. A nagyközönség szabadon olvashat az agyonszúrt vagy agyonlőtt nyomorultakról és a repülőszerencsétlenségek áldozatairól. Az emberek értesülnek a statisztikai adatokról, megnézik a helyszíni tudósítások felvételeit, figyelemmel kísérik a tárgyalásokat a Court TV-n. A különbség köztem és köztük mindössze annyi, hogy én közelebről látom a vérontást.

Ezzel szoktam védekezni. Az igazság azonban az, hogy igenis sokat gondolok a halálra. A nehézfiúk nem érdekelnek, hadd nyírják egymást halomra. A fiatalokat és gyengéket azonban

kivétel nélkül mindig megsiratom. Ők szegények csak útjába kerültek holmi pszichopátának, aki másik bolygóról érkező utasításokat vélt végrehajtani, vagy egy drogosnak, aki a betevő adagjáért öl, hogy hozzájusson ötven dolcsihoz. Ott vannak aztán azok, akik mindössze rosszkor voltak rossz helyen, vagy olyan események szenvedő alanyaivá váltak, amelyeket nem is értettek.

Barátaim a munkámra vonatkozó szófukarságomat sztoicizmusnak vagy a szakmai etika betartásának tulajdonítják, netán annak, hogy tekintettel vagyok az érzékenységre. Nem erről van szó! Inkább magamat védem ugyanis, mint őket. Szükségem van arra, hogy a nap végén otthagyjam a tetemet, hadd heverjenek kihűlve és némán a rozsdamentes acélon. Többé nem akarok gondolni rájuk! Olvasni akarok, moziba menni, politikáról vagy művészetről társalogni. Vissza akarom nyerni a derűlátásomat, és emlékeztetni magam, hogy az életben más is van az erőszakon és a zűrzavaron kívül.

Időnként azonban nehezebb fenntartani ezt az érzelmi tűzfalat. Ilyenkor átérezem az adott eset rettenetét, hiába próbálom ésszel elhárítani magamtól.

Miközben néztem, hogyan indul el a ház irányában Slidell és Rinaldi, figyelmeztető hang szólalt meg a fejemben.

Vigyázat! – suttogta. – Igen durva lesz, ami rád vár.

Feltámadt a szél, megzörgette lábamnál az elszáradt magnólialeveleket és virágokat, s hullámzó zöld tengerré változtatta a kudzut.

Boyd körültáncolta a lábamat. Hol a házra nézett, hol meg vissza rám.

– Mi az?

Ebem felnyüsztített.

– Mit nyafogsz?

Boyd szemrebbenés nélkül szembeszáll egy rottweilerrel, a vihartól azonban retteg.

– Bemegyünk? – kérdezte meg Ryan.

– Igen, be! – kiáltottam hősiezen, Walter Mitty módjára.

A ház felé indultam, Ryan utánam. Boyd beért minket, majd elénk került.

Ahogy felszökkentem a tornácra, kinyílt a szúnyoghálós ajtó, és Slidell arca jelent meg az ajtórésben. A cigije helyett per pillanat fogvájót rágcsált.

– Belecsinálnak majd a Calvin Klein rucijukba, ha meglátják, mi van odabent.

A HÁZBAN MAJD NEGYVEN FOK VOLT. ÁPORODOTT, DOHOS levegő, az a jellegzetes szag, ami azt jelzi, hogy e helyet jó ideje nem lakták már.

– Menjünk fel az emeletre!

Slidell és Rinaldi eltűnt egy szárnyasajtó mögött, aztán bakancsos léptek dobogtak a fejem felett.

A tornác, a kudzu, a szutykos ablaküvegek és szúnyoghálók, na meg a közelgő vihar pincemélyi sötétet eredményeztek.

Alig kaptam levegőt, és látni is épphogy láttam. Hirtelen baljós előérzet kerített hatalmába, tudatom mélyén valami fenyegetőt éreztem.

Felsóhajtottam.

Ryan keze a vállamat súrolta. Felnyúltam érte, de már elvette.

Szemem fokongként szokott hozzá a sötéthez. Körülnéztem.

Egy nappaliban voltunk.

Vörös csomózott szőnyeg tengerészkék pöttyökkel. Fenyőutánzat lambéria. A korai Amerikát idéző kanapé és szék, vörös-kék kockás huzattal. A kárpiton cukorkás papírok, gyapottömés, egérpiszok.

A kanapé fölött egy olcsó nyomat a tavaszi Párizst mutatta,

előtérben az aránytalanul nagy Eiffel-toronnyal. A faragott falipolcokon üvegállatkák sorakoztak. További szobrocskák a fa ablakpárkányokat ékesítették.

Egy asztalon összecukható tévétálcák heverték, az a fajta, amelyiknek műanyagból van a teteje, és falábak támasztják alá. Üdítő és sörös dobozok. További dobozok a szőnyegen. Burgonya- és kukoricaszirmos zacskók. Pringles-pléhdoboz.

Kitágítottam a látóteremet.

Elöttem az étkező nyílt, újabb szárnyasajtóval. Kerek juharfaasztal állt itt, négy karosszéssel meg vörös-kék fodrokkal fedett padkák. Felborult művirág a kosarában. Gyorséttermi kaja zacskói-dobozai. Üres italos dobozok és üvegek. Jobbra meredek lépcső vitt fel az emeletre.

Az étkezőt lengőajtó különítette el a konyhától, csakúgy, mint nagyanyámnál. Nála a konyhában ferdén metszett fafelületek voltak, meg tiszta műanyag lap kézmagasságban.

Már egy felnőtt kezének magasságában. Nagyim órákat töltött azzal, hogy lesikálta az alatta lévő festett felületről a szőlőlekvárt, a pudingot és más koszfoltokat.

Idegeim megint valami nagyon rosszat és baljósat jeleztek. A lengőajtón túlról kredencnyitogatás és -csukogatás zaja szűrődött át hozzánk.

Boyd elülső mancsával a kanapéra támaszkodva megszaglászott egy Kit Kat-es papírt. Elhúztam onnan.

Ryan szólalt meg először.

– Amondó vagyok, hogy itt utoljára nagyjából akkor rendeztek át bármit, amikor a latrinát kiásták.

– Valaki mégis igyekezett – mutattam körbe a szobán. – Itt vannak ezek az állatfigurák, a poszter meg a vörös-kék motívum ismétlődése.

– Igazán szép – bólogatott Ryan megjátszott elismeréssel. – Hazafias érzelmekre vall.

– A lényeg az, hogy valaki törődött ennek a helynek a kicsinosításával. Aztán az egész romhalmazzá lett. Kérdés, miért?

Boyd elnyíló szájjal, lelógó nyelvvel visszasomfordált a kanapéhoz.

– Kiviszem a kutyát a szabadba, ott nincs ilyen rémes meleg. Boyd fikarcnyit sem tiltakozott.

Mire visszatértem, Ryan eltűnt.

Óvatosan lépkedve átkeltem az étkezőn, majd könnyökömmel belöktem a lengőajtót.

A konyha olyan volt, mint másutt is a régi farmházakban. A munkapult végtelen hosszúságban nyúlt el a jobb oldali fal mentén, közepén fehér porcelán mosogatóval az egyetlen ablak alatt. A frigó az egyik végén volt, a fagyasztószekrény a másikon.

A tűzhelytől a mosogatóig, onnan pedig a frigóhoz eljutni tetemes gyalogsétát igényelt. Óriási konyha volt ez, összehasonlítva azzal a falatnyi hellyel, amit én a Kocsiszímben használtam.

A bal oldali falról két ajtó nyílt. Az egyik az éléskamrába vezetett, a másik le a pincébe.

A helyiség közepét króm és műanyag borítású asztal foglalta el. Hat krómszék vette körül vörös műanyag ülőkével.

Az asztalt és a székeket, minden itteni felülettel egyetemben, fekete ujjlenyomatvevő por takarta. A nagyszemüveges technikusról per pillanat a frigó ajtajának ujjlenyomatairól készített közeli felvételeket.

– A nagyágyúk felmentek az emeletre – szólt oda anélkül,

hogy elvette volna szeme elől a fényképezőgépet.

Visszatértem az étkezőbe, és felkapaszkodtam a lépcsőn az emeletre. Itt három hálószobát találtam. Ami hely még maradt, azt egy csodálatos angolvécé foglalta el. Akárcsak a földszinti berendezés, a fürdőszoba szerelvényei is az 50-es éveket idézték.

Ryan, Slidell, Rinaldi és a férfi technikus az északkeleti hálóban tartózkodott. Mind a négyen a komódon néztek valamit. Mind a négyen felpillantottak, amikor megjelentem a küszöbön.

Slidell rántott egyet a naciján, és szája másik sarkába görgette át a fogszálót.

– Teccik, ugye? – kérdezte. – Olyan, mint a Green Acres lakókocsipark.

– Van valami újság?

Slidell a komódra mutatott. Ilyen mozdulattal adja át a díjat Vanna White* [*Televíziós személyiség.] egy kvízműsor nyertesének.

A helyiségbe lépve dohos üvegházban éreztem magam. A kortól megbarnult ibolyák nyüzsögtek a tapétán, egy túltömött szék kárpitján, meg az ablakokban ernyedten lógó függönyökön.

Az egyik lambériának bekeretezett fénykép támaszkodott. Csokornyai ibolyát ábrázolt, valami magazinból vághatták ki. A kép üvege megrepedezett, sarkairól eltűnt a keretezés.

A komódhoz lépve követtem a tekintetek irányát.

Elszorult a szívem attól, amit láttam.

Felemeltem a szemem, mert semmit sem értettem.

– Az újság a maga gyerekgyilkosa – mondta Slidell. – Nézz meg jobban!

De nem volt rá szükségem. Nyomban felismertem a kérdéses tárgyat. Csak azt nem értettem, mit jelent ez. Hogy került ebbe a szörnyű szobába, az iszonyatos ibolyák közé?

Tekintetem visszavándorolt a téglalap alakú fehér

műanyagra, melynek bal alsó sarkából Tamela Banks nézett vissza rám. Bongyor fekete haját vörös négyzet vette körül. A kártya felső részén Észak-Karolina kék zászlaja lengett. Mellette fehér alapon vörös betűkkel a DMV rövidítés volt olvasható.*

[*Valójában a zászlón a három szín látható együtt. DMV=Department of Motor Vehicles, az autókat és a jogosítványokat nyilvántartó hivatal.]

Felnéztem.

– Hol találták?

– Az ágy alatt – felelte a bűnügyi technikus.

– Annyi trutymó mellett, hogy attól egy bioterrorista is a gatyájába csinálna.

Ez Slidell volt.

– Mit keres ebben a házban Tamela Banks jogsija?

– Azzal a jófirma Tyree-vel gyöhettek ide.

– De hát miért? – kérdeztem újra.

Ez az egész totál zavarosnak tűnt.

A technikus kimentette magát, és átment a következő helyiségbe, hogy azt is lerendezze.

Slidell Rinaldira mutatott a fogpiszkálójával.

– Hmm, mit gondolsz, nyomozókám? Lehet, hogy ahhoz a két kiló kokéhez van köze, amit a pincében találtunk?

Rinaldira néztem, aki bólintott.

– És nem lehet, hogy Tamela elvesztette a jogsiját? – próbálkoztam. – El is lophatták.

Slidell elbiggyesztette az ajkát, és arrébb görgette a fogvájót. Férfitárs jóváhagyására pályázva Ryanre nézett.

– Mit gondol, hadnagy? Elképzelhetőnek tartja akármelyik feltevést?

– Ha a királynő meghívta Camilla Parker Bowlest arra a jubileumi arany díjátadó gálára, akkor minden lehetséges – vont

vállat ő.

Slidell bal szeme megrándult, ahogy egy verejtékcsepp belegördült.

– Utánanéztek a hely adatainak? – kérdeztem.

Slidell újabb fogvájó-áthelyezés után jegyzetömböt vett elő a hátsó zsebéből.

– Az ingatlan nem sok tulajt látott eddig. – Olvasni kezdte a jegyzeteit. – 1956-tól 1986-ig Sander Foote-é volt, aki a papájától, Romulustól örökölte meg, az meg a maga szintén Romulus névre hallgató papájától, és így tovább, az idők végezetéig. Itt a Romulusok hosszú sora következik '56 előtt – rántott egyet a kezén. – Nem igazán van köze a jelenlegi eseményekhez.

– Hát nem – értettem egyet türelmetlenül.

– Amikor azután Foote elhunyt 1986-ban, a farm özvegyére, Dorothy Jessica Harrelson Oxidine Pounder Foote-ra szállt át. Na, ennek a nőnek is volt jó pár férje – nézett fel a jegyzeteiből Slidell, majd folytatta. – Dorothy volt a ház urának harmadik hitvese. Későn házasodott össze Foote-tal, a frigy gyermektelen maradt. A pasi hetvenkét éves volt, a nő negyvenkilenc. A dolog azonban itt kezd érdekessé válni.

A legszívesebben megráztam volna Slidellt, hogy mondja gyorsabban.

– Az özvegy valójában nem örökölte meg a birtokot. Foote úgy rendelkezett a végakaratóban, hogy a neje haláláig élhet a farmon egyik, előző házasságából származó fiával. A fiú harmincéves koráig lakhat itt. Ez a Foote nagy különöc lehetett! – csóválta a fejét Slidell.

– Miért? Mert gondoskodni akart a fiáról, amíg fel nem nő?

Tovább erősödött a szél. Levelek csapódtak az

ablaküvegnek.

– És ezután hogyan rendelkezett? – tudakolta Ryan.

– Az első házasságából származó lányára hagyta az ingatlant.

Valami tompa puffanással végiggörgött a gyepen.

– Dorothy Foote meghalt? – kérdeztem.

– Öt éve.

Slidell becsukta a jegyzettömbjét, és visszasüllyesztette a zsebébe.

– És a fia betöltötte a harmincat?

– Nem.

– Itt lakik?

– Technikailag igen.

– Technikailag?

– A kis fasz kiaggya a helyet, így hozzájut pár lepedőhöz.

– A végakarát megengedi ezt?

– Néhány éve Foote lánya felfogadott egy ügyvédet, hogy járjon utána. De a hapi semmiképpen nem tudta kitenni a srácot. Aki különben mindezt feketén műveli, sehol semmi nem bizonyítja, hogy itt pénz cserél gazdát. Foote lánya Bostonban lakik, soha nem tette még a lábát erre az istenáldotta földre. Nem ér ez annyit. A srác most huszonhét éves. Gondolom, a nő kivárja az idejét – vont vállat Slidell.

– És hogy hívják Dorothy fiát? – kérdeztem.

Slidell elmosolyodott, de csöpp vidámság sem volt a mosolyában.

– Harrison Poundernek.

Hol hallottam már ezt a nevet?

– Emlékszik rá, ugye, doki?

Emlékeztem, csak azt nem tudtam, honnan.

– A múlt héten beszélünk Mr. Pounderről. – Fogpiszkálócsere. – És nem azért, mert faszikám rendőrnek jelentkezett nálunk.

Pounder, Pounder.

– Harrison „Sonny” Pounder – segített be Rinaldi is.

Ekkor belém hasított a felismerés.

– Sonny Pounder? – kérdeztem elképedve.

– Igen, ő Foote mama pici fiacskája – mosolygott Slidell.

– Kicsoda Sonny Pounder? – kíváncsiskodott Ryan.

– Sonny Pounder egy pitiáner csirkefogó, akiből tizenkettő egy tucat, és aki megfelelő árfekvésért akár a kedves mamát is odaadná a táliboknak.

Slidell elménckedett.

Ryan felém fordult bővebb magyarázatért.

– Pounder az a drogárus, aki leadta a fülest Tamela Banks kisbabája ügyében – mondtam.

Megdördült az ég.

– És miért nem tudtak arról, hogy hol lakik? – kérdeztem.

– A hatóságoknak Mr. Pounder inkább a városi címét adja meg. A farm különben a mama nevéen van – közölte Rinaldi.

Újabb égzengés követte az elsőt. A tornácról halk nyüszítés hallatszott.

– Lehetséges, hogy Tamela itt járt Tyree-vel, ez azonban nem okvetlenül jelenti azt, hogy ő is benne van a drogbizniszben, vagy hogy megölte a kisbabáját.

Magam is éreztem, milyen gyenge lábon áll az érvelésem.

Az udvaron újra meg újra becsapódott egy ajtó.

– És kivallatja Poundert? – kérdeztem Slidelltől.

A vérebszerű szempár szembenézett velem.

– Nem vagyok tök hülye, doki.

Dehogynem vagy az, gondoltam.

Ebben a pillanatban kitört a vihar.

Ryannel és Boyddal a tornácon dekkoltuk végig a zivatart. A szél belekapott a ruhánkba, és meleg esőt hordott az arcunkba. Csodás érzés volt! Boyd kevésbé lelkesedett a természet elemi erőiért. Szorosan mellém fészkelte magát, és a két térdem közé bújt. Olyan taktika ez, amihez Birdie is gyakran folyamodott. Amit nem látok, az nem létezik. Ergo, biztonságban vagyok.

Hat órára csillapodott a zápor, s már épphogy csak szemerkélt. Noha Slidell, Rinaldi és a technikusok tovább kutattak a házban, nekünk Ryannel már semmi dolgunk nem akadt.

A rend kedvéért többször körbecaplattunk Boyddal mindkét szinten. Semmi nem keltette fel az érdeklődését.

Közöltem Slidell-lel, hogy lelépünk. Azt mondta, reggel majd felhív.

Be szép is lesz, gondoltam, már alig várom. Amikor beengedtem Boydot a hátsó ülésre, összekucorodott, hogy állja a hátsó lábán nyugodott, és hatalmasat sóhajtott.

Ryan meg én is beszálltunk.

– Hooch vélhetőleg nem pályázik narkókereső kutya karrierre.

– Nem – értettem egyet. Amikor először járt a pincében, Boyd megszagolta a kétzsáknyi kokót, majd farkát csóválva továbbment.

– A hullákat tekintve azonban igazi nagyágyú.

Hátranyúltam hozzá, ő pedig megnyalta a kezemet.

Hazafelé beugrottam az MCME-hez, hogy elvigyem a

laptopom otffelejtett kábelét. Miközben bent jártam, Ryan és Boyd az egyetlen játékot játszották, amit a csaucsau ismert: Ryan megállt a parkolóban, ebem pedig körülötte körözött.

Épp kiléptem az épületből, amikor Sheila Jansen szállt ki a kocsijából, és elindult felém.

– Ilyen későn? – kérdeztem.

– Van néhány hírem, és reméltem, hogy még itt érem – mondta.

Váratlan megjelenésemre nem tett megjegyzést, és én sem magyaráztam meg.

Boyd otthagya Ryant, és nála is bepróbálkozott, hogy beleszagoljon a combhajlatába. Az NTSB ügynök kétoldali fülvakarással vetett ennek véget. Ryan odajött hozzánk, én pedig bemutatam őket egymásnak. Boyd körözni kezdett kis hármassunk körül.

– Úgy tűnik, a drogteória lesz a nyertes – kezdte Jansen. – Átvizsgáltuk a Cessnát. Megeszem a fejem, ha nem helyeztek el egy kisebb nyílást a jobb oldali ajtón belül is.

– Nem értem.

– Lyukat vágtak a jobb oldali, elülső ajtóba, amit lefelé csapódó kis lappal takartak el a gépen belül.

– Olyannal, mint a kutyakijárók?

– Pontosan. A változtatás fel sem tűnhetett a felületes szemlélőnek.

– Mire volt ez jó?

– Hogy a levegőből dobják le az árut.

Magam elé képzeltem a házban talált két kiló kokót.

– Mármint az illegális drogokat.

– Eltalálta.

– A földön kocsival várakozó cimboráknak.

– Bingó!

– De miért bajlódtak a gép átalakításával? Miért nem volt elég egyszerűen csak kinyitni az ajtót, és ledobni a cuccot?

– A C-210-es átesési sebessége kábé százhárom kilométer per óra. Ennél lassabban nem tud repülni, amikor ledob valamit. Márpedig ekkora sebesség mellett ez rázós ügy. Gondoljon arra, milyen lenne, ha ki kéne nyitnia a kocsija ajtaját, miközben százöt kilométer per órás sebességgel repeszt a sztrádán.

– Értem.

– A következő lehet az ábra. A jobb oldali elülső ülést azért távolították el, hogy jobban hozzáférjenek az átfabrikált ajtóhoz. Az utas hátul ül. A cuccot mögötte tartották a kis teherrekeszben. Eddig el tudja képzelni?

– Igen.

– Pearce...

Jansen Ryanre pillantott, hogy tudja-e, ki ő. Bólintottam.

– Ő volt a pilóta – fordult felé.

Ryan bólintott.

– Tegyük fel, hogy Pearce tájékozási pontként használta a sziklafalat. Meglátta, jelt adott, mire az utas kikötötte magát, hátranyúlt, és elkezdte ledobálni az árut a gépről.

– Kokót? – kérdezte Ryan.

– Valószínűleg igen. Nem lehet eleget egy C-210-re pakolni ahhoz, hogy megérje. Ennek ellenére láttam már rá példát.

– Nem mennek szét a csomagok, ha ekkora magasságból dobják le őket? – kérdeztem.

– Ezért használnak ejtőernyőt.

– Ejtőernyőt?

– Kis teherszállító ejtőernyőket, ezeket akár egy hadicikk-boltban is beszerezhetik. A helybeliek be szoktak

számolni róluk. Szóval, a kokót vastag műanyag tasakba teszik, amelyet buborékcsomagolóval párnáznak ki, és annyi szigszalaggal kötözik körül, hogy Lily nagynéném seggét is körbeérné. Pedig természetes asszonyosság.

– Hajszálla, mint az én Cornelia nagynénikém. Jó az étvágya – fűzte hozzá Ryan.

Jansen rápillantott, aztán újra felém fordult.

– Folytassa! – kértem.

– Mindegyik csomagot egy ejtőernyőhöz erősítik, hevederszój és további szigszalag segítségével. Az ejtőernyő körbefogja a csomagot, majd az egészet körbekötözik hat méter polipropilén zsinórral, hogy megtartsa a csomagot. Eddig világos?

– Igen.

– Pearce jelt ad. Az utas valamihez odaköti a zsinór szabad végét a gép belsejében, kinyitja a csapóajtót, és kilöki rajta a csomagot. Ahogy az zuhanni kezd, a zsinór letekeredik az ejtőernyőről, ami kiszabadul és szétnyílik. A kokó pedig annak rendje és módja szerint leröppen a földre, akár egy kismadár.

Boyd harapdálni kezdte Ryan lábikráját. Ryan odacsapott a hátára. A kutyus hátraszökkent, és folytatta körülöttünk a körözést.

– Mi okozhatta akkor a bajt?

– Mit szól ehhez? Alacsonyan repülnek a fölött a hely fölött, ahová a szállítmányt készülnek ledobni, az átesési sebességnek megfelelően. Egy darabig minden jól is megy, ekkor azonban a csomag hátrasodródik a farok felé. A csomag vagy az ejtőernyő belegabalyodik a magassági vagy az oldalkormányba. A pilóta nem tud kormányozni, és elveszti uralmát a gép felett. Aztán meg helló, sziklafal!

– Ez megmagyarázza, miért volt bekötve a pilóta, és az utas

miért nem.

Magam elé képzeltem a két összeégett tetemet, ahogy mindegyiket beborította az a pernyére emlékeztető fekete lepedék.

– Ezek az ejtőernyők könnyű nejlomból készülnek, ugye?

– Igen.

– És erről mi a véleménye? Az utolsó ejtőernyő idő előtt nyílik ki, még a gépen belül. Az utas köré csavarodik. Az megpróbál kiszabadulni. Pearce hátranyúl, hogy a segítségére legyen, közben azonban kicsúszik kezéből az irányítás, és nekivezeti a gépet a sziklafalnak. Felrobbannak.

– Ez okát adná a fekete lepedéknek. Az ejtőernyő éghetett rájuk – helyeselt Jansen.

– Ez azonban csak feltételezés – jegyeztem meg.

– Nem igazán – vélte Jansen.

Vártam, hogy folytassa.

– Pár kölyök érdekes felfedezést tett tegnap reggel.

HÉTFŐN, KORA REGGEL HÁROM SRÁC A KUTYÁJÁT FUTTATTA egy mezőn, a szerencsétlenség színhelyétől keletre. Fura látványra figyeltek fel: mintha egy kísértet lebegett volna a nagypapa régi dohányszárító csűrje tájékán.

Lelki szemeim előtt megjelent egy pilóta teteme, akinek ejtőernyőjét meg-meglebbenti a szél. Ryan mondta ki a gondolatomat.

– *A legyek ura.*

– Tökéletes hasonlat – dicsérte meg Jansen. – Miután némi narancslé és ischler kíséretében a három kis zseni megvitatta a helyzetet, elhatározták, hogy körbeszimatolnak. Amikor kiderült, hogy a szörny egy ejtőernyővel összekötött, fehér porral teli csomag, úgy döntöttek, hogy mielőtt bármit kezdenének vele, előbb elrejtik a zsákmányt.

– Legelőször tehát átkutatták a terepet – találgattam.

– Három további kokós csomagot találtak az erdőben. Mivel hallottak a Cessnáról, amúgy meg rendszeresen nézik a *Zsarukat* meg a *Miami* és a *New York-i helyszínelőket*, úgy vélték, hogy megfogták az isten lábát.

– Feltárcsázták a 911-et, hogy érdeklődjenek a jutalom felől.

– Amire ma reggel tíz körül szánták el magukat. A Charlotte-Mecklenburgi Rendőrkapitányság felvette a kapcsolatot a szülőkkel, akikkel nyílt alkudozás kezdődött. A lényeg mindebből annyi, hogy a kölkök négy csomag kokót rejtettek el a nagypapa csúdjében, az ezeket szállító ejtőernyőkkel együtt.

– És biztos abban, hogy mindben kokó van? – kérdeztem.

– Még nem vizsgálták át őket. De igen, tuti, hogy kokó.

– És miért hagyták volna hátra a földi szállítók?

– A helyet egyetlen keskeny, kanyargós úton lehet megközelíteni. Valószínűleg végignézték, ahogy a Cessna lezuhant, és arra jutottak, hogy még belefutnának a mentőalakulatba a visszaúton. És mivel a szabadságot többre tartották a zsozsónál, arrébb vonszolták a seggüket.

Ez hihetően hangzott.

– Mi azt feltételezzük, ugye, hogy az utolsó ernyő időnek előtte nyílt ki. Mi lehetett az oka?

– Talán csak pechük volt. De egy légáramlat is előidézhette.

– Hogyan?

– A seregben is sok olyan halálesetet tartanak számon az évek során, amikor az ugró még az ajtóban áll, de az ejtőernyője már kinyílik. A tartalék ernyőt előre szokás felkötni. Ha befúj a szél, néha ezt szakítja fel. Aztán a szétterülő ernyő kirántja magával az ugrót.

– Eszerint a csapóajtó megnyitása is előidézhett ekkora huzatot a gépen belül? – kérdezte Ryan.

– Könnyen lehetséges – mondta Jansen.

– Mindazonáltal négy ernyő sikeresen földet ért. Miért pont az ötödikkel fűrődtek be? – kérdeztem.

– Talán mert az utolsó csomag könnyebb volt. Vagy mert az

utas nem elég gyorsan hajtogatta össze az ernyőt. De a pilóta is végrehajthatott váratlan manővert a géppel.

– Lehetséges – véltem.

– A pakkok harmincszor harminc centisek voltak. Épphogy átfértek hát a csapóajtón. Az utolsó beszorulhatott, az ernyő pedig kinyílt, mielőtt kiszabadíthatták volna – vetette fel Ryan.

– Ekkor azonban egy csomagnak a gépen kellett volna maradnia – töprengtem el.

– Vagy alatta. Találtam is valamit – vágta rá Jansen egy mikroszekundumnyi gondolkozás után.

– Újabb drogos pakkot?

– Nem volt már annak nevezhető. Zömmel hamuból és megolvadt műanyagból állt.

– A roncs alatt volt?

– Igen.

– És minek a hamuja lehetett?

– Nem tudom, de nekem nem kokónak tűnt.

– Előfordul a vegyes szállítmány is?

– Egy iszákos is próbálkozhat muskotállal.

Alig érkeztünk meg a Kocsiszínbe, Boyd egyenesen a táljához ment. Előre fogadtunk ebben Ryannel. Ő nyert. Miközben zuhanyozott, meghallgattam az üzeneteimet.

Harry hívott.

Aztán Katy.

Egy kolléga az Észak-Karolinái Egyetemről.

Valaki szó nélkül letette.

Megpróbáltam felcsörgetni Lisát a házában. Férfihang szólt bele a telefonba. Közölte, hogy a lányom nincs otthon, de

hamarosan várható az érkezése. A hang tulajdonosa nem nevezte meg magát.

Üzenetet hagytam Katynek, és letettem a kagylót.

– Ki a franc vagy? – pirítottam rá a készülékre. – Csak nem Palmer Cousins, akinek mindenütt ott kell lennie, ahol Katy? És ha igen, miért nem mondtad meg? Te is Lisánál laksz?

De nem akartam ezen agyalni.

Boyd felnézett, aztán folytatta az étkezést.

Felhívtam a kollégámat. Problémája támadt egyik doktorandusza opuszával, amire nem tudtam a választ.

Miután az utolsó morzsáig mindent felfalt az undok csibefalatkákból, Boyd elhanyaglott, és beverte a szunyát.

Felhívjam-e Harryt vagy se?

Nővérem nem tudja, hogyan kell rövidre fogni egy telefonbeszélgetést. Amúgy az éteren keresztül is kiszagolja a szexet, én pedig nem óhajtottam lelkizni vele legújabb kalandomról. Miután lépteket hallottam közeledni a lépcsőn, az asztalra fektettem a telefont.

Ryan Birdie-t a mellkasához szorítva jelent meg. A macsek elülső mancsa és álla a vállán nyugodott.

Ahogy feléje nyúltam, megnézett magának.

– Na, gyere hozzám, Bird!

Rezzenéstelen szempár meredt rám.

– Gyáva vagy, Birdie! – simogattam meg a fejét. – Még csak elmenekülni se próbálsz Boyd elől.

Birde felemelte az állát, én pedig megvakartam a nyakát.

– Ha le akar szállni, majd leszánkázik a mellkasodon – világosítottam fel Ryant.

– Az ágyon találtam.

Ryan hangját meghallva Boyd feltápászkodott. Azonosító

bilétája megcsörrent a nyakában. Lábkörmei belekapaszkodtak a padló fájába.

Birdie úgy lőtte ki magát Ryan mellkasáról, akár egy úrsikló Cape Canaveralnál.

– Van sör a frigóban, újság meg a dolgozósarokban – szóltam. – Nem maradok el sokáig.

Mire visszatértem, Ryan a konyhaasztalnál ült, előtte a sportrovatnál kinyitott *Observer*. Már kivégzett egy üveg Sam Adams sört, és a másodiknál tartott. Boyd a térdére fektette az állát. Amikor beléptem, mindketten felnéztek.

– A világ és a város összes lebujaiból pont ide kell tolnia a képét – idézte Ryan a *Casablancát* Boydnak.

– Kösz, Rick.

– Hívott a lányod.

– Tényleg?

Meglepett, hogy Ryan felvette a telefont.

– A helyzet az, hogy ösztönösen felvettem, ahogy itt csörgött az orrom előtt. Ne haragudj!

– Elárulta, miért hív?

– Fel se fogtam először, hogy ő az. Mondtam, hogy zuhanyozol. Azt mondta, nem számít, közölte a nevét, és letette.

Eszerint Katynek és nekem egyaránt ki kell majd magyarázkodnunk, gondoltam.

Ryannel elhajtottunk a Selwyn Pubhoz. A kis ivó alig néhány háztömbnyire esik Sharon Halltól. Aki nem ismerős itt, annak a téglakalyibák magánházaknak tűnnek. Szinte elvesznek az óriási Myers Parkban, pedig jó hely ez.

Egy jellegtelen cégéren kívül ivó mivoltáról csak az árulkodott, hogy kocsik parkoltak ott, ahol a pázsitnak kellett volna lennie. Amikor beálltam ide, Ryan csodálkozó képet

vágott, de nem szólt egy szót sem.

A vendégek két hullámban érkeznek a Selwyn Pubba. Kora este szabadúszó szakemberek iszogatnak itt egy-egy meccs vagy randi előtt, netalán mielőtt megnéznék a tévében a *Hagyd Beaverékre* sorozat egy epizódját.

Később, miután az ingatlanügynökök, jogászok és könyvelők eltisztultak, a Queens College diákjai foglalják el a terepet. A selyem, a gabardin és az olasz bőr farmernek, pamutnak és fonott talpú szandálnak adja át a helyét. A Mercedesek, Beemerek és sportkocsik Hondára, Chevyre és olcsóbb sportkocsira cserélődnek.

Ryannel épp a váltás idején érkeztünk, amikor kevesebben voltak. Jó hangulatban voltam a zuhany után. Kicsit lelombozott ugyan Tamela kisbabája és az, amit a klotyón találtunk, Ryan jelenléte viszont feldobott. A pub ajtaján belépve azonban megmagyarázhatatlan nyomott hangulat lepett meg.

Örültem Ryannek, tök jól éreztem magam vele. Miért voltam mégis szomorú? Gőzöm sem volt róla. Megpróbáltam elhessegetni a rosszkedvemet.

A legtöbb törzsvendég már elment, mindössze néhány asztal és bárszék volt foglalt. Percről percre fogyott bennem a hajlandóság, hogy emberek között legyek, de azért a hely egyetlen bokszához vezettem Ryant.

Sajtburgert rendeltem sült krumplival. Ryan a nap specialitását választotta, melyet egy táblára írtak fel kézzel a tűzhely fölé: pecsenyesültet és rósejbnit.

Én diétás kólát kértem, ő Pilsner Urquellt. Amíg az italunkra vártunk, felelevenítettük a Sheila Janssennel folytatott beszélgetésünket.

– Kié a Cessna? – kérdezte.

– Egy Ricky Don Dorton nevű ürgéé.

Megérkezett Ryan csapolt söre meg az én kólám. Ryan széles Pepsi-vigyort villantott a pincérnőre. Ő Jumbo Super Deluxe* [*Töltött pizzaféleség.] mosollyal válaszolt. Rosszkedvem rohamosan még cudarabb lett.

– Kérhetném közepes méretűre a burgeremet? – szakítottam félbe a fogsorok e párbaját.

– Természetesen. – Pepsi baba Ryanhez fordult. – Önnek jó lesz keleti módra?

– Hogyne.

Miután a pincérnő mosolyogva visszahátrált a konyhába, Ryan hozzám fordult.

– Mi köze az égtájaknak a sültekhöz?

– Keleten ecetes-mustáros szósszal adják fel a pecsenyét. Nyugat-Karolinában ezt inkább paradicsom alkotja.

– Erről jut eszembe. Mi az az „ídes téja”?

– Micsoda?

– Egyre ezt ajánlgatják nekem a pincérek.

„ídes téja”, ízlelgettem a kifejezést.

– Édes tea, Ryan. Jeges tea, amit cukorral isznak.

– Rázós idegen nyelveket tanulni. Jó. Térjünk vissza Mr. Dortonra. Amikor először beszélünk róla, azt mondtad, hogy az úriembert elszomorította gépe elrablása.

– Mélységesen lesújtotta.

– És meglepte.

– Azt se tudta, fiú-e vagy lány.

– Ki ez a Ricky Don Dorton?

Kihozták a kaját. Ryan majonézt kért. Mindketten döbbenten meredtünk rá.

– A krumplihoz – magyarázta.

A pincérnő felém fordult, hogy én is kérek-e. Vállat vontam.

Miután elment, ketchuppal öntöztem meg a rósejbnimet. Áttelepítettem a salátát, a savanyúságot és paradicsomot a tányéromról a burgeremre, és megszórtam fűszerekkel.

– Mondtam már. Dorton két kannapolisi sztriptízbár tulajdonosa, a helység Charlotte közelében található, északi irányban.

Beleharaptam a burgerbe. A darált marhahúsnak pároltnak kellett volna lennie, de ez inkább megpörkölődött. Beleittam a kólába. Nem diétásat hoztak ki.

Hangulatom minden nanoszekundummal pocsékabb lett.

– A zsaruk éveken át folyamatosan szemmel tartották Dorton, de soha semmit nem sikerült rábizonyítaniuk.

A pincérnő parányi rovátkolt felületű csészét tett Ryan elé a majonézzel. Több fogat villantott rá, mint egy fűrészes.

– Köszönöm – így Ryan.

– Bármikor – bájolgott a pincérnő.

Úgy éreztem, hogy szemgolyóm egyenesen a frontális agylebenyemet célozza meg.

– Miért, úgy vélik, hogy Mr. Dorton életstílusa fölötte áll a jóvedelmének? – kérdezte Ryan, és újabb krumplit mártott a majonézbe.

– A jelek szerint a hapsinak sok játékszere van.

– Eszerint most újra figyelik?

– Elég a járdára köpnie, és sittyre vágják.

Fejtetőre állítottam a ketchupöt, megnyomkodtam, majd hangos koppanással csaptam le az asztalra.

Percekig némán ettünk. Aztán Ryan keze rátalált az enyémre.

– Mi bánt?

– Semmi.

– Mondd el!

Felnéztem rá. A búzavirágkék szempárban mély aggodalom ült. Lesütöttem a szemem.

– Igazán semmi.

– Ki vele, mufurc!

Tudtam, hová fogunk kilyukadni, és egyáltalán nem volt ínyemre.

– Szóval, mi ez az egész? – kérdezte Ryan.

Hogy mi is? Nyomasztott a munkám. Becsapottnak éreztem magam, mert nem mehettem szabadságra. Féltékeny lettem egy ártatlan flört miatt, amit Ryan egy ismeretlen pincérnőcskével folytatott. Idegesített, hogy fel kell hívnom a lányomat. Nem tetszett, hogy kihagy az életéből.

Ahogy az sem tetszett, hogy kicsúszott kezemből az irányítás.

Mindig is ez volt velem a baj: én akartam irányítani. Tempe mindent kézben akart tartani. Ez volt az egyetlen felismerés, amire egy agyfürkész rá tudott vezetni, bár többé oda se toltam az arcom.

A hátam közepére kívántam az agyfürkészeket, vonakodtam elismerni, hogy külső segítségre van szükségem.

És az érzelmeimről sem volt kedvem beszélni. Soha, sehol, senkinek: a legkevésbé holmi dilidokiknak és lelkipásztoroknak, de még Yodának vagy Ryannek sem. A legszívesebben hazatakarodtam volna, hogy meg nem történtté tegyem ezt a beszélgetést.

Hanem ekkor áruló módon egyetlen könnycsepp gördült végig az arcomon. Szégyenkezve letöröltem a kézfejemmel.

– Menjünk?

Bólintottam.

Ryan fizetett.

A parkolóban két sportkocsi és a Mazdám vesztegelt. Ryan nekítámaszkodott a vezetőülés ajtajának, magához húzott, és két kezével felemelte az arcomat.

– Szóval, mi ez?

Megpróbáltam leszegni az államot.

– Inkább menjünk talán...

– A tegnapi éjszakához van köze?

– Nem, az az éjszaka...

Nem tudtam folytatni, elcsuklott a hangom.

– Milyen volt?

Egek, hogy utáltam ezt!

– Jó.

Mégis mit várt? Tűzijátékot és a *Teli Vilmos* nyitányát?

Ryan hüvelykjével körülrajzolta a szemem alját.

– Akkor miért sírsz?

Jól van, haver! Érzéseket akarsz?

Nagy levegőt vettem, és mindent rázúdítottam.

– Valami beteg állat gyújtósnek használt egy újszülöttet.

Egy másik gennyláda halomra aprította az erdő vadjait. Két lúzer nekiment egy sziklafalnak, csak hogy fellendítse Kolumbia gazdaságát. Egy másik nyomorultat agyonlöttek, aztán a fejét és a kezét a budiba hajították.

Nehezen, lihegve szedtem a levegőt.

– Nem is tudom, Ryan. Néha az az érzésem, hogy a jóság és az emberség hamarabb kivész a világból, mint a kondorkeselyű vagy a rinocéórsz.

Mostanra már ömlött a könnyem.

– Mindig a kapzsiság és a érzéketlenség győz, Ryan! A szeretet, kedvesség és együttérzés egytől egyig a veszélyeztetett fajok listájára kerül.

Ryan magához vont. Átkaroltam, úgy bögtem hozzábújva.

Ezúttal lassabban, gyöngédebben szeretkeztünk. Cselló és triangulum melódiája volt ez, nem doboké és cintányéroké.

Később Ryan a hajamat simogatta, miközben én arcomat a kulcscsontja alatti mélyedésbe fészkeltem.

Elszunnyadva még érzékelttem, hogy Birdie az ágyra huppan, és összegömbölyödik mögöttem. Az óra halkán ketyegett. Ryan szíve nyugodalmas, egyenletes ritmusban vert. Ha nem is voltam boldog, biztonságban éreztem magam.

Jó ideig ez volt az utolsó alkalom, hogy eltöltsön a biztonság tudata.

MEGNÉZTEM AZ ÓRÁT. NÉGY ÓRA HUSZONHÁROM PERCKOR Birdie eltűnt. Ryan halkán szuszogott mellettem.

Tamela Banksről álmodtam. Egy percig ködös fejjel hevertem ott, megpróbáltam értelmet találni a tudatomon átsuhanó képekben.

Gideon Banks. Geneva. Katy. Egy kisbaba. Egy gödör.

Az álmaim rendszerint egyszerűek. Agyam a napi eseményekből komponál mozaikképeket. Sehol felfejtendő tudat alatti tartalom vagy freudi rejtvény.

Akkor mi a csuda volt ez az álom?

Bűntudatom lenne, amiért nem hívtam vissza Geneva Bankset?

De hát megpróbáltam.

Kétszer is.

Azért furdalna a lelkiismeret, mert nem szóltam a lányomnak Ryanról?

Hiszen Katy találkozott vele, amikor elhozta Boydot.

Igen, bizony, találkoztak.

Féltem Tamelát? Sajnálom a kisbabáját?

E ponton meglódult az agyam.

Mit keresett Tamela Banks jogsija Sonny Pounder, egy kétes

hírű drogdíler farmján, akinél most találtak két kiló kokaint? Darryl Tyree-vel mehetett oda Tamela? Kié volt a kokó? Tyree-é? Pounderé? És miért őrizgették a pincében?

Hová tűnt Tamela?

És hová tűnt Darryl Tyree?

Hirtelen szörnyű gondolatom támadt.

Nem lehetséges, hogy a budiról Tamela Banks maradványai kerültek elő? Mondjuk, Darryl Tyree tette el láb alól, nehogy elköpje, mi történt a gyerekével. Aki talán nem is az övé volt, és ezért bepipult a lányra. Lehetetlen. A vécén talált csontokon nem volt hús. Tamela kishabájára viszont mindössze egy hete találtak rá.

Hanem, mikor is halhatott meg a kicsi?

Végig gondoltam, amit a halál beálltáról tudtam.

Tamela a múlt télen beszélt nővérének a terhességéről. Valamikor húsvét körül hagyta el az apai házat. A szemtanúk vallomásai szerint négy hónapon át élt együtt Tyree-vel a South Tryon Street egyik házában.

A baba születése júliusra vagy akár június végére eshetett. Mikor látták Tamelát utoljára? Nem hunyhatott el még hetekkel ezelőtt? Nem lehetséges, hogy az árnyékszék magas szervesanyag-tartalma ennyire felgyorsította a bomlás folyamatát?

És ha nem ő volt az onnan előkerült áldozat, akkor ki? Mit keresett ott? Miért lőtték le?

Aztán arra gondoltam, hogy bár a koponya férfit vallott, *valóban* az volt-e?

És hová az istencsudájába párolgott el Darryl Tyree? Vagy tévedtem volna, amikor europidre tippeltem a koponyát? Nem lehet, hogy Tyree fejét és kezeit kotortuk ki a klozetről?

Rinaldi szeme megvillant valamiért. Vagy csak a képzeletem játszott velem? Nem lehet, hogy a fej és a kezek valamiféle emlékeket ébresztettek benne? És ha igen, miért hallgatott róluk?

Slidell kérdése fején találta a szöveget. Hogy került át a klotyóról két kéztőcsont egy sekély sírhantba, medve- és madármaradványok közé?

Ki mészárolta le ezt a tömérdek állatot?

Ha a röttyiben talált csontok nem Tamelához tartoztak, nem képzelhető el, hogy ugyanarra a sorsra jutott, mint az áldozat?

Ezek a kérdések kergették egymást újra meg újra az agyamban.

Aztán képzeletem elragadott a latrinafarmról nyugat felé, át a megyén, a kukoricaföldön lezuhant repülőhöz. Megint magam előtt láttam Harvey Pearce-t és ismeretlen utasát s fekete, megkérgesedett szemfedővel bevont tetemüket.

Kivel repült Pearce? Mi volt az a fura elváltozás az utasa orrcsontján?

Jansen elszenesedett masszát talált a Cessna alatt. Mi volt ez: újabb adag kokó, vagy más tiltott drog? Esetleg valami teljesen különböző anyag?

Miféle kapcsolat fűzte a Cessnán ülőket Ricky Donhoz? Nem képzelhető el, hogy Pearce és utasa elcsórták Dorton gépét? Netalán ezek hárman összeszokott drogcsempész bandát alkottak?

Elfordítottam fejem a párnán.

Hiba volt-e, hogy összejöttem Ryannel? Működni fog-e a kapcsolatunk? Ha nem, megmarad-e a régi barátság? Egy kívülálló veszekedésnek hinné szüntelen évődésünket. Mi már csak ilyenek voltunk. Szópárbajokat vívtunk, ugrattuk egymást,

viaskodtunk. Ezek mögött azonban tisztelet és szeretet lappangott. Ha kiderülne, hogy nem lehetünk szeretők, leszünk-e ismét kollégák és barátok?

Akarok-e párban élni? Fel tudom-e adni nehezen megszerzett szabadságomat? Fel kell adnom egyáltalán?

Szüksége van-e Ryannek elkötelezett kapcsolatra? Tud-e hűséges lenni? Hozzám hűséges? Merek-e újra hinni ebben?

Megkönnyebbültem, mikor végre hajnalodni kezdett. Nézttem, hogyan nyernek alakot szobámban az ismerős tárgyak a növekvő világosságban. Az óriáskagyló, amit Kitty Hawknál szedtem fel két nyárral ezelőtt. A pezsgőspohár, amiben a fülbevalómat tartottam. Katy bekeretezett fényképe. A *kabawil** [*Szövéseken található maja szimbólum.] amit Guetamalában vásároltam.

Arra is világosság vetült, ami kevésbé volt ismerős.

Ryan arca jobban leburnult, mint máskor – a Kings Mountainon meg a farmon is. A nap első sugarai aranybarna bőrre hullottak.

– Mi az? – neszelt fel a pillantásomra.

A szeme közé néztem. Bármikor éreztem magamon ennek a kék szempárnak a tüzeit, mindig meglepett, mekkora erő van benne.

Megráztam a fejem, hogy semmi.

Ryan felkönyökölt.

– Feszültnék látszol.

A legszívesebben elmondtam volna, ami a lelkemet nyomta; tiltott szavakat vettem volna a számra, tiltott kérdéseket tettem volna fel. Ám visszanyeltem mindezt.

– Ijesztő ez az egész.

– Igen, az – értettem egyet.

Mi olyan ijesztő, Andrew Ryan? Te? Én? A kályhába suvasztott újszülött? HydroShok golyó a fejbe?* [*Az FBI által kifejlesztett táguló golyó.]

– Igazán sajnálom, hogy nem mehetünk még a tengerpartra. Igyekeztem biztonságos terepen maradni.

– Két teljes hetem van – felelte Ryan széles vigyorral. – Odaérünk, ne félj!

Bólintottam.

Ryan levetette magáról a takarót.

– Azt hiszem, ma Queen City* [*A megye legnagyobb városa, jelen esetben Charlotte.] lesz soron.

Előbb leálltunk egy Starbucksnál, aztán letett az MCME előtt. Érkezésem után nyomban hívtam Geneva Bankset. Megint hiába.

Lúdbőrzött a hátam a balsejtelemtől. Sem Geneva, sem az apja nem járt dolgozni. Hová tűntek? Miért nem volt otthon senki, hogy felvegye a telefont?

Épp Rinaldit tárcsáztam, amikor ő és partnere besétáltak az irodámba.

– Hogy vannak? – kérdeztem, és helyére tettem a kagylót.

– Jól.

– Az jó – helyeseltem.

Merev mosolyt váltottunk egymással.

– Beszéltek az utóbbi időben Gideon vagy Geneva Banksszel?

Slidell és Rinaldi összenézett.

– Geneva felhívott hétfőn – folytattam. – Visszahívtam, de nem fogadta a hívásomat. Újra próbálkoztam, ugyanazzal az eredménnyel.

Rinaldi a félcipőjét kezdte tanulmányozni, Slidell azonban

nem volt szívbjajos, egyenesen a szemem közé nézett.

Jeges félelem szorította össze a szívemet.

– Azt akarja mondani, hogy meghalt?

Slidell két szóval felelt.

– Volt, nincs.

– Mit ért ez alatt?

– Eltűnt. Illa berek, nádak erek. Kereket oldott. Azért jöttünk, hogy megkérdezzük, nem tud-e róla valamit, mivel úgy összehaverkodott vele.

Slidellről a partnerére néztem.

– A sötétítőket lehúzták, és úgy lezárták a helyet, mint egy atomreaktort. Egy szomszédasszony látta, hogy Banksék kocsija hétfőn korán elhúzott a családdal. Azóta hírüket se hallották.

– Csak ők ketten voltak?

– A szomszédasszony nem volt biztos benne, de mintha valaki mást is látott volna a hátsó ülésen.

– És maguk mit kezdenek az ügyel?

Rinaldi megigazította a nyakkendőjét; körültekintően egymásra fektette az alsó és a felső véget.

– Keressük őket.

– Beszéltek a többi Banks csemetével?

– Igen.

– Ha ez a Tyree akkora gennyláda, amilyenek maguk mondják, akkor Geneva és az apja veszélyben lehet.

– Na, ja.

Nyeltem egyet.

– Nem lehetetlen, hogy Tamela és a családja már nem él.

– És akkor mi van? Ami engem illet, doki, minél hamarabb hullásukba suvasztjuk őket, annál jobb.

– Maga most viccel, ugye?

– Hallott már bűnpártolásról és cinkosságról?

– Gideon Banks a hetvenes éveit tapossa, az isten szerelmére!

Geneva pedig földbuta.

– Az igazságszolgáltatást így is akadályozhatták, vagy segédkeztek a tények elleplezésében.

– *Miféle* tényekében?

Alig hittem a fülemnek.

– Kezdjük mingyár’ a csecsmőgyilkossággal – így Slidell.

– Csecsemőgyilkosság – csattantam fel.

Slidell mindkét keze ökölbe szorult, aztán hátravetette magát a székén. Kevés híja volt, hogy inge alsó részéről lepattogjanak a gombok.

– Eszerint fogalma sincs arról, doki, hol vannak most ezek a népek?

– Ha tudnám, sem árulnám el.

Slidell keze elernyedtt, és előrehajolt. Egymásra meredtünk az íróasztalomon keresztül, mint két vadállat, akik az itatónál versengenek elsőbbségért.

– Beszéljünk a másik ügyről – szólt közbe Rinaldi.

Mintegy rendelésre megszólalt egy mobil. Slidell előhalászta a zsebéből.

– Itt Slidell.

Egy percre hallgatta, amit mondanak, aztán kilépett az előtérbe. Egyenesen Rinaldi szeme közé néztem.

– Amikor tegnap beszámoltam arról, mit találtunk a klozetben, mintha valamire ráismert volna.

– Miből gondolja?

Rinaldi kihúzkodta inge kezelőjét a zakója alól, és elsimította a csuklóján.

– Befejezte a koponya és kézcsontok vizsgálatát?

– Első helyen áll a teendőim között.

Fejünk fölött sercegett a neonvilágítás. Az előtérből behallatszott Slidell hangja.

– Ki ez a Darryl Tyree? – kérdeztem.

– Strici és drogkereskedő, de pornóban is utazik. Bár nem vagyok biztos benne, hogy az önéletrajzában ez a sorrend. Majd tudassa, legyen szíves, mire jutott a koponyával.

Épp elindult az ajtó felé, amikor Joe Hawkins megjelent a küszöbön. Mindketten megtorpantak. Hawkins elhaladt Rinaldi mellett, és nagy méretű, barna borítékot nyújtott át nekem.

Megköszöntem, ő pedig már ment is.

Rinaldi még lassan felém fordult, és a partnere felé intett a szemével.

– Sovány goromba néha, de jó zsaru. Ne aggódjon, dr. Brennan! Megtaláljuk Bankséket.

Ebben a pillanatban Slidell dugta be fejét az ajtón.

– Úgy tűnik, hogy mégsem a Green Acres volt a gyilkosság színhelye.

Rinaldi és én vártuk, hogy folytassa.

– A bűnügyi technikus ma reggel körbevilágította a helyet LumaLite lámpával. – Slidell kelletlen mosolyra húzta a száját. – Nincs vérnyom sehol. Sötét minden, mint egy pláza karácsonykor.

Miután ő és Rinaldi elment, bevittem Hawkins borítékját a bűdös boncterembe, és sorra felrakosgattam a röntgenfelvételeket a világítódobozra.

Mindegyiknél újabb jelzőkkel illettem Slidellt.

Kretén!

Geci!

Kedvemre voltak ezek a két szótagos szitokszavak.

De aztán félrecsúszott az egyik felvétel a dobozon, és meg kellett igazítanom.

Faszkalap!

Baromarcú!

Egyenként néztem át az utas csontszerkezetét rögzítő felvételeket. Bordák, csigolyák, medence, kar, lábszár, mellkas és kulcscsont.

A hirtelen megállásból származó traumán kívül a csontváz tökéletesen sértetlennek látszott.

Egészen addig, amíg fel nem tettem az utolsó négy felvételt.

Még döbbsen bámultam az utas kezét és lábfejét, amikor Larabee jelent meg a hátam mögött. Teljes tíz másodpercig egyikünk sem szólalt meg.

Aztán Larabee törte meg a csendet.

– Azt a fűzfán fűtyülő rézangyalát! Remélem, ez nem az, aminek gondolom.

A FEHÉREK ÉS SZÜRKÉK BESZÉDES MINTÁZATÁRA MEREDTEM a felvételeken. Mellettem Larabee ugyanúgy elképedt.

– Látott érintettséget az orrcsontot vizsgálva? – kérdezte az orvosszakértő.

– Egy léziót.

– Aktívat?

– Igen.

Hallottam, amint Larabee talpa megcsikordul a járólapon, s tenyerével alkarját simogatja.

– Maga is leprára gondol?

– Nagyon úgy néz ki.

– Hogy a csudába lesz valaki leprás Észak-Karolinában? Kétségbeesetten kutattam egyetemi tanulmányaim emlékei között. Mit is mondott erről a csontpatológia? Mik a lepra jellemzői? Egy: anatómiai megoszlás.

Tollam hegyével az ujj és lábujj csontjaira mutattam.

– Az orron kívül a folyamat a jelek szerint egyedül a kéz és a lábfej csontjaira korlátozódott, kivált a proximális és a középső ujjperceknél.

Larabee buzgón helyeselt.

Kettő: a csontok rendellenességei. Szokatlan méretek, elformátlanodás, csonttritkulás, a csontképződés zavara.

– Az elváltozások háromféle fajtájára látok példát.

Egy körre mutattam, amin mintha kilyuggatták volna a csontszövetet.

– Ez itt egy kör alakú, cisztikus lézió, ilyen volt az orrcsonton is. Némelyik ujjpercen csipkés megvastagodás látható – mutattam egy lépes mézre emlékeztető alakzatra a mutatóujjon.

Tollamat most egy másik ujjperc fölé vittem, amelynek alakja nem kézi súlyzót formázott, mint normál esetben, hanem kihegyezett ceruzát.

– Itt meg felszívódott a csontszövet.

– Nekem ez olyan, akárha a lepra radiológiai kézikönyvében látnám.

– Másutt is van jele a tetemen?

Larabee feltartotta mindkét kezét, és vállat vont, jelezve, hogy „nem igazán”.

– Van pár megnagyobbodott nyirokcsomó, de az egész nem tűnt komoly rendellenességnek. A tüdőből meg hamburger lett, azon aztán semmit nem lehet látni.

– A lepra lepromatózus válfajában a legfeltűnőbb bőrelváltozások az arcon jelentkeznek.

– Igen, de ennek az alaknak az arcán nem láttunk ilyet.

Újra a hátsóagym infoira támaszkodtam.

– A lágyszövetekben nem észlelhetők makroszkópos változások. Diffúz, helyenkénti csonttritkulás az igen, továbbá a csonthártya elvékonyodása és legalább az egyik ujjperc ceruzavékonyra fogyása.

Lássuk, mit tudok még előkotorni agyam rejtett zugaiból.

Neopláziák.* [*Kóros szövetképződés.] Hiánybetegségek. Anyagcsere-rendellenességek. Fertőzések. Autoimmun kórképek.

Lassú, jóindulatú kórfolyamat, amely a kézre és a lábfejre terjed rá.

Fiatal felnőtt.

– Arra azonban mérget vehetsz, hogy amint elkészülnek a metszetek, alaposan utánanézek a szövettannak.

Alig hallottam meg Larabee szavait, mert továbbra is a lehetséges diagnózison agyaltam. Lepra. Tuberkulózis. Spina ventosa. Oszteokondromatózis.* [*Spina ventosa: ujjtuberkulózis. Oszteokondromatózis: porccal borított csontkinövés, veleszületett rendellenesség.]

– Egyelőre ne hívd fel Damien atyát* [*Hawaii misszionárius a 19. században. Egy lepratelepnek is gondját viselte.] – mondtam, és kikapcsoltam az átvilágító dobozt. – Utánanézek még ennek-annak.

– Én meg addig megvizsgálom, ami megmaradt a bőrből és a nyirokcsomókból. Sokat segítene, ha meglenne az arca – csóválta a fejét Larabee.

Alig ültem le az íróasztalomhoz, amikor megcsörrent a telefon. Sheila Jansen keresett.

– Igazam volt. Nem kokó égett rá a Cessna aljára.

– Akkor mi?

– Ezt még ki kell vizsgálni. Az azonban tuti, hogy nem kokó. Jutottak valamire az utassal?

– Dolgozunk rajta.

Nem említettem, mire gyanakszunk a pofa egészségével kapcsolatban. Jobb hallgatni, amíg biztosak nem vagyunk a dolgunkban.

– Én viszont rájöttem erre-arra Ricky Don Dorton viselt

dolgairól – közölte Jansen.

Vártam, hogy folytassa.

– Úgy tűnik, hogy Ricky Don még a hetvenes évek elején összerúgta a port a haditengerészettel. Lesittelték, aztán kirúgták.

– Drogozott?

– Dorton tizedes hasist küldözgetett haza, nyilván a Délkelet-Ázsiában eltöltött idők emlékéül.

– Ez ám az eredeti ötlet!

– Ami azt illeti, a terve tényleg leleményes volt. Vietnamban az elesettek koporsójának hazaszállítása volt a feladata. Gondolt egyet, és a Da Nang-i halottasházban narkót csúsztatott a koporsókba, amit egy cinkosa kivett az Államokban, még mielőtt a katona tetemét átadták volna a családnak. Dorton olyan valakit találhatott magának, aki jól ismerte a temetkezési eljárást.

– Dörzsölt egy fickó. – Jesszusom, nagyon is az! – Hidegfejű és számító!

– Mégis lefülelték Einstein tizedest, ott-tartózkodása utolsó hetében.

– Rosszul időzített.

– Kiszabadulása után egy időre eltűnt szem elől. Legközelebb Sneedville-ben tűnt fel újra, amikor is a Grizzly Woodsman* [*Ruházati áruházlánc.] képviselőjében vezetett horgásztáborokat.

– Grizzly Woodsman? Az, ugye, horgászrucukákat árul? Segít az akroni könyvelőknek, hogy kifogják álmaik sügérét.

– Igen. Képzelteti, hogy az érettségijével és a haditengerészeti botrányával nem kapkodtak utána a nagy Wall Street-i cégek. Ez azonban nem törte le az ambícióit. Két évig

tehát táborvezetőként ügködött, utána pedig saját céget alapított. A Vadon Szava néven.

– Nem gondolja, hogy már azelőtt is megszédhette magát, mielőtt a seregben lefűleték az exportkűdeményeit?

– Nem. Inkább amondó vagyok, hogy lassan gyűjthette össze a pénzecskejét. Becsűletes honpolgárként minden fizetéséből félretett, és esetleg mellék munkát vállalt hétvégeken. Akárhogy is van, a nyolcvanas évek közepére hajszálcsíkos öltönyre cserélte a csípőig érő horgászcsizmát. Mára amellet, hogy táborhelyet igazgat, van egy sportszerboltja a Tennessee állambeli Morristownban meg két lokálja Kannapolisban.

– Megbecsűlt üzletember – morogtam.

– Ráadásul Ricky Don katonai tapasztalatait is ügyesen hasznosította. Lehet, hogy benne van törvénytelen ügyletekben, mindamellet csak távolról. Hiába jönnek a zsaruk, neki a szeme se rebben.

Valami motoszkálni kezdett agyam rejtett zugaiban.

– Azt mondta, ugye, hogy Dorton Snedville-ben is megfordult?

– Igen.

– Tennessee államban. Dorton mama ma is ott él a kismillió atyafija társaságában.

A gondolat lassan, ráérősen alakot öltött.

– Nem lehetséges, hogy Dorton melungeon?

– Honnan találta ki?

– Mert az?

– Bizony. Le vagyok nyűgözve. Tegnapig még azt se tudtam, hogy melungeonok vannak a világon. – Jansen hallhatott valamit a hangomon, mert megkérdezte: – Miért kérdi? Összefűgg ez valamivel?

– Csak pusztá sejtés. Lehet, hogy sehová sem vezet.

– Tudja, hogyan érhet el.

Egy pillanatig mozdulatlanul ültem, miután szétkapcsolt a vonal.

Ássunk hát kicsit alá agyunk mélyrétegeibe!

Na, nem is olyan mélyre. Felületi réteg ez.

A Törvényszéki Orvostan Amerikai Akadémiája.
Tudományos részleg.

Melyik év is volt? Melyik városban?

Tíz perc leforgása alatt rátaláltam arra, amit kerestem.
Tizenkét éve doktori értekezést olvastam a melungeon populáció
betegségeinek gyakoriságáról.

Az értekezés kivonatát elolvastva előbbi homályos gyanúm
szilárd alakot öltött.

– Szarkoidózis!

Ahogy Larabee felnézett, asztali lámpája árnyékokat rajzolt arca
árkaira.

– Ami megmagyarázná a nyirokcsomók, a tüdő és a bőr
elváltozásait.

– A szarkoidózisos esetek közel tizennégy százalékában a
csontváz is érintett, leginkább a kéz és a lábfej kisebb csontjai.

Larabee elé fektettem az íróasztalra egy
kórbonctantankönyvet. Beleolvasott, aztán hátradőlt a székén, s
az állát simogatta. Arc kifejezése elárulta hitetlenségét.

– A legtöbb ilyen eset tünetmentes. A kór lassan kezdődik, s
nem ritkán spontán gyógyul. A beteg gyakran még csak nem is
tud a bajáról.

– Egészen addig, amíg valamiért meg nem röntgenezik –

mondta Larabee.

– Pontosán.

– Például a holtakat.

Ezt mintha meg se hallottam volna.

– A szarkoidózis mindenekelőtt a fiatal felnőtteket támadja meg – jegyeztem meg.

– És radiológiailag a tüdőben a legszembeszökőbb.

– Azt mondtad, a tüdő olyan volt, mint egy hamburger.

– A szarkoidózis leginkább az afroamerikaiakat támadja meg.

– Nagy a gyakorisága a melungeonok körében is.

Larabee úgy nézett rám, mintha olmék harcosokról kezdtem volna értekezni.

– Minden egybevág. Az utas tarkóján megtaláljuk az anatóliai dudort és a metszőfogai is lapátfogak. A pofacsontja előreugró, különben a krapek úgy fest, mint Charlton Heston.

– Frissítsd fel a tudásomat! Kik is azok a melungeonok?

– Meglehetősen sötét bőrű népség, europid arcvonásokkal. Némelyiken ott a mongolredő.

– Hol élnek?

– Jobbára Kentucky, Virginia, Nyugat-Virginia és Észak-Karolina hegyei között.

– Kik ők?

– Roanoke elveszett kolóniájának túlélői, portugál hajótöröttek leszármazottai, Izrael elvándorolt törzsei, föníciai hajósok. Válogathatsz az elméletek közül.

– És mi a jelenleg leginkább elfogadott verzió?

– Spanyol és portugál telepések leszármazottai, akik a tizenhatodik század végén hagyták ott a dél-karolinai Santa Elenát. Aztán feltehetően elkeveredtek a póheten, katavba és

cseroki indiánokkal meg több más törzssel. Mór és török gályarabok is frissíthették a vérüket, meg azok a portugál és spanyol foglyok, akiket 1586-ban otthagytak Roanoke szigetén.

– Ki hagyta ott őket?

– Sir Francis Drake.

– És önmagukról mit tartanak a melungeonok?

– Vannak, akik portugálnak, mások töröknek, mórnak, arabnak és zsidónak, megint mások indiánnak mondják magukat.

– Van valamiféle bizonyíték az eredetükre?

– Amikor először találkoztak velük a tizenhatodik században, kalyibákban laktak, alig beszéltek angolul, és „portiginek” mondták magukat.

Larabee intett, hogy folytassam.

– Egy közelmúltban elvégzett géngyakorisági vizsgálat nem mutatott ki szignifikáns különbséget Tennessee és Virginia állam melungeon népessége, valamint a spanyolok, portugálok, észak-afrikaiak, máltaiak, ciprusiak, irániak, irakiak és levanteiek között.

– Mitől ilyen jó a memóriád? – csóválta a fejét Larabee.

– Nem az, egyszerűen csak utánanéztem. Rengeteg melungeon honlap van a neten.

– És miért olyan fontos ez?

– Van egy kiterjedt populációjuk a Tennessee állambeli Sneedville közelében.

– És?

– Emlékszel Ricky Don Dortonra?

– Ő a Cessna tulajdonosa.

– Dorton is odavalósi.

– Ez már valami!

- Magam is így gondolom.
- Hívd fel Sheila Jansent! Én meg felcsörgetem Sneedville-t.

Épp befejeztem beszélgetésemet az NTSB ügynökével, amikor megjelent Slidell és Rinaldi, aznap már másodszor.

– Hallott valaha is egy J. J. Wyatt nevű alakról? – kérdezte Rinaldi.

Megráztam a fejem.

– Úgy tűnik, Wyatt szerepelt Darryl Tyree gyors hívás-listáján.

– Azaz Tyree gyakran felhívta ezt a Wyattet?

– A mobiljáról – bólogatott Rinaldi.

– A közelmúltban is?

– Az utolsó három hívást közvetlenül reggel hét előtt ejtette meg a múlt vasárnap.

– Kit hívott?

– Wyatt mobilját.

Slidell arcát egészen felpuhította a hőség.

– És hol volt ez a mobil?

– Legnagyobb valószínűséggel magának Wyattnek a kezében.

Slidell megtörölte a homlokát.

Épp visszanyeltem a válaszomat, amikor Larabee csatlakozott hozzánk. Széles mosolya alig fért el keskeny arcán.

– Fiúk – fordult Slidell és Rinaldi felé. – Zseni van közöttünk!

Enyhén meghajolt az irányomban, aztán meglobogtatott egy papírlapot.

– Jason Jack Wyatt! – kiáltotta.

Néma csönd telepedett kicsiny irodámra.

Larabee-t meglepte a közönyünk, és sorban végignézett rajtunk.

– Mi az?

Slidell szólalt meg elsőnek.

– És mit tud Jason Jack Wyattról, doki?

– Huszonnégy éves melungeon férfi a Tennessee állambeli Sneedville-ből. Aggóató nagymamája három nappal ezelőtt jelentette be az eltűnését.

Larabee felpillantott jegyzeteiből.

– A nagyí szerint az ifjú J. J. kéz és láb „rejumától” szenvedett. A fogorvosi előtörténet útban van hozzánk. Minden azt látszik alátámasztani, hogy ő volt a Cessna utasa.

Szavait újabb hallgatás fogadta.

– A java azonban még most jön! Nos, mondjam, vagy ne mondjam?

Mindhárman hevesen bólogattunk.

– A nagymamát Effie Opal Dorton Cumbónak nevezik.

Larabee képtelenül széles mosolya tovább szélesedett.

– J. J. Wyatt és Ricky Don Dorton unokatestvérek!

VAGY FÉL PERCRE ELNÉMULTUNK A CSODÁLKOZÁSTÓL.

Rinaldi a mennyezetet bámulta. Slidell a cipőjét tanulmányozta. Mindkettő olyan képet vágott, mint aki bonyolult fejszámolást végez.

Larabee nem értette, mi ez, mindenesetre a mosoly eltűnt az arcáról. Aszott bőre olyan benyomást keltett, mintha a kemence tüze fonnyasztotta volna meg.

– Szinte bizonyos, hogy Jason Jack Wyatt volt a Cessna utasa – törtem meg én a csöndet, és felmutattam a mutatóujjamat.

– A Cessna Ricky Don Dorton tulajdona volt – tette hozzá Rinaldi.

Egy második ujjamat is felmutattam.

– Wyatt pedig Dorton kuzinja volt – adta hozzá a magáét a listához Slidell.

Gyűrűsujj.

– Darryl Tyree gyakran felhívta Wyattet, többek között azon a reggelen is háromszor, amikor a Cessna lezuhant.

Ez Rinaldi volt, meg a kisujjam.

– Legalább négy kiló kokót dobtak le.

Slidell és a hüvelykujjam.

– Tyree drogdíler, akinek a barátnője máról holnapra eltűnt.
Rinaldi, továbbá elővettem a másik kezemet.

– Kinyírta a saját gyerekeit.

Ez Slidell volt.

– Vagy igen, vagy nem.

Ez meg én.

– Tamela családjából további két családtag hiányzik.

Rinaldit szemlátomást nem érdekelt, hogy hajba kaptunk a kisbabán.

Felmutattam második kezem középső ujját.

– Ráadásul a husika jogsija egy olyan házból került elő, amelyben két kiló kokó dekkol, a retyón meg egy hulla oszladozik.

Slidell és a második kéz gyűrűsujja.

– A ház Sonny Pounder tulajdona, egy pitiáner díleré. Ő köpte be a zsaruknak Tamela kisbabáját.

Második számú kisujj.

– Ráadásul a ház kertjébe számos medvehullát is elástak – mondtam, s újabb ujjak híján leengedtem mindkét kezemet.

Slidell döbbenete jeleként csettintett a nyelvével.

Követtem példáját.

Larabee irodáján megszólalt a telefon.

– Mindenről értesítsenek! – szólt még oda az orvosszakértő, és rohant, hogy felvegye.

Rinaldi belső zsebébe nyúlt, ahonnan bűnjelek számára rendszeresített zacskót húzott elő, és az íróasztalomra dobta.

– A technikusunk találta, tele volt kokóval. Gondoltam, talán kiókumlál belőle valamit.

Mielőtt a zacskóért nyúltam volna, rápillantottam.

– A vegyelemzők már megnézték.

Kinyitottam a zacskót, és belebámultam.

– Madártollak?

– Még hozzá igencsak szokatlan madártollak – mondta Rinaldi.

– Nem értek a tollakhoz.

– Maci Lacit és barátait is lekapcsolta, doki – dobta be magát Slidell.

– Ott csontról volt szó, ez meg itt toll.

Rinaldi egy húszcentis tollat vett elő a zacskóból, és megforgatta a kezében. Kék színe még a neonvilágítás mellett is dús árnyalatokban pompázott.

– Nem veréb, az tuti – mondta.

– Nem értem – morogtam.

– Miért rejtene bárki tiltott drogba madártollat?

– Nem lehet, hogy már a pincében volt, és a kokó véletlenül került rá?

– Éppenséggel miért ne – vélte Rinaldi, és visszatette a tollat.

Eszembe jutottak a medvecsontok.

– Ami azt illeti, a mackócsontokhoz is keveredtek madármaradványok.

– Mit tud még erről?

– Ez minden.

– Senkinek nem ártanánk vele, ha azonosítanánk a fajt.

– Csakhogy ehhez ornitológusra lenne szükségünk.

– Ismer egyet?

– Éppenséggel fel tudnék hívni embereket. Hanem először beszéljünk a fej nélküli tetemről – vettem rá egy gyilkos pillantást.

Rinaldi keresztbe fonta a karját Brooks Brothers feliratú

pólóján.

– Nem kedvelem a titkolózást, nyomozó.

– Mi meg a sötétben tapogatózást, doki – reccsent rám Slidell.

– Van valami, amit elhallgatnak előlem? – fordultam feléje.

– Nem fecséreljük feleslegesen az energiánkat – morrant fel megvetően. Visszavicsorogtam rá.

– Ha a tények igazolják a gyanúnkat, maga is hall majd róla – mondta.

Rinaldi egy bőrkeményedést tépkedett a hüvelykjén. Kefehaja alatt sápatagon csillant meg fejbőre.

Larabee hangja kihallatszott az irodájából.

Slidell állta a tekintetemet. Vajon akkor is állná, ha most jól seggbe rúgnám a csizmámmal? – fordult meg a fejemben.

Rinaldi törte meg a csendet.

– Semmi rosszat nem látok abban, ha dr. Brennan is beavatjuk a dologba.

Slidell szeme a partnerére villant, aztán vissza rám.

– Felőlem, ha nagyon akarod – sóhajtotta.

– Három-négy éve történt – kezdte Rinaldi. – Nem emlékszem pontosan. Egy körözés került az íróasztalomra.

– Egy olyan tetemről, amihez nem tartozott fej és kezek – folytattam tovább helyette.

Bólintott.

– Honnan jött a körözés?

– Dél-Karolinából.

– Az jókora állam.

– Fort Millből, Gaffneyből vagy Chesterből – legyintett hosszú, csontos kezével. – Arrafelé minden nagyon zavaros. Nehéz számon tartani.

Kátránytalpú északi tesójával ellentétben Dél-Karolina halottkémi hálózatot működtet. A szakik függetlenül ügyködnek valamennyi megyében. Úgy választják őket. A temetkezési vállalathoz még az igazgató, a cégvezető és egy nővér tartozik. Kevés halottkémnek van medikus végzettsége, a törvényszéki orvostanhoz ennél is kevesebben értenek. A boncolást körzeti orvosok végzik.

– A legtöbb dél-karolinai halottasház nem tudja sokáig őrizni a tetemeket.

– Ebbiz átkozottul igaz! – hördült fel Slidell. – Michael Jordán papáját is mindössze három napig tartották maguknál, mielőtt elhamvasztották.

Slidell mint a tapintatlanság élő szobra. Ugyanakkor igaza volt.

– Kiküldtem egy tudakozványt – mondta Rinaldi. – Remélem, hogy a nap végére többet tudunk.

– Jó állapotban volt ez a fej és kéz nélküli tetem?

– Ha jól emlékszem, a maradványok addigra szkeletonizálódtak. Mivel azonban az egésznek semmi köze nem volt ahhoz, amivel akkoriban foglalkoztunk, nem igazán törődtem vele.

– Fekete vagy fehér volt az illető?

Rinaldi vállat vont.

– Nő vagy férfi?

– Tudja a halál – így Rinaldi.

Miután a nyomozók elmentek, felhívtam az egyetemet. Egy kolléga vállalta, hogy másnap megnézi a tollakat.

Eztán kigurítottam a hűtőkamrából az állati maradványokat. Különválasztottam mindent, ami madártól származott, és közös zsákba helyeztem a Rinaldi tollait tartalmazó tasakkal.

Eztán a klotyóból előkerült csontokra cseréltem az előbbi targonca tartalmát. Az elkövetkező pár órában a lehető legszigorúbb vizsgálat alá vettem őket.

Előző benyomásaim alig változtak, noha az életkor meghatározásánál pontosabb becslésekre jutottam.

Rassz: fehér.

Kor: huszonöt-negyven év.

Nem: tudja a jóisten.

Irodámba visszatérve Ryanbe botlottam; a *Creative Loafing** [*Charlotte műsorújságja.] egyik számát lapozgatta éppen. Nike edzőcipőbe bújtatott lábát az íróasztalom peremén nyugtatta.

Ugyanaz a hawaii ing és sort volt rajta, mint reggel, továbbá egy Winston kupa bézbólsapi. Úgy festett, mint a *Hawaii Five-O* egyik zsuruja, aki épp NASCAR versenyre nevezett be.

– Jó napod volt?

– Előbb a Latta ültetvényen jártunk, aztán a Freedom Parkban.* [*A Latta az 1800-as évekből való gyapotültetvény. A Freedom Parkot a veteránok tiszteletére létesítették a második világháború után.]

– Nem is tudtam, hogy így rajongsz a történelemért.

– Hooch is alig tud betelni vele.

– Őt hová tetted?

– Az Alpo* [*Kutyaeledel.] vonzereje erősebb volt a nagyvilág hívásánál.

– Meglep, hogy elengedett egyedül.

– Amikor utoljára láttam, az ember legjobb barátja épp egy Oreo kekszes doboz tartalmát derítette fel.

– A csokoládé árt a kutyáknak.

– Megbeszéltem vele. Hooch úgy véli, kezelni tudja a problémát.

– Ha rosszul gondolta, te takarítod fel a szőnyeget.

– Hogy haladsz a klozett-sráccal?

– Jókor kérded. – Az íróasztalomra ejtettem a reterát anyagát tartalmazó dossziét, és a székembe rogytam. – Most végeztem vele.

– Akkor belekerült egy időbe – vélte Ryan.

– Toody és Muldoon* [*Az 54-es jelentkezz! című zsarufilm párosa, az egyik ficsúr, a másik faragatlan tuskó.] kétszer járt ma itt.

– Mármint Slidell és a partnere?

Bólintottam.

– Nem vagy túl szigorú szegény fickókkal?

– Slidell valószínűleg egy jégkockát sem tudna egymaga elkészíteni.

– Tényleg olyan ostoba?

Ezen elgondolkoztam.

Nem, nem ostoba. Nem csonthülye. Egyszerűen csak önmagát adja.

– Valószínűleg nem. Nála nagyobb, bosszantóbb tahót azonban keresve sem találnál.

– És mi járatban voltak?

Beszéltem neki Jason Jack Wyattról, meg arról, hogy rendszeres mobilkapcsolatban állt Darryl Tyree-vel.

– Annak a csajnak a barátja, akit gyerekgyilkossággal vádolnak?

Bólintottam.

– Ez egyre kacifántosabb.

– És még nincs vége. Rinaldi emlékszik arra, hogy néhány

éve körözést adtak ki egy fej és kéz nélküli tetemre. Most utánajár a dolognak Slidell-lel.

- Megegyeznek a jellemzői a klozett-srácgal?
- Rinaldi emlékei homályosak.
- Egyáltalán fiú a te anyagod?
- Azt hiszem.

Ryan kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Semmi nincs a koponyán, ami a nemre utalna. Minden lehet séges adatot lefuttattam a Fordisc 2.0 programon.

– Hadd találjam ki. A koponya a szürke zónába tartozik. Bólintottam.

- Noha közelebb áll a férfi nemi jegyekhez, mint a nőihez.
- A kézcsontok méreteinél pedig ugyanez az ábra?
- Igen.
- Mi a te tipped?
- Szerintem férfi.
- Fiatal fehér férfi. Kezdetnek nem rossz.
- Pocsék volt a fogazata.
- Tényleg?

– Sok a szuvas fog. Legalább a fogak alapján tudunk tájékozódni.

- Különben nem?
- Nem.
- Szar ügy.
- Miért nem lep meg, hogy ezt mondom?
- Járt a srác fogorvosnál?

Megráztam a fejem.

- Nem hitt a rendszeres ellenőrzésben.
- Más?
- Talán még enyhe csontritkulás.

- Szerintem kitűnő indulás, dr. Brennan.
- Rinaldi tollakat is hozott.
- Pedig mintha nem az ő stílusa lenne.
- A pincébe rejtett kokain mellett találták.
- És miféle tollak ezek?
- Tőlem várja, hogy járjak utána.
- És ismersz jó ornitológusokat?
- Egyedül téged, cowboy.

Ryan pisztolyt formált a kezéből, és rám fogta.

- Ma is lesz kirándulás?
- Hahaha.

Erre egy képzeletbeli lasszót dobott rám.

Épp Mrs. Flowers asztala előtt haladtunk el, amikor megsörrent a telefonja. Beleszólt a készülékbe, aztán felém integetett.

Megvártam, amíg beszél, aztán lenyomtam a hívásvárakoztatás gombot.

- Slidell nyomozó keresi.

Elszorult a szívem tája, de ellenálltam a melodramai hangulatnak.

Mrs. Flowers előbb rám mosolygott, aztán Ryanre. Amikor kedvesem visszavigyorgott rá, rózsaszín folt ütött ki a hölgy mindkét orcáján.

– Olyan a hangja, mint a macskáé, amelyik lenyelte a kanárit.

- Vészjóslóan hangzik – kacintott rá Ryan.

Mrs. Flowers felkuncogott, miközben orcája málnapiros árnyalatot öltött.

- Fogadni kívánja a hívást?

Úgy kívántam, akár az ebolát.

A kagylóért nyúltam.

— LANCASTER.

– Miféle Lancaster?

– A dél-karolinai.

Celofánzörgést hallottam, aztán csámcsogás hangját.

– Az mintegy negyven perc kociút Charlotte-tól déli irányban.

– Ja. Végig az ötszázhuszonegyesen.

Hallgattunk egy sort.

– És *mi* történt a dél-karolinai Lancasterben?

– Egy csontváz.

A szó karamellás-mogyorós csokin keresztül hallatszott.

– Három... éve... – papírzörgés – ...találtak rá.

Slidell Snickers üzemmódban beszélt. Szorosabban markoltam meg a kagylót.

– Kiránduló. – Újabb hosszadalmas zörgés következett, meg valami dörmögés, amit nem értettem. – ...Parkban.

– Eszerint egy kiránduló fej és kéz nélküli csontvázára találtak egy parkban, Lancaster közelében – foglaltam össze a lényegét.

– Na, ja.

Cuppantást hallottam, mintha Slidell a hüvelykujjával

tisztogatta volna a fogait.

– És sikerült azonosítani a maradványokat?

– Néma.

– Mi történt velük?

– Összecsomagolták az egészet, és átszállították Columbiába.

– Wally Cagle-hez?

– Ő ott az antropológus?

– Igen.

– Köpcös kis csávó? A kecskeszakálla meg akár a kacsasegge?

– Walter Cagle jó nevű, elismert törvényszéki antropológus.

– Nem egykönnyen sikerült megőriznem a nyugalmamat. – De nem felelt még a kérdésemre.

– Meglehet.

– Azaz?

– Lancaster megye tisztos atyafiai két éve új halottkémeket választottak maguknak. Az új fiú azt állítja, hogy előde hanyagul vezette a nyilvántartásokat.

– Ki felelt a tudakozványra?

– A seriff.

– Mi áll benne?

– Aszongya, beszéljünk a volt halottkémrel. A seriff is új.

– És megtették?

– Nehéz lett volna. Meghótt.

Akkora erővel szorítottam a kagylót, hogy a műanyag meg-megroppant a markomban.

– Tud bármit az esetről az új halottkém?

– Csak annyit, hogy ez egy csonka csontváz, állatok okozta sérülésekkel.

– Ez minden?

– Ez áll az eredeti rendőri jelentésben. Más nincs is a dossziében.

– Megkeresték dr. Cagle-t?

– Igen.

– Nem adhatnánk ki körözést eltűnt személyre a koponya alapján?

– Nemigen lenne hozzá támpontunk.

Igaza volt.

– Fehér férfi, kora huszonöt és negyven év között van. Rossz a fogazata, négy fogát betömték.

Továbbra is igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra.

Mrs. Flowers a beszélgetés alatt szorgosan pötyögtetett a számítógépe billentyűzetén. Időről időre felpillantott Ryanre. Amikor ő visszamosolygott rá, még mélyebben elpirult.

– Sokat segített.

– Sajnos éppenséggel nő is lehet az illető.

– Mi a csudáról beszél? Valaki vagy férfi, vagy nő.

– Na, igen.

Ryanre néztem, aki elvigyorodott.

– Majd bekapcsolva tartom a mobilomat – tettem hozzá. – Hívjon fel, ha megtud valamit.

Normál körülmények között a frigómban hazahozott ebédek maradéka, mirelit készételek, fűszerek, kávébab, diétás kóla és tej található. Egy csomó elfolyósodott kaját meg kidobok a kukába. Aznap este szokatlanul tele volt.

Amikor most kinyitottam az ajtaját, egy vöröshagyma hullott elém a padlóra, ráesett Boyd popójára. Ebem megszagolta, megnyalta, aztán visszafeküdt az asztal alá.

– Látom, vásároltatok – néztem Ryanre.

– Hooch elvitt a piacra.

Boyd felcsapta a fülét, állát azonban nem emelte fel a mancsáról.

Kezembe vettem egy zsírpapírba pakolt csomagot.

– Tudod, hogyan kell elkészíteni a kardhalat?

– Új-Skóciából jöttem, már hogyan tudnám – tárta szét a karját Ryan.

– Huh! Kérsz Sam Adamset?

– Őseim több emberöltőn át a tengerből éltek.

Meg tudnám szeretni ezt a fickót, gondoltam.

– A szüleid Dublinban születtek, aztán Londonban orvosnak tanultak – pirítottam rá.

– Sok halat ettek.

Kezébe nyomtam a sört.

– Kösz.

Lecsavarta a kupakját, és meghúzta az üveget.

– Mi volna, ha...

– Tudom, mit akarsz mondani – szakítottam félbe. – Mi volna, ha elmennék zuhanyozni, miközben te meg Hooch összehoztok valamit vacsorára.

Ryan Boydra kacsintott, mire kutyám csóválni kezdte a farkát.

– Oké.

De nem ez lett belőle.

Épp a hajamat samponoztam be, amikor nyílt a zuhany ajtaja. Hűvös légáramlat legyintett meg, aztán egy test melegét éreztem. Ujjak vették kezelésbe a fejbőrömet.

Ryanhez simultam.

– Nekifogtál a halnak? – kérdeztem anélkül, hogy

kinyitottam volna a szemem.

- Nem.
- Helyes.

A kanapén hevertünk egymáshoz simulva, amikor megcsördült a telefon.

Katy volt az.

- Mizújs? – kérdezte.
- Most fejeztem be a vacsorát.
- Ilyenkor?

A kandallópárkányon álló órára néztem. Fél tizenegy volt.

- Ööö... közbejött valami.
- Vissza kéne fognod a tempót, anyu. Több időt szentelni magadra.

– Ühüm.

– Még mindig Boyd páratlan felfedezésén dolgozol?

– Mint kiderült, van benne valami.

– Úgy mint?

– Emberi csontokat találtam a leletben, állati maradványokkal elkeveredve.

– Viccelsz velem?

Ryan csiklandozni kezdte a fülem tövét. Félretoltam a kezét.

– Nem, nem viccelek. Amúgy hol bujdoskolsz?

– Apu cégénél helyettesítem a recepcióst. Halááál unalmas!

– Befogtak?

Ryan rálehelte a tarkómra.

– Borítékokat nyaldosok, és fogadom a telefonhívásokat.

Bialystock és Bloom. Bialystock és Bloom – utánozta a *Producerek* svéd recepciósőjét.

– Nem rossz.

– Lijával úgy gondoltuk, rendeztünk egy jó kis bulit.

– Jó ötletnek tűnik.

Ryan elvette karját a vállamról, felállt, majd felém mutatta a kávéscsészéjét. Megráztam a fejem.

– Nem, köszönöm – formáltam a számmal alig hallhatóan a szavakat.

– Van ott még valaki?

– És kit tervezel meghívni?

Leányom hallgatott egy sort.

– Amikor felhívtalak, valami pasi vette fel a készüléket.

Újabb hallgatás, ezúttal rövidebb.

– Ez a pasi most is veled van, ugye? Ezért vagy olyan fura. Azzal a montreali csődörrel csőrözöl.

– Csak nem Andrew Ryanról beszélsz?

– Pontosan tudod, kiről beszélek. – Hirtelen eszébe jutott valami. – Várjunk csak! Egy ideje fúrja az oldalamat, ki az, de már tudom! Az a krapek, akivel akkor találkoztam, amikor meglátogattalak Montrealban. Amikor valami sorozatgyilkos próbálta volna átmetszeni a gégedet egy láncfűrészsel.

– Katy...

– És a *monsieur* akkor is ott volt, amikor beadtam hozzád Boydot. Uff, anyu! Ez a pasi egy szoknyapecér!

Olyan hangosan kiáltotta, hogy az egész lakás zengett tőle.

– Az anyám egy zsaruval hetyeg!

– Katy!

– Robert Downey Jr. tehetségtelen kezdő hozzá képest – szólt oda valakinek a háttérben. Aztán belebeszél a telefonba. – Lija azt mondja, tartsd meg.

Újra hangokat hallottam a háttérben.

– Jó ötlet – mondta valakinek Katy, aztán ismét velem beszélt. – Lija azt mondja, elhozhatnád a bulinkba.

– Mikor lesz?

– Holnap este. Úgy gondoltuk, még murisabb lenne, ha jelmezbe öltöznénk.

Ryanre néztem. A közös zuhany után csődöröm rövid farmerre, trikóra és papucsra cserélte hawaii szerelését.

– Hányra menjünk?

Másnap reggel kilenc óra tizenhét perckor Ryannel beléptünk abba az irodába, amely az UNCC* [*University of North Carolina, Charlotte, másutt Észak-Karolinai Egyetem charlotte-i kirendeltsége.] McEniry épületének második emeletén foglalt helyet. Bár nem volt tágas helyiség, világos és napsütötte volt. Az intézeti padlószőnyegen színes kisebb szőnyeg terült szét. Szegélyét elsődleges színekből szőtt fészkek alkották, középen hosszú lábú kócsag kapott szárnyra rajta.

A bal oldali falat faltól falig könyvespolc foglalta el. A jobb oldalin madarakat ábrázoló fotók és nyomatok sorakoztak. Volt ott mindenféle szárnyas: tarka tollú, fakó színű, trópusi, sarkköri, ragadozó, repülni nem tudó. Nem győztem ámuldozni a csőrök és tollazatok változatosságán.

Az íróasztalon és az irattartó szekrényeken kisebb-nagyobb madárplasztikák sorakoztak, de a könyvespolcokra vagy a tetejükre is bőven jutott belőlük. Az ablakpárkányt madarakat ábrázoló gobelin takarta el. A plafonról az egyik sarokban papagáj marionettfigura csüngött alá.

Úgy festett ez a hely, mintha valaki felfogadott volna egy ornitológust, hogy a *Bird's R Us* katalógusa segítségével a

madármotívumokra alapozza a dekorációt.

Valójában mindez Rachelt dicsérte. Rachel Mendelson, az ország egyik legnevesebb ornitológusa szenvedélyesen üzte hivatását. Minden gondolata, ébren és álmában madarak körül forgott. Otthona is tele volt élő és élettelen tollas lényekkel. Minden egyes látogatásom alkalmával azt vártam, hogy gébics vagy kanalas gém ereszkedik le a pihenőszékre, és bekapja a távkapcsolót.

Az ajtóval szemközti fal felső felét ablak foglalta el. A félig felhúzott sötétítő alatt ki lehetett látni a Van Landingham Glen egy részletére. A botanikus kert rododendron-erdeje délibábként csillogott a délelőtti hőségben.

Az íróasztal az ablak előtt állt. Két széket helyeztek el vele szemben; szabványos kárpitozott, fémvázás ülőalkalmatosságokat. Az egyikén kitömött sarki alka, a másikon pelikán borongott.

Az irodaszék olyan volt, mintha ortopéd panaszokkal megvert úrhajósoknak tervezték volna. Dr. Rachel Mendelson foglalt benne helyet.

Ő pedig nem kis helyet foglalt el.

Felnézett, amikor beléptünk, de nem állt fel a fogadásunkra.

– Jó reggelt – mondta, és kettőt tüszentett.

Ahogy megbillent a feje, fejbúbján bóbitaként ringott vele a kontya.

– Elnézést a késésért – mondtam, miután magához tért. – Borzalmas a forgalom a Harris Boulevard-on.

– Ezért kelek én útra, amint megvirrad – bólintott.

Még a hangja is fura csiripelés volt.

Papír zsebkendőt vett elő egy dobozból, amire bagoly volt festve, és hangosan kifújta az orrát.

– Bocs, de allergiás vagyok.

Összegyúrte a zsebkendő, valahová az íróasztala alá dobta, és nehézkesen feltápáskodott.

Nem esett neheze, mert alig százötven centi volt. Magasságát azonban szélességgel pótolta.

Meg színekkal. Ma például a citromzöldet és a türkizkékét választotta. Jó kiadósan.

Amióta csak ismertem, súlyproblémái voltak. A legkülönbélebb fogyókúrákkal próbálkozott, hiába. Öt éve vega diéta és dobozos turmixitalok segítségével sikerült nyolcvan kilóra lefogynia, ennél kevesebb soha nem volt, mióta kinőtt a serdülőkorból.

Hanem ez sem tartott sokáig. Valamiféle bizarr genetikai ok miatt rendszerint száz kiló fölé ment a súlya.

Kárpótlásul DNS-ei sűrű aranybarna hajjal és a világ legszebb bőrével ajándékozták meg. Meg akkora szívvel, hogy belefért volna a Rockettes fináléja a Rádió City Music Hallban.

– *Bonjour, Monsieur Ryan* – nyújtotta Ryan felé kövérésk kezét.

Ryan kezét csókolt neki.

– *Bonjour, madame. Parlez-vous français?*

– *Un petit peu.* A szüleim québeciek voltak.

– *Excellent!*

Rachel tekintete felém röppent. Szemöldökét felvonta, szája kicsiny O-t formált.

– Csak ültess le. Mondd neki, hogy „ülj le” – javasoltam.

Ryan elengedte a kezét.

Rachel hellyel kínált minket.

– Üljetek le, fiúk, lányok – mondta.

Mindhárman helyet foglaltunk.

Ryan egy fémplasztikára mutatott, amely egy rakás bizonyítványon trónolt.

– Csinos kacsá.

– Vöcsök – javította ki Rachel.

– Jól megbúbolhatta valaki.

– Na, ezt most hallom először. – Rachel száraz humora semmivel sem maradt el Ryané mögött. – Szóval, mi is van azzal a halott madárral?

Ismertettem előtte a helyzetet. Igyekeztem minél rövidebbre fogni a mondandómat.

– Nem vagyok spéci a csontok dolgában, a tollakhoz viszont értek. Menjünk át a laboromba!

Ha az irodájában több tucatnyi madárfajt őrzött, a laborja a szárnyasok teljes rendszertani osztályát felvonultatta. Voltak ott vörös vércsék, gébicsek, fajdtyúkok, kondorkeselyűk, kolibrik és pingvinek. Még egy kitömött kivit is felfedeztem a labor távolabbik végében, egy vitrinben.

Rachel fekete munkapulthoz vezetett bennünket, én pedig széttergettem rajta a csontokat. Kébléről az orrára csúsztatta félhold alakú szemüvegét, úgy kotort közénk.

– *Psittacidae*-kre emlékeztet.

– Magam is úgy gondoltam – jegyezte meg Ryan.

Rachel erre már fel se nézett.

– A papagájfélék egy családja. A kakaduk, arapapagáj, lóri, az afrikai és a hosszú farkú törpepapagáj tartozik ide.

– Nekem volt egy hosszú farkú törpepapagájom kölyökkoromban – szövegelt tovább Ryan.

– Tényleg? – csodálkozott Rachel.

– Csöpinek hívtam.

Rachel rám pillantott, mire megcsörrent a szemüvege láncá.

A halántékomra mutattam, jelezve, hogy ne higgyen Ryannek, egy kerékkal több van neki.

Rachel ismét az asztalon heverő csontok felé fordult. Kiválasztotta a szegycsontot, és ezt méregette.

– Valamiféle arapapagáj lehet. Kár, hogy nem láthatom a koponyát.

Eszembe villant, hogy ugyanezt mondta Larabee is a fej nélküli utasról.

– Jácintarának túl kicsi. Vörös szárnyú arának túl nagy.

Hosszan forgatta még kezében a szegycsontot, majd letette az asztalra.

– Lássuk a tollakat!

Kicipzároztam a tasakot, és kiráztam a tartalmát. Rachel szeme újra az asztalra szegeződött.

Nem minden nő képes mozdulatlanra dermedni, de Rachel közéjük tartozott. Több másodpercen át egyetlen molekulája sem rezdült meg. Aztán áhítatosan kinyúlt, és felvett egy tollat.

– Istenem!

– Mi ez?

Olyan elképedten nézett rám, mintha most vettem volna elő egy pénzdarabot a füléből.

– Honnan van ez?

Elismételtem magyarázatomat a farmról és a pincéről.

– És mióta volt ott?

– Nem tudom.

Átvitte a tollat egy munkapadhoz, kihúzott belőle két pihét, tárgylemezre helyezte, folyadékot csöppentett rá, megbökölte és eligazgatta egy tű hegyével, felitatta a fölös folyadékot, majd befedte a tárgylemezt. Eztán kerek, támlátlan zsámolyra ereszkedett széles hátsójával. Mikroszkópba helyezte a

tárgylemezt, és beállította a nézőkáját.

Teltek-múltak a másodpercek. Eltelt egy perc. Kettő.

– Istenkém!

Rachel felkelt, hosszú fafiókok sora elé kacsázott, és kihúzott egy lapos, téglalap alakú dobozt. A mikroszkóphoz visszatérve kivette az imént kipreparált metszetet, elvett egy másikat a dobozból, és ezt állította be.

Ryannel összenéztünk, hogy mi lehet ez.

Rachel újabb metszettel hasonlította össze a tollpreparátumot, majd ezt is újra megvizsgálta.

– Jó lenne, ha lenne még egy mikroszkóp, úgy könnyebben menne az összevetés, de sajnos nincs – mondta, és harmadik metszetre cserélte Rinaldi tollait.

Mikor végül felnézett, szeme elkerekedett, és arca kipirult az izgalomtól.

— C_{YANOPSITTA SPIXII}.

Rachel suttogva ejtette ki a szavakat, akár egy vallási fanatikus.

– Ez is valamiféle papagáj? – tudakolta Ryan.

– Nem csupán papagáj, de a világ legritkábban előforduló papagája, sőt madara – tapasztotta mindkét tenyerét a szíve tájékára Rachel.

Keresztbe tett keze együtt süllyedt és emelkedett citromzöldtürkizkék keblével.

– Irgalmas isten!

– Nem kérsz vizet? – ajánlkoztam.

– Arapapagáj – intett izgatottan a kezével.

Levette a szemüvegét, és hagyta, hogy lelógjon a láncáról.

– Azaz ez is papagájféle?

– Igen. – Elvette a tollat a mikroszkóp mellől, és szeretettel megsimogatta. – Ez egy Spix-ara farktollából való.

– Van kitömött példányuk? – kérdezte Ryan.

– Természetesen nincs. – Rachel lecsusszant a számolyról. –

A faj teljesen kihalt, élőhelye tönkretétele és a madárkereskedelem következményeként. Még szerencse, hogy metszetem azért volt raktáron az azonosításhoz.

– És milyen jellemzőket keresel? – kérdeztem.

– Hű, lássuk csak! – Elgondolkozott egy pillanatig, hogyan fogalmazza meg ezt minél érthetőbben és világosabban a számomra. – A toll tengelyéből, a tollszárból nőnek ki az ágak, ezekről pedig az ágacskák ágaznak el. Őket a horgocskák kötik össze egymással. A szín és a makroszkópos alak mellett a méretek, a pigmentáció, a szerkezet sűrűsége és a horgocskák eloszlása igazítanak el.

A fiókok fölötti egyik polchoz lépett, és jókora barna kötettel tért vissza. Miután visszakereste madarunkat a tárgymutatóból, szétnyitotta előttünk a könyvet a megfelelő oldalon.

– Ez az – mutatott egy fényképre dundi ujjával. – Ez a Spix-ara.

A madárnak kobaltkék teste és fakó feje volt. A lába sötét, a szeme szürke, a csőre fekete és nem annyira horgas, mint vártam.

– Mekkora ezek?

– Ötvenöt-hatvan centisek. Nem a legnagyobbak, de nem is a legkisebbek az arapapagájok közül.

– Hol éltek? – kíváncsiskodott Ryan.

– Brazília aszályos keleti és középső részén. Jobbára Észak-Bahia tartományban.

– És a faj totál kihalt? Ez egy ex-papagáj?

Én értettem, hogy Ryan a Monthy Pythonra céloz, Rachel viszont nem.* [*A Papagáj-jelenet című jelenet, amelyben a vevő döglött papagájt visz vissza a madárkereskedésbe.]

– Az utolsó vadon élő Spix-ara 2000 októberében tűnt el.

– És ez elfogadott tény? – kérdeztem.

– Szívszorító ennek a madárnak a története – bólintott Rachel. – Akarjátok hallani?

Ryan olyan képet vágott, mintha újabb szellemességre

készülne. Figyelmeztetőn odacsippentettem a szemem, hogy moderálja magát. Befogta hát a száját.

– De még mennyire! – mondtam lelkesen.

– Tekintettel a Spix-ara veszélyeztetett helyzetére, 1985-ben a Birdlife International úgy döntött, hogy megszámolja, hány példány él a fajból egyetlen ismert élőhelyén.

– Brazíliában.

– Igen. Nos, a teljes szám ötre rúgott, ami hihetetlenül elszomorító.

– Az bizony – hagytam helyben.

– Hát igen. És ennél csak minden rosszabb lett. Az évtized végére már senki sem látott Spix-arát. 1990-ben Tony Juniper, a világ első számú papagájszakértője Brazíliába utazott, hogy személyesen győződjön meg a kihalás tényéről. Hat teljes hétig járta Bahia tartományt a dzsipjén. Kikérdezett minden gazdát, iskolásfiút, padrét és vadorzót, aki az útjába került. Rengeteg kutakodás után egyetlen hímre akadt; egy kaktuszban lakott, egy folyóparton, Curaça környékén.

– Az meg hol van? – nyitotta ki ismét a száját Ryan, aki eddig az arapapagájok fényképeit nézegette.

– Több mint kétezer kilométerrel Riótól északra – mondta Rachel, majd feszült mosollyal elvitte és becsukta a könyvét.

Magamban gyors fejszámolást végeztem.

– A Spix-ara egy teljes évtizeden át egymagában élt azután, hogy felfedezték?

– A madár világhíres lett. Ebben az évtizedben csapatostul sereglettek a tudósok a látására.

– Szegény pára! – mormogta Ryan.

– És ez még nem minden – folytatta Rachel. – Az egész felhajtás ornitológiai szappanoperává fajult. A környezetvédők –

túl értékesnek ítélve a Spix-ara génjeit ahhoz, hogy veszendőbe menjenek – elhatározták, hogy párt kerítenek a hímnek. Csakhogy az arapapagájok egy életre kitartanak a párjuk mellett, és a kis krapeknek volt már hitvese, egy élénkzöld tollazatú Illiger-ara.

– A fajkeveredés klasszikus esete – kotyogott közbe Ryan.

– Afféle. – Rachel megfelelt Ryannek, de abból, ahogy rám nézett, láttam, hogy egyre jobban összezavarja a barátom. – Csakhogy a pár nem hálta el a frigyét. A Spix-ara egy facheiroa-kaktuszban lakott, az Illiger meg egy odvas fatörzsben. Napközben folyvást együtt röpködtek, aztán napnyugtával a hím otthagya a tojót a fájánál, és visszatért a kaktuszához.

– Egy férfinak néha szüksége van saját kuckóra – jegyezte meg Ryan.

Rachel homlokán két függőleges ránc képződött, de folytatta.

– 1995-ben a kutatók szabadon bocsátottak egy Spix-ara tojót a hím területén, remélve, hogy összejön vele, és szaporodni fognak.

– Óh, ah! Megjelent a színen az a bizonyos harmadik.

Rachel ezt már mintha meg se hallotta volna.

– A tojó be is dobta magát, kellette magát a hím előtt, és elcsavarta a fejét.

– Válóper lett-e belőle?

– A három madár együtt röpködött egy hónapig.

– Édes hármas.

– Mindig ilyen? – bökött Rachel Ryan felé.

– Igen. És mi történt ezután?

– A Spix-tojó eltűnt, s a furcsa pár visszatért megszokott

családi életéhez.

Rachel Ryanre pillantott, hogy leolvassa az arcáról, méltányolja-e a szellemességét.

– És milyen természetű volt a férjecske: nett vagy rendetlen?
– érdeklődött Ryan.

Rachel felrötyögött, az orrán keresztül kiadott furcsa hangok sorozata lett belőle.

– Mi történt a tojóval? – kérdeztem.

– Villanyvezetékeknek ütközött.

– Uff! – vágott egy grimaszt Ryan.

– A tudósok ezután mindenféle trükkökkel próbálkoztak az Illiger-tojásokkal. Fáradozásuknak meg is lett a jutalma, végül élő fiókák keltek ki a tojásokból a halálra ítélt hibridek helyett.

– Mi lett velük?

– Annyian lettek, mint a Brady család* [*70-es évekbeli tv-sorozat, illetve az abból készült 1995-ös film.] – rötyögött fel Rachel.

– Gondolom, a pár jó szülőnek bizonyult – mondtam.

Rachel bólintott.

– És tudjátok, mi a legmeglepőbb? Noha a fiókák genetikailag teljesen a mamára hajaztak, a hangjuk mindenestől a papáé lett.

– Ez bámulatos! – mondtam.

– A kutatók épp azon voltak, hogy fogságban nevelt Spix-arákat csempésszenek a fészekbe, amikor az apa szőrén-szálán eltűnt.

– Addig a galambpár együtt turbékolt? – kérdezte Ryan.

– Ezek nem galambok voltak, hanem arapapagájok – javította ki Rachel.

– Eszerint élnek még Spix-arák fogságban? – kérdeztem.

Rachel fújta egyet méltatlankodása jeleként.

– Hozzávetőleg hatvanan vannak magánkézen.

– Hol?

– Egy madárfarmon a Fülöp-szigeteken, a Qatari sejk birtokán meg egy svájci madárházban. Él talán egy példány a Sáo Paulo-i állatkertben is, meg többen a Kanári-szigetek papagájparkjában.

– És a tulajdonosok képzett ornitológusok?

– Egyik sem tanult biológiát.

– Legális ez?

– Sajnos igen. A madarakat magántulajdonnak tekintik, ezért a gazdáik bármit megtehetnek velük. De azért a Spix-ara 1975 óta a CITES 1-es listáján szerepel.

Összefüggéstelen emlékfoszlányok merültek fel bennem a név említésére.

– CITES?

– Egyezmény ez a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről. Az 1-es lista a különösen veszélyeztetett fajokat veszi lajstromba. Ezeknél a vadon élő példányok kereskedelme csak kivételes esetben engedélyezett.

Kezdett összeállni a kép.

– Miért, van tiltott piaca a Spix-aráknak?

– Már a tizennyolcadik században ritkaságszámba mentek, mivel a gyűjtők roppantul nagyra tartották őket. Ma egy élő példányért akár százezer dollárt vagy ennél többet is megadnak.

Ahogy az anyag robbant ki a semmiből a Big Bang idején, úgy pattant elő fejemből a megváltó gondolat. Alig vártam, hogy felhívhassam Slidellt.

De nem is volt erre szükség. Alig fordultam rá a University Boulevard-ra a campusról, megszólalt a mobilom. Slidell volt.

– Beszéltem Lancaster megye serifjével.

– És miye van?

– Leginkább csak gödrei.

– Hohyhogy?

Ryan kinyúlt, s levette a hangot a Hawksley Workman és a Wolves együttes CD-jéről.

– Egy nagy nulla, amit ő tud.

Nem egészen ezt szerettem volna hallani.

– A csontok nem jutottak el a maga haverjához, Cagle-hez.

– Megkereste?

– Utol lehet érni egy tudóst augusztusban?

– Próbálta otthon is keresni?

– Otthon, az irodáján, a laborjában. Már azon agyaltam, hogy a meghótt nagyiját idézem meg egy szeánszon.

Valaki mással is értekezett, aztán visszajött a vonalba.

– A tanszéki titkár végül megajándékozott a szupertitkos mobilszámával, amit ha megtudsz, halál fia vagy. Az a fickó úgy beszélt, mintha tűzvörös harisnyát hordana.

– És?

– Walter – trillázta Slidell – valami szigeten ás, Beaufort környékén, Dél-Karolinában. Azt mondta, amint lehet, ráállítja az ügyre az egyik doktoranduszát, és beolvastatja vele a lancasteri jelentést, csak előbb kiás ott valami hótt indiánt.

– Ez kedves volt tőle.

– Igen. Gondolkodom rajta, hogy hálából küldök neki egy kis M&M's-et.

– Lefuttatta a leletek jellemzőit a bűnügyi nyilvántartásban?

– Nem vagyunk biztosak sem a nemben, sem a halál időpontjában. Nincs fogelőtörténet, tetkó, ujjlenyomat, magasság és testsúly. Akkora adathalmazt kapnék, hogy körbeérné a Soldier Field stadiont.

Igaza volt. Ilyen kevés konkrétummal értelmetlen lett volna az országos adatbázisban keresgélni. Taktikát váltottam hát.

– Ryannel épp most találkoztunk egy ornitológussal. A maguk tollai egy olyan madártól származnak, amelyik 2000 óta nem található meg természetes körülmények között.

– Akkor hogyan kerültek Pounder pincéjébe?

– Jó kérdés.

– És talált rá jó választ?

– Ezek a madarak százezer dollárokért kelnek el.

– Szórakozik velem? Ki fizetne száz lepedőt egy madárért?

– Olyanok, akiknek több a pénze, mint az esze.

– Legális ez?

– Akkor nem, ha a madár vadon él.

– Feketepiacra gondol?

– Ez megmagyarázná, miért a kokóval együtt rejtették el a tollakat.

– Nem kellett volna csiripelnie a kismadárnak ahhoz, hogy több zsozsót hozzon?

– Kimúlhatott szállítás közben.

– A faszi tehát megőrizte a tollakat, azt remélve, hátha így is hoznak valamit a konyhára.

– És a többi lemészárolt állattal együtt temette el a madárkát.

– A medvecsontokra gondol?

– Eltalálta.

– Noha azt mondta, hogy totál átlagos fekete medvék.

– Ezt mondtam.

– Veszélyeztetett állatfaj ez?

– Nem.

Hallgattunk egy pillanatig.

– Nem stimmel ez sehogyan sem – szólalt meg aztán Slidell.

– Miért van ennyi medvemaradvány?

– Hol van ebben az üzlet?

Ryan is erre volt kíváncsi.

– Nem tudom, de kiderítem, ha addig élek is.

És már tudtam is, hogy kit fogok erről megkérdezni.

EGY HÉT UTÁN ELŐSZÖR NEM KELLETT BEMENNEM AZ MCME-be. Megtettem, ami tőlem telt a rötyi-maradványokkal, a Cessnautassal és a mackókkal kapcsolatban. Ha Slidellnek szüksége volt a tollakra, személyesen is értük jöhetett.

Miközben sajtos melegszendvicseket falatoztunk a Pike's Soda Shopban, Ryannel meghánytuk-vetettük, van-e értelme most rögtön elhúzni a tengerpartra. Úgy döntöttünk, inkább maradunk még pár napot, nehogy onnan citáljanak vissza minket Charlotte-ba.

A tiltott vadkereskedelmet illető gyanúmat is kitárgyaltuk. Ryan egyetértett velem, hogy ennek is megvan a lehetősége, lévén, hogy a tollak kokainnal együtt kerültek elő, ráadásul egy csomó fekete medvét is elhantoltak a farmon. Egyikünknek sem volt ötlete, hogy jönnek a képbe a mackók, ahogyan arról sem, mi a kapcsolat a farm, Tamela Banks és Darryl Tyree, a klotyóból előkerült áldozat, továbbá a Cessna tulajdonosa, pilótája és utasa között. Annyi volt csak világos, hogy Tyree és a kokó is benne van a dologban.

Miután beugrottunk a Phillips Place plázába, hogy előételt vegyünk a Dean & DeLuca csemegeboltjukban, hazamentünk. Amíg Ryan átöltözött a futószerelésébe, én felhívtam Mrs.

Flowerst.

Megtudtam tőle, hogy keresett Wally Cagle, az a törvényszéki antropológus, aki a Lancaster megyéből előkerült, fej és kéz nélküli csontvázat vizsgálta. A titkárnő megadta Wally számát.

Eztán meghallgattam a hangposta-üzeneteimet. A következők kerestek:

Katy.

Harry.

Harry fia, Kit, aki figyelmeztetett, hogy az anyja lelkiismeretne velem.

Harry és megint csak Harry.

Hívott aztán Pierre LaManche is, a montreali törvényszéki orvostani labor főnöke. Egy informátor nyomán kiástak egy aszszonyt, akit hét éve a homokbányába temettek. Nem volt sürgős eset, LaManche azonban tudatta velem, hogy szükségük lesz antropológiai szakvéleményre.

Úgy intéztük a Laboratoire de Sciences Judiciares et de Médecine Légale-lal, hogy havonta tiszteletemet teszem a laborban, és átnézem mindazokat az eseteket, amelyeknél szükség van szakemberre. Kritikus helyzetekben, ha beütött egy katasztrófa, vagy tanúskodni kellett, soron kívül is meg szoktam jelenni. Reméltem, hogy a homokbánya-ügy várhat, amíg a nyár végén visszatérek Montrealba, ahogy egyébként is terveztem.

Ketten szó nélkül letették a telefont.

Tudva, hogy a Harry-Kit-Harry-Harry hívássorozat éktelen perpatvart jelez nővérem és huszonéves fia között, ezt a beszélgetést inkább elnapoltam.

Épp befejeztem az üzenetek lehallgatását, amikor az ember és legjobb barátja jelent meg a konyhában. Boyd úgy követte

Ryant, akár egy vért szimatoló cápa. Ryan futósortot, fejpántot és pólót viselt. Az utóbbin a következő felirat virított: TETTEIDET HASSA ÁT A JÓRA TÖREKVÉS ÉS A CÉLTALAN SZÉPSÉG.

– Dögös póló – mondtam.

– A bevétel fele Karner kék pillangóinak megy.

– Hohyhogy?

Ryan levette helyéről a pórázt. Boyd totál bevadult ettől.

– A pillangók bajban vannak, és aki a pólót árulja, mélységesen aggódik értük.

Mosolyogva legyintettem, és tárcsáztam a lányom számát.

Ő előételt kért az esti bulira. Közöltem vele, hogy sajtos-gombás rudacskákkal tudok szolgálni.

Megkérdezte, hozom-e magammal a Francia Idegenlégió vitéz katonáját. Mondtam, hogy kíséreléssel érkezem.

Felhívtam Montrealt. LaManche-t nem találtam a laborban, valami délutáni értekezletre ment. Megüzentem neki, hogy mikor szándékozom visszatérni.

Harryt a családi közös kiruccanás, azaz július eleje óta nem láttam. Mivel előre számítottam arra, hogy nem egyhamar gabalyodom ki a nővérem lelki problémáiból, diétás kólát vettem elő a frigóból, mielőtt feltárcsáztam a számát.

A családi csatározást a nővérem legújabb pasija gerjesztette, egy galvestoni masszőr. Félóra elteltével már értettem a helyzetet.

Kitnek nem jött be az ürge, Harrynek igen.

Épp Wally Cagle-t hívtam volna, amikor pittyegés-sorozat jelezte, hogy valaki e pillanatban óhajt beszélni velem. Átkapcsoltam hozzá.

– Megnézte az e-mailjét, dr. Brennan?

Magas, csipogó hang volt, mintha egy elektromos babából

szólt volna.

Végiglúdbőrzött hátamon a szőr.

– Ki beszél?

– Tudom, hol van. Mindent tudok magáról.

Hol a dühroham kerülgetett, hol a félelem. Csattanós válasz után kutattam az emlékezetemben, mivel azonban semmi ilyen nem jutott eszembe, megismételtem az előbbi kérdést:

– Ki beszél?

– Az ablakon beleső arc.

Tekintetem az ablakra siklott.

– A pormacska az ágya alatt – dalolta a hang. – A gardrójában rejtőző kobold.

Ösztönösen a fal mellé húzódtam, és nekivettem a hátamat.

– Üdvözlöm – utánozta az AOL köszöntését a gyerekhang. – Levele érkezett.

A telefon eztán megsüketült.

Csak álltam ott, földbe gyökerezett lábbal, és a készüléket szorongattam.

Ez az eset hozta rám ezt az alakot, vagy egy másik? Vagy csak egy futóbolond?

Nagyot ugrottam ijedtemben, amikor a telefon megcsördült a kezemben. A kijelző magánszámot mutatott. Ujjam megkereste a hívásfogadás gombot. Lassan a fülemhez emeltem a kagylót.

– Halló?

Férfihang volt.

Belehallgattam a vonalba, mert még mindig nem jött hang a torkomra.

– Hahó, van ott valaki?

Magas hangú bostoni kiejtéssel beszélt.

Walter Cagle volt az.

Megkönnyebbülten fellélegeztem.

– Szia, Wally!

– Te vagy az, Tempe?

– Én vagyok.

– Jól vagy, hercegnőm?

Wally a legtöbb nőt, akit kedvelt, hercegnőnek nevezett.

Egyesek megsértődtek ezen, mások nem. Jómagam nagyobb horderejű ügyekre tartogattam a felháborodásomat.

– Remekül.

– Ideges a hangod.

– Épp most volt egy furá hívásom.

– Remélem, nem rossz hírt kaptál.

– Valószínűleg csak egy telefonbetyár volt.

Atyavilág, mi lesz, ha mégsem?

– És a fickó csípőig érő horgászcsizmában meg Dale Evans melltartóban óhajtott látni?

– Ilyesmi.

Valami koppant az ablakon. Odavillant a szemem.

Feketefejű cinke billegett a madáretetőn. Miközben lehajolt a magért, az etető enyhén nekiverődött az ablaküvegnek.

Behunytam a szemem, és igyekeztem erőt venni magamon.

– Nézd, örülök, hogy felhívtál. Tudatta veled Slidell nyomozó, hogy miről van szó?

– Azt mondta, egy régi ügyben kérsz felvilágosítást.

– Részleges csontváz. Lancaster környékéről került elő, kábé három éve.

– Emlékszem rá. Nem tartoztak hozzá kézcsontok, sem koponya. A halottkémnél ott kell lennie az esetről szóló

jelentésemnek.

– A halottkém elhunyt azóta. A jelenlegi halottkémnek egyedül a rendőri jelentés van a birtokában, ami totál használhatatlan.

– Na, ez nem lep meg – sóhajtott egy hatalmasat. – Az a pasi a retardáltság határát súrolja. Éppen hogy.

– Nem bánnád, ha megbeszelnénk, mit találtál?

– Természetesen nem, hercegnőm. Úgy emlékszem, nemadtuk tovább az iratokat.

– Erős a gyanúnk, hogy megtaláltuk a fejet és a kezeket Mecklenburg megyében.

– Ejha!

Hallgatás támadt a vonalban. Magam elé képzeltem Wallyt, amint lábát keresztbe vetve kirúg az egyik lábfejjével, miközben a hallottakat emészti.

– Lent vagyok Beaufortban, de odaszóltam a laborba. Megkértem az egyik doktoranduszomat, hogy olvassa be nekem a jelentés legfőbb pontjait. Teljes csontváz volt, hiányzott azonban a fej, az állkapocscsont, az első három nyakcsigolya és a kéz összes csontja.

Szünet következett.

– Jó állapotban lévő lelet, lágyszövet és szag már nem volt, kissé ki is fehéredett. Kiterjedt állati eredetű sérülés nyomait mutatta. A halál beállta óta eltelt idő minimum egy év, de akár több is lehet.

Wally úgy beszélt, mintha mindezt könyvből olvasná. Az is lehet azonban, hogy a jegyzeteit olvasta fel, melyeket a diákja beszámolója alapján készített.

– Férfi. Harmincéves, ötéves hibahatárral. Az életkort a bordák és szeméremcsont összenövésai alapján határoztuk meg.

Vagy legalábbis annak alapján, ami megmaradt belőlük.

Újra szünetet tartott.

– Europid rassz.

Szünet.

– Magasság százyolcvanöt centi, plusz-mínusz eltéréssel.

Nem emlékszem pontosan. Az izomtapadás nem kifejezett.

– Van sérülésre utaló jel?

– Csupán halál utániak, állati eredetűek. Vágásnyomok a harmadik nyaki csigolyán, ami arra utal, hogy a tetemet lefejezték, éspedig nem fűrészcs fogú pengével. Nagyjából ennyi.

– Volt valami tipped a halál okáról, amikor megvizsgáltad?

– Ez a magas, fehér srác útjában lehetett valakinek. Ez a valaki kinyírta, és lefejezte, továbbá a kezeit is lemetszette.

Egybevág ez a te leleteiddel?

– De még mennyire!

Kinéztem az ablakon. Patióm körül a lombok csillogtak a hőségben. Pulzusszámom mostanra újra normálisra lassult. Annyira lekötött Cagle beszámolója, hogy csaknem teljesen elfelejtkeztem a telefonbetyárról.

– Gondjaim támadtak a nem meghatározásával a koponyánál. Egyik nem jegyei se illettek rá.

– Ezzel nekem is meggyűlt a bajom – mondta Cagle. – A seriffhelyettesek ruhátlanul, minden személyes tárgy nélkül találtak rá a tetemre. Jó ideig kutyák és mosómedvék lakmároztak a húsából. Csúnyán megrágcsálták a medencét, a hosszúcsontok végét nemkülönben. A magasságot egy viszonylag ép szárcapocscsont alapján voltam kénytelen megsaccolni. A magassági becslésen kívül semmiféle kifejezett nemi jelleget nem találtam.

– Léteznek magas nők is – mondtam.

– Meg kell nézni a profi kosarasokat – értett egyet velem Cagle. – Akkor azonban azt gondoltam, hogy magas pasival van dolgom, noha ebben nem voltam száz százalékgig biztos. Ezért elküldtem egy combcsontmintát DNS-meghatározásra. Amelogenin-tesztet is kértem.

– És?

– Két sávot adott ki.

– Azaz férfiról van szó – morogtam, inkább magamnak, mint Cagle-nek.

– Az X és Y kromoszóma egyaránt jelen volt a fiúkában.

– És az állami labor hajlandó volt vakon DNS-vizsgálatot végezni?

– Természetesen nem. A seriff a kérvényében egy eltűnt személyt jelölt meg mint lehetséges forrást. A DNS-teszt azonban az ellenkezőjét bizonyította.

– Mi történt a csontvázal?

– A jelentés postázásával együtt visszaküldtem Lancasterbe. Kaptam egy nyugtát róla a halottkémtől.

– Nem emlékszel a nevére?

– Snow. Murray P. Snow. Úgy egy hétig tarthatta meg a csontokat, aztán elhamvasztotta az egészet.

– Fotóztál is? – kérdeztem.

– A fotók ott vannak az egyetemen, a laborban, az eset dossziéjában.

Eltöprengtem egy pillanatig.

– Le tudnád szkennelni őket, és átküldeni e-mailben?

– Minden további nélkül, hercegnőm. Ma késő délután érek vissza Columbiába. Nyomban meg is csinálom, és a jelentést is elfaxolom neked.

Megköszöntem a kedvességét, letettem a kagylót, aztán

egyenesen a számítógépemhez mentem. Bár Cagle telefonja egy időre elterelte a gondolataimat üldözőmről, alig vártam, hogy lássam, miféle alak óhajt chatelni velem.

Hogy szerezhette meg egy pszichopata az otthoni számomat?

Elektronikus postaládámon ott volt a zászló, s vidám hang jelezte, hogy levelem érkezett.

Alig kaptam levegőt, ahogy kétszer ráklikkeltem az ikonra.

Negyvenhárom levelem jött.

Ebből huszonháromat egy magát Kaszásnak nevező illető küldött. Mindegyik küldeményhez melléklet is tartozott. A tárgymegjelölés valamennyi esetben ugyanaz volt: **EL A KEZEKKEL!** Így, kövérrel szedve. Felpattantam a monitor mellől.

Nyugalom! Lélegezz! – utasítottam magam. – *Be, ki, be.*

Remegő kézzel klikkeltem rá a Kaszás egyik levelére. Az üzenet ablaka üres volt. A melléklet grafikus fájl jelzett, l.jpg kiterjesztéssel. A letöltési időt a szerver kevesebb mint egy percben jelölte meg.

Ráklikkeltem a letöltés ikonra.

Az AOL megkérdezte, ismerem-e a küldőt.

Jó kérdés.

Rámentem a tagok névsorára, ebben azonban nem volt adat a Kaszásról.

Vissza az e-mailhez!

Pillanatnyi tétovázás után beleegyeztem, hogy el kívánom menteni a mellékletet. Muszáj volt tudnom, mi ez az egész.

Lassan egy kép bontakozott ki előttem. A tulajdon arcom volt, előtte kört formáló rovátkák.

Bal kezemet a szám elé kaptam.

A tudatalattim azonnal felfogta, amit a tudatom nem. Nagy

erejű fegyver nézőkén át szemléltem önmagamat.

Egy pillanatig mozdulatlanul néztem szembe magammal.

Komolyan beparázva nyitottam meg a következő levelet, s benne a 2.jpg jelzetű mellékletet.

Ez is én voltam, a Starbucksból elmenőben. A fegyver nézőkéje ezúttal a hátamra irányult.

3.jpg.

Megint én, amint kilépek az MCME kapuján, a célgömb a homlokomat fogta be.

Morbid kíváncsiság kerített fogságába. Mindent tudni akartam. 8.jpg.

Ryan meg én, miközben elhagyjuk az egyetemen a McEniry épületet.

12.jpg.

Boyd szökken ki a konyhaajtón.

18.jpg.

Én, ahogy belépek a Pike's Soda Shop bejáratán.

Alig kaptam levegőt, és keményen izzadtam, amikor megnyitottam a következő mellékletet.

22.jpg.

Rázni kezdett a hideg, egész testemben remegtem.

A fotón Katy látszott; valószínűleg Lija elülső tornáca volt az, ahol olvasott. Az a sort és ujjatlan póló volt rajta, amit a Gápnél vettem neki. Egyik mezítlábas lábfejjével lustán ringatta a korlát láncát. A célkereszt a fejére irányult.

AJTÓ CSPÓDÁSA HALLATSZOTT. SZINTE REPÜLTEM A KONYHÁBA.

Boyd javában hörpölt a táljából.

Ryan ásványvizet keresett a frigóban. Nézttem, ahogy kiegyenesedik, lecsavarja egy palack kupakját, hátraveti a fejét, és inni kezd. Bőre csillogott a verítéktől. Minden mozdulatra erős, kötélvastag izmok hullámozása indult meg a karján, nyakán és hátán.

Megnyugtatott a közelsége, de menten bosszankodni is kezdtem azon, amiért férfitámaszra van szükségem ahhoz, hogy biztonságban tudjam magam.

Aztán mindkét érzést leráztam.

– Jót futottál? – kérdeztem társalgó hangnemben.

Ryan felém fordult. Egyetlen pillantás elárulta neki, hogy valami baj van.

– Mi történt?

– Majd zuhanyzás után szeretném, ha megnéznél valamit.

Hiába iparkodtam, nem tudtam megfegyvelmezni remegő hangomat.

– Mi baj, bébi?

– Mindjárt megmutatom.

Letette a palackot, hozzám lépett, és mindkét kezem a kezébe fogta.

– Jól vagy?

– Igen.

Hosszú, fürkész tekintetet vetett rám.

– Remélem is.

Mialatt az emeleten időzött, átnéztem a többi e-mailt. A környezet változott, az alapmotívum nem. Mindegyik fenyegetés akart lenni.

Ryan tíz perc múlva visszatért; Irish Spring és Mennen Speed Stick szagát árasztotta. Megcsókolta a fejem búbját, aztán székét húzott az enyém mellé.

Beszéltem neki a telefonhívásról, és sorban megmutogattam az e-maileket.

Megkeményedett arccal nézte a képeket. Időről időre megfeszült, majd elernyedte az állán egy-egy izom.

Miután ezt befejeztük, szorosan magához vont. Amikor megszólalt, a hangja idegennek és valahogyan érdekesebbnek tetszett.

– Amíg élek és lélegzem, senki, egyetlen ujjal nem nyúlhat se hozzád, se a lányodhoz, Tempe! Erre szavamat adom! – Hangja most ellágyult, s már csak félszavakat mormogott. – Esküszöm. Érted. És magamért is. – Megsimogatta a hajam. – Azt akarom, hogy jelen legyél az életemben, Tempe Brennan!

Nem bíztam a hangomban, ezért inkább hallgattam. Zavar, öröm és meglepetés járt bennem tangót a haraggal és a félelemmel.

Ryan magához szorított, aztán elengedett. Újra látni kívánta a fotókat.

Mivel a legkevésbé sem vágytam egy harmadik repetára,

átadtam a helyem, és elmentem, hogy újratöltsem Boyd tálját. Amikor visszatértem, Ryan kék szeme szinte izzott, ahogy rám nézett.

- Volt itt nemrégiben egy közúti tömegszerencsétlenség?
- Múlt pénteken, este.
- Az egyik sérült mostanában halt meg, ugye?
- Gőzöm sincs róla.

Váratlanul ért, hogy kikérdeznek a közelmúlt eseményeiről.

- Megvannak még az e heti újságjaid?
- A spájzban.
- Hozd ide őket!

– Beavatsz a Fekete Dáliás* [*Hírhedt 1947-es gyilkosság. Egy Elizabeth Short nevű fiatal lányt öltek és csonkítottak meg. A feltételezett elkövető leveleket és bűnjeleket küldözgetett a *Los Angeles Examiner* szerkesztőségébe.] gondolatmenetedbe, vagy találgatnom kell?

Kegyetlenül szorongtam. És ha szorongok, akkor bedurvulok.

- Kérlek, hozd ide azokat az újságokat!

Ryan hangjában nyoma sem volt a humornak.

Előástam a heti *Observer*-számokat a papírgyűjtő kosárból, és visszatértem velük a dolgozósarokba.

Az autószerencsétlenség áldozata kedd éjszaka halt meg a Könyörület Kórházban. Egy magángimnázium igazgatónöje volt, ezért halála szolgáltatta a szerdai lap szalagcímét.

Ryan megnyitotta a 2.jpg-t tartalmazó e-mailt. A Starbucks bejáratától jobbra egy *Observer*-stand volt látható. Ryan föléje vitte a kurzort, és ráközelített. A szavak ugyan elmosódtak voltak, de így is ki tudtuk olvasni őket:

MEGHALT A BALESET NEGYEDIK ÁLDOZATA.

Jómagam ugyanezt a szalagcímet tartottam a kezemben.

Ryan szólalt meg először.

– Amennyiben a fotókat időrendben tette fel ez a pofa, az első kettőt szerda reggel készíthette. Azaz tegnap. Tegnap jártunk a Starbucksban.

Elfogott a méreg.

– Jesszusom, Ryan! – A kanapéra dobtam a lapot. – Egy zakkant a Nikon Coolpixével üldöz engem. Kit érdekel ezek után, mikor készítette ezeket az átkozott fotókat?

Képtelen voltam egy helyben állni, fel-alá járkáltam a szobában.

– Ha tudjuk, mikor kezdett el ez az alak fotózni, tán felvilágosít az indokairól.

Megálltam járkálás közben. Igaza volt.

– Miért pont tegnap kezdte? – kérdezte Ryan.

Visszagondoltam az elmúlt néhány napra.

– Pénteken közöltem Gideon Banksszel, hogy a lánya megölte a kisbabáját. Szombaton medvelevest kanalaztam. Vasárnap két pasit kapartam ki egy Cessnából. Parancsolj, lehet választani.

– Dortonról hétfőn tudtad meg, hogy a gép tulajdonosa.

– Pontosán – helyesltem. – Pearce-t kedden azonosították a repesi pilótájaként. Ugyanezen a napon forgattuk fel a Foote-farmot is.

– Nem ekkor találták meg a Cessna rakományát?

– A kokóra hétfőn találtak rá, az eset kedden került a nyilvánosság elé.

– Nekem valahogy az a benyomásom, hogy Dorton lehet az egész mögött. Ő uszíthatta rád az egyik csicskását, hogy kezdjen el téged fényképezni szerdán.

– Talán. És ehhez mit szólsz? Slidell és Rinaldi már a múlt héten becserkészték Darryl Tyree-t a Banks bébi halála ügyében. Szerdára azt is tudták, hogy Tyree és Jason Jack Wyatt sűrűn telefonálgattak egymásnak.

– Ő, ugye, a Cessna utasa?

Bólintottam.

– Tyree is küldhette az e-maileket.

Eszembe jutott a fenyegetés az összes levél tárgymegjelöléseként.

– El a kezekkel, de *mitől?* – mondtam ki hangosan a gondolatomat.

– Például magától Tyree-től – vetette fel Ryan.

– Nem én szálltam rá, hanem Slidell és Rinaldi – fintorítottam el az arcomat. – Akkor miért engem fenyeget?

– Mert te vizsgáltad meg a kisbabát. Te akarsz mindenáron megtalálni Tamelát és a családját.

– Lehetséges.

Mégsem éreztem ezt túl meggyőzőnek. Végül is mennyire múlt itt rajtam bármi is?

– De a retyó áldozata is játékban lehet – vélte Ryan. – Valaki attól tarthat, hogy túl közel kerülsz az ügyhöz.

– Slidell szerdáig nem szólt le Lancaster megyébe. A te okfejtésed szerint ez a gennyláda kábé akkortól követ engem.

– És mi a helyzet a tollakkal?

– A Spix-aráról ma reggel kaptunk csak információt.

Boyd is odajött hozzánk. Ryan megvakargatta a füle tövét.

– A budit kedden ástuk ki – mondta.

– Akkor azonban még alig tudott bárki is arról, hogy mit keresünk, meg hogy mit találtunk. Lássuk, kik is – számoltam ki az ujjamon: – Larabee, Hawkins, Slidell, Rinaldi, a bűnügyi technikusok meg a markológép kezelője.

Boyd felém pördült, és a kezemet bökdöste. Szórakozottan simogatni kezdtem.

– Fel kéne hívnom Slidellt.

– Bizony.

Ryan felállt és átkarolt. Arcommal a mellkasához bújtam. Éreztem, milyen feszült minden porcikája. Amikor megszólalt, álla a fejem búbjához döngölődött.

– Bárki is ez a beteg állat, elképzelni sem tudja, mit fog kapni ezért!

Charlotte tele van zöldővezettel. Elizabeth, Myers Park, Dillworth, Plaza-Midwood. A legtöbb úgy ragaszkodik a múltjához, mint egy bostoni pipi a családfájához, amelyik igazolja, hogy joggal tagja az Amerikai Függetlenségi Harc Leányai nevű szervezetnek. A fák védelem alatt állnak. Ezek a negyedek tele vannak korlátozásokkal. Az átlagtól eltérő épületeket – ha nem tiltottak éppen – makacs ellenszenvvel nézik a csökkent helybeliek.

A régi idők szelleme azonban nem kísért tovább a belvárosban, ahol az alapmotívum a beton, üveg és acél. Ugyanazok a charlotteiak, akik esténként martinit kortyolgatnak patiójukban a magnóliák árnyékában, munkaidőben meg egy irodában ülnek valahol a felhőkarcolókat

felvonultató városközpontban. Itt a műemlékvédőknek nincs helyük.

A város idegközpontjától sugárirányban kifelé haladva négy kerület követi egymást, melyek közül három erős modernizáción esett át a közelmúltban.

Noha a negyedik kerület nem éppen Williamsburg,* [*Az amerikai függetlenségi háború híres emlékhelye.] ez a mi óvárosunk. Bolondos viktoriánus milió jellemzi: téglából rakott ízléses társasházak, sorházak meg keskeny utcák, sudár, árnyékot adó fáikkal.

Az első és a harmadik kerület ezzel szemben kísérletet sem tett a múlt megőrzésére. A nyolcvanas-kilencvenes években mindent ledózeroltak az új kedvéért, s a lerobbant kalyibák, rogyadozó szervizek és olcsó étkezdék a multifunkcionalitás korszerű koncepciójának adták át a helyüket. Az épületek földszintjére szakboltok települtek, az emeletekre irodák és lakások. Mindent elleptek a társasházak, lakóparkok és loftok. Valamennyiről ember alkotta medencékre nyílt kilátás, s olyan neveket kaptak, mint Clarkson Green, Cedar Mills, Skyline Terrace vagy Tivoli.

Lija kéglije a harmadik kerület Elm Ridge nevű épületkomplexumában kapott helyet, a Frazier Park és a Carolina Panthers sportpályája között. A komplexum emeletes házak kettős sorfalából állt, melyek fűvel benőtt udvarokkal néztek egymással farkasszemet. Mindegyikhez széles elülső tornác, hinta vagy hintaszék tartozott, némelyikhez madáretető és kaspóról lecsüngő páfrány is.

Elm Ridge úgy festett a korai szürkületben, mint egy pasztellszínekkel megrajzolt szívárvány. Képzletemben szinte látni véltem, hogyan egyezkedtek egymással a várostervezők.

Charleston sárga lesz. Savannah őszibarackszínű, Birmingham drapp.

Lija kéglije az utolsó volt a középső páros utolsó sorában. Miami emlékeztető dinnyerózsaszín, Key West-i magyalpiros zsalugáterekkel.

Ryannel felkapaszzkodtunk a tornácra, és becsöngettünk. A lábtörlő így mutatkozott be: SZIA, LÁBTÖRLŐ VAGYOK!

Miközben vártunk, hogy beengedjenek bennünket, tekintetem a hintára tévedt. Elszorult a szívem. Körbepillantottam. Vajon üldözőm most is leshet valahonnan?

Félelmeimet megérezve Ryan megszorította a kezem. Viszonoztam a szorítását, és mosolyt kentem az arcomra. Majd mindent elmondok Katynek, amikor kettesben maradunk, a rettegésemet azonban nem fogom ráönteni.

A lányom megölelt, és közölte velem, hogy jól nézek ki. Most is a fekete vászon ruhámban voltam, amit épphogy csak érintett a vasaló. Aztán Katy tekintete megállapodott Ryanen.

Lovagom ekrü nadrágban, kék blézerben és halványsárga ingben pompázott. Kékpettyes sárga nyakkendőjét választott hozzá.

Vörös félcipője is dögös volt.

Katy alig észrevehetően felvonta szemöldökét a szemlét követően, átvette Ryantól az előételt, majd bevezetett minket a házba, hogy bemutasson a többi vendégnek: Lija aktuális fiújának, Brandon Salamone-nak, egy Willow nevű nőnek meg egy Cotton nevet viselő pasasnak.

Ott volt persze az ellenállhatatlan szívtipró, Palmer Cousins is.

Az ő szerelése egész selyemhernyó-kolóniák szomorú végét feltételezte. Selyemből volt a nyakkendője, az inge, a nadrágja és

a zakója. Valamennyi áldozatot a merinó juhok is hoztak a felöltöztetése érdekében.

Katy borral és sörrel kínált minket, majd kimentette magát. Kicsivel később visszatért, újból bort és sört ajánlgatott, aztán sottogva megkérdezte, nem mennék-e ki vele a konyhába.

A tűzhelyen a grillsütőn fekete kupac búslakodott. A helyiségben füstszag terjengett.

Lija a mosogató fölött ügködött valamin. Amikor beléptünk, mindkét kezét feltette üdvözlésképpen, majd visszatért feladatához.

Ha azt állítom, hogy feszült volt, hát keveset mondok. Az Enron-cég fejesei érezhették így magukat, amikor megjelentek náluk a könyvvizsgálók.* [*Amerika leghírhedtebb csődje 2001-ben érte a texasi illetőségű energetikai vállalatot.]

– Azt hiszem, odaégettük a sültet – közölte Katy.

– Nem is égettük oda! – csattant fel Lija. – Lángot fogott. Ami nem ugyanaz.

– Nem tudnál valamit kezdeni vele? – kérdezte tőlem Katy.

A sült nem égettnek látszott, az még csak hagyján lett volna, hanem egyenesen elszenesedett.

Megböködtem egy villával. Brikettre emlékeztető rögök szakadtak le róla, és gurultak a rostélyra.

– A sült felsült – mondtam.

– Szuper!

Lija kihúzta a mosogató dugóját. A lefolyó zubogva nyelte el a vizet.

– Miben mesterkedsz? – kérdeztem.

– Csirkét puhítok – zokogta.

Melléléptem a mosogatóhoz, és ezúttal azt a kőkemény izét böködtem meg, amit a kezébe fogott.

Visszatette a dugót, és elfordította a csapot.

Ebben az iramban évtizedekre lett volna szüksége, hogy kiolvadjon a mirelit csirke.

Szétnéztem az éléskamrában.

Fűszerek, spagetti, Kraft csőtészta, Campbell-leves, olívaolaj, balzsamecet, hat doboz szélesmetélt.

– Milyen messze van a legközelebbi bolt?

– Öt percre – fordult felém Lija a szárnyassal a kezében.

– Van fokhagymátok? – kérdeztem.

Mindkét lány buzgón bólogatott.

– Petrezselyem.

Újabb heves bólogatás.

– Salátánk is van a frigóban – remegett meg Lija szája széle, ahogy mosolyogni próbált.

Elküldtem Katyt rákkonzervért és fagyasztott fokhagymás kenyérért.

Miközben leányom lóhalálában a piacra rohant, Lija feladta az előételt, én pedig vizet forraltam, és fokhagymát metéltem. Miután Katy visszatért, megpirítottam a fokhagymát az olívaolajban, hozzáadtam a frissen hozott petrezselymet, a rákot, oregánót, és a szószt kavargattam, amíg a tészta főtt.

Fél óra múlva Katy és Lija már begyűjthette a dicséreteket rákfeltétes metéltjéért.

– A, semmiség – mondták. – Családi recept.

Palmer Cousins végig szórakozottnak tűnt vacsora közben, alig szólt bele a beszélgetésbe. Valahányszor hozzá fordultam, félrenézett.

A képzeletem játszott volna velem, de az volt az érzésem, hogy felmér. Társasági lényként? Anyósként? Emberként?

Netán paranoid lennék?

Miután Katy átterelt minket a nappaliba, hogy ott kávézzunk, Cousins mellé ültem le a kanapén.

– Hogy mennek a dolgok a hal- és vadőröknél? – kérdeztem, mert beszéltünk már vele az állásáról a McCranie-pikniken.

Ma többet szerettem volna megtudni erről.

– Nem túl rosszul – felelte Cousins. – Lefüleljük a vadorzókat, hogy védjük a vadon élővilágát.

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy Columbiában van az állomáshelye.

– Jó a memóriája – bökött felém az ujjával.

– És kiterjedt műveletek ezek?

– Meghiszem azt – mosolyodott el szerényen.

– Sok területi kirendeltségük van a két Karolina államban?

– Észak-Karolinában Washingtonban, Raleigh-ben és Ashevilleben, Dél-Karolinában Columbiában és Charlestonban. Raleighben mindent a RÁC felügyel.

– A megbízott helyi képviselőjük?

Cousins bólintott.

– Raleigh az egyetlen hely, ahol nem csupán egy férfi képviseli a kirendeltséget. Vagy nő – tette hozzá kisfiús vigyorral. – A törvényszéki orvostani laborunk is ott működik.

– Nem is tudtam, hogy ilyen is van.

– Ez a Rollins Diagnosztikai Laboratórium. A Mezőgazdasági Minisztériummal áll kapcsolatban.

– Nincs nekik is egy országos hal- és vadvédelmi laborjuk?

– De igen. Clark Bavin irányítja az Oregon állambeli Ashlanden. Ez az egyetlen törvényszéki orvostani labor a világon, amely kizárólag az élővilággal foglalkozik. A földteke minden tájáról küldenek hozzájuk anyagot.

– És maguknak hány képviselőjük van?

– A teljes személyzet kétszáznegyven fő, de ebből igazából kétszáz, ha működik a megszorítások miatt, és ez a szám is csökkenőben van.

– Maga mióta tartozik a szervezethez?

Ryan mögöttünk szedte le az asztalt. Lefogadtam volna, hogy hallgatózik.

– Hat éve. Az első néhány során Tennesseeben időztem a gyakorlatom letöltése után.

– És jobban szereti Columbiát?

– Közelebb van Charlotte-hoz.

Cousins alig észrevehetően odaintett a lányomnak.

– Beszélhetnék egy percig komolyabban?

A tökéletes szemöldök hajszálnyival megemelkedett.

– Hogyne.

– Sejttem, hogy az illegális vadkereskedelem bombajó üzlet. Mennyire az?

– Láttam egy becslést, ami szerint évi tíz-húsz milliárd dollárt hoz a konyhára. Ami egyharmada a drogokból és a fegyverkereskedelemből származó bevételnek.

Ledöbbsentem.

Ryan letelepedett egy székre az útibőröndöt formázó kávézóasztal túloldalán.

– És a ritka madaraknak kiterjedt a feketepiacuk? – faggatództam tovább.

– Feltételezem, hogy igen. Ha valami ritka, kelendőbb is. – Noha közönyt erőltetett magára, Cousinst szemlátomást egyre kellemetlenebből érintették a kérdéseim. – Amennyire azonban én tudom, a legnagyobb problémát per pillanat az élővilág túlzott kizsákmányolása jelenti.

– Például?

– Például a tengeri teknőcöké. Az Államok évente tonnaszámba árulja őket a tengerentúlon. A másik rázószó probléma a vadhúspiact.

– Vadhúspiact?

– Afrikai nagy nádipatkány és kormorán. Száritott gyík. Az utóbbiakat a hasuknál fogva hasítják fel, és pálcikára tűzik, mint egy nyalókat. Ott van aztán a füstölt törpe lajhármaki meg a sült tobzoska-pikkely.

Megrándult az arcom az undortól, Cousinsnak azonban ebből az jött le, hogy a dolog további magyarázatra szorul.

– A tobzoskát pikkelyes hangyásznak is szokás nevezni. A pikkelyeit a vérbaj ellenszereként alkalmazzák.

– Azaz ezeket az állatokat mind a gyógyhatásuk miatt vásárolják? – szólt közbe a beszélgetésbe Ryan.

– Bármi másért is. Vegyük példának okáért a teknőcöket. A tengeri teknőc páncéljából ékszer készül, húsát és tojását éttermekben és pékségekben hasznosítják. A páncélra akár tévét is szerelnek a falakon.

– Mi a helyzet a medvékkel?

Cousins álla pár milliméternyire megfeszült.

– Róluk nem sokat tudok.

– A két Karolina-államban nagy populációik élnek, ha jól tudom.

– Igen.

– Gondot okoznak a vadászók?

Cousins megrándította selyembe bújtatott vállát.

– Nem hinném.

– Törődik ezzel egyáltalán a szervezetük? – faggatóztam tovább.

– Gőzöm sincs róla.

Lija fiúja is odaült közénk, és az emberfogás előnyeit kezdte firtatni a zónavédekezéssel szemben. A beszélgetés a sportra terelődött.

Ennyit a medvék illegális kilövéséről.

A hazaúton megkérdeztem Ryant, mi a véleménye Cousins válaszáról.

– Fura, hogy egy karolinai vadőr semmit sem tud a medvékről.

– Bizony az – helyesletem.

– Nem csíped a srácot, ugye? – kérdezte.

– Ezt nem mondtam – tiltakoztam.

Ryan ezt szó nélkül hagyta.

– Miért, annyira nyilvánvaló? – kérdeztem meg néhány perc hallgatás után.

– Most tanulom, hogyan olvassak a gondolataidban.

– Nem annyira ellenszenv ez – védekeztem. Ha nem az, akkor mi? – Inkább valahogy bizonytalan érzéseim vannak vele szemben, és ez nem tetszik.

Ryan jobbnak látta nem firtatni tovább a kérdést.

– Kellemetlen, feszengő érzés – tettem még hozzá.

A Kocsiszínbe megérkezve Ryan újabb nyugtalanító megjegyzést tett.

– Meglehet, ennek a kellemetlen érzésnek valami alapja is van, anyuka.

Gyilkos pillantást vettem rá, ami azonban fölösleges volt a sötétben.

– Azt mondtad, hogy Boyd nagy felfedezését a szivarpiknik során tette.

– Katyt egészen kiakasztotta.

– Ott láttad először Cousinst, ugye?

– Igen.

– Látta, mit talált Boyd.

– Igen.

– Ami azt jelenti, hogy legalább egy emberrel több tud a Footefarm viselt dolgairól.

Szabadesésbe kezdett a szívem.

– Palmer Cousins!

AUGUSZTUSBAN AZ ÉSZAK-KAROLINAI PIEDMONTBAN HAJNALI fél hatkor már pirkad. Hatra a nap is megjelenik a horizonton.

Felébresztett a hajnali derengés. Néztem, hogyan nyerne szilárd körvonalakat a tárgyak a komódon, az éjjeliszekevényen, a széken és a falakon.

Ryan hasmánt terült el mellettem. Birdie a térdem hajlatához kucorodott.

Fél hétig maradtam az ágyban.

Birdie hunyorogva fogadta, amikor kicsusszantam a paplan alól. Felállt és jókorát nyújtózkodott, mialatt elvettem a bugyimat a lámpaernyőről. Hallottam, amint mancsa tompán puffan a szőnyegen. Én ezalatt lábujjhegyen kisurrantam a szobából.

Amíg a kávé készült, a frigó zümmögését hallgattam. Kint a szabadban madarak cserélték ki a legfrissebb pletykákat.

Kiöntöttem és megittam egy pohár narancslevet, aztán fogtam Boyd pórázát és átmentem a dolgozósarokba. Igyekeztem minél kisebb zajt csapni.

Ebem elterpeszkedett a kanapén. Bal mellső lábát a háttámlának vetette, a jobb a feje fölé nyúlt.

Boyd, a Védelmező.

– Boyd – suttogtam.

A kutyus egy szempillantás alatt a padlón termett.

– Ide, fiú!

Kutyám lesunyta a fejét.

– Boyd!

Ezúttal felnézett rám, de egy tapodtat sem mozdult.

– Akarsz járni egyet?

Boyd maga volt a kétkedés földi megtestesülése.

Meglengettem a pórázt az orra előtt.

Hiába.

– Nem haragszom a kanapé miatt.

Újra lesunyta, majd felemelte a fejét. Homloka teljes szélességében meggyűrődött.

– Tényleg.

Fülét előrecapta, fejét oldalra billentette.

– Gyere!

Kigöngyöltem a pórázt.

Látva, hogy nem akarom csapdába csalni, és hogy valóban séta van kilátásban, körberohanta a kanapét, visszafutott hozzám, mellső mancsát a mellkasomnak támasztva felugrott rám, visszahuppant, megpördült a farka körül, végül újra felugrott, és nyalni kezdte az arcomat.

– Na, azért ne essünk túlzásba – mondtam, és a nyakörvére csatoltam a pórázt.

Ritkás köd ülte meg a fákat és a bokrokat Sharon Hallban. Noha megnyugtatót egy harmincöt kilós csaucsau jelenléte, azért valami alaktalan rossz érzés továbbra is rám telepedett, ahogy körbejártuk a lakóparkot. Minduntalan azon kaptam magam, hogy egy képzeletbeli vaku villanásait lesem.

Négy mókussal és húsz perccel később visszatértünk a Kocsiszínbe. Ryan a konyhaasztalnál ült, előtte teljes bögre kávé és az *Observer*, amit még nem nyitott ki. Mosolyogva fogadott minket, mégis észrevettem valamit a szemében – felhők vetnek így árnyékot a hullámokra.

Boyd az asztalhoz totyogott, állát a térdére fektette, és felnézett rá, szalonnára várva. Ryan megveregette a fejét.

Kávét töltöttem magamnak, és leültem melljük.

– Szia – köszöntem.

Ryan előrehajolt, és szájon csókolt.

– Szia.

Mindkét kezemet megfogta, és a szemembe nézett. Nem volt ez boldog pillantás.

– Mi történt? – kérdeztem, és elszorult a gyomrom.

– Felhívott a nővérem.

Vártam a folytatást.

– Az unokahúgom kórházba került.

– Jaj, istenem! – szorítottam meg a kezét. – Baleset?

– Nem – rándult meg az álla. – Danielle direkt csinálta!

Erre nem tudtam mit mondani.

– A nővérem nem egy erős ember. A válságkezelés nem éppen az erőssége.

Ryan ádámcsutkája fel-lejárt izgalmában.

– Az anyaság sem az erőssége.

Noha kíváncsi voltam, mi történhetett, nem akartam tolakodni. Ryan úgyis elmond mindent magától.

Danielle korábban is drogproblémákkal küzdött, ilyesmire azonban eddig nem volt még példa.

Boyd Ryan nadrágba bújt lábszárát kezdte nyalogatni. A frigő kitartóan tovább zümmögött.

– Mi a jó fenének... – csóválta a fejét Ryan, de nem mondta tovább.

– Lehet, hogy az unokahúgod csak azt szeretné, hogy jobban figyeljenek rá.

Már akkor közhelynek éreztem ezt, amikor kimondtam. A verbális vigasztalás ugyanis nem az erősségem.

– Az a szegény kölyök nem tudja, milyen, ha rá figyelnek.

Boyd megbökdöste Ryan térdét, aki azonban most nem reagált.

– Mikor mész? – kérdeztem.

Nagyot fújt, és hátravetette magát a székén.

– Nem megyek sehová, amíg egy agyatlan pszichopata vadászik rád a fotóapparátjával.

– Pedig muszáj menned!

Rágondolni is rettegetem, mi lesz azután, ha elmegy, de nem adhattam hangot a félelmeimnek.

– Szó sem lehet róla!

– Nagy kislány vagyok.

– Rosszul érezném magam közben.

– Az unokahúgodnak és a nővérednek szüksége van rád!

– És neked nem?

– Eddig is túljártam a rosszfiúk eszén.

– Azt akarod mondani, hogy nincs rám szükséged?

– Nem, szépfiú. Tényleg nincs rád szükségem – simogattam meg az arcát. Felemelte a kezét, és furcsa, tétova mozdulatot tett. – Viszont akarom, hogy itt légy körülöttem! De ez az én problémám. Per pillanat a családnak szüksége van rád.

Ryan egész teste feszültséget sugárzott.

Megnéztem az órámat. Hét óra harmincöt volt.

Istenem, miért pont most? Miközben felvettem a telefont,

hogy felhívjam a US Airways menetrendi tudakozóját, ráébredtem, mennyire szeretném, ha maradna.

Kilenc húszkor indult a járata. Boyd mélységesen megsértődött, amiért odahaza hagytuk.

A reptérről egyenesen az intézetbe mentem. Nem kaptam faxot Cagle-től. Miután beültem az irodámba, megnéztem a vadőrök területi irodájának telefonszámát Raleigh-ben, és feltárcsáztam őket.

Egy női hang tájékoztatott, hogy a területi képviselő Hershey Zamzow.

Rövid várakozás után odakapcsoltak hozzám.

Közöltem vele, ki vagyok.

– Nem kell bemutatkoznia, doki. Tudom, kicsoda ön. Arrafelé is akkora a hőség, mint itt?

– Igen, uram.

Reggel kilenc volt még, de máris huszonnyolc fokra kúszott fel a hőmérő higanyszála.

– Mit tehetek önért egy ilyen szép nyári reggelen?

Beszéltem neki a Spix-ara tollakról, és megkérdeztem, van-e náluk piaca a ritka madaraknak.

– Tömérdek vadon élő állat kerül ide, délkeletre a déli féltekéről. Kígyók, gyíkok, madarak. Amit csak akar. A ritka fajokat mindig kipécézi magának valami agyament fafej. Délkelet-Amerika egyetlen hatalmas vadászó-paradicsom, a szentségít!

– Hogyan csempészik be az országba az élő madarakat?

– A legkülönfélébb dörzsölt trükkökkel. Például begyógyszerezik, aztán összegöngyölt poszterbe gyömködik

vagy nyújtható mellénybe bújtatják őket. – Zamzow meg se próbálta elrejteni felháborodását. – És a halálozási arány az egeket veri. Gondolja csak el! Mi van, ha késik a járat? Hát fűrészpor van ezeknek a kreténeknek az agyuk helyén, amikor kikalkulálják, mennyi oxigénre van szüksége a nyomorult állatnak a rejtekhelyén...? Hanem a maga tollaira visszatérve, a madárkereskedelem közkeletű mellékkeresete a dél-amerikai kokaincsempészeknek. Emberünk beszerez pár papagájt a falu vadorzójától, aztán felviszi őket az Államokba a legközelebbi kokószállítmánnyal. Ha a madár életben marad, egy zsák pénzt kap érte. Ha nem, legalább a heti söradagját ki tudja fizetni abból, amit a tollakért kap.

– És mi a helyzet a medvékkel? – kérdeztem.

– Az *Ursus americanus*t nem szükséges idegenből csempészni, épp elég fekete medvének van itt is, a két Karolina államban. Ellenben tucatnyi bocsot ejtenek csapdába évente, és egymásnak eresztik őket a helyi tahók szórakoztatására. Igazi bunkó-buli! Korábban nagy tételben adták-vették az élő medvéket, mostanság azonban, hogy ennyire elszaporodtak az állatkertekben, ez a piac gyakorlatilag elapadt.

– Sok a medve Észak-Karolinában?

– Nem annyi, mint amennyinek lennie kellene.

– Miért nem?

– Az élőhelyek elpusztítása és a vadorzás miatt.

– Van legális vadászati évad medvékre?

– Van, hölgyem. Megyénként változik, de zömmel őszre és tél elejére esik. Némelyik dél-karolinai megye különbséget tesz a medvék helyből való kilövése és a kutyákkal történő hajtóvadászat között.

– Beszéljen nekem a vadorzásról!

– A kedvenc témám. – Keserűen csengett a hangja. – A fekete medvék illegális kilövését a Lacey-féle 1901-es törvény kihágásnak minősítette, 1981-gyel ez már büntettnek számít. Mindez azonban nem riasztja el a vadászokat. Vadászati évadban a vadászok elejtik a medvét, hogy az egész állatot felhasználják, húásával és irhájával egyetemben. Az év más időszakában a vadászok azt veszik csak el, amire szükségük van, a tetemet meg rohadni hagyják.

– Hol működik a legtöbb vadászó?

– Tíz-húsz évvel ezelőtt zömmel a hegyekre korlátozták ténykedésüket. Újabban a tengerparti állatok ugyanolyan veszélyeztetettek. Ami nem csupán Karolina gondja. Észak-Amerikában alig félmillió medve él már csak. Évente több száz tetem kerül elő, épségben, csupán a mancsuk és az epehólyagjuk hiányzik.

– Az epehólyagjuk? – kiáltottam fel leplezetlen döbbenettel.

– Abban van az igazi zsozsó. A hagyományos ázsiai orvoslás ugyanolyan nagyra tartja a medveepehólyagot, mint a rinocéroszagart, a ginzenget vagy a szarvasok pézsmáját. A medvepéről azt tartják, hogy leviszi a lázat, leapasztja a duzzanatokat, elmulasztja a görcsöket, a szempanaszokat, a szívbetegséget és a másnaposságot, hogy csupán néhányat említsek az ilyen-olyan nyavalyák közül. De a medvehús is kelendő. Némelyik ázsiai országban ritka ínycsiként tartják számon a medvemancs-levest. Bizonyos éttermekben egy tál ebből úgy ezeröttszáz dolcsit kóstál. Természetesen csak suba alatt, az étlapra nem írják ki.

– És hol veszik a medveepehólyagot?

– Mindenekelőtt Dél-Koreában, mivel helyben nem tudják kielégíteni a keresletet. De Hongkong, Kína és Japán sem marad

le túlságosan mögötte.

Belekerült egy időbe, amíg megemésztettem a hallottakat.

– És van a medveadászatnak legális évadja Észak-Karolinában?

– Akárcsak a legtöbb államunkban. Ezzel szemben az állati testrészek – epehólyag, fej, irha, karom és fog – adásvétele már tilos. Néhány éve a kongresszus is fontolóra vette, hogy szövetségi törvényt hoznak e szervek kereskedelmének megakadályozására, de nem fogadták el.

Még mielőtt bármit mondhattam volna, folytatta:

– Nézze meg, mi a helyzet Virginiában, ahol kábé négyezer medve él. A hivatalos becslések szerint évente hatszázat-kilencszázat lőnek ki közülük legálisan, a vadászokról azonban nincsenek adataink. Nem is olyan régen lefűleltek ott egy bandát. Lefoglaltak vagy háromszáz epehólyagot, és őrizetbe vettek huszonöt főt.

– Hogyan csinálták?

Annyira kiakasztott ez az egész, hogy alig jöttek számra a szavak.

– Vadászok adták le a fülest, hogy vadászók garázdálkodnak a Shenandoah Nemzeti Parkban és környékén. Embereink beépültek a bandába. Közvetítőnek adták ki magukat, elkísérték útjaikra az orvvadászokat, ilyesmi. Úgy tíz éve én is részt vettem hasonló akcióban Graham megyében.

– Csak nem a Joyce Kilmer Emlékparkban?

– Ott bizony. Gyönyörűek ott a fák, az igazi bevételt azonban a medvék hozzák.

Zamzow elmerült emlékeiben, én addig a vonal recsegését hallgattam.

– Tizenhét éve egy páros működött ott: Jackie Jo és Bobby

Ray Jackson. Jesszusom, hogy miféle figurák voltak azok! Állítólag háromszáz epehólyagot adtak el évente végig a Keleti part mentén. Arra hivatkoztak, hogy vadászklubokból, farmerektől és saját vadásztevékenységükből, valamint csapdaállításból szereztek be őket.

Zamzow egészen felhúzta magát.

– Némelyik orrvadász ugyanolyan gátlástalan, mint a Hetedik sugárúton strichelő prostik. Ha otthagyja egy vadászkunyhóban a névjegykártyáját azzal, hogy medveepét óhajt vásárolni, menten visszahívják.

Ricky Don Dorton és a Vadon Szava. Kokó. Mackók. Ritka madarak. Hirtelenjében összeállt a kép, és kerek egészet formált.

– Hogyan működnek ezek a bandák?

– Nincs benne semmi különleges. Az orrvadászokkal ismeretség alapján lehet kapcsolatba kerülni, vagy ők hívják fel a vevőt. Az utóbbi, mondjuk, egy parkolóban, lehetőleg minél elhagyatottabb helyen jön össze az orrvadásszal. Egy-egy epehólyag harminc-ötötven dolcsit kóstál, a közvetítő hetvenötöt-százat kap. Ázsiában ugyanez csillagászati áron kel el.

– Hol hagyja el az áru az országot?

– Nagy a forgalom Maine-en keresztül, mivel ez egyike azon kevés államnak, ahonnan legálisan lehet továbbadni a fekete medvék epehólyagját Ázsiának. Ugyanakkor, újra mondom, az Észak-Karolinában megölt medvék szerveit *egyetlen* államban sem lehet kiárúsítani. Újabban Atlanta lett az export jelentős kapuja.

– Hogyan konzerválják az epehólyagot?

– Az orrvadászok nyomban lefagyasztják, amint kikerül a medvéből.

– És aztán?

– Átveszi az ázsiai kapcsolatot. Mivel értékét a frissessége határozza meg, a legtöbb epehólyagot megszáritják az ázsiai célállomáson. De nem mindig. Némelyik ázsiai kapcsolattartó már az Államokban elvégzi ezt a műveletet, mert így nagyobb mennyiségeket szállíthat. Egy epehólyag kábé ökölnyi méretű, a súlya meg a fél kilót se éri el. A szárítás ennek az egyharmadára zsugorítja.

– Mi ennek a folyamata?

– Nem éppen csúcstechnológiával történik. A hólyagot egyszeres hurokkal összekötözik, és takarékláng fölé akasztják. Fontos, hogy a szárítás lassú tűzön folyjon. A túl gyors szárítás tönkreteszi az epét.

– Hogyan bonyolódik a csempészés?

– Megint nem kell hozzá nagy fifika. A csempészek egyszerűen felviszik magukkal a repülőre a kézipoggyászban. Ha a biztonsági vizsgálatnál mégis felfedezik, a csempész azt mondja, hogy szárított gyümölcsöt visz anyucinak. De vannak, akik megőrlik a hólyagot, és feloldják whiskyben.

– Akkor ez kevésbé kockázatos, mint a drogkereskedelem – mondtam.

– És sokkalta jövedelmezőbb. Egyetlen épségben megőrzött hólyag ötszáz dolcsiba kóstál Koreában, de a csúcsmínőségért akár tízezret is megadnak. Mármint amerikai dollárt.

Totál ledöbbsentem.

– Hallott a CITES-ről?

– A veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény.

Néhány nap különbséggel már másodszor említették előttem.

– A medveepehólyag a kettes számú listára került.

– Ázsiában is élnek medvék. Miért jönnek az ottaniak ÉszakAmerikába epehólyagért?

– Mind az öt ázsiai faj – az örvös és ajakos medve, az óriás panda, valamint az ázsiai fekete és barna medve – a veszélyeztetett kategóriába tartozik. Úgy tudjuk, hogy Ázsiában mindössze ötvenezren élnek vadon, és ebbe Indiától Kínán át Délkelet-Ázsiáig a teljes térség beleszámít.

– Az epe iránti kereslet csökkentette ennyire a számukat?

– Az óriáspanda kivételével a medvék az egyedüli emlősállatok, amelyeknek a szervezetében számottevő mennyiségben található az ursodeoxikolsav.

– És ezért fizetnek egyesek ezer dollárokat?

– Sajnos, ezért – hördült fel felháborodottan Zamzow. – Kínában minimum huszonötféle legálisan forgalmazott gyógyszer állítja, hogy medveepét tartalmaz. Szingapúrban betiltották a medvékből kivont szerek forgalmazását, ennek ellenére az üzletekben továbbra is kaphatók medveepe-pirulák, porok, kristályok, kenőcsök, mi több, teljes, szárított epehólyagok. De beleteszik a medveepét borokba, samponokba és szappanokba is. Ezek mindennaposak a piacon. Nálunk is megtalálja őket városaink kínai negyedeiben.

Görsbe rándult a gyomrom az undortól.

– Nem lehet medvéket házilag tenyészteni?

– Kína belefogott ebbe a nyolcvanas években. Ez azonban szinte az előbbinél is borzalmasabb. Az állatokat szűk ketreche zsúfolják össze, és a hasukba vágott lyukon át nyerik ki tőlük az epét. Fogukat és karmukat lereszelik. Néha a mancsukat is levágják. Miután a nyomorult pára nem termel több epét, megölik a hólyagjáért.

– Nem tudják szintetikusan is előállítani az ursodeoxikolsavat?

– De igen. És számos növényi eredetű szer is létezik, amelyeknek hasonló a gyógyhatása.

– Az emberek azonban nem utánzatot akarnak.

– Úgy, ahogy mondja. Közkeletű tévedés, hogy a szintetikus szer nem olyan hatásos, mint az eredeti. Holott ennek pontosan a fordítottja igaz. A medveepehólyagból kinyerhető ursodeoxikolsav mennyisége a nullától a harminchárom százalékig terjed, ami azt jelenti, hogy aligha nevezhető megbízható forrásnak.

– A régi kulturális beidegződések nehezen tűnnek el.

– Igazi antropológus-mondás. De ha már erről beszélünk, miért érdeklik annyira a fekete medvék meg a Spix-ara?

Magamban széleseben végiggondoltam az elmúlt hét eseményeit. Vajon mit mondhatok el mindebből, és miről tanácsosabb hallgatnom?

Tamela Banks és Darryl Tyree személye?

Vélhetőleg semmi közük az egészhez. Különben is, bizalmas információ.

Ricky Don Dorton és a Cessna lezuhanása?

Dettó.

A tegnapi kiberfenyegetés?

Valószínűleg más ügy ez is.

A Foote-farmon talált leletekről beszéltem ehelyett Zamzownak, egyedül Tamela Banks jogsiját hagytam ki a dologból. A Lancaster megyéből előkerült csontvázat is megemlítettem.

Vagy teljes harminc másodpercen át belehallgatott a vonalba.

– Ott van még? – kérdeztem, mert azt hittem, hogy szétkapcsoltak minket.

– Igen.

Hallottam, hogy nyel egyet.

– Az orvosszakértői intézetből beszél?

– Igen.

– És bent marad még egy ideig?

– Igen.

Mit akar ez jelenteni? Meglepődtem.

– Három órán belül ott vagyok.

ZAMZOW RÖVIDDEL DÉLI TIZENKETTŐ UTÁN FUTOTT BE. Tagbaszakadt negyvenes volt, tüsire nyírt, erős szálú hajzattal. Bőre tésztás állagú, szeme színe ugyanolyan vörösbe játszó, mint a szeplői. Mindez furcsa sápatag összképet eredményezett, mintha egész életét egy barlangban élte volna le.

Helyet foglalt velem szemben, és menten a lényegre tért.

– Lehet, hogy ennek semmi jelentősége, de ma reggel dolgom volt az Anson megyei Pee Dee Vadrezervátumban, ezért úgy gondoltam, kis kitérőt teszek Charlotte felé, és inkább személyesen mondom el.

Gőzöm sem volt róla, mi lehet olyan fontos, hogy négyszemközt óhajtotta előadni. Ezért inkább hagytam, hadd folytassa.

– Öt éve eltűnt két emberünk. Az egyik az én kezem alatt dolgozott, a másik Észak-Karolinában járt kiküldetésen.

– Beszéljen róluk!

Végigborsózdott a hátam izgalmamban. Egy fényképet vett elő az ingzsebéből, és az íróasztalomra fektette. Egy fiatalember támaszkodott rajta egy kőhídnak. Karját keresztbe fonta a mellkasán, és mosolygott. Ingén és vállpántján ugyanazt az emblémát láttam, mint Zamzow-n.

Megnéztem a fénykép hátoldalát. *Brian Aiker, Raleigh, 1998.*

9. 27. – Ez állt rajta kézírással.

– Az emberemet Brian Aikernek hívták – mondta Zamzow.

– Mennyi idős volt? – kérdeztem.

– Harminckét éves. Három éve dolgozott már nálunk, amikor nyoma veszett. Kedves fickó volt.

– Magasság?

– Magas volt. Száznolcvanhárom-száznyolcvanöt centi lehetett.

– És fehér bőrű – fordítottam meg a fotót.

– Igen.

– És az az emberük, aki kiküldetésben járt?

– Ő Charlotte Grant Cobb. Fura szerzet volt, de jó munkaerő, ő már több mint tíz éve dolgozott nálunk.

– Róla nincs fényképe?

Zamzow megrázta a fejét.

– Nem szerette, ha fényképezik. De kikérhetem a kartotékját, ha fontosnak tartja. Szervezetünknel mindenkinek fényképes igazolványa van.

– Cobb nő?

– Igen. Fehér bőrű, és a harmincas éveit derekán járhat.

– Mivel foglalkozott?

– Az FDR művelet tartozott hozzá. A tengeri teknőcök.

– Mi az az FDR művelet?

– Franklin sok garbót viselt.* [*Lefordíthatatlan: turtleneck, angolul, azaz teknőcnyak. FDR=Franklin D. Rooseveltt.] A márkáját nem néztem. Szóval, úgy gondolja, hogy a maguk ismeretlen teteme akár Aiker vagy Cobb is lehet?

– Cobb semmiképpen nem, mivel a lancasteri csontokból származó DNS férfit adott ki. Lehet azonban köztük valamiféle

kapcsolat. Együtt razziáztak talán?

– Hivatalosan nem, de úgy tudom, hogy sok időt töltöttek egymás társaságában.

– Mondja el, mi történt!

– Nem sok mondandóm van. Hat-hét éve fülest kaptunk, miszerint orrvadászok teknőcöket szállítanak Charlotte-ba a tengerpartról, hogy továbbadják őket New York-i és washingtoni vevőknek. A szervezetünk kiküldte Cobbot, hogy épüljön be a bűnbandába, arra számítva, hogy egy nőnek ez könnyebben megy.

– Hogyan épüljön be?

– A szokásos módon. Cobb olyan helyeket látogatott, ahol a gyanúsítottak is előfordultak. Bárokat, éttermeket meg még valami edzőtermet is.

– Charlotte-ban lakott?

– Erről sejtelmem sincs. Nem beszélt róla – horkant fel Zamzow. – Nem volt az a kifejezett barátkozás fajta. Raleigh-ben sem járt össze velünk. Gondolom, nehéz beépített ügynökként ténykedni.

– Vagy nőként annak lenni.

– Hát igen.

– Egy időben tűnt el Cobb és Aiker?

– Aiker december egyik hétfői napján nem jelent meg a munkahelyén. Emlékszem, farkasordító hideg volt ezen a télen. Két napig hívogattuk, végül rátörtük a lakása ajtaját. De híre-pora sem volt.

Zamzow olyannak tűnt, mint aki régen nem beszélt már Aikerről, ennek ellenére sokat gondol rá.

– Amikor visszapergettük az eseményeket, kiderült, hogy utoljára előző pénteken látták. Azt hittük, beszakadt valahol a

jégen, miközben folyókat vagy tavakat ellenőrzött. De soha nem találták meg sem őt, sem a kocsiját.

– Nem volt jele, hogy el akar menni? Kiürített bankszámla? Hiányzó gyógyszerek a fürdőszobából?

Zamzow a fejét rázta.

– Aiker kétszáz dollár értékű horgászfelszerelést rendelt a neten az eltűnése előtti héten. Ezernégyszáz dolcsi maradt utána a First Union takarékszámláján.

– Nem úgy hangzik, mintha le akart volna lécelni. És mi a helyzet Cobb-bal?

– Az ő eltűnését nehezebben fedeztük fel. A szomszédok elmondása alapján itt is magába fordult, és elég szeszélyesen jött-ment. Néha napokig nem adott hírt magáról. Egy héttel azután, hogy Aikernek nyoma veszett, rávettük a főbérlőjét, nyissa ki a lakását. A jelek szerint hosszú távollétre számított.

Ezen elgondolkoztam.

– Járt egymással ez a két ember?

– Sustorogtak róla – szaladt ráncba Zamzow homloka. – Aiker többször ellátogatott Charlotte-ba, amikor Cobb ott tartózkodott. Mint kiderült, telefonon is sűrűn beszéltek egymással, de épp a munkáról is beszélhettek.

Igyekeztem, hogy ne érződjön a hangomon, mennyire izgalomba jöttem.

– Az általam megvizsgált csontváz magas, fehér férfié. Aiker kora illik rá, és az időhatárok is egyeznek. Nem lehetetlen, hogy megtaláltuk a maguk eltűnt ügynökét.

– Emlékezetem szerint a raleigh-i rendőrőrsön mindkettejük fogászati kezelőlapja megtalálható. Soha nem volt rá szükségünk.

Haladéktalanul fel akartam csörgetni Slidellt, ezért szinte

kituszkoltam Zamzow-t az irodámból. Előtte azonban kérdeztem még tőle valamit.

– Van maguknak egy Palmer Cousins nevű alkalmazottuk?

Zamzow fészkelődni kezdett a székén.

– Találkoztam vele.

Vártam, hogy folytassa, ez azonban elmaradt. Jobb híján én kérdezősködtem tovább.

– Mi róla a benyomása?

– Fiatalember.

– És?

– Ennyi.

– Beszéltem vele a minap, és a medvék orvvadászatáról kérdeztem a két Karolina államban. De alig tudott róla valamit.

– Mit akar ezzel mondani? – nézett egyenesen a szemem közé Zamzow.

– Hasonlóképpen nem tudott a ritka madarak csempészéséről sem.

Zamzow megnézte az óráját, aztán azt mondta:

– Nem ismerem jól Cousinst, de sok a csodálója.

Furának találtam ezt a megjegyzést, mégsem firtattam tovább a kérdést.

– Jó szerencsét, doki! – állt fel Zamzow.

Én is felálltam.

Már indulóban volt, amikor felvettem az asztról Brian Aiker fényképét.

– Megtarthatom?

– Miért ne – bólintott.

És ezzel elment.

Üres székére meredve a viselkedésén töprengtem. Végig nyílt és készséges volt, amikor azonban Palmer Cousinsról kezdtem kérdezni, úgy magába gubózott, mint egy tatu, ha bottal piszkálják.

Lehet, hogy csak a kollégákkal szembeni szolidaritás tartotta vissza attól, hogy rosszat mondjon róla? Vagy tudott valamit Katy barátjáról, amiről jobbnak látta hallgatni? Az is elképzelhető persze, hogy nem ismerte eléggé.

Tim Larabee szakította félbe töprengésemet.

– Hol a kis barátod?

– Ha Ryan nyomozót érted ezen, nos, ő visszarepült Montrealba.

– Kár. Jót tett az arcszínednek.

Keze megsimította az arcomat. Aztán ujjából pisztolyt formált, és rám fogta.

– Tetten értelek!

– Hú, de vicces! Még halálra röhögöm magam. Hawkinsnek kell kitolnia a hullakamrába.

Elmondtam neki, amit Wally Cagle-től megtudtam a lancasteri csontvázleletről, és Hershey Zamzow-val folytatott tárgyalásaimról is beszámoltam.

– Felhívom Raleigh-t. Hátha megvan nekik Aiker fogászati kezelőlapja – mondta.

– Helyes.

– Lehet, hogy ez a nagy áttörések napja. Felhívott Jansen és Slidell is. Fél óra múlva kezdődik a teadélután.

– Van valami új a tarsolyukban?

Larabee megnézte, aztán megveregette az óráját.

– Fél óra múlva a bálteremben találkozunk. Az utcai ruha elegendő. Még a hajad is csillogóbb lett! – görbült mosolyra a szája.

Amire szemgolyóm forgatása volt a válasz. Azt hittem, már soha nem tér vissza az eredeti helyére.

Miután Larabee elment, újra megkérdeztem Mrs. Flowerstől, nincs-e faxom Cagle-től. Nem volt.

Végignéztem a telefonos üzeneteimet.

Jansen hívott, aztán Slidell, aztán Cagle.

Megpróbáltam elérni Cagle-t a mobilján, de hiába.

A *Charlotte Observer* bűnügyi riportere is keresett. Hívott még egy egyetemi kolléga is az UNC-Greensboróból.* [*Az Észak-Karolinai Egyetem Greensborói kirendeltsége.]

Újra próbálkoztam Cagle-vel, de változatlanul nem vette fel a telefont.

Az órámra néztem.

Kezdődik a műsor.

Az itatós közepére helyeztem a telefonos üzeneteimről szóló cetliket, és a konferenciaterem felé indultam.

Larabee és Jansen a Panthers és a Dolphins érdemeit vetette össze. Az NTSB nyomozónője farmert, szandált és ujjatlan drapp Old Navy trikót viselt. Rövid szőke haja úgy festett, mintha most szárította volna be.

Slidell és Rinaldi akkor érkezett meg, mikor mi ketten épp kezét ráztunk.

Rinaldin kék blézer, szürke nadrág, továbbá türkizkék-citromsárga Jerry Garcia nyakkendő volt.

Slidell ingujjra vetkőzött. Nyakravalója olyan volt, mintha

egy Kmart kiárusításról szerezte volna, miután a jobbakat már elhalászták előtte. Miközben a többiek kávéztak, én egy diétás kólát választottam magamnak.

– Ki kezdi? – kérdeztem, miután valamennyien helyet foglaltunk.

Larabee felém intett.

Elismételtem, amit vele is közöltem a lancasteri maradványokról. Beszámoltam a Cagle-vel folytatott beszélgetésemről, és kifejtettem, hogy ez a csontváz összetartozhat a klozetben talált fejjel meg kezekkel. Nagy vonalakban vázoltam, amit megtudtam Zamzowtól és Rachael Mendelsontól a medvék orvvadászatáról, valamint a ritka és veszélyeztetett madárfajok illegális kereskedelméről. Végül bedobtam a nagyágyút: hogy két vadőr is eltűnt az idők folyamán, Brian Aiker és Charlotte Grant Cobb.

Rinaldi lekörmölte az általam mondottakat dizájnos jegyzetfüzetébe. Slidell szétterpesztett lábbal hallgatott; mindkét hüvelykjét az övébe biggyesztette.

Pár pillanatig senki nem szólalt meg. Aztán Jansen az asztalra csapott:

– Igen!

Sidell tekintete feléje vándorolt.

– Igen! – rikkantotta ő másodszor is.

Eztán bőrmappáját kicipározva, több papírost vett elő, és az asztalra fektette őket. Ujját az egyik közepére helyezve hangosan olvasni kezdett.

– A Cessna aljzatára rákérgeződött megszenesedett anyag többféle alkaloidból – hidrasztinból, berberinből, kanadinból és berberasztinból – áll.

– Azaz Ovaltine-ból? – tudakolta Slidell.

– Nem. Kanadai aranygyömbérből – felelte Jansen.

Valamennyien vártuk, hogy folytassa.

Újabb papírost vett elő a nyalábbból.

– Azaz *Hydrastis canadensis*ből. A gyökereknek és a rizómáknak gyógyhatást tulajdonítanak a bennük lévő hidrasztin- és berberintartalom miatt. A cseroki indiánok fertőtlenítőként és kígyómarás ellen alkalmazták. Az irokézek a szamárköhögést, tüdőgyulladást és az emésztési panaszokat kúrálták vele. A régi idők pionírjai kötőhártya-gyulladást, száj- és garatüreg-panaszokat. Kereskedelmi forgalomba úgy a polgárháború idejétől került. Jelenleg ÉszakAmerika egyik legkeresettebb gyógynövénye – nézett fel Jansen a jegyzeteiből.

– Mire használják?

Larabee hangján érződött, mennyire megveti a gyógynövényes orvoslást.

Jansen visszatért kiprintelt papírosaihoz.

– Orrdugulás, szájszékély, szem- és fülfertőzések ellen, fertőtlenítő, nyugtató és gyulladásgátló hatása miatt, lehet választani. Egyesek szerint immunerősítő, és a jelenlétében más gyógynövények is fokozottabban hatnak. Mások szerint abortuszt idéz elő.

Larabee hallhatóan *felszisszent*.

Jansen felnézett, hogy figyelünk-e rá.

– Szörföztem egy keveset a neten – vett elő egy harmadik kinyomtatott lapot. – A hazai és a nemzetközi piacot egyaránt oly mértékben megcsapolták, hogy jelenleg gondok vannak az aranygyömbérrrel. A huszonhét tagállamból, amelyekben állítólag az indiánok termesztették, tizenhét mondta ki veszélyeztetett fajnak. Nagykereskedelmi ára több mint hatszáz százalékkal nőtt meg az utóbbi évtizedben.

– Rá kell uszítani a növényvédő zsarukat – humorizált Slidell.

– Észak-Karolinában is előfordul aranygyömbér? – kérdeztem.

– Igen, de csak néhány helyen. Például az Aranygyömbér-völgyben, mélyen Jackson megye hegyei között.

– Eszerint nálunk is veszélyeztetett fajnak tekintik?

– Igen. Éppen ezért kizárólag engedéllyel természetből és forgalmazható. Hallott a CITES-ről?

– Igen.

Harmadszor is igent mondtam erre a kérdésre.

– CITES-engedélyre van szükség ahhoz, ha természetből vagy a természetben gyűjtött aranygyömbér-gyökereket, avagy gyökérrészleteket szándékozik külföldre vinni. Engedélyt pedig csak akkor kaphat, ha bebizonyítja, hogy a gyökerek, rizómák és magvak legálisan beszerzett anyanövénytől származnak, amelyet a tulajdonos több mint négy éve termeszt, és nem vadon gyűjtötte.

– Eszerint hazánkban nem könnyű gyökerekhez hozzájutni, ha valaki saját ültetvényt szeretne létesíteni? – kérdezte Rinaldi.

– Nagyon nehéz.

– Van az aranygyömbérnek feketepiac? – kérdeztem.

– Valamennyi olyan növénynek van, amely Észak-Karolinai hegyei között terem, így ennek is. Olyannyira, hogy ötrészesleges speciális alakulatot hoztak létre az Appalache-hegységben ennek megakadályozására.

– Jézus, Mária, Szent József, tényleg van vega-különítmény! – rikkantotta Slidell.

Felfújta az ábrázatát, és a fejét ingatta, mint a kocsik kalaptartójára tett kabalakutyák.

– Az akciócsoportot a Nemzeti Park Szolgálat, az USA Erdészeti Hivatala, Észak-Karolina Mezőgazdasági Minisztériuma, Észak-Karolina Vadvédelmi Szolgálat, továbbá az Államok Hal- és Vadőr Szolgálat alkotja. Mindezeket a USA Államügyi Hivatala fogja össze.

A társaság elhallgatott, ki-k megpróbálta összevetni Jansen felvilágosításait az enyéimmel. Slidell törte meg a csendet.

– Valami faszkalap a Foote-farmon tárolta a kokószállítmányát. Ezt onnan tudjuk, hogy megtaláltuk az anyagot a pincében. Azt állítják tehát, hogy a helyet hótt állatok adásvételére is használták?

– Felvetem ennek a lehetőségét – mondtam.

– Mellékkereset a kokó mellett?

– Igen – feleltem hűvösen. – És a madár akár még életben is lehetett.

– És ez az Aiker szagot foghatott? – szólt közbe Rinaldi.

– Elképzelhető – vélekedtem.

– Az elkövető tehát begazol, kinyírja Aikert, a retyóba suvasztja a fejét és a kezeit, a tetemet pedig elhurcolja Lancaster megyébe?

Slidellt a jelek szerint nemigen sikerült meggyőznöm.

– Többet tudunk majd, ha kezünkben lesz a fogászati kezelőlap – mondtam.

Slidell Jansenhez fordult.

– A maga Cessnája szintén szállított kokaint. Márpedig ez rohadt nagy kockázat. Ha lefűlelik az embert, tetemes ideig gunnyaszthat a sitten. Miért bajlódna akkor az emberünk gyógynövényekkel?

– Kis mellékesre tettek szert ezzel.

– Akárcsak Brennan madarával.

Nem vettem magamnak a fáradságot, hogy feleljek erre.

– Igen – mondta Jansen.

– De mér' épp az aranygyömbér kellett nekik? Mér' nem a ginzeng, vagy valami, ami haját növeszt a kopaszoknak, vagy felállítja a dákókat?

Jansen olyan pillantást vetett rá, mintha döglött pókot vett volna észre a macskaalomban.

– Az aranygyömbér több hasznot hajt.

– De mér'?

– Egyesek szerint álcázza bizonyos drogok jelenlétét a vizeletben.

– Valóban?

– Valóban roksztár lesz egy csík kokótól?

Jansen és Slidell farkasszemet nézett egymással. Pár pillanatig egyikük sem szólalt meg, aztán Slidell visszacsúsztatta az övébe mindkét hüvelykjét.

– Alaposan kifaggattuk Poundert.

– És?

– Annak a faszinak fűrészpor van az agya helyén. Most Tyree és Dorton lesz soron.

– Azt hiszem, ezt újra át kell gondolnunk.

Mind az öten a hang irányába fordultunk. Joe Hawkins állt az ajtóban.

– Jöjjenek, nézzék, mit hoztam.

HAWKIKS UTÁN EREDTÜNK A FOLYOSÓN. A SARKON TÚL VOLT a felvételi iroda, ahová épp egy hordágyat gurítottak be, hogy lemérjék a súlyát. A hullásák igencsak kidudorodott.

Hawkins némán kicipzározta, és felhajtotta. Egy emberként hajoltunk föléje, akárcsak egy kórbonctanórán.

A nagyim előérzetnek nevezte ezt, és azt állította, hogy az egész családnak meg van verve ezzel a képességgel. Szerintem egyszerűen a deduktív okoskodás terméke.

Talán Hawkins modora tette, talán az, amilyennek Ricky Don Dortont elképzeltem. Noha soha nem találkoztunk, halálos biztonsággal tudtam, hogy ő hever a hordágyon.

Bőre színe régi bőrárakra emlékeztetett. Szeme és füle mellett, meg a szája sarkában függőleges ráncokba gyűrődött. Pofacsontja magas volt és széles, orra lapos és szétterülő, haja hollófekete és simán hátrafelé fésült. Sárgás, rendezetlen fogsora kikandikált lilás, megereszkedett ajkai közül.

Ricky Don Dortont félpucéron érte a vég. Nyaka redőiben két sor aranyláncot láttam. Jobb felkarjára a tengerészgyalogosok emblémája volt tetoválva, alatta a *Semper fi** [*Semper fidelis: Mindig híven szolgálunk – a tengerészgyalogosok jelmondata.] szavak rendeződtek kör alakba.

Larabee belepillantott a rendőri jelentésbe.

– No lám, Mr. Richard Donald Dorton!

– A gennyláda!

Slidell valamennyiünk nevében beszélt.

Larabee átadta nekem a jelentést. Közelebb léptem Jansenhez, hogy együtt olvashassuk.

– Most hoztad be? – fordult Larabee Hawkinshez, aki igenlően bólintott.

A jelentés szerint Ricky Dont holtan találták ágyában egy belvárosi szállodai szobában.

– Dorton egy nővel jelentkezett be hajnali fél kettő körül – mondta Hawkins. – A recepció szerint addigra már mindketten alaposan betéptek. A szobaasszony reggel nyolc körül talált rá a tetemre. Kopogtatott, nem kapott választ, erre azt gondolta, hogy a vendég eltávozhatott a szobából. Szegényke, lehet, hogy miközben mi tárgyalunk, az álláshirdetéseket bújja, csak hogy ettől a helytől megszabaduljon.

– Ki kapta az esetet? – kérdezte Slidell.

– Sherrill és Bucks.

– A drogelhárítóktól.

– A szobában annyi gyógyszer és fecskendő volt, hogy elég lenne egy fejlődő ország klinikájának – mondta Hawkins.

– Gondolom, Dorton éjféle vendége valami irgalmasnővér volt, aki a lelkét jött megmenteni – morogta Slidell.

– A recepciósnak nézte – felelte Hawkins. – Úgy emlékezett, hogy látta már a hotelben Dorton. Ugyanígy kései vendégként, vélhetően egy kósza numerára.

– Tépj be, aztán menj szobára. Hátha szerencséd lesz.

Így Larabee.

– Nos, neki nem volt – dobta a jelentést a hullazsákra Slidell.

Néztem, ahogy a papír Ricky Don drága aranyláncán köt ki.

Indulás előtt Ryan megesketett, hogy mindenképpen szólok Slidellnek és Rinaldinak az előző napi e-mailekről. Noha már nem féltem úgy, mint előtte, az idegeim így is táncot jártak. Egyre inkább arra jutottam, hogy valami ferde hajlamú kiber-troll szórakozik velem, ugyanakkor igyekeztem tartani magam régi fogadalmamhoz, miszerint nem engedem, hogy a félelem befolyásolja az életemet. A napjaim rendje jottányit sem változhat. Egyvalamiben azonban egyetértettem Ryannel.

Amennyiben ez mégis valós fenyegetés, Katy is veszélyben van.

Megpróbáltam figyelmeztetni a lányomat a buli éjszakáján, Katy azonban kinevetett. Amikor tovább erősködtem, hogy vegye ezt komolyan, bepöccent, és közölte velem, hogy a munkám paranoiddá tesz.

Huszonevesen mindenki sebezhetetlennek és örök életűnek hiszi magát. Én is ilyen voltam az ő korában.

Irodámba elvonulva beszámoltam a fotóküldeményekről a két nyomozónak. Beismertem, hogy tegnap a szó szoros értelmében beparáztam, és ma sem vagyok túl nyugodt.

Rinaldi szólalt meg elsőnek.

– Nincs tippje, hogy ki lehet ez a Kaszás?

Tagadólag ráztam a fejem.

– Az AOL visszakereső rendszere segítségével csak annyit tudtunk kisütni Ryannel, hogy a levél több átirányítás után landolt az UNCC-beli hivatalos postafiókomban. Innen továbbította az egyetem a személyes AOL címemre.

– Ezt az utóbbit maga kérte?

– Igen. Valamennyi e-mailemet magam után küldetem. Soha nem nyomozzák ki, ki volt az eredeti feladó – ráztam meg a fejemet.

– Meg lehet csinálni, noha nem könnyű – jegyezte meg Rinaldi.

– Szerdán kezdte el ez a pofa küldözgetni a fotókat? – kérdezte Slidell.

– Igen – bólintottam. – Valószínűleg digitális fényképezőgéppel készültek.

– Eszerint a fotókat előhívó cég sem vezethetne minket nyomra – morogta.

– És szinte bizonyos, hogy nyilvános telefonfülkéről hívta fel magát – vélte Rinaldi. – Akarja, hogy vigyázzunk magára?

– Úgy gondolja, hogy szükséges?

Közönyre vagy talán ingerültségre számítottam. Őszinteségük azonban megijesztett.

– Majd járőröket küldünk a lakásához.

– Köszönöm.

– És mi legyen a lánya kéglijével?

Ez Slidell volt.

Lelki szemeim előtt megjelent Katy, amint az első tornácon a rá leső zakkantról mit se tudva, békésen ringatózik a hintán.

– Oda is elkéne járőr – mondtam.

– Így lesz.

Miután elmentek, ismét megkérdeztem a faxról Mrs. Flowerst, ami továbbra sem érkezett meg. Megnyugtattott, abban a másodpercben, hogy kigördült a faxgépről Cagle anyaga, átadja nekem.

Az irodámba visszatérve igyekeztem megválaszolatlan postámra és az időközben felgyűlt papírmunkára figyelni. Fél óra

múlva csengett a telefon. Kis híján a padlóra döntöttem az üdítőmet, olyan hirtelenséggel kaptam a kagyló után.

Mrs. Flowers volt az.

Cagle faxa továbbra is késett, befutott viszont Brian Aiker fogászati kezelőlapja. Larabee kérte, menjek át hozzá a nagyobbik boncterembe.

Amikor beléptem, az orvosszakértő épp röntgenleleteket rendezett el két átvilágító dobozon. Mindkettőn tizenkét kis felvétel sorakozott. Az egyik az alsó és felső fogsort mutatta Brian Aiker szájában. A másik dobozon azok sorjáltak, amelyeket Joe Hawkins készített a klotyóban talált koponyáról és állkapocsról.

Elég volt rájuk pillantanom, máris tudtam, amit kellett.

– Nem hinném, hogy törvényszéki orvostani fogorvosra lenne szükségünk – morogta Larabee.

– Hát nem – értettem egyet.

Brian Aiker röntgenleletein fogbeültetés nyomai voltak felfedezhetők a két alsó és a két felső őrlőfog esetében, azaz a gyökérkezelés nyilvánvaló jeleit mutatta.

A rötyi-koponyán semmi ilyen nem látszott.

Wally Cagle jelentése pénteken sem érkezett meg. Sem szombaton, sem vasárnap.

Napjában kétszer ellátogattam az intézetbe, annyira vártam. Ugyanennyiszor Cagle-t is hívtam a munkahelyén, odahaza és a mobilján.

Egyszer sem kaptam választ.

Napjában kétszer a saját elektronikus postámat is ellenőriztem.

Jó és rossz híreket egyaránt hozott.

A jó az volt, hogy a Kaszás nem jelentkezett.

A rossz, hogy Cagle sem.

Azzal töltöttem a hétvégét, hogy a lancasteri csontokon töprengtem. Ha a fogászati leletek nem egyeznek, akkor a rőtji-koponya sem Brian Aikeré. Kié lehet akkor?

Honnan veszem egyáltalán, hogy az én koponyám pont Cagle csontvázához passzol? Semmi nem támasztotta ezt alá, az ösztöneim mégis ezt súgták. Nem lehetséges, hogy két feltáratlan esettel állunk szemben?

Mi történt Brian Aikerrel? És Charlotte Grant Cobb-bal?

Tamela Banks és családja eltűnése szintén foglalkoztatott. Hogyan szívódhat fel egy ennyire egyszerű, a legkevésbé sem dörzsölt család? Miért tennék?

Szombat reggel elugrottam hozzájuk. A sötétítő most is fent volt az ablakokon. A tornáccon halomban álltak a be nem vett újságok. Senki nem nyitott ajtót a kopogtatásomra és csengetésemre.

Ryan naponta telefonált, s tájékoztatott nővére és unokahúga állapotáról. Nem volt túl rózsás a helyzet Halifaxben.

Én meg beszámoltam neki Ricky Don Dorton haláláról, arról, hogy mit beszéltem Hershey Zamzow-val a medvék illegális kilövéséről és az eltűnt vadőrökről, továbbá, hogy Jansen aranygyömbér-nyomokat talált a Cessnán. Számon kérte, tud-e Slidell és Rinaldi a Kaszásról. Megnyugtattam, hogy igen, és hogy megerősített őrséggel vigyáznak rám meg Lija kéglijére.

Valahányszor befejeztük a beszélgetést, a Kocsiszín furán üresnek tűnt. Ryan nem volt sehol, ahogyan a holmija, az illata, a nevetése és a főztje sem. Noha csak rövid ideig időzött az otthonomban, jelenléte betöltötte e helyet. Hiányzott. Nagyon.

Sokkal jobban, mint számítottam rá.

Különben meg elpizsmogtam, ahogyan anyám mondaná. Futottam Boyddal, vagy sétáltattam. Eltársalogtam Birdie-vel. A hajamat ápoltam, kihúztam a szemöldököm, megöntöztem a növényeimet. Közben azonban mindig hátra-hátralestem, és szokatlan zajokra füleltem.

Szombaton Katy rávett, menjek el vele egy késő esti koncertre, az Amos klubba, ahol egy Weekend Excursion nevezetű banda lépett fel. Annyira ütős, jó zenét játszottak, hogy talán még a sivatagi, a csillagközi élet jelei után kutató antennák is vették. A tömeg elbűvölten hallgatta őket. Egy ponton beleüvöltöttem Katy fülébe:

– Senki nem táncol?

– Csak pár lökött!

Az ABBA egykori „Dancing Queen” című slágerére gondoltam.

Változnak az idők.

A koncert után beültünk egy italra a szomszédba, a Gin Mill nevű pubba. Én citromos ásványvizet kértem, Katy Grey Goose koktélt, ami vodka és martini keveréke, olajbogyóval.

Vasárnap manikűr-pedikűrrel kovácsoltuk szorosabbra az anyalány köteléket, aztán golflabdákat lődöztem a Carmel Country Club beütő pályájáról. A lányom a Carmel úszócsapatának is sztárja volt. Már négyéves korában a mély vízbe dobtuk, noha akkor még kötélbe kapaszkodott az úszóleckék során. A szó szoros értelmében a Carmel golf- és tenispályáin nőtt fel, itt kutatott húsvéti tojás után, és ennek pázsitjáról nézte végig a július negyediki ünnepeket.

Pete-tel kismilliószor lakmározunk a klub büféjében, táncoltunk a szilveszteri forgó glóbuszok alatt, pezsgőztünk és

megcsodáltuk a jégszobrokat. Sok közeli barátságunkat is itt kötöttük.

Noha a törvény szerint még férjezettnek számítottam, ezért jogosan vehettem igénybe a klub szolgáltatásait, mégis fura érzés volt ott lenni, mintha egy rég elfeledett helyet látogatnék újra. Akikkel most találkoztam, mintha álomból léptek volna elő – ismerősök, mégis távolinak tűntek.

Aznap este pizzát rendeltünk Katyvel, és megnéztük az *Apádra ütök* című filmet. Nem kérdeztem, volt-e célzatosság a választásában. Palmer Cousins hétvégi hollétét sem firtattam.

Reggel korán keltem, és megnéztem az e-mailjeimet.

Cagle továbbra sem küldte át a beígért fotókat, és a Kaszás sem jelentkezett.

Miután Boyddal megkerültük az épületet, elindultam az intézetbe. Bíztam abban, hogy Cagle jelentése ott vár az íróasztalomon.

Nem várt ott.

Fél tízre már négyszer hívtam Cagle-t, mind a négy telefonszámon. Ezúttal sem értem el. Amikor tízkor megcsördült a telefon, kis híján kiugrottam a bőrömből.

– Gondolom, hallotta már.

– Mit?

Slidell kiérezte a csalódást a hangomból.

– MÉR? Csak nem azt várta, hogy Sting hívja?

– Wally Cagle-ben reménykedtem.

– Még mindig arra a jelentésre vár?

– Igen. – Idegesen csavargattam ujjam körül a telefonszinórt. – Fura. Cagle azt ígérte, hogy csütörtökön elfaxolja.

– Walter?

Slidell különös hangsúllyal, vontatottan ejtette ki a nevét.

– Ennek már négy napja!

– Talán megsértette magát a szentem, amikor a harisnyakötőjét csatolta fel.

– Nem kéne belépnie egy homofób önsegítő csoportba?

– Nézze, ahogy én látom, a férfiak legyenek férfiak, a nők pedig nők. Mindenki tartsa magát ahhoz a táborhoz, amelyikbe született. Ha elkezdenek átjárni a határon, a végén azt se tuggyák, hol szerezzék be az alsóneműjüket.

Nem mutattam rá, hogy ő maga milyen metaforikus határsértéseket követett el.

– Cagle azt is ígérte, hogy lefotózza a csontokat, és elküldi őket e-mailben – mondtam inkább.

– Atyavilág, manapság mindent e-mailen küldözgetnek. Ha engem kérdez, az elektronikus posta nem jobb, mint a vudu.

Hallottam, amint széke megroppan ülepe súlya alatt.

– Ha Aiker nem jön számításba, mi a helyzet a másik vadőrrel?

– Más táborba tartozik.

– Hogy mi?

– Ez a vadőr nő volt.

– Talán maga tévedett a nem meghatározásánál.

Nem rossz, Sovány, gondoltam.

– Ez elképzelhető a rötyi-maradványok esetében, a lancasteri csontváznál azonban nem.

– Mér’?

– Cagle elküldött egy csontmintát DNS-vizsgálatra. Az amelogenin-teszt férfit adott ki.

– Látja, ugyanott vagyunk, ahol a part szakad. Ez is fekete mágia.

Hagytam egy darabig, hogy a csöndet hallgassa.

– Ott van még?

– Akarja, hogy elmagyarázzam, mi az amelogenin, vagy inkább marad a tizenkilencedik században?

– Oké, csak fogja rövidre!

– Hallott már a DNS-tesztről, ugye?

– Nem vagyok komplett agyalágyult.

Vagy ki tudja.

– Az amelogenin a fogból képződését irányító lokusz.

– Mi az a lokusz?

– Egy hely a DNS-molekulán, amely adott tulajdonság kifejlődéséért felelős.

– Mi köze a fogbélnek a nemhez?

– Semmi. De ennél a génnél nőkben a bal oldali DNS-spirálon kiesett egy kevésbé fontos DNS-részlet, ami géll-kromatográfiával rövidebb DNS-fonalat ad ki.

– Eszerint ez a fogbél-lokusz hosszeltéréséket eredményez a két nem esetében.

– Pontosan. – Nem győztem csodálkozni, milyen hamar felfogta Slidell a lényegét. – Tudja, mik azok a szexkromoszómák?

– A csajoknak két X kromoszómája van, a csávóknak meg egy X és egy Y. Pontosan erről beszélek. A természet letette a voksát, nem lázadhatunk fel ellene.

Kezdett agyamra menni a metaforáival.

– Amikor tehát az amelogenin-régiót vizsgálják, a két X-kromoszómával rendelkező nőkben egy DNS-sáv lesz látható a kromatográfon. A pasiknál, akiknek X és Y kromoszómájuk egyaránt van, két sáv. Az egyik ugyanakkorra, mint nőben, a másik kicsivel hosszabb.

- És Cagle csontjai pasit adtak ki?
- Igen.
- A maga koponyája pedig férfi.
- Valószínűleg.
- Valószínűleg?
- Csak megézés, nem több.
- Már a nem tekintetében.
- A nem tekintetében.
- Ugyanakkor a pofa nem Aiker.
- Ha a fogorvosi lelet stimmel, nem.
- A csontváz azonban még az övé lehet.
- Ha a rötyi-koponyához tartozik, akkor nem.
- És maga szerint hozzátartozik.
- Ésszerűnek tűnik. De nem láttam felvételeket az eredeti

leletről.

– Lehet Cagle-nek bármi oka, hogy meggondolja magát, és ne fogadja a hívásait?

- Amikor beszéltünk, nagyon is segítőkész volt.

Most Slidell hallgatott bele a vonalba.

- Nincs kedve leugrani Columbiába?
- A lépcsőn várom magát.

NEGYEDÓRÁVAL AZUTÁN, HOGY KILÉPTEM AZ MCME épületéből, Slidell-lel átléptük Dél-Karolina határát. Az I-77-es mindkét oldalán olcsó boltok, éttermek és szórakoztató-központok sorakoztak, Nogales és Tijuana* [*Nogales Arizona és a mexikói Sonora határán található; Tijuana is az USA és Mexikó határán van a Kaliforniai-félszigeten.] karolinai változataként.

A Paramount Carowinds vidámparkja. Outlet piac. MacDougal diszkont italbolt. A Heritage USA tematikus parkja. Mára bezárt ugyan, egykor azonban azok gyűltek ide, akik meg akarták hallgatni Jim és Tammy Faye istenfelő prédikációit,* [*A központot a két televangelista alapította a „Dicsérd az Urat” felekezet fórumaként.] és mellesleg olcsó használt ruhára is igényt tartottak. Egyesek gyanították, hogy a jámbor szekta netán csempészéssel is foglalkozik.

Rinaldi közben elrándult a Tennessee állambeli Sneedwille-be is, hogy utána szaglásszon kicsit Ricky Don Dortonnak és Jason Jack Wyattnek. Harvey Pearce, a pórul járt pilóta felől is érdeklődni kívánt, és sorsdöntő beszélgetésre készült Sonny Pounderrel.

Jansen visszament Miamiba.

Slidell alig szólalt meg, amióta felvett, mivel a hangomnál jobban kedvelte a recsegő rádióját. Le mertem volna fogadni, hogy hidegsége a homofóbokra vonatkozó elmésségem rovására írható.

Oké, Sovány, nekem így is jó.

Hamarosan sűrű erdőkkkel és kudzuval benőtt dombok között gördültünk tovább. Slidell hol a kormányon dobolt az ujjával, hol az ingzsebét taperolta. Tudtam, hogy a nikotinéhség bántja, nekem viszont oxigénre volt szükségem. Minden sóhajtozás, dobolás, torokköszörülés hiábavaló volt, nem engedtem neki, hogy rágyújtson.

Elhagytuk a Fort Mill és Rock Hill felé vezető leágazásokat. Később a 9-es sztráda keletre kanyarodott Lancaster felé. Egyre Cagle lefejezett csontvázán járt az eszem, meg azon, hogy vajon mi vár minket a laborjában.

Ryan is eszembe jutott, a régi szép időkből, amikor együtt szálltunk ki helyszínelni vagy egy-egy előkerült tetemhez. Slidell-lel jobb-e vagy vele? Nem volt kérdés.

A Dél-Karolinai Egyetem nyolc campusból áll. A központi épület közvetlenül az állam fővárosának szívében található. Meglehet, a Palmetto állam* [*Dél-Karolina ragadványneve.] alapítói rasszisták voltak. De az is lehet, hogy kevés volt a pénzük, vagy egyszerűen csak a közelükben akarták tudni a csemetéiket.

Az sem lehetetlen, hogy látnoki képességekkel voltak megáldva, és előre látták, miféle bacchanáliákat rendeznek majd a diákok a tavaszi szünetben a Myrtle Beachen, és csak az efféle banzájoknak kívánták elejét venni.

Columbiába érve Slidell rákanyarodott a Bull Streetre, majd balra fordulva a campus szélére ért. Mivel nem talált helyet a

fizetett parkolóban, beállt az egyik egyetemnek fenntartott helyre, és leállította a motort.

– Ha egy faszfej megpróbál megbüntetni, majd közlöm vele, hogy dugja fel a seggébe a PHD-jét. – Zsebre tette a kulcsát. – Tuggya, ugye, hogy ez minek a rövidítése?

Noha nem mutattam érdeklődést a megfejtés iránt, nem kímélt meg tőle.

– Picsádba helyezem dákóm.

Kegyetlen kánikulába léptünk ki a Taurusból. Akkora forróság fogadott minket, mint egy kemencében, s az aszfalt is olvadozott a lábunk alatt, ahogy átkeltünk a Pendelton Streeten. Fejünk felett egy levél sem rezdült. Mozdulatlan volt minden, mint szélszélű napokon a száradni kiakasztott pelusok.

A USC antropológiai fakultása egy mosogatólé színű épületben kapott helyet, ami a Hamilton College nevet viselte. 1943-ban húzták fel a háborús erőfeszítések támogatására, most azonban maga is szemlátomást támogatásra szorult. Slidell-lel megtaláltuk a tanszéki irodát, s a recepcióst/titkárnőt elé álltunk. Miután a hölgyemény levette szemét a képernyőről, végigmért minket Dame Edna szemüvegén keresztül. Az ötvenes éveiben járhatott, homlokán óriási bibircsók nőtt, s haját magasabbra tornyozta, mint egy texasi első bálozó.

Slidell Cagle után érdeklődött.

Bibircsók közölte vele, hogy a professzor házon kívül tartózkodik.

Mikor látta utoljára?

Múlt pénteken.

Járt azóta Cagle a campuson?

Lehetséges, de útjaik nem keresztezték egymást. Cagle

postafiókját nyomban pénteki megjelenése után kiürítették. Bibircsók azóta nem látta.

Slidell megkérdezte, hol van Cagle irodája.

A másodikon. Írásos engedély nélkül azonban tilos a belépés.

Slidell ekkor azt kérdezte, hol a laborja.

Az elsőn, a titkárnő azonban ezúttal is elismételte az írott engedélyre vonatkozó megszorítást.

Slidell meglobogtatta a jelvényét.

Bibircsók ide-oda forgatta a kezében, miközben rúzs szivárgott makacsul összeszorított szája ráncaiba. Ha a nőci le is olvasta a jelvényről a „Charlotte-Mecklenburg” megjelölést, nem adta jelét, hogy ez a legcsekélyebb emléket is ébresztené benne. Viszont hátat fordított nekünk, tárcsázott egy számot, várt, szétkapcsolt, újra tárcsázott, megint várakozott, és ismét letette a kagylót. Színpadiasan felsóhajtott, egy irattartó szekrényhez lépett, kihúzta a legfelső fiókot, levett a helyéről több tucat kulcsot, és megnézte a bilétájukat.

Vonakodó háziasszonyunk ezután felvitt minket a másodikra. Igaz, több lépcsőfokkal előttünk járt, nehogy szóba kelljen állnia velünk. Hosszú folyosó következett, majd a sarkon túl egy faajtó, fújt üveg betéttel. Az üvegen merész, fekete betűkkel a következő felirat állt: **EMBERI MARADVÁNYOKAT AZONOSÍTÓ LABOR.**

– Egész pontosan mire van szükségük? – futtatta körbe az ujját a kulcsosomón Bibircsók.

– Múlt csütörtökön dr. Cagle megígérte, hogy elküld egy esetről szóló jelentést és a hozzá tartozó fotókat – mondtam. – Csakhogy nem kaptam meg őket. Nem tudom telefonon elérni a professzor urat, az ügy azonban meglehetősen sürgős.

– Dr. Cagle egész nyáron a terepen ás, csak hétvégeken jön

be. Biztos benne, hogy azonnalra ígérte ezeket?

– Tökéletesen biztos vagyok!

A bibircsókos homlokon két redő képződött.

– Pedig a professzor úr rendszerint rendkívül megbízható.

Bibircsók egész testével a kulcs fölé görnyedt, amikor elfordította, mintha azzal, hogy szemünk elé tárja csuklójának mozdulatát, szigorú biztonsági intézkedést sértene meg. Kiegyenesedve belökte az ajtót, és rám mutatott lakkozott körmével.

– Kérem, ne nyúljanak dr. Cagle dolgaihoz! – Úgy hangzott, mintha azt mondta volna, „tolkaihoz”. – Némelyik hivatalos rendőrségi bizonyíték.

Ez meg „rhentőrsékiként” hangzott.

– Nagyon fogunk vigyázni – biztosítottam.

– Kifelé menet adják le a kulcsot nekem!

Mindkettőnkre szúrós pillantást vetett, majd végigmasírozott a folyosón.

– Az SS-be is vígan elmenne – dörmögte Slidell, miközben befurakodott mellettem az ajtón.

Cagle laborja olyan volt, mint az enyém az UNCC-n, csak egy korábbi időszakból. Itt tölgyfa és márvány foglalta el a fröccsentett műanyag és a festett fém helyét.

Sietve felmértem a terepet.

Munkaasztalok. Lefolyók. Mikroszkópok. Átvilágító dobozok. Fénymásoló. Szagelszívó. Egy felfüggesztett csontváz. Frigó. Számítógép.

Slidell egy faltól falig érő szekrénysor felé biccentett a fejével.

– Mit gondol, mit tarthat itt ez a tökfej?

– Csontokat.

– Hogy oda ne rohanjak!

Miközben ő a nyitott faliszekrényeket nézte át a munkapadok fölött, én a helyiség egyetlen íróasztala fölött tartottam szemlét. Egyedül egy itatóst találtam a tetején.

A bal oldali irattartó különböző nyomtatványokat tárolt. Régészeti ásatások beszámolóit. Leltárba foglalt sírleleteket. Kitöltetlen csonttani tesztek. Audiovizuális anyagok készítésére vonatkozó kérelmeket.

A hosszú középső fiók a szokásos irodai felszerelést tartalmazta: különféle tollakat, műanyag fejű szögeket, csiptetős irattömböket, rádiókat, bélyegeket és pénzürméket.

Azaz semmi különöset.

Nem mindennapi módon az összes cikk külön dobozt vagy rekeszt kapott, mindegyiken címke hirdette a rendeltetését, és mind makulátlanul tiszta volt. A rekeszekben belül is minden él egymáshoz igazodott.

– Kényeskedő kisköcsög! – jött oda mögém Slidell.

Megnéztem az asztal két jobb oldali fiókját. Papíráruval volt tele: borítékokkal, printerpapírral, címkékkel, ragacstömbökkel.

Ugyanaz a hétköznapiság, ugyanaz az análishoz rögzült rendmánya.

– A maga íróasztala is ilyen? – kérdezte Slidell.

– Nem.

Egyszer döglött aranyhalat találtam a saját fiókomban. Ekkor esett le a tantusz, hogy miért tűnt el előző tavasszal.

– Na, hát az enyém sem. Isten ments! – tiltakozott Slidell.

A kocsiját ismerve inkább nem kívántam tudni, milyen lehet az az íróasztal.

– Van valami nyoma annak a rohadt jelentésnek?

Megráztam a fejem.

Slidell a lenti fiókokat kezdte nyitogatni, én pedig továbbléptem az asztaltól jobbra álló irattartó szekrényekhez. Az egyikben egyetemi anyagok voltak. A másikon törvényszéki orvostani jelentések.

Bingó!

A helyiség túloldalán Slidell nagy zajjal bevágott egy fiókot.

– Kimegyek levegőzni kicsit, megfulladok itten!

– Menjen csak.

Nem szóltam neki arról, hogy mire bukkantam. Inkább odakint füstöljön, mint idebent szuszogjon a nyakamba.

A dossziék időrendbe rendeződtek. Huszonhárom származott abból az évből, amikor Cagle a lancasteri csontvázat vizsgálta. Kettőt is találtam a vonatkozó hónapból, a fej nélküli tetemről azonban egyet sem.

Átnéztem az előző és a későbbi éveket, aztán minden egyes dosszié címét is elolvastam.

Nem volt köztük a keresett jelentés.

Tíz perc múltán visszajött Slidell. Camel, hónalj-, és izzadtsággal kevert hajzselé-szagot árasztott.

– Megtaláltam Cagle esetdossziéit.

– Tényleg?

Áthajolt fölöttem, a lehelete is cigitől búzlótt.

– Nincs közöttük a lancasteri jelentés.

– Nem lehet, hogy Wally-srác véletlenül máshová rakta? – vetette fel Slidell.

– Nem valószínű, de keressük tovább.

Slidell folytatta a fiókok zajos ki-be húzkodását.

Visszatértem az íróasztalhoz, és megszemléltem mögöttem, a falon a hirdetőtáblát. Mrs. Flowershez hasonlóan Wally Cagle is ragaszkodott a katonás derékszögekhez és az egyenlő

térközökhöz.

Volt ott egy képeslap, valami Gene küldte. Egy ásatáson készült Polaroid felvételek. Egy cica három nézetben. Egy névsor, négyes számjegyű egyetemi mellékekkel.

A tábla közepét teendők kézzel írt listája foglalta el, mellette a dátum oszlopával. Múlt csütörtökig mind ki volt pipálva.

– Ezt nézze! – szóltam oda Slidellnek.

Odajött hozzám.

Cagle egyik végre nem hajtott feladatára mutattam: *Bretmarmek elővenni a fotókat és a jelentést.*

– Vonalzóval húzta át, ami már nem volt aktuális? Azanyját, ez ám a precizitás!

– Nem ez a lényeg. Noha a titkárnő nem látta, Cagle valószínűleg a múlt csütörtökkel bezárólag itt járt. Vajon az, hogy nem húzta át ezt a tételt, azt jelenti, hogy nem vette elő a kérdéses file-t? Vagy elővette, csak elfeledkezett róla?

– Nagyon úgy fest, hogy Wally-srác azt is feljegyezte, és kipipálta, ha szarni ment.

– Éppenséggel félbe is szakíthatták.

– Az is lehet.

– Valaki más is elvihette a dossziét.

– Ki?

Slidell hangja maga volt a kétkedés.

– Nem tudom.

– Ki tudhatta egyáltalán, hogy létezik ez az istenverése?

– Hát Cagle doktorandusz diákja! – csattantam fel bepöccenve, mert dühített ez a hozzáállás. – Több részletet is beolvasott neki a telefonon keresztül.

– Cagle haza is vihette az anyagot, hogy a házi számítógépével küldje tovább.

- Lehetséges.
- Maga azonban nem kapta meg ezt a jelentést.

Úristen, Sovány még mindig itt tart?

- Vagy a fotókat.
- Egyiket se kaptam meg.

Slidell kiengedte az övét dagadt pocakján.

- Akkor hol a picsában vannak?
- Jó kérdés.
- És hol a picsában van a profunk?
- Dettó.

Aggódni kezdtem Cagle biztonságáért.

Pillantásom a számítógépre és a lapszkennerre tévedt. Nagyjából akkor vásárolhatták, amikor a Monkees csúcson volt.* [*Az együttes 1966 és 1970 között volt aktív.]

Slidell nézte, amint a géphez megyek, és bekapcsolom. Épp beindult volna a rendszer, ekkor azonban megjelent az ajtóban Bibircsók.

- Mégis mit képzelsz?
- Megtaláltam dr. Cagle esetdossziéit, de amit keresek, nincs köztük.
- Azt képzelsz, hogy beléphet a számítógépébe?
- Ebből megtudhatnánk, hogy leszkenne-e egyáltalán a fotókat.

A gép kitűnő időzítéssel felpittyegett, és jelszót kért.

- Tudja a jelszót? – kérdeztem meg Bibircsókot.
- Nem adhatom ki, szó se lehet róla! – Ezt olyan harciasan mondta, mintha a bankkártyája PIN-kódját kértem volna el. – Különben pedig nem is tudom.

- Senki nem használja rajta kívül ezt a számítógépet?
- Gene Rudin.

– Dr. Cagle doktorandusza?

Bibircsók bólintott. Tornyos frizuráján egy hajszál el nem mozdult közben.

– Gene az őszi tanév kezdetéig Floridában van. Pénteken utazott el.

– A szkennel azonban nem működik – mutatott a masinára hosszú, lakkozott körmével. – Kihívtam a számítógép-szerelőt, de már vagy két hete nem jön.

Összenéztünk Slidell-lel, hogy most mi legyen.

– Nem kérte meg dr. Cagle a múlt héten, hogy bármilyen anyagot elfaxoljon? – kérdeztem.

A lakkozott kezek eltűntek Bibircsók keble alatt, ahogy keresztbe fonta a mellén a karját. Csípőjét megdöntve egyik szandálba bújít lábával előrelépett. A lábkörmei ugyanabban a lángvörös árnyalatban pompáztak, mint a kezén lévőek.

– Mint már mondtam, a múlt hét óta nem láttam dr. Cagle-t. Különbözik pedig tudják, hány tanszék gondja nyugszik a válla alatt? Hány alap- és mesterképzéses egyetemista, hány könyvtáros, látogató és ördög tudja, még, ki hasfájásával kell bajlódnom? – Arra tippeltem, hogy Slidell-lel az „ördög tudja” kategóriába sorolt bennünket. – Gyakorlatilag az egész tanszék minden ügyét én viszem!

– Nem lehet könnyű – mondtam.

– A fakultás faxküldeményeinek lebonyolítása nincs benne a munkaköri leírásomban!

– Rengetegen fordulhatnak meg itt.

– Vannak páran.

– Nem kapott dr. Cagle valami szokatlan hívást a múlt héten?

– Nem rám tartozik.

Mit akart ezzel mondani?

– Volt *valamilyen* látogatója dr. Cagle-nek a múlt héten?

Kérdésemet hosszas hallgatás követte, és Bibircsók eztán is alaposan megválogatta a szavait.

– Noha nem értek egyet dr. Cagle alternatív életmódjával – az alternatívot úgy ejtette, mintha két szóból állna: „altér natív” –, de rendes ember. Nem firtatom, kikkel barátkozik.

– Meglátogatta valaki a múlt héten? – mordult rá Slidell.

Bibircsók egyik szemöldöke magasba szaladt.

– Finomabban is beszélhetne, nyomozó!

Slidell ugyan szóra nyitotta a száját, hogy visszavágjon, de sietve közbeléptem.

– Nem ismerte ezt a látogatót, ugye?

Bibircsók bólintott.

– Mit akart?

– Mr. Cagle után érdeklődött. Közöltem vele, hogy a professzor úr nincs a városban – vont a meg szeplős vállát. – Ezzel elment.

– Le tudná írni nekünk a fickó külsejét?

Ezt újra Slidell produkálta.

– Alacsony termetű volt, sűrű fekete hajú; szinte csillogott a lobonca.

– Kora?

– Nem volt mai gyerek, annyit mondhatok.

– Szemüveg? Arcszőrzet?

Slidell kérdései élesen csattantak.

– Ne kiabáljon velem, nyomozó!

Bibircsók leengedte a karját, s egy nem létező pihét vett le a szoknyájáról, időt adva Slidellnek, hogy lehűtse vállatí hevét.

– Nem volt sem bajsa, sem szakálla, semmi ilyesmi.

– Nem emlékszik valami jellegzetesre a külsején? – kérdeztem.

– Fura napszemüveg volt rajta, ezért nem láttam a szemét.

– *Mit* látott akkor, ha ránézett? – mordult fel újra Slidell, javíthatatlanul.

– Önmagamat. – Bibircsók magából kikelve az íróasztalra hajított egy kulcsot. – Ez a faliszekrényké. Majd adják le kifelé menet!

Az elkövetkező negyven percben minden létező szekrényt, fiókot és polcot átkutattunk. Semmit sem találtunk a lancasteri esetről, ahogyan arról sem, hogy hová tűnhetett Cagle.

Csalódottan visszatértem az íróasztalhoz, s szórakozottan végigfuttattam ujjaimat az itatós műanyag peremén.

Felemeltem az egyik sarkát, és alája néztem.

Egy névjegykártya hevert az itatós alatt. Felvettem.

A lógó a rendőri jelvényekére emlékeztetett. Már épp olvasni kezdtem, amikor újra megjelent az ajtóban a titkárnő. Kapkodva szedte a levegőt, mert futva rohant fel hozzánk a lépcsőn.

– Most beszéltem dr. Cagle lakótársával!

Izgatottan hajtotta a levegőt a szája előtt.

– Dr. Cagle intenzív osztályon fekszik! Gépek tartják életben!

Mindkét kezét mellére fektetve riadtan pislogott ránk kifestett szemével.

– Édes jó istenem, az orvosok azt mondják, nem éri meg a holnapot!

CAGLE KIS TÉGLAVITYILLÓBAN LAKOTT HASONLÓ ÉPÍTMÉNYEK között, a Hamilton College közelében. Az ajtó- és ablakkeretek orgonalila árnyalatúak voltak. A széles elülső tornácra négy orgonalila hintaszék sorakozott takaros rendben. A füvet nyírták, a gyep élei is tökéletes derékszöveget alkottak.

A kert jobb oldalára vén örökzöld tölgy vetett árnyékot. Gyökerei úgy tekergöztek a talajon, mint holmi markolászó óriási ujjak. Buján nőtt, tarkabarka évelő növények virítottak a sétatutát övező ágyásokban és a tornác alatt. Ahogy a ház felé közeledtünk, petúnia, körömvirág és friss festék illata nehezítette el a forró, párás levegőt.

A lépcsőt megmászva Slidell egy fémkampóra mutatott a házfalon. Valaki tökéletes karikákban akasztotta ide az összegöngyölt locsolócsövet.

– Látom, jó helyen járunk.

Csöngetésünkre pillanatokon belül kinyílt az ajtó. A lakótárs fiatalabb volt, mint vártam. Tüskés, zselézett fekete haját fejpánt emelte homloka fölé. A harmincas évei közepén járhatott, és kábé hetven kilót nyomott.

– Maguk a charlotte-i rendőrök?

Slidell annyi fáradságot sem vett, hogy kijavítsa, egyszerűen

csak felmutatta a jelvényét.

– Én Lawrence Looper vagyok – mutatkozott be a lakótárs.
– Fáradjanak beljebb!

Kis előtérbe léptünk. Balra lapradiátor, szemben fa tolóajtó, jobbra nyitott boltív látszott. Looper a boltíven keresztül a nappaliba vezetett bennünket. A fényezett tölgyfapadlót szőnyegek takarták, a bútortatot a Pottery Barn rusztikus darabjai szolgáltatták. Fejünk felett falapátos ventilátor forgott lustán.

– Kérem, foglaljanak helyet! – intett Looper manikűrözött kezével. – Hozhatok hűtött üdítőt bármelyiküknek?

Slidell és én a kanapé két ellentétes végén fészkelődtünk el. A helyiségben konnektorba dugható illatosító szaga terjengett, valami virágillat.

Looper felvett egy lábzsámolyt, a falnak támasztotta, majd a helyzetét mérlegelve arrébb tette.

Hallottam, hogy Slidell megvetően horkant mellettem. Figyelmeztető pillantást vetettem rá. A szemét forgatta, és a fejét csóválta hozzá.

Miután a feng shui egyensúlya helyreállt, Looper visszatért hozzánk, és egy szemközti székre telepedett le.

– Hú! Dolores irtóra haragszik rám. Ráadásul igaza is van.
– Ő akkor Miss Dél Varázsa az egyetemről.

Slidell ennyire tudta visszafogni magát.

– Hmm. Fel kellett volna hívnom, miután Wally rosszul lett, de... nem tettem – hajlította be a bokáját, mire a papucsá cuppogó hangot hallatott.

– És miért nem? – reccsent rá Slidell.
– Nem kedvelem Dolorest.
– Miért nem?

Looper egyenesen Slidell szeme közé nézett.

– Ő nem kedvel engem. – Amíg ezt mondta, bokája többször megrándult. – Különben is, Wally el szokta titkolni, ha nincs jól. Vannak... panaszai – mondta habozva. A papucs többször cuppant az újabb bokarázások során. – Úgy tartja, hogy egészségi állapota csak rá tartozik. Nem fogom akkor világgá kürtölni, hogy megbetegedett. Így tartottam helyesnek.

Cuppogás.

– Amikor azonban maguk ketten megjelentek, és Dolores felhívott, hogy Wally után érdeklődjön, semmi szín alatt nem tudtam volna hazudni. – A „semmi szín alatt”-ot extra nyomatékkaival mondta. – Amúgy sem lett volna értelme.

– Kérem, mondja el, mi történt – szólaltam meg.

– Nem sokat mondhatok. Csütörtök este értem haza, és Wallyt a fürdőszoba padlóján összekuporodva találtam.

Felemelte a kezét, s egy második boltívre mutatott, amely derékszögben nyílt ahhoz képest, amelyen beléptünk a nappaliba.

– Ott. Nehezen lélegzett, az arca vértolulásos volt, és alig tudott beszélni, annyit azonban kiszedtem belőle, hogy nyomást érez a mellkasában. Halálra ijedtem. És azt is láttam, hogy kiadta a gyomra tartalmát.

Keze most a mellkasára rebhent.

– Valahogyan átvittem a kocsiba, ami, elhihetik nekem, nem volt könnyű, mert rángatózott a lába, és egyre azt nyöszörögte, hogy mindjárt meghal.

Megfordult a fejemben, miért nem hívott mentőt, de nem kérdeztem meg tőle.

– Mire az intenzív osztályra értünk, már nem lélegzett.

Vártuk, hogy folytassa, de nem tette.

– És? Lélegeztetőgépre kapcsolták? – sürgettem.

– Hmm. Nem, magától kezdett el újra lélegezni, de nem ébredt fel. Ahogy azóta sem.

– Mi volt ez? Szívroham? – kérdeztem halkán.

– Gondolom. Az orvosok nem árulnak el nekem sokat. –
Cuppanások. – Nem vagyok családtag, tudják.

Fejünk felett alig hallhatóan surrogott a ventilátor. A virágillat kezdett fojtogatóvá válni.

– Wallyval már jó ideje együtt vagyunk. Őszintén remélem, hogy felgyógyul.

Pirosra sírt szeme alátámasztani látszott a szavait.

– Én is remélem. Kiváló ember.

Briliáns hozzászólás, Brennan!

Looper tördelni kezdte a kezét.

– Gondolom, fel kellett volna hívnom a nővérét, de nem állnak közel egymáshoz. Különben is egyre várom, hogy bármely pillanatban felébred, a pipáját kéri, és minden olyan lesz, mint régen.

Újra keresztbe vetette a lábát, amit további cuppanások követtek.

– Maguk miért jöttek?

– Csütörtökön még beszéltem Mr. Cagle-vel telefonon – mondtam. – Azt ígérte, hogy elküld egy esetről szóló jelentést a hozzá tartozó fotókkal. Mivel nem kaptam meg őket, arra gondoltunk Slidell nyomozóval, hogy talán hazahozta az anyagot, és itt szándékozott dolgozni vele.

– Néha valóban dolgozott itthon a laptopján. De most semmi erre utalót nem láttam a házban.

– Dossziét vagy borítékot sem?

A fejét rázta.

– Aktatáskát?

– Wally rendszerint hord magával aktatáskát. Ezt szokta hurcolászni meg a féltve őrzött laptopját. – Cuppanások. – Nem tart itthon asztali számítógépet. Körbenézek a szobájában – emelkedett fel ültéből.

Slidell is felkelt.

– Mi lenne, ha amíg maguk szétnéznek a prof ágyikójában, én rápillantanék a kocsijára?

– Csak nyugodtan – vont vállat Looper.

Kulcsomót vett elő, megfordult, és elindult a ház hátsó traktusa felé. Mentem utána. Slidell a bejárati ajtón keresztül távozott.

Cagle hálója steril volt, akár egy műtő, és szintén kényszeresen nett. Nem okozott nagy meglepetést.

A keresés öt percig tartott. Dossziának vagy fotóknak semmi nyomát nem láttam a komód vagy az íróasztal fiókaiban, a gardróbban vagy az ágy alatt. Más bútor meg nem volt, ahol kereshettem volna. Csalódottan kullogtam vissza Looper után a nappaliba.

– Ha szabad kérdeznem, maga, ugye, csütörtökön beszélt Wallyval? – ült rá egyik lábára, amikor visszatelepedett a székére.

– Igen. Még Beaufortban volt.

– Azért jött haza, hogy elküldje magának azt a jelentést?

– Azt mondta, mindenképpen hazamenne.

– Hmmm.

Visszajött Slidell. A fejét rázta, hogy ő sem talált semmit.

– Miért, meglepi ez magát, Mr. Looper? – kérdeztem.

– A nyár folyamán Wally egyszer sem jött haza csütörtökön. Mindig kint maradt az ásatáson péntekig. Ezért lepett meg, hogy

itt találtam.

– Eszerint fogalma sincs, miért jöhetett haza korábban?

Visszatette lábát a padlóra, keresztbe vetette a lábszárát, és többször cuppantott a papucsával. Bokarázogatása idegesebb volt, mint eddig bármikor.

– Magam sem voltam a városban az egész héten.

– És miért nem? – kérdezte Slidell.

– Utazó ügynök vagyok.

– És mit árul, Mr. Looper?

– Pumpákat. A hidraulikus fajtát, nem azt, amivel a lefolyót hozza rendbe.

Ha ez humor akart lenni, nem sikerült túl jól.

– Nekem sem kellett volna pénteknél hamarabb hazaérnem, de egy találkozásmra korábban sor került, mint ahogy számítottam.

– Megfogta vele az isten lábát? – érdeklődött Slidell.

– Nem éppen.

– Nincs valami sejtése, miért hagyta ott korábban az ásatást Wally, mint szokta? – kérdeztem.

Looper vállat vont, de az arca láthatóan megrándult.

– Azért vagyunk itt, Mr. Looper, mert gyilkossági ügyben nyomozunk – adtam a tudtára.

Mélyet sóhajtott.

– Légyottja volt – vont vállat. – A hátam mögött.

Szavait hosszas hallgatás követte. Még Slidellnek is volt annyi sütnivalója, hogy ne törje meg a csendet.

– Wally találkozott valakivel. Nem tudták, hogy láttam őket együtt, pedig így volt. Egy kávézóban, a campus környékén, két hete, pénteken.

– És?

Slidell.

– Vannak dolgok, amiket magától *kitalál* az ember.

Looper elmélyülten tanulmányozta pucér lábujjait.

– Kitalál? – Slidell hangja borotvaéles volt.

Looper felnézett, és tekintete egybekapcsolódott az övével.

– Nem úgy nézett ki, mintha munkaügyben jöttek volna össze.

– Mér'. Tán egymás kezét...

– Le tudná írni ennek az ismeretlennek a külsejét? – vágtam közbe, mielőtt folytatta volna.

Looper szipogni kezdett, szemöldöke magasba szaladt.

– Csinos volt.

– Tudná ezt pontosítani?

– Zömök termet, szoli-barna bőrszín.

– Magas volt?

– Nem.

– Szemüveg? Arcszőrzet? Tetkó?

Looper folyamatosan rázta a fejét.

– Haj?

– Mint Hugh Granté, csak feketére festve – szipogta. – Irtó dögös volt.

A szemét forgatta, de úgy, hogy a Katy produkciója elbújhatott mellette. Újra keresztbe vetette a lábát, és tovább tördelte a kezét.

– Nem ismerte ezt az illetőt?

Megrázta a fejét.

– Voltak nehézségeik dr. Cagle-vel? – kérdeztem együtt érzően. Slidell újra mérgesen fújta egyet, én azonban ügyet se vettem rá. Looper vállat vont, és a papucsát cuppogtatta.

– Néha. De nem volt semmi komoly.

– Van rá valamennyi remény, hogy dr. Cagle beszélni tud velünk? Hogy fel tud világosítani minket?

Looper felkelt, egy kredenchez ment, elővett onnan egy telefont, és tárcsázott. Némi hallgatás után Cagle állapotáról kérdezett. Meghallgatta, amit a vonal túloldalán mondtak erre, közölte, hogy hamarosan odamegy, és letette a kagylót.

Slidellnek változatlanul háttal, jobb tenyerével végigdörgölte mindkét orcáját, és nagyot sóhajtott. Aztán kihúzta magát, kezét vágott aljú farmerjébe törölte, és felénk fordult.

– Továbbra is kómában van.

Slidell fizimiskája az érzélem legcsekélyebb jelét sem mutatta.

– Melyik kórházban?

Looper valamelyest magához tért.

– Palmetto Health Richland, a kardiológiai intenzív osztályon. Az orvosa neve Kenneth MacMillan.

Slidell az ajtó felé indult. Felkeltem, és Looper felé léptem.

– Jól van?

Bólintott.

Irattárcámból elővettem egy névjegykártyát, ráfirkantottam a nevemet és a mobilom számát, nekiadtam, és kezem ráztam vele.

– Ha mégis megtalálná a keresett dossziét, kérem, értesítsen! És hívjon fel, ha dr. Cagle felébred.

Lenézett a névjegykártyára, Slidellre sandított, aztán ismét szembenézett velem.

– Mindenképpen felhívom *kegyedet*.

Slidellhez fordult.

– Legyen szép napja – mondta.

Baljában továbbra is a telefont szorongatta, akkora erővel, hogy csuklóján úgy kidagadtak az erek, mint annak a kerti örökzöld tölgy gyökerei.

Alig értünk ki a járdára, Slidell rágyújtott. Beültem a Taurusba, és megvártam, amíg elfüstöli a cigijét.

– Mit gondol, van értelme kiugrani a kórházba? – kérdeztem.

A földre hajította a csikket, és rátaposott a talpával.

– Ártani nem árthat.

Csuklójával megtörölgette izzadó homlokát, aztán kinyitotta a vezetőlés ajtaját, és bepréselte magát a volán mögé.

Igaza volt. Ártani semmiképpen nem árthatott, bár segíteni sem sokat segített. Walter Cagle meghalt a világ számára. Minden úgy volt, ahogyan Looper beszámolt róla.

Az orvosa semmiféle magyarázattal nem tudott szolgálni. A beteg életjelei stabilizálódtak, és a szíve semmiféle károsodást nem mutatott. Fehérvérsejtszáma, EEG-je és EKG-ja normális volt. Egyszerűen csak nem ébredt fel.

Alig léptünk ki a kórházból, Slidell rákezdte.

– Amint látom, támadt egy kis zúr buzikáimnál.

Ezt válasz nélkül hagytam.

– A herceg úgy véli, hogy a bárónő a háta mögött szopotja le magát.

Makacsul tovább hallgattam.

– És az se teccik neki, hogy az új üdvöske cuki falat.

Az arckifejezésemet látva csak elhallgatott végre. Na, nem sokáig.

– Mit gondol, Looper és az a Gestapo titkárnő ugyanarról a

fiúkáról beszélt?

– Lehetséges.

– Cagle titkon találkozhatott a szépfiúval?

– Bármiért találkozhattak. A romantikát lehet, hogy csak

Looper képzelte bele.

– Például mér’?

Én is feltettem már magamnak ezt a kérdést.

– Lehetett ez egy leendő diák is.

– Gestapo Gert szerint az a muki, aki Cagle után érdeklődött, nem volt épp hátulgombolós.

– Felnőttek is járhatnak egyetemre.

– Ha valakit érdekel egy program, az üzenetet hagy a tanszéki titkárságon.

Ez igaz volt.

– Lehetett valami iparosféle is.

– De mér’ kávézóban találkoztak? – kérdezte Slidell.

– Lehetett biztosítási ügynök.

– Dettó.

– Walter Cagle felnőtt ember.

– Tán épp pipihusira támadt kedve – horkant fel Slidell.

Kezdett az agyamra menni a homofóbiájával.

– Rengetegen lehetnek, akikkel minden mellékgondolat nélkül megihatott egy kávé.

– Pont egy ilyen szépfiúval találkozna ártatlanul? Akitől mindenki eldobná magát?

– Sokakra illik ez a jellemzés – csattantam fel.

– Igen?

– Igen!

– Valódi férfiakra?

– Akadnak közöttük is fess pasasok.

– Ismer egyetlen ilyen is?

– Ott van például a lányom fiúja – vágtam vissza gondolkodás nélkül.

– Biztos abban, hogy valóban fiú?

Slidell haját simogatva, csuklóját rázva, horkantva nevetett saját szellemességén.

Behunytam a szemem, és hogy lenyugodjam, az Eagles egyik számát választottam mottóul: „Take it Easy”.* [*Vedd könnyedén.]

Ahogy kifelé tartottunk Columbiából, a délutáni napsugarak úgy csillantak meg a fák között, akár a pörgettyű színei. Annyira utáltam Slidellt, hogy az egész hazaúton hallgattam. Amikor szó nélkül rágyújtott, leengedtem az ablakot, és tovább agyaltam magamban a nap eseményein.

Miért jutott eszembe pont Palmer Cousins? Azonnali reakció volt csupán Slidell tahóságára, vagy valami fontosat vetített elé a tudatalattim?

Nem bízom meg ebben a srácban? Legyünk őszinték: nem.

Ha nem, miért nem? Mert a lánnyal jár? Vagy mert megjátssza, hogy tájékozatlan a saját szakmájában? Mert jóképű, és ő is Columbiában lakik?

Kivel találkozhatott Cagle abban a kávézóban? Ki kereste fel az antropológia tanszéket? Köze lehetett egyiküknek is a jelentés eltűnéséhez? Ugyanarról az illetőről beszélt Looper és Dolores?

Valamennyi kérdésemnek egy lett a vége.

Hol van a jelentés?

Magamban szentül megfogadtam, hogy kinyomozom, ha addig élek is!

Hamarabb beváltottam az ígéretemet, mint gondoltam.

SLIDELL FÉL HATKOR TETT KI AZ INTÉZET ELŐTT. Tim Larebee
épp akkor ment el.

– Mit tudunk Ricky Donról? – állítottam meg.

– Sérülésnek semmi nyoma a tetemen. Túladagolásnak látszik, de meg kell várnunk a toxikológiai jelentést.

– Van jele az idült narkózisnak?

– Igen. Ami persze nem jelenti azt, hogy valaki nem segítette át a túlvilágra múlt pénteken.

Sietve elhadartam, mit találtunk Slidell-lel Columbiában.

– Mit mondasz, hol lakik ez a Cagle?

Részletesen leírtam a vityillóját.

– Looper vitte be a Richland Kórházba?

– Igen.

– Fura, mert a baptisták ott vannak a szomszédukban, a Sumter és a Taylor sarkán.

– Nem Richland a legközelebbi kórház?

– Nem.

– Lehet, hogy Looper nem tudott erről.

– Lehet. Úgy hullanak manapság az emberek, mint a legyek, drágám!

– Felhívom majd Lancaster megyét, hátha ki tudok csikarni

valamit belőlük a jelentésről.

– Helyes, kislány!

Larabee kilökte az üvegajtót, és már ott se volt.

Miután letelepedtem az íróasztalomhoz, kikerestem a számot, és feltárcsáztam őket.

– Itt Lancaster megye seriffhivatala.

Bemutatkoztam, és a vezetőjüket kértem a telefonhoz.

– Roe igazgatóhelyettes e pillanatban házon kívül van.

Két mondatban vázoltam, milyen kapcsolatban lehet a Foote-farmon talált lelet és a Lancaster megyei csontváz. Megemlítettem, hogy sehogyan sem tudok hozzájutni az antropológiai szakvéleményhez, és megkérdeztem, tudnak-e valakit, aki a segítségemre lehetne.

– Lássuk, hátha bent van az egyik nyomozónk.

Hallgatás támadt a vonalban. Több átkapcsolás után női hang jelentkezett.

– Itt Terry Woolsey.

Elismételtem a korábbi mondókámat.

– Akié ez az anyag volt, az elment tőlünk. Roe igazgatóhelyetttessel kell beszélnie.

– Ismeri az esetet?

– Emlékszem rá. Fej nélküli csontváz, az állami parkból került elő úgy három éve.

– Ha jól értem, akkor más volt a seriff maguknál.

– Hal Cobber. De nem választották újra, ezért visszavonult Floridába.

– A halottkém Murray Snow volt akkor?

– Igen.

A nő hangja óvatossá vált.

– Ismerte Mr. Snow-t?

– Dr. Snow-t. Szülészorvos volt. Nálunk félállásban szoktak lenni a halottkémek.

– Ki a jelenlegi halottkém?

– James Park.

– Ő is orvos?

– Neki temetkezési vállalata van. A sors iróniája. Snow embereket segített a világra, Park a távozásukban segítkezik.

Úgy mondta, mint aki ezerszer elsütötte már ezt a viccet.

– Könnyű Parkkal együttműködni?

– Elvégzi a dolgát.

– Lehet bármi oka arra, hogy ne adja ki a kezéből az antropológiai jelentést?

– Semmi olyan, amit megosztana velem.

Mi a csuda? Na, akkor próbálkozzunk meg a nők egymást között trükkkel.

– Értem. – Hallgattam egy sort, mint aki mélységes gondokba merült. – Tudja, én Slidell és Rinaldi nyomozóval dolgozom együtt itt, Charlotte-ban. Őszinte lehetek magával, Woolsey felügyelő? Ezek a pasasok semmibe sem avatnak be engem.

– Mit akar ezzel mondani?

Ennyit a női szolidaritásról.

– Képtelenségnek tartom, hogy dr. Cagle jelentése csak úgy eltűnjön a rendszerből.

– Pedig megesik az ilyen.

– Volt valaha is hasonló gondja egy esettel kapcsolatban?

Úgy tett, mintha meg se hallotta volna a kérdésemet.

– A maga antropológusa bizonyára megőrzi az anyagait. Miért nem tőle kér másodpéldányt?

– Próbáltam már. Csakhogy Cagle válságos állapotban

kórházba került, s a dosszié és a hozzá tartozó fotók nyomtalanul eltűntek.

– Mi történt vele?

Beszámoltam Cagle rosszullétéről és az ezt követő kómáról.

Hosszan belehallgatott a vonalba. A háttérből az őrszoba zajai hallatszottak.

– Azt mondja, hogy ez a dosszié eltűnt az iratai közül?

– Úgy néz ki.

Sóhajtozni kezdett, aztán mintha átvette volna a kagylót egyik kezéből a másikba.

– Tudnánk találkozni holnap?

Száját közelebb vihette a mikrofonhoz, mert most érdekesebb lett a hangja.

– Hogyne. – Vigyáztam, hogy ne érződjön a hangomon, mennyire meglepődtem. – A Pageland Roadon van a központjuk?

– Ne ide jöjjön!

Most rövidebb szünetet tartott. Ezalatt mindketten végiggondoltuk a helyzetet.

– Ismeri a Coffee Cupot? Annak a közelében van, ahol a Morehead áthalad az I-77-es alatt.

– Természetesen ismerem.

Charlotte-ban mindenki ismerte a helyet.

– Holnap járok arrafelé. Legyen ott reggel nyolckor.

– A pultnál várom.

Miután szétkapcsolt a vonal, öt teljes percen át emésztettem a hallottakat.

Először Zamzow, most pedig Woolsey. Mit mondhat nekem a nyomozó, amit nem mondhatott el Lancasterben?

Arra értem haza, hogy Boyd és Birdie az igazak álmát alussza a dolgozósarokban. Az eb a kanapén durmolt, a macsek egy könyvespolcra vette be magát az íróasztalom mögött.

Lépteimet hallva Boyd a padlóra szökkent. Előbb lesunyta a fejét, aztán felnézett rám. Nyelve kilógott alsó fogai közül.

– Ide hozzám, nagyfiú!

Összecsaptam a kezem, és lekucorodtam hozzá.

Hozzám szökkelt, két mancsát a vállamra fektette, és nyalni kezdte az arcomat. Akkora lelkesedéssel, hogy fenékre estem. A hasamra hengeredve, két kezemmel védtem a fejemet az újabb roham elől. Boyd háromszor körbetáncolt, aztán folytatni készült a nyaldosásomat.

Ahogy felültem, láttam, hogy Birdie oly mélységes megvetéssel szemlél bennünket, amilyent csak egy macskaábrázat ki tud fejezni. Aztán felállt, nyújtózott egyet, lehuppant a padlóra, és eltűnt a hallban.

– Jól figyelj, Boyd!

A másodperc egy törtrésztére megmerevedett, hátraszökkent, és újabb körbe kezdett.

– Nézz rám, hallod-e? Kivagyok, nem látod? Láttad Ryant. Mit gondolsz róla?

Újabb kört futott.

– Igazad van. Mozognunk kéne.

Feltápáskodtam. Felmentem az emeletre a hálóba, és átöltöztem a futószerelembe. Amikor visszatértem a konyhába, és elővettem a pórázt, Boyd vad őrjöngésbe fogott.

– Ü!

Megpróbált hirtelen leállni, de elvesztette az egyensúlyát, és

nekiment egy asztallábnak.

A rövidebbik útvonalon mentem: fel Radcliffe-ig, át a Freedom Parkon, ott megkerültem a tavat, aztán vissza a Queens Road Western Boyd mellett ügetett. Időnként le-leállt volna olyan pontokon, amelyek legjobban megfelelnek az ebek szépérzékének.

A szokásos augusztus végi forgalomban futottunk. Kismamák tolták porontyaikat a babakocsikban, öregemberek sétáltatták kutyáikat, gyerekek frizbiztek, fociztak és bringáztak.

A fülledt forróság kiélesítette hallásomat. Még a levelek susogását is hallottam, ahogy a feltámadó szellő megrezgettette a lombokat. Gyerekhinta nyikorgott a parkban. Magányos béka kuruttyolt bánatosan. Fejem fölött vadlibák szálltak. A távolban sziréna vijjogott.

Noha árgus szemekkel lestem, nem követnek-e, nem láttam nyomát üldözőmnek. Sehhol nem villant vaku sem.

Mire visszaértünk Sharon Hallba, szakadt rólam az izzadság, s a pulzusom hetven és száz között lehetett. Boyd nyelve úgy csüngött elő a szája oldalából, mint egy vékonyra szelt sertésdagadó.

Hagytam, hadd szaglásszon kedvére, úgy gyorsabban lehül. Végig is szaglászott minden útjába kerülő bokrot, fát és virágot. Időről időre megállt, és szokott tánc lépéseit beiktatva lepisilte őket.

Új erőnléti programom részeként a vacsora nagy adag friss salátából állt, aminek jelenlétét a hűtőmben Ryannek köszönhettem. Boyd csirkefalatkákat kapott.

Tízre már rettentően megéheztem. Épp joghurtot, répát és zellert ástam elő a frigóból, amikor megszólalt a telefon.

– Továbbra is azt gondolod, hogy én vagyok a legdögösebb, legértelmesebb és legizgalmasabb pasi a föld kerekén?

– Káprázatos vagy, Ryan!

Már a hangjától is jókedvem kerekedett. Úgy vigyorogtam, mint egy kölyök, miközben beleharaptam a répába.

– Mit eszel?

– Répát.

– Mióta táplálkozol nyers zöldséggel?

– A répa jót tesz az egészségnek.

– Tényleg?

– Például a látásnak.

– Ha ez igaz, hogy lehet, hogy annyi döglött nyulat láttam útközben?

– Jól van az unokahúgod?

– Semmi nincs itt jól. Ehhez a gyerekhez és az anyjához képest még az Osbourne család is normálisnak tűnik.

– Te szegény!

– Azért nem reménytelen a helyzet. Mintha lenne foganatja a szentbeszédeknek. Már csak néhány napig maradok. Erősen gondolkodom, hogy egy harmadik hét szabadságot is kiveszek.

– Á!

Fülig ért a szám örömben.

Boyd szájába vett egy falat csibehusit, odahozta hozzám, és a lábfejemre ejtette.

– Befejezetlen ügyem van még Charlotte-ban.

– Tényleg? – ráztam le lábamról Boyd ajándékát. A nyálas csibefalat a padlóra hullott. Boyd megette.

– Személyes ügyem.

Boyd túlon túl elvonta a figyelmemet ahhoz, hogy megremegjen a gyomrom erre a megjegyzésre. De nyugtáztam

azért.

– Hogy van Hooch?

– Szuperül.

– Van valami újság a rötyi-csontokkal kapcsolatban?

Elmondtam, mit intéztem Columbiában.

– Caramba! Terepmunka Sovánnyal!

– Az a pasi egy Neander-völgyi!

– Láttál döglött nyuszikat az úton?

– Az antropológiai tanszék titkárnője szerint egy ismeretlen Cagle után érdeklődött, valami alacsony, fekete hajú muki. És Looper is látta egy idegennel Cagle-t!

– Egyezik a személyleírás?

– Nagyjából. Noha Looper valami szépfiúról beszélt.

Vetélytársat látott benne.

– Velem ez gyakran megesik.

– A titkárnő viszont nem találta különösebben jóképűnek, aki Cagle után érdeklődött.

– A szépség viszonylagos fogalom.

– Sejtésem szerint a nő kiszúrta volna, ha fennforog ez az eset.

– Az orvosok nem értik, miért esett össze Cagle?

– A jelek szerint nem.

A Terry Woolsey-val folytatott beszélgetésemről is beszámoltam Ryannek, és a másnapra tervezett találkozót is megemlítettem.

– A nő nyomozó, ezért hihetek neki.

– Mi mind szentek és bölcsék vagyunk.

– Fogalmam sincs, mit akarhat.

– Jobb is, az előfeltevések veszedelmesek lehetnek.

– Fura ez, Ryan!

- Tényleg fura.
- Ne atyáskodj itt felettem!
- Tudom, mit művelnék inkább veled.
- Cigánykereket vetett a gyomrom erre a megjegyzésre.
- Nem kaptál újabb fenyegető e-maileket?
- Nem.
- De azért járóröznök, ugye, a lakásod körül?
- Igen. És Lija albérlete körül is.
- Helyes.
- Kezdem azt gondolni, hogy Dorton volt az egész mögött.
- Miért?
- Mert ahogy feldobta a talpát, a levelek is elmaradtak.
- Vagy igen, vagy nem. De az is lehet, hogy valaki

lekapcsolta Dortont.

- Kösz, hogy megnyugtattál.
- Csak azt szeretném, ha vigyáznál magadra.
- Jé, eddig eszembe se jutott!
- Nehéz ember vagy, Brennan!
- Igyekszem.
- Van elég időd Hoochra?
- Jót futottunk délután.
- Ma tizenegy fok volt Hallfaxben.
- Charlotte-ban harminchét.
- Hiányzom, Miz Temperance?

Na, végre!

- Kicsit.
- Valld csak be nyugodtan, hogy álmaid lovagja vagyok!
- Összetörted az álmaidat, Ryan. Én børszerkós pasiknál nem adom alább. Tudod, az olyan, amelyik ki van vágva a fenéke.

– Szerencsés kutakodást.

Miután szétkapcsoltunk, Katyt hívtam.

Nem vette fel.

Üzenetet hagytam neki.

Boyd, Birdie és én megnéztük egy Braves-Cubs meccs utolsó néhány ütését. Mialatt végeztem a répával, Boyd egy műcsontot rágicsált, Birdie meg lefetyelni kezdte a joghurtot. Egy idő után cseréltek. Atlanta fölényesen győzött.

Tizenegyre a kutya, macska és Miz Temperance az igazak álmát aludta.

CHARLOTTE-BAN SZÁMOS INTÉZMÉNY SZENTELI MAGÁT a szépség megőrzésének és tiszteletének. A Mint Museum of Art. A Spirit Square. A McGill Rose Garden. A Hooters.

A Morehead és a Clarkson kereszteződése nem tartozik ide. Bár alig néhány háztömb választja el a divatos juppi gettótól, a harmadik kerületnek ez a szelete nem esett még át az előbb felsoroltakat jellemző újjászületésen. Errefelé az egymás alatt vagy felett húzódó sztrádák, roskatag raktárépületek, repedezett járdák és a hirdetőtáblákon foszladozó reklámok adják meg az alaphangulatot.

A Coffee Cupnak ennek ellenére rettentően jól megy.

Reggeltől délig zsúfolásig megtöltik a fekete és fehér értelmiségiek, köztisztviselők, kékgalléros alkalmazottak, jogászok, bírák, bankárok és ingatlanosok. Nem a hely varázsa vonzza őket ide, hanem a főztje: olyan jófajta házi konyha, amelyik előbb megmelengeti, idővel azonban megállítja a szíveket.

Évtizedek óta fekete szakácsok egy laza szervezetet alkotó csoportja vezeti. A reggeli mindig ugyanaz: tükörtojás, kukoricakása, csemegezalonna, lazacos pástétom, kisütött májszeletek, aztán a szokásos bacon, sonka, rakott palacsinta és

aprósütemény. Ebédnél a szakácsok már rugalmasabbak. Az étlapot két-három táblára írják fel, s a következők alkothatják: sülték, csülök, vadas marha, borda, sült vagy főtt csirke, amihez gombóc dukál kísérőnek. A köret lehet kelkáposzta, tarkabab, káposzta, brokkolis tál, sütőtök, hagyma, burgonyapüré és fekete szemű bab. Az ebédhez kukoricakenyeret szokás enni, a desszert aprósütemény.

Jenny Craig vagy Fergie* [*Jenny Craig fogyókúrás termékeket árusító céget alapított a '80-as években. Fergie (Stacy Ann Ferguson) a Black Eyed Peas ismert énekesnője, divattervező.] soha nem tenné be a lábát a Cupba.

Hét óra ötvenkor futottam be. A parkoló dugig volt, ezért az utcán parkoltam le.

Átfurakodtam az ülőhelyre várakozó vendégek között. Konstatáltam, hogy minden asztal foglalt. Végigfuttattam tekintetem a bárpulton: hét férfi és egy nő támaszkodott neki. Alacsony, negyvenes kis nőci volt, rövidre nyírt hajjal, sűrű frufruval.

Odamentem hozzá. Ahogy felnézett, megvillant türkizkék-ezüst fülbevalója.

Miközben bemutatkoztunk egymásnak, két hely vált szabaddá. A távozó két pasi ingén, a zsebük fölött a Gary és Calvin név virított.

Leültem, hála Garynek és Calvinnek. Fekete pincérnő jött oda hozzám jegyzetömbbel és ceruzával felszerelve. Sietve elfeledkeztem a fogyózásról, és tükörtojást, süteményt, valamint lazacos pástétomot rendeltem.

Woolsey tányérján nagy halom kukoricakása tornyosult, a tetején annyi vajjal, hogy feltölthette volna az Erie-tavat.

– Nem a kedvence? – kérdeztem.

– Próbálom legyűrni – felelte.

Visszatért a pincérnő. Kávét töltött egy vaskos fehér bögrébe, és elém helyezte. Aztán kezét csípőjére vágva, felvont szemöldökkel Woolsey bögréje fölött várakozott a kannájával, hogy kell-e még kávé, vagy sem. Woolsey bólintott. A kávé a bögrébe csurrant.

Miközben ettem, Woolsey elmondta magáról, amit szükségesnek tartott. Hét éve volt nyomozó Lancasterben. Előtte Florida államban, a pensacolai rendőrőrsön teljesített szolgálatot. Később személyes okból északra költözött. Személyes okának tárgya mást vett feleségül.

Miután végeztem a reggelivel, újra töltöttük a kávék bögrénket.

– Mondja el az egészet, elejétől végéig – tért aztán kertelés nélkül a lényegre.

Látva, hogy ennek a nőnek nem kenyerre a mellébeszélés, mindenről rendre beszámoltam. A fatüzeléses kályháról. A medvékről. A Cessnáról. A klozetről. A kokóról. Az arapapagájról. Az eltűnt vadőrökről. A lefejezett csontvázról. Cagle jelentéséről.

Woolsey hol belekortyolt a kávéjába, hol kavargatta. Megvárta, amíg befejezem, csak utána szólalt meg.

– Eszerint maga azt feltételezi, hogy a koponya és a kezek, amiket Mecklenburg megyében, Észak-Karolina államban, egy klozetben talált, azokhoz a csontokhoz tartoznak, amelyekre mi bukkantunk Lancaster megyében, Dél-Karolina államban, egy állami parkban.

– Igen. Csakhogy a Lancaster megyei maradványokat megsemmisítették, és sem az antropológiai jelentéshez, sem a vonatkozó fotókhoz nem jutottam hozzá.

– De ha magának igaza van, *nem* ez a bizonyos vadőr az, akit keresünk.

– Már mint hogy Brian Aiker. Hát nem. Fogazata nem passzol a koponyához.

– Ellenben ha a koponya és a kezek nem ehhez a csontvázhoz tartoznak, akkor a lancasteri ismeretlen továbbra is lehet Brian Aiker.

– Ahogy mondja.

– Ez esetben a maguk embere is azonosítatlan áldozat.

– Igen.

– Lehet akár a halott újszülött mamája vagy az ő pasija.

– Azaz Tamela Banks és Darryl Tyree. Igen kicsi a valószínűsége, de ez sem kizárt.

– Ők ketten szintén részt vehettek a drog, medveepehólyag és veszélyeztetett madarak kereskedelmében.

– Igen.

– Netán ez az elhagyatott farm volt a főhadiszállásuk, ahonnan a medvemaradványok és a koponya is előkerültek.

– Igen.

– Ezek a dílerek pedig üzleti kapcsolatban állhattak azzal a két krapekkel, akik lezuhantak a Cessnával a kokó ledobálása közben.

– Harvey Pearce-szel és Jason Jack Wyattal.

– Akik a maguk részéről annak a seggfejnek dolgozhattak, aki sztriptízbárokot és vadásztáborokat üzemeltet.

– Ricky Don Dortonnak.

– Akit holtan találtak egy lerobbant charlotte-i hotelben.

– Igen. Nézze, én csak megpróbálom összerakni a kirakós darabkáit.

– Csak nyugi. Beszéljen Cagle-ről!

Megtettem.

Woolsey letette a kanalát.

– Amit most mondani fogok, azt semmi szín alatt nem adhatja tovább! Érti?

Bólintottam.

– Murray Snow jó pasi volt. Házasember, három gyerek, nagyszerű apa. Soha nem hagyta volna ott a feleségét. – Nagy levegőt vett. – Röviddel a halála előtt nekünk, kettőnknek viszonyunk volt.

– Hány éves volt akkor?

– Negyvennyolc. Eszméletlenül találtak rá az irodájában. Szinte nyomban el is patkolt az intenzív osztályon.

– Felboncolták.

Woolsey tagadólag ingatta a fejét.

– A családjában sok volt a szívbeteg. A fivére ötvennégy évesen halt meg, az apja ötvenkét esztendőskorában, a nagyapja a negyvenhetedik életében. Murray halálát is szívrohamnak tulajdonították. A tetemét huszonnégy órán belül kiadták balzsamozásra. Mindent James Park intézett.

– Az a temetkezési vállalkozó, aki Snow örökébe lépett halottkémként?

Woolsey igent intett a fejével.

– Nem olyan ritka ez Lancaster megyében. Murraynek rossz volt a ketyegője. A felesége totál kiakadt, a család ezért szerette volna minél hamarább lezavarni a temetést.

– Halottkém nélkül, mert az úgyse volt.

– Pontosan – rötyögött fel Woolsey.

– Nekem ez túl gyorsnak tűnik.

– Átkozottul gyorsnak.

Woolsey tekintete végigkalandozott a bárpulton, aztán

visszatért hozzám.

– Valami búzlött nekem ebben. De lehet, hogy csak a bűntudat dolgozott bennem. Vagy Murray elvesztése. Magam sem tudom, miért, de beugrottam az intenzívra, és megkérdeztem, nincs-e náluk valami, amit elküldhetnék toxikológiai vizsgálatra. Persze vettek vért Murraytól, és megvolt még nekik az anyag.

Elhallgatott, és megvárta, amíg a pincérnő újratölti Calvin bögréjét.

– A vizsgálat kimutatta, hogy Snow szervezetében nagy mennyiségben volt jelen efedrin.

Vártam, hogy folytassa.

– Murray allergiától szenvedett. Azt, hogy *szenvedett*, szó szerint értem. Orvos volt, és összevissza ketyegett a szíve. A nyakamat teszem rá, hogy hozzá nem nyúlt volna semmiféle szerhez, ami efedrint tartalmaz. Egyszer megpróbáltam rábeszélni, hogy kúrálja ki a szénanátháját valami recept nélkül kapható pirulával, de hallani sem akart róla.

– Az efedrin árt a szívbetegeknek?

Woolsey bólintott.

– Megnöveli a vérnyomást, szív táji fájdalmat, pajzsmirigypanaszokat, szívbajt okoz. Murray jól tudta ezt.

Közelebb hajolt hozzám, és lehalkította a hangját.

– Murray röviddel a halála előtt kutatni kezdett valami után.

– Mi volt az?

– Nem tudom. Egyszer már majdnem bevallotta, de aztán meggondolta magát, és soha többé nem hozakodott elő vele. Két hónap múlva már nem élt.

Valami érthetetlen kifejezés suhant át az arcán.

– Szerintem ennek az egésznek köze van a fej nélküli csontlethez.

– Miért nem kezdeményezett nyomozást az ügyben?

– Megpróbáltam, de nem vettek komolyan. Senki nem ütközött meg azon, hogy Murrayt fiatalon viszi el a szíve. Megtörtént, na és? Ez a dolgok rendje.

– És az efedrin?

– Az allergiája is köztudott volt. A seriff nem óhajtott holmi öszszeesküvés-elmélettel bajlódni.

– Mármint hogy ő nevezte annak?

– Azt mondta, legközelebb majd valami füves buckával és második orvlövészettel állok elő.* [*Utalás a Kennedy-gyilkosság egyik elméletére.]

Még mielőtt válaszolhattam volna, feltrillázott a mobilom. Megnéztem a kijelzőt.

– Slidell nyomozó az – mondtam.

Woolsey összeszedte a tányérunk alá biggyesztett számlát.

– Lerendezem ezt a telefont, és odakint találkozunk.

– Kösz.

Megindultam mögötte az asztalok között, és fogadtam a hívást.

– Maga az, doki?

A lármától alig hallottam Slidellt.

– Tartsa a vonalat!

Woolsey beállt a sorba a pénztárhoz, miközben én kiléptem a parkolóba. Forró, füledt reggel volt, fátyolfelhők áttetsző, kósza pamacsaival a szemkápráztatóan kék égbolton.

– Maga az, doki? – ismételte meg a kérdését Slidell.

– Igen.

Vajon kire számított a mobilomon? Oprah Winfreyre?

– Rinaldinak tök eredményes napja volt tegnap.

– Hallgatom.

– Könnyen lehet, hogy némi húst aggat a maga csupasz csontjaira. Felfogta?

– Igen, értem.

– Mint kiderült, Jason Jack Wyatt, a Cessna titokzatos utasa, gyakran járta az erdőt, ahol csapdákat állított. A sneedville-i nagyfi szerint épp csak hajszálnyival maradt el a tévés Krokodilvadásztól. Azzal a különbséggel, hogy neki a medve volt a specialitása. Ha egy városi nyikhaj feltárászta a Vadon Szava számát, és leperkált ezer dolcsit, J. J. beszerzett neki egy medvekoponyát a trófeái közé.

Behúzott a parkolóba egy kocsi, s egy fekete pár szállt ki belőle. A nő szűk, vörös miniszoknyát, rózsaszínű blúzt, fekete harisnyát és magassarkút viselt. Ahol csak öltözéke engedte, kilátszottak hájas hurkái. A pasi karja-lába izmos volt, pocakja azonban elárulta, hogy a kelleténél jobban kedveli a csemegeszalonnát és a kukoricakását.

Miközben Slidell beszélt, néztem, hogyan vonulnak be a bárba.

– Természetesen ez mind legálisan ment – mondtam aztán.

– Természetesen. Az a másik sneedville-i jómadár meg akár a Kereskedelmi és Iparkamara elnöke is lehetett volna, ha az Úr nem szólítja időnek előtte magához.

– Mármint hogy Ricky Don.

– Sneedville Donald Trumpja.

– Miért, a nagymama azt is beismerte, hogy ezek ketten ismerték egymást?

– Ricky Don idénymunkásként alkalmazta szép reményű, ám kevésbé szerencsés unokatesóját a Vadon Szava

vadásztáborban. Időről időre különböző megbízásokkal is ellátta.

– Miféle megbízásokkal?

– Nem is kis útiköltséggel járó megbízásokkal, amiket megtérített J. J.-nek.

– Ricky Don gépén.

– A közutakon is megtett pár kilométert.

– Úgy gondolja, hogy drogot terített Ricky Donnak?

– Megmagyarázná a vadászkunyhójában talált kokót.

– Nem ver át?

– Mikor vertem én át magát?

– Rinaldi szerzett házkutatási végzést?

– Magától értetődik, vót neki. A nagyiban azonban ragaszkodott hozzá, hogy ő is jelen legyen, nehogy bárki bántani merje megbódogult onokája cuccait. Rinaldinak kellett kivinnie a helyszínre a tragacsán.

– Ez ám a nagyiban!

– Eszerint J. J. Wyatt, a medvevadász, Ricky Don Dorton kulija vót, és úgy melleleg epehólyaggal is kereskedett.

– Tudott a nagyiban arról, hogy az ő kis J.J.-je sűrűn hívogatja Darryl Tyree-t?

– Nem.

– Sonny Pounder hajlandó már köpni?

– Hallgat az, mint akinek kivágták a nyelvit.

– És mi újat lehet tudni a pilótáról?

– Még nyomozunk utána.

Egy magas, fonott rasztafrizurás pasi, nyakában aranyláncsal, fején márkás napszemüveggel pont akkor ment volna be a bárba, amikor Woolsey kilépett az ajtón. Valahogy ismerősnek tűnt.

A pasas félreállt Woolsey elől, hogy utat adjon neki. Aztán lecsúsztotta a szemüveget az ornyergére, hogy megnézzé magának a nyomozónő ringó popóját.

Slidell javában magyarázott még valamit, én azonban nem figyeltem rá.

Hol láttam már ezt az arcot?

Személyesen találkoztunk? Fotóról ismerős? A közelmúltból, vagy valamikor régről?

Woolseynak feltűnt az arckifejezésem, és hátrafordult a Cup felé. A pasi ekkorra már eltűnt a bárban.

– Mi az?

A háta mögé mutattam.

– Halló, ott van? – Érzékelve, hogy nem figyelek rá, Slidell megpróbált visszarángatni a beszélgetésbe.

Már épp készültem lerázni, hogy a pasi után eredjek, amikor az újra megjelent, egyik kezében papírzacskóval, a másikban slusszkulccsal. Egy fekete Lexushoz ment, kinyitotta a hátsó ajtaját, az ülésre helyezte a kaját, és bevágta az ajtót.

Mielőtt a volán mögé csusszant volna, felénk fordult.

Ezúttal nem volt rajta szemüveg. Egyenesen szembenézett velünk.

Elmerülten fürkésztem az arcvonásait.

Mi lenne, ha eltekintenénk a rasztáktól és a kunkori kis lófarkoktól?

Hopp, leesett a tantusz!

Jeges hideg kúszott a szívemre, holott meleg volt már.

– Bassza meg!

– Mi történt? – kérdezte egyszerre Slidell és Woolsey.

– Tudná követni azt a hapsit? – kérdeztem a nyomozónőt, és mobilommal a Lexus felé mutattam.

– Azt a rasztahajú pasast?

Bólintottam, mire ő is bólintott, hogy oké.

A kocsija felé sprinteltünk.

— **B**RENNAN!

Bekattintottam a biztonsági övét, és miközben Woolsey éles kanyart vett, hogy ráforduljon a Clarksonra, a műszerfalnak dőltem.

– Mi a fene történik ott?

Slidell olyan rémulten kiáltott fel, mintha azon kapná magát, hogy szellemekkel társalog éjnek évadján, pizsamára vetkőzve. Fülemre szorítottam a mobilt.

– Az előbb ment el előttem Darryl Tyree.

– Honnan tudja, hogy ő az?

– Felismertem Gideon Banks polaroid fotójáról.

– Hol látta?

– A Coffee Cupba ment be kajáért. Arra – mutattam közben Woolseynak a Morehead felé.

– És most mihez kezd?

Így Slidell.

– Követem.

A kerekek halkán megcsikordultak, ahogy Woolsey ráfordult balra a Moreheadre, mit sem törődve az ezt tiltó útjelzéssel.

Másfél blokkal arrébb megláttam a fekete Lexust.

A jelek szerint Tyree sem tartotta tiszteletben a közúti

előírásokat.

– Nehogy észrevegye, hogy követjük! – integettem izgatottan Woolseynak.

„Jó hogy szólsz” pillantást vetett rám, és a vezetésre összpontosított. Pont ott markolta meg a kormányt, ahol kell; tíz és két óránál.

– Te jó isten, magának elment az esze? – üvöltötte Slidell.

– Miért, elvezethet Tamela Bankshez.

– Szálljon le Tyree-ről, a kutya úristenit! Ez a gorilla úgy kicsinálja, hogy közben a szeme se rebben.

– Nem fogja észrevenni, hogy rajta vagyunk.

– Hol vannak most?

Újabb kanyarra ösztökéltem Woolseyt.

– A Freedom Drive-on.

Hallottam, hogy Slidell odaszól Rinaldinak. Aztán ziháló légvételek szakították meg a szavait, mintha kocogna.

– J Jesszusom, Brennan! Miért nem megy inkább vásárolgatni maga meg a barátnője?

Ezt a kiszólást válaszra sem érdemesítettem.

– Álljanak le, de rögtön! Hagyják ezt ránk, nyomozókra!

– Épp egy nyomozó társaságában vagyok.

– Ki ő?

– Terry Woolsey. Neki is ugyanolyan jelvénye van, mint maguknak. Dél-Karolinából rándult át a látásomra.

– Az idegeimre megy, Brennan!

– Nincs egyedül a véleményével.

Ajtó csapódását hallottam, aztán beindítottak egy motort.

– Adja meg a helyzetét!

– Kelet felé tartunk a Tuckaseegee-n – mondtam. – Egy pillanat!

Stoplámpát látva maga előtt Woolsey lefékezett. Tyree jobbra fordult. Woolsey gyorsított, és befordult utána. Tyree a következő útkereszteződésnél balra kanyarodott. Woolsey behúzott a háztömb mentén, és követte. A következő útszakasz után Tyree jobbra fordult. Woolsey utána. Ezúttal azonban a Lexusnak nyoma veszett.

– A picsába! – mordultunk fel mindketten.

– Hogy mi? – hüledezett Slidell.

Kanyargó utcácskák és zsákutcák labirintusában találtuk magukat. Nemegyszer tévedtem már el máskor is a hasonló kertvárosokban.

Woolsey felgyorsított, és balról bekanyarodott egy utcácska elejére.

A Lexusnak azonban híre-pora sem volt.

Miközben Woolsey végigrepesztett az utcán, én a parkoló kocsikat és kocsifelhajtókat ellenőriztem.

Lexus azonban eltűnt.

A következő kereszteződésnél aztán, ahogy balra és jobbra néztünk, felfedeztük.

– Ott van! – kiáltottam.

A Lexus az utca kétharmadánál parkolt a jobb oldalon. Woolsey is arra fordult, és kihúzott az útszélre.

– ...Hol a faszban vannak?

Slidellt a guta kerülgette.

Fülemhez emeltem a telefont, és megadtam a címünket.

– Ne kezdjenek semmibe! Semmibe! Világos? – bömbölte.

– Azt megengedi, hogy kínai kaját hozassak? Vagy, mondjuk, tavaszi tekercest?

Ezzel egy kattintással hatástalanítottam a robbanószerkezetet.

– Ide akar jönni az ismerőse? – kérdezte Woolsey az utcát fürkészve.

– Megtetszett neki az ötlet.

– Nem merev egy icipicit ez a fickó?

– Sovány nem a gatyája méretéről kapta a gúnynevét.

Szemügyre vettem a környéket.

Az itt-ott bedeszkázott ablakoktól eltekintve a házak úgy festettek, mintha semmit sem változtak volna a Nagy Gazdasági Világválság óta. A falakról lepattogzott a festék, s a rozsdá a rothadással versengett az elsőbbségért.

– A maga ismerőse láthatóan nem Rotary-estélyre készül – jegyezte meg Woolsey.

– Hát nem.

– Ki ő?

Elmagyaráztam, hogy Tyree az a drogdíler, aki együtt élt Tamelával, s köze lehet a kisbaba elhamvasztásához meg a Banks család eltűnéséhez.

– Nem tehetek róla, de az az érzésem, hogy minden összefügg mindennel – mondtam. – Nincs rá bizonyítékom, valami mégis az súgja, hogy Tamela áll ennek az egésznek a tengelyében.

Woolsey bólintott. Szeme ide-oda járt, ahogy a hallottakat fontolgatta.

Egy férfi lépett ki egy házból, két ajtóval arrébb, mint amelyikben Tyree eltűnhetett. Bandanát viselt, leharcolt fehér pólója fölött nyitott fekete selyeming lifegett. Utána egy nő került elő csípőfarmerben, amelyből pocakja úgy dudorodott elő, mint egy jókora barna görögdinnye. Mindketten úgy festettek, mint akikre ráférne némi kezelés a Betty Ford alkoholelvonóban.

Az órára pillantottam. Hét perce hagytam abba a telefonbeszélgetést Slidell-lel.

Elrozdállt Ford Tempó gördült el mellettünk, lelassított Tyree Lexusa mellett, majd gyorsított, és eltűnt a sarkon túl.

– Mit gondol, nem figyeltek fel ránk? – kérdeztem Woolseyt.

Vállat vont, aztán feljebb tekerte a légkondit. Hűvös levegő csapta meg az arcunkat.

Újra az órára pillantottam. Nyolc perce fejeztem be a beszélgetést Slidell-lel.

Egy csapat fekete tini – bő gatyában, hátrafordított bézbólsapkában, gangsta-pózban – jelent meg a sarkon, és tartott felénk a járdán. Miután észrevették Woolsey kocsiját, oldalba bökték egymást, és szoros csatárláncot alkottak. Pillanatokkal később kezét ráztak egymással – ami kisebbfajta bűvészmutatvány-számba ment –, majd tovább nyomultak az irányunkban.

Ahogy mellénk értek, két suhanc felugrott a karosszéeriára, felkönyökölve elterültek rajta, s keresztbe vetették lábukat drága Nike edzőcipőikben. Harmadik társuk Woolsey ajtajához zárkózott fel, a negyedik az enyémhez.

Woolsey mindkét kezét elvette a volánról. Jobb karja csípőjére feszült, készen, hogy előrántsa a fegyverét.

Arra a gangsta-ifjoncra pillantottam, aki az én oldalamon posztolt. Tizenöt év körüli lehetett, és alig volt nagyobb egy manónál. Mutogatással jelezte, hogy húzzam le az ablakot. Úgy tettem, mintha észre se venném. Erre szétvetette a lábát, összefonta a karját, és vészjóslóan meredt rám a napszemüvege mögött. Teljes öt másodpercig szembenéztem a szemüvegével, aztán elfordultam.

Tíz perc telt el, amióta szétkapcsoltunk Slidell-lel.

A Manó haverja idősebb volt, annyi divatkiegészítővel, hogy az árából újra lehetett volna indítani a WorldCom

telefontársaságot. A fiú megkocogtatta mutatóujjával Woolsey ablakát.

– Hogy ityeg a fityeg, hölgyem?

A hangja tompán hallatszott a kocsi zárt terében.

Woolseyval úgy tettünk, mintha meg se hallottuk volna.

A kölyök alkarját keresztbe fektette Woolsey ablakán, lehajolt, és ráhajtotta a homlokát.

– Hé, fehér lédik! Nem akartok üzletelni?

Miközben beszélt, arcának csak a jobb fele vett részt a szavak formálásában, mintha a balt arcidegbénulás sújtaná: Bell-betegség vagy sérülés következtében.

– Csinik vagytok, anyucik! Engedjétek le az üveget, dumcsizzunk kicsit!

Woolsey fityiszt mutatott neki az ablaküvegen keresztül.

A kölyök mindkét tenyerét feltartotta, mint aki megadja magát.

Woolsey olyan mozdulatot tett a baljával, mintha le akarná löni.

A srác hátrált egy lépést, és sötét gettópillantást vetett rá.

Woolsey állta a tekintetét.

Tizenegy perc telt el a Slidell-lel folytatott eszmecsere óta.

A srác mindkét kezével megmarkolta a visszapillantó tükröt, és Woolsey felé fordult. A szája mosolyra görbült, de a szeme nem mosolygott.

Soha nem tudom meg, hogy Woolsey a fegyveréért nyúlt, vagy csak a jelvényéért. Ekkor ugyanis Slidell Taurusa fordult be a sarkon, felénk zötyögött, és beállt mögénk.

Noha a minket zargató kölykök IQ-ja nem verhette az egeket, az ilyenek száz lépésre is kiszagolják a rendőrautókat. Alig nyílt ki a Taurus ajtaja, a Woolsey kocsián elterülő két

suhanc lecsusszant a karosszériáról, és szélesebben eliszkolt. A Manó még egy utolsó „kapd-be” pillantást vetett felém, aztán a társai után iramodott.

A vezetőoldalon keménykedő siheder kiegyenesedett, jobbjával pisztolyt formált, és eljátszotta, hogy rálő Woolseyra. Párszor rávert még a kocsira a tenyerével, és elpályázott a többiek után.

Miközben Slidell felénk rohant, két járőrközi sorolt be a Taurus mögé. Woolseyval kiszálltunk az autóból.

– Woolsey nyomozó, engedje meg, hogy bemutassam magának Slidell nyomozót – ismertettem őket össze egymással.

Woolsey a kezét nyújtotta, amiről azonban Slidell nem vett tudomást. Woolsey keze egy ideig ott maradt a levegőben. Perifériás látásommal észleltem, hogy Rinaldi is előkecmergett a Taurusból, és felénk üget.

– Ő az a nyomozó, akiről beszélt? – mutatott a nőre Slidell.

Az arca málnapiros volt, s a homlokán vadul lüktetett egy ér.

– Nyugodjon le, különben szétrobban a szívbillentyűje – tanácsoltam.

– Mikor törődött maga az én szívbillentyűmmel? Magától fel is fordulhatnék! – Ezzel Woolsey felé fordult, hogy rajta töltse ki a mérget. – Maga most szolgálatban van?

– Lancasterhez tartozom.

– Akkor itt nincs intézkedési jogköre.

– Ebben tökéletesen igaza van.

Ez lehűtötte kissé Slidellt. Miután Rinaldi csatlakozott hozzánk, Slidell végre unottan elfogadta Woolsey kinyújtott kezét. Aztán ő és Rinaldi rázott kezét.

– Maga mit keres itt?

Slidell zsebkendőt rántott elő, és mint máskor, most is

letörölte vele az arcát.

– Megreggeliztünk dr. Brennannel. Tudja, hogy van ez. Eldumálgattunk. Ő kért meg, hogy hozzam el ide.

– Ez minden?

– Egyelőre.

– Aha! – Slidell felém penderült. – Hol van Tyree?

A fekete Lexus mögötti házra mutattam.

– Biztos abban, hogy Tyree-t látta?

– Hótzíher, hogy őt. Úgy negyedórája ment be.

– Erősítést küldök hátra – ajánlotta fel Rinaldi.

Slidell bólintott. Rinaldi a második járőr kocsihoz lépett, váltott néhány szót a vezetőjével. A kocszi ezután visszafelé indult az utcában, és eltűnt a sarkon.

– Maguk ketten a következőt fogják csinálni. – Slidell összegyűrte mancsában a zsebkendő, és a hátsó zsebébe süllyesztette. – Beszállnak ennek a kedves hölgynek a Chevrolet-jába, és szépen elhajtanak. Manikűröshöz mennek, vagy jógaórára, esetleg kenyeret sütnek, és jótékonysági árverésre bocsátják a metodista templomban. Nem érdekel, mit találnak ki, a lényeg, hogy ettől a helytől minél távolabb kerüljenek.

Woolsey keresztbe fonta karját a mellén. Arcizmai megfeszültek dühében.

– Nézze, Slidell! Elnézést kérek, ha megsértettem az érzékenységét. Csakhogy Darryl Tyree itt van, ebben a házban. Nem lehetetlen, hogy Tamela Banks és a családja is vele van. Persze lehet, hogy már életben sincsenek. Akár így van, akár úgy, Tyree elvezethet hozzájuk. De csak akkor, ha őt lefűleljük.

– Hogy erre mér' is nem gondoltam eddig?

Slidell szavaiból szinte süttött a gúny.

– Pedig nem ártana! – csattantam fel.

– Nézze, *doktor* Brennan, én már akkor rosszfiúkat hajkurásztam, amikor kegyed a Barbie-jával babázott.

– Mégsem maga jött Tyree nyomára!

– Nem lehetne visszavenni kicsit a hangból? – javasolta Woolsey.

– Most meg még *maga* is tanácsokkal gyön nekem, hogyan végezzem a munkámat? – dörrent rá Slidell.

Woolseyt azonban nem tudta megfélemlíteni.

– Magának aztán tanácsolhatnék bármit, kárba veszne, ha ilyen magasan hordja az orrát – vágott vissza a nyomozónő.

Slidell úgy nézett rá, ahogy egy izraeli nézhet egy palesztin gerillára. Woolseynak azonban a szeme se rebbent.

Rinaldi újra csatlakozott hozzánk. Ekkor vettem észre, hogy Woolsey válla mögött megemelkedett a függöny egyik sarka annak a háznak az egyik ablakában, amelyik előtt Tyree kocsija parkolt.

– Azt hiszem, bentről figyelnek minket – mondtam.

– Készen állsz? – fordult Slidell Rinaldihoz.

Társa kigombolta a zakóját, majd megfordult, és intett a helyben maradt járőrökcsi zsaruinak, hogy előjöhetnek. A kocsi ajtaja kivágódott.

Ez történt a ház bejárati ajtajával is. Valaki lerohant a lépcsőn, átsprintelt az úttesten, és eltűnt egy sikátorban az ellenoldalon.

SLIDELLNEK NEM ROBBANT SZÉT A SZÍVBILLENTYŰJE, de nem is ő birkózta le Darryl Tyree-t. Emlékezetem szerint így esett a dolog.

Slidell és Rinaldi futni kezdett az utcában; lábuk sebesen dolgozott, nyakkendőjük úszott utánuk a levegőben. A két másik zsarú másodpercek múlva elrohant utánuk.

Mialatt ezek négyen átvágtak az úttesten, összenéztünk Woolseyval, és bemásztunk a kedves nyomozó hölgy Chevrolet-jába.

Woolsey végigrepesztett az utcában, és fülsértő kerécsikorgás közepette vette be a kanyart a végében. Az ajtó kilincsébe és a műszerfalba kapaszkodtam közben. Újabb rázós kanyar után egy fasorban száguldottunk tovább. Záporozott a kavics a kerekek alatt a négy égtáj felé, miközben a kocsunk neki-nekidöccent a keskeny közben elhelyezett kukáknak és az itt állomásozó rozsdásodó tragacsoknak.

– Ott vannak! – kiáltottam fel, mert megláttam Rinaldit, Slidellt és az egyik zsarút, tőlünk vagy tíz méternyire.

Woolsey gyorsított, aztán rátaposott a fékre. Hátra-, majd előrezökkentem, és nyomban átláttam a helyzetet.

Rinaldi és az egyik zsarú szétterpesztett lábakkal állt,

fegyverüket ráfogták a földön heverő összegabalyodott kezekre és lábakra. Slidell kétrét görnyedt, két kezével a térdét fogta, és zihálva szedte a levegőt. Arca ibolyalila árnyalatot öltött, míg a Rinaldié hullasápadt volt.

– Rendőrség! – lihegte, s fegyverét mindkét kezével megmarkolva célzott a jómadárra, aki a rajta térdeplő zsaruvál együtt úgy kaszált összes végtagjával, akár egy foglyul ejtett pók.

Mindketten hangosan hörögtek, hátuk megsötétedett az izzadságtól. A zsarú jobb válla alatt rasztafonatokat láttam, celofán- és műanyagdarabokkal elkeveredve.

– Hagyd abba! – üvöltötte az álló zsarú.

A csapkodás még hevesebbé vált.

– Hagyd abba, seggfej! – cifrázta tovább az álló zsarú.

Tompa, tiltakozó morgás, vonagló végtagok a földön.

– Most rögtön, vagy szétlövöm a narkós tökeidet!

A földön fekvő zsarú megragadta a maga alá gyűrt, hasmánt heverő fickó csuklóját, és hátracsavarta a karját. Újabb morgás után a hadonászás megszűnt. A zsarú az övéhez nyúlt a bilincsért.

A rasztafonatok megrándultak, s a test vadul hánykolódni kezdett, ami váratlanul érte a zsarút. Foglya oldalt gördült, kiszabadult, talpra szökkent, de megingott, és összegörnyedve előretántorodott.

Woolsey pillanatnyi habozás nélkül hátrafarolt a Chevrolet-val, aztán keresztbe állt vele a fasorban, hogy elzárja a menekülés útját.

A zsarú is villámgyorsan magához tért, nyomban talpra állt, és szintén elállta az utat. Ő és társa egyszerre sújtott le a fickóra, aki nekivágódott a Chevy oldalának.

– Elég a műsorból, te kibaszott, zakkant faszfej!

Az előbbi zсарu újra hátracsavarta a rosszfiú karját. Tompa puffanást hallottam, ahogy feje a kocsitetőnek koppant.

Woolseyval kiszálltunk a Chevyből, és megszemléltük a karoszszerián elterülő fickót. A keze már bilincsben volt, és az álló zсарu a halántékának szegezte a fegyverét.

Társa hangosan zihálva szétrúgta a lábát, és megmotozta. A motozás eredménye egy kilenc milliméteres félautomata Glock pisztoly és két műanyag tízórais tasak volt. Az egyik fehér port, a másik kis fehér tablettákat tartalmazott.

A pisztolyt és a tasakokat partneréhez lökve a rosszfiút lebirkózó zсарu megrántotta az inge gallérját. Társa elvette a tasakokat, majd hátrált egy lépést. Közben végig a pasas mellkasának szegezte a fegyverét.

Darryl Tyree kitágult pupillákkal meredt ránk. Ajka vérzett. Aranylánca összegubancolódott, rasztafrizurája meg úgy festett, mintha egy arénát mosott volna fel vele.

Slidell és Rinaldi tokjába tette a fegyverét, és melléje lépett. Slidell nehezen, kapkodva szedte a levegőt.

Tyree szemét lesunyva toporgott, mintha nem tudná, mit kezdjen a lábával.

Slidell kitapogatta a cigis dobozát, szájával kihúzott belőle egy szálat, és megkínálta Tyree-t is.

– Nem kérsz? – nézett rá.

A képe olyan vörös volt, mintha leforrázták volna, a szeme vad tűzben égett.

Tyree megrándította a fejét, hogy nem kér, megrázva a nyaka vonalában sorakozó kicsiny lófarkakat.

Slidell rágyújtott, letüdözte, majd két kezét a csípőjére téve kifújta a füstöt.

– Kokó és eksz-bogyó? Egyet fizet, kettőt kap akciót terveztetek?

– Nem árulok narkót – motyogta Tyree.

– Bocs, Darryl, de nem jól hallottam. Te hallottad, Eddie? – fordult Slidell a partneréhez.

Rinaldi nemet intett.

– Szóval, mit is mondtál, Darryl?

Tyree ránézett, hanem ami kevés fény bejutott a faszorba, az a szemébe sütött. Hunyorogva elfordította a fejét.

– Az a szar nem az enyim.

– Egy bajom van csak ezzel, Darryl. Az áru a te gatyádban utazott.

– Behúztak a csőbe.

– Mégis kicsoda?

– Gyövek-megyek. Az embernek idővel felgyűlnek az ellenségei. Érti, amit mondok?

– Hogyne érteném. Tökös srác vagy, Darryl.

– Semmit se bizonyíthatnak rám. Csak az ügyeim' intézem.

– Mégis miféle ügyek ezek?

Ez Slidell volt. Tyree vállat vont, és belerúgott egy kavicsba. Slidell megszívta a cigi maradékát, a földre hajította a csikket, és megtaposta a talpával.

– Kinek dolgozol, Darryl?

Újabb vállvonogatás.

– Tudod, mit gondolok rólad, Darryl? Azt, hogy heroinban és kokóban egyaránt utazol.

Tyree hevesen megrázta fejét hosszú csirkenyakán.

Slidell csalódottan felsóhajtott.

– Túl rázós kérdések ezek neked, Darryl? Mit gondolsz, Eddie – fordult a partneréhez –, felfogja a barátunk egyáltalán,

amit mondunk?

– Másfajta megközelítéssel is megpróbálkozhatunk – így Rinaldi. – Azt tanultam a vallatás-továbbképzésen, hogy váltogatni kell a módszereket.

Slidell bólintott.

– Na, ehhez mit szólsz? – fordult vissza Tyree-hez. – Mér' csináltad ki Tamelát és a kiskölykét?

Tyree szemében most először tükröződött félelem.

– Semmit se csinátam Tamelával. Csak együtt vóttunk.

– Együtt?

– Kérdezzen meg bárkit. Együtt vóttunk, bizony. Mér' bántottam vóna?

– Milyen szép is ez, Eddie! A turbékoló galambpár.

– A szerelem mindennel felér – tódította Rinaldi.

Slidell újra kezelésbe vette Tyree-t.

– Hanem, tudod, Darryl, néha elkalandozik az asszonykák szeme. Érted, ugye? – kacsintott rá, túljátszva a „férfiak egymás közt” gesztust. – Szerény véleményem szerint, ha együtt vagy valakivel, annak nem szabadna másfele tekeregnie. Néha egy férfiembernek helyre kell tennie a nőjét. Az istenit, mind tudjuk, milyen ez.

Tyree félrekapta a fejét.

– Nőt megütni bajjal jár.

– Kis legyintés azér' nem árthat. Mondjuk, a vesére?

– Nem, haver. Nem keveredek ilyenbe.

– És a kishabák agyonverése?

Tyree kirúgott a sarkával, fejét a másik oldalára rántotta, s tekintetét a földre szegezte.

– A picsáába!

Slidell szemöldöke megjátszott meglepetéssel magasba

szaladt.

– Csak nem mondtunk olyat, amivel megsértettünk, Darryl?

– Eddie – fordult megint a partneréhez –, mondtunk olyat, amivel megsérthettük Darrylt? Nem gondolod, hogy a Tökös Fiúkának olyan titka van, amit nem óhajt megosztani velünk?

– Mindannyiunknak van ez-az a füle mögött – ment bele a játékba Rinaldi.

– Igen. De Darryl csúnya, nagy kályhába suvasztotta az ő icuripicuri titkát – fröcsögte Slidell Darryl felé.

– Semmit se csináltam Tamelával!

– És mi történt a kisbabával?

– Csak meghótt.

– És pont a kályhában kellett örök nyugalomra helyezni?

Tyree újra kirúgott a sarkával.

– Ne szívass már, haver!

– Igazán őszintén sajnáljuk, Darryl. Felfogtuk, hogy ez a picurka folt a jellemeden megnehezíti, hogy benevezz a cserkészek közé.

Tyree lábat cserélt.

– Jó, üzleteltem kicsit. De Tamelához egy ujjal se nyúttam.

– Üzleteltél? Annyi kokót és ekszet foglaltunk le nálad, amennyivel mind a három unokafivéremet a Harvardra küldhetném.

Slidell két lépést tett előre. Ábrázata alig néhány centire került a Tyree-étől.

– Megfizetsz még ezért, Tyree!

A nyomorult hátrálni próbált, de a Chevy megakadályozta ebben. Slidell továbbra is a képébe szuszogott.

– Tudod, meddig húzzák a gyerekgyilkosok a sitten?

Tyree olyan messzire fordította el a fejét Slidell bűzös

leheletétől, amennyire csak a nyaka engedte.

– Három hónapot ha saccolok. – Válla fölött odaszólt Rinaldinak. – Szerinted is, Eddie?

– Na, ja. Lehet négy is, ha nagyon tökök legény valaki.

– Mint Darryl.

– Mint Darryl.

Nem bírtam tovább megállni szó nélkül.

– Kérem, nem tudja, hol van Tamela? – avatkoztam közbe.

Tyree hátranézett rám Slidell vállá fölött. Tekintete egy pillanatra megállapodott rajtam. Egyetlen kurta másodperc volt, de én ezt is megsokalltam. Úgy éreztem, mintha a pokol legsötétebb, ásító bugyrába pillantottam volna.

Tyree szó nélkül elfordult.

– Kérem! – könyörögtem tovább a profiljának. – Még mindig nem késő, hogy kihúzza magát a csávából.

Megvetően felhorkantott, lábat cserélt, és vállat vont, mintha már semmi nem érdekelné.

Szörnyű gondolat vette be magát az agyamba. Tamela és családja halott. És ez a faszi tudja.

Tud ő egyet-mást.

Miközben elvezették, kivert a hideg a félelemtől.

Az MCME-ben Tim Larabee ajtaját nyitva találtam. Gyanítottam, hogy az én jövetelemet lesi. Kiszólt nekem, ahogy elmentem mellette.

– Hallom, hogy pályázol egy szerepre a *New York rendőrei* sorozatban.

Beléptem az irodájába.

– Azt csiripelik a verebek, hogy át akartad kutatni Tyree

testnyílásait. Slidellnek kellett lefognia, nehogy nekiláss.

– Slidell nem volt abban az állapotban, hogy bárkit lefogjon.

Kis híján nekem kellett felélesztenem.

– Mondott bármi használhatót Tyree?

– Ártatlan, mint Szent Bernadett.

– A kislány, akinek megjelent Szűz Mária Lourdes-ban?

Bólintottam.

– Találó hasonlat.

– Apácáknál nevelkedtem.

– Hiába, a szokás hatalma.

Mi mást tehettem, a szememet forgattam erre.

– És most mire tippelsz? – kérdezte Larabee.

– Miután kivallatták Tyree-t, Slidell és Rinaldi elevenen megégetik. Kijátsszák Sonny Pounder ellen. Tuti, hogy az egyik ott hagyja a fogát.

– Én Pounderre fogadok.

– Jól teszed. Kérdés azonban, mennyit tud Sonny?

– Találd ki, kit őrizgetek?

Larabee a hullakamrára célzott, ideiglenes őrizetre.

– Ricky Don Dortont?

– Ebben nincs semmi új.

– Oszama bin Ladent?

– Jobb fogás még nála is!

Megfenyegettem az ujjammal, hogy bökje már ki végre.

Erre a névre számítottam a legkevésbé.

— **B**RIAN AIKER!

Olyan érzésem volt, mintha lefelé száguldanék egy hullámvasúton. Egy világ omlott össze bennem.

– Biztos vagy ebben?

– A tetemre Aiker kocsiával együtt bukkantak rá. Tele van azonosító markerekkel. A fogazat is totál stimmel.

– De hát a koponya, a lancasteri csontok... – dadogtam.

– Hiába, nem a te eseted. Eddig is tudtad, hogy a koponya nem az övé. Mint kiderült, a csontváz sem.

– Hogyan történt? Hol találtak rá?

Túlontúl kijöttem a sodromból ahhoz, hogy értelmes kérdéseket tudjak feltenni.

– Egy kis tóból húzták ki a kocsiját a Crowder's Mountain Állami Parkban.

– Hogy került oda Aiker?

– Elábrándozott a volán mögött.

– És öt évbe került, amíg megtalálták?

– A jelek szerint nem túl látogatott az a környék.

– Mégis, miért pont most került elő?

– Aszályos idők járnak arra, és leapadt a tó vízszintje. A fiúka megcsúszott a parton, a stégről zuhant a vízbe, de más

istenverte forgatókönyv is elképzélhető. A kocsit alig néhány méterre volt egy mólótól, a teteje vagy fél méterrel volt csak a vízfelszín alatt.

Gyakori eset az ilyen. Egy pár távozik egy étteremből, és nyoma vész. Két év múlva megtalálják az Acurájukat egy közeli mesterséges tó fenekén. Egy nagypapa leadja az unokáit, és hazafele tart. A következő karácsonykor egy csatornában, a sztráda alatt fedezik fel a Hondáját. Egy édesanya kiengedi a féket, és egy víztározóba kormányozza a családi sportkocsit, a fiaival egyetemben. Négy hónap múlva egy hajólapát fémnek ütközik, s a járművet az áldozatokkal együtt kihalásszák az iszapból.

Évente ezrek hajtanak, golfoznak, pedáloznak vagy sétálnak a halálba. Senki nem vesz észre semmit, aztán valaki egyszer csak igen.

– Az ablakok fel voltak tekerve. Ami elég jól lezárta a kocsit ahhoz, hogy megvédje a rákóktól és halaktól – folytatta Larabee.
– Aiker nem is néz ki túl rosszul, ha azt vesszük, hogy mennyi ideig ázott a szerencsétlen.

– Hol találtátok meg?

Larabee félreértette a kérdést.

– A hátsó ülésen.

– Átvitték Chapel Hillre?* [*Itt van az Észak-Karolinai Egyetem erőszakos bűncelekményekkel foglalkozó laborja.]

– Nem – rázta meg a fejét Larabee. – Két boncnokuk szabadságon van, egy meg beteget jelentett. A nagyfőnök megkért, hogy én boncoljam fel.

Szórakozottan bólintottam. Azokon a csontokon járt az eszem, amelyek *nem* Brian Aikerhez tartoztak. Larabee észrevette a hangulatomat.

– Gondolom, most találgathatsz, kié a rötyiben talált koponya meg a lancasteri csontváz.

– Hát igen.

– Megkaptad azóta a jelentést, amit annyira vártál?

– Nem.

Larabee megvárta, amíg rendezem a gondolataimat. Még akkor is várt, amikor megcsördült a telefon. Pillanatnyi tétovázás után a kagylóért nyúlt.

Visszavonultam az irodámba, hogy tovább töprengjek a hallottakon. Nem igazán sikerült. Megpróbáltam egy újabb adag kávéval felturbózni az agyműködésemet, de hiába.

Kinyitottam a laptopomat, és megpróbáltam bitekre lefordítani, mit tudtam meg az elmúlt tizenegy napban.

Hely: Foote-farm. Repülőszerencsétlenség helyszíne. Lancaster megye, Dél-Karolina. Columbia, Dél-Karolina. Crowder's Mountain Állami Park.

Nem állami park volt az is, ahol a lancasteri csontvázat megtalálták?

Emberek: Tamela Banks. Harvey Pearce. Jason Jack Wyatt. Ricky Don Dorton. Darryl Tyree. Sonny Pounder. Wally Cagle. Lawrence Looper. Murray Snow. James Park. Brian Aiker.

Túl népes társaság volt. Megpróbáltam alcsoportokra osztani.

Rosszfiúk: Harvey Pearce (halott). Jason Jack Wyatt (halott). Ricky Don Dorton (halott). Darryl Tyree (őrizetben). Sonny Pounder (őrizetben).

Áldozatok: Ez sem működött. Túl sok volt a kérdőjel a nevek mögött. Ezt az alcsoportot is tovább osztottam.

Egyértelműen áldozatok: Tamela Banks kisbabája. A

retyóban talált koponya és kézcsontok gazdája. A Lancaster megyéből előkerült lefejezett csontváz.

Lehetséges áldozatok: Tamela Banks és családja. Wally Cagle. Murray Snow. Brian Aiker.

Vajon ide tartoznak-e Tamela és a családtagjai? Ártottak-e nekik, vagy csak rájuk ijesztettek, hogy tűnjenek el?

Mi van, ha Tamela Banks gyereke *nem* sorolható ide? Nem lehetett természetes oka a halálának? A csontjai alapján tudtam, hogy az anyja végig kihordta a terhességét, de születhetett halva is.

Magától esett-e kómába Cagle, vagy valakik művileg idézték elő ezt az állapotot? Ugyanaz volt-e ismeretlen tanszéki látogatója, mint akivel Looper a kávézóban látta? Miért nem a legközelebbi kórházba vitte Looper az élettársát? Hová tűnt Cagle jelentése?

Természetes halált halt-e Murray Snow? Nem készült-e Lancaster megye halottkéme újratekinteni a nyomozást a fej és kéz nélküli maradványok ügyében közvetlenül a halála előtt? És ha igen, mi oka volt erre?

Vajon Dorton is áldozat-e? Úgy tudjuk, hogy túladagolás végzett vele. Maga adta be magának a halálos adagot, vagy belediktálták?

Semmire sem jutottam ezzel.

Tollat-papírt ragadva ekkor megpróbáltam ábrázolni is az összfűgéseket. Vonalat húztam Dortontól Wyattig, és föléje írtam: *melungeonok*. Aztán továbbvezettem a vonalat Pearce-hez, és mindhármuk fölé odakörmöltem: *Cessna*.

Tyree-t Pounderrel kötöttem össze. *Footo-farm*, biggyesztettem e fölé a vonal fölé. Innen a klozet-koponyához vitt a vonal, majd Tamela Banks nevéhez.

Tyree-t is összekapcsoltam a Dorton-Pearce-Wyatt vonallal. *Kokain*, róttam négyük fölé.

Cagle-t, Snow-t és a lancasteri maradványokat kapcsos zárójellel kötöttem össze, majd emezt a Foote-farm koponyájához horgonyoztam. Két alpontot is beiktattam ide: medvecsontok és madártollak megnevezéssel. Vonalat rajzoltam tőlük J. J. Wyatthez, aminek végére Brian Aiker és Charlotte Grant Cobb került.

Csak néztem a művet, amely egymást keresztül-kasul átszelő vonalak pókháló-rajzolatából állt.

Nem estem abba a hibába, hogy egymással össze nem függő történések, emberek és helyek között próbálok kapcsolatot keresni? Minél többet rágódtam ezen, annál jobban felingerelt, milyen keveset tudok.

Vissza a laptop-hoz.

Lehetséges áldozatok: Brian Aiker.

Sem a klozet-koponya, sem a lancasteri maradványok nem álltak összefüggésben az eltűnt vadőrrel. Aiker egy stégről vezette egy tóba a kocsiját, és vízbe fúlt. Kihúztam nevét a lehetséges áldozatok közül, ekkor azonban fennakadtam valamin. Miért a kocsija hátsó ülésén találtak rá?

Fogas kérdés. Hátralöktem széketem, és indultam, hogy másokat is kifaggassak felőle.

Larabee-t a bűdös boncteremben találtam. Amint beléptem, már tudtam is az okát.

Aiker bőrét olaj zöld-barna foltok tarkították. Húsa mostanra hullaviasszá aszalódott. Mindezen nem sokat javított, hogy a tetem újabban levegővel is érintkezett.

Ami a tüdejéből maradt, felszeletelve hevert egy parafa lemezen, a boncaszta lábánál. Más elrohadt szervek egy mérleg

serpenyőjén nyugodtak.

– Hogy megy? – kérdeztem, és felgyorsult a légzésem.

– Kiterjedt hullazsír-képződést észleltem. A tüdő összeesett és elrohadt. A légutakban folyadékgyülem. – Larabee ugyanolyan gondterheltnek látszott, amilyen én voltam. – Ami a légutakból maradt, kitágult, de ezt a bomlási gázok is okozhatják.

Néztem, hogyan meri át egy üvegbe Aiker gyomrának tartalmát, amit nyomban át is adott Joe Hawkinsnek.

– Véletlen baleset volt? Fulladás?

– Semmi nem utal az ellenkezőjére. A köröm töredezett, a kezek is felhorzsolódtak. Szegény fráter bizonyára megpróbált erőnek erejével kijutni a kocsiból, talán még az ablakot is megkísérelte feltörni.

– Ki tudod mutatni abszolút biztonsággal, hogy a pasas megfulladt?

– Rázós ügy, minekutána négy évig áztatta a tagjait. Talán kovamoszat-tesztet is végezhetnének.

– Kovamoszat-tesztet?

– Ezek a mikroorganizmusok a planktonokban, továbbá az édesvízi és a tengeri üledékben találhatóak. Nem sokkal az ősrobbanás után jelentek meg a Földünkön. Kismilliárd létezik belőlük. Bizonyos talajfajtákat egyenesen ezek a kis nyavalyások alkotnak. Hallottál már kovamoszatos földről?

– A nővérem használja medencetisztításra.

– Pontosan! Nagy tételben bányásszák, és erre, valamint súrolóporként hasznosítják.

Larabee tovább beszélt, miközben megnyitotta és megszemlélte Aiker gyomrát.

– Nagy élmény mikroszkóp alatt megnézni a

kovamoszatokat. Gyönyörű kovahéjvázak, a legkülönbözőbb méretben és alakzattal!

– Még nem mondtad el, mi közük van a vízbe fúláshoz.

– Elméletben minden élővízben más és más faj él. Ezért ha kovamoszatot találsz a szervekben, a delikvens megfulladt. Némelyik törvényszéki patológus úgy véli, hogy az előbbiek okán azt is meg tudjuk határozni, hol fulladt meg az áldozat.

– Mintha te nem hinnél ebben.

– Egyik-másik kollégám erősen épít a kovamoszatokra, én nem.

– Miért nem?

– Le is nyelhetjük őket – vontta meg a vállát.

– Ha, mondjuk, kovamoszatot találunk egy hosszúcsont csontvelőjében, nem feltételezhetjük, hogy a vérkeringéssel kerültek oda?

Larabee ezen elgondolkozott.

– De igen, valószínűleg igen. Meg is vizsgáltatok akkor egy combcsontot – bökött felém a szikéjével. – Átküldetek vízmintát is a tóból. Ha történetesen találnak kovamoszatot a combcsontban, összevethetik a kétféle profilt.

– Jól teszed.

Megvártam, amíg hosszában felmetszi Aiker nyelőcsövét.

– Lehet jelentősége, hogy a hátsó ülésen találták?

– A motor súlya lehúzhatta a kocsi elejét, azaz a levegő utolja hátraszorult, a tető közelébe. Ilyenkor, ha valaki nem tud kijutni egy autóból, oda szokott úszni az utolsó lélegzetnyi légvételért. Máskor meg a tetem egyszerűen hátralebeg a vízben.

Bólintottam.

– De azért természetesen lefuttatunk egy toxikológiai tesztet. A helyszínelők is átnézik még a kocsi meg a hajórampát.

Eddig azonban semmi gyanúsát nem találtam.

Aiker ruházata és személyes tárgyai a munkapulton száradtak. Melléjük léptem, hogy vessek rájuk egy pillantást.

Olyan volt, mintha távcsővel szemlélttem volna a vadőr utolsó földi reggelét. Ezek az átázott, iszappal elborított tárgyak sok mindent elárultak.

Zsokésapka. Kék-fehér csíkos, hosszú ujjú póló. Farmer. Sportzokni. Adidas tornacipő. Fekete, kapucnis polármelegítő.

Vajon mit vett fel előbb Aiker: a farmerjét vagy a zokniját? A gatyáját vagy az ingét? Elszomorított, hogy egy élet ilyen hamar véget érhet.

A ruhák mellett ott sorakozott a vadőr zsebeinek tartalma.

Fésű. Kulcsok. Miniatűr svájci bicska. Huszonhárom dollár bankóban. Hetvennégy cent apróban. Igazolványtárca a vadőrjelvénnel.

Az észak-karolinai jogszi mellől Hawkins kiszabadított még egy interurbán telefonkártyát, a US Airways törzsutas kártyáját, egy téglalap alapú börtokból pedig a Diners Club és a Visa hitelkártyáját.

Kesztyűt húztam a jobb kezemre, és végigfuttattam ujjamat a jogszi fényképén. Az egyenes tekintetű, barna szempárnak és a hirtelenszőke hajnak semmi köze nem volt már a Larabee asztalára kiterített torz rémséghez.

Közelebb hajoltam hozzá, és az arcot fürkészttem. Ugyan mit keresett Aiker egy stégen, a Crowder's Mountainban? Felvettem a jogsiját, és megfordítottam.

A hátuljához másik kártya tapadt hozzá. Lefejtettem a hüvelykem körmével. A Harris-Teeter szupermarket törzsvásárlói kártyája volt. A munkapultra fektettem, és újra a jogszi hátoldalát nézegettem.

Hirtelen a lélegzetem is elállt attól, amit észrevettem.

– Valami hozzáragadt ennek a hátuljához – mondtam.

Mindkét pasi felém fordult. Csipeszt vettem elő egy fiókból, s lefejtettem a jogsíróról egy petyhüdt lapot.

– Olyan, mint egy összehajtogatott papírlap.

A csipesszel széthajtogattam a sarkait a munkapulton. A rajta lévő írás elmosódott ugyan, de azért olvasható volt.

– Valamiféle kézírás – mondtam, s egy tálcára fektettem a papirost, hogy átvigyem a fluoreszkópiás nagyítóhoz. – Talán egy cím vagy telefonszám. Esetleg térkép.

– Netán végakarát – jegyezte meg Hawkins.

Egyszerre pillantottunk rá Larabee-vel.

– Inkább bevásárlólista lehet – mondta erre ő.

– De éppenséggel azért rejthette műanyag alá a pasi, hogy ne érje víz – morfondírozott Hawkins. – A francha, pontosan ez történhetett!

Mondott valamit.

Miközben bekapcsoltam a lencse körül a világítást, Hawkins és Larabee is odajött hozzám. Együtt betűztük ki a felnagyított, megvilágított szöveget:

*n... kérdés... C oins sáros... lumbiába. Légy ó... Viszlát...
tte-ban... napon.*

Ennél többet nem tudtunk kisütni ebből a macskakaparásból, ami jobb körülmények között is nehezen lett volna olvasható.

– Az első rész talán „nem kérdés” akar lenni – szólalt meg

Larabee.

Hawkins meg én buzgón helyeseltünk.

– Valamit Columbiába akarhatott küldeni? – vetettem fel.

– Kölcsönadni?

– Átirányítani?

– És valami piszkos is – tette hozzá Hawkins.

– De mi?

– Collins?

– Lehet, hogy mégse C az, hanem valami más betű.

Közelebb vittem a nagyítót a papírdarabhoz. Közel hajolva próbáltunk értelmet találni az elmosódott foltokban.

Mindhiába. Az üzenet egyes részletei totál olvashatatlanok voltak.

– Viszlát valahol, valamikor – mondtam.

– Igen! – helyeseltek mindketten.

– Charlotte-ban? – találgattam.

– Az is lehet – mondta Larabee.

– Hány hely végződik ...tte-re?

– Megnézem egy Atlaszban – egyenesedett ki Larabee. – De a Kérdéses Dokumentumok osztályán is hadd törjék rajta a fejüket. Joe, hívd fel őket, és kérdezd meg, szárítsuk-e ki ezeket a holmikat, vagy tartsuk őket nedvesen?

Hawkins levette a kesztyűjét és a kötényt, kezét mosott, és az ajtó felé indult. Kikapcsoltam a nagyító lámpáját.

Miközben Larabee folytatta a boncolást, beszámoltam neki Cagle kómájáról és Terry Woolsey felvilágosításairól. Miután befejeztem, felnézett rám a maszkja fölött.

– Nem túl sok a kérdőjel ebben az ügyben, Tempe?

– De igen – mondtam.

Az ajtóból azonban még visszaszóltam:

– Mi van azonban, ha nem?

ÉS MI VAN, HA FIGYELMEN KÍVÜL HAGYTAM VALAMIT?

Ahelyett, hogy tovább növeltem volna rosszkedvemet a számítógép előtt, kigurítottam a hűtőkamrából a rötyi-koponyát meg a kézcsontokat, és újból behatóan átvizsgáltam őket.

A maradványok ugyanazt adták ki: harmincas fehér pali.

Aki azonban semmiképpen nem Brian Aiker volt.

Vissza akkor a laptop-rubrikáimhoz.

A koponya és a kézcsontok a Foote-farmról kerültek elő. Csakúgy, mint a medvecsontok és az arapapagájtollak. Véletlen egybeesés lenne ez?

A lancasteri csontváz fej és kezek nélkül való. Ez is véletlen lenne?

A csontvázra három évvel ezelőtt bukkantak. Brian Aiker öt éve tűnt el. Megint csak: véletlen?

Brian Aiker és Charlotte Grant Cobb eltűnése is nagyjából egy időre esik: véletlen?

A medvecsontok és a madártollak egyaránt veszélyeztetett fajoktól származnak, közben pedig vadőröknek veszett nyoma: véletlen ez is?

Gondolkozz elfogulatlanul, Brennan! – biztattam magam.

Épp ezzel próbálkoztam, amikor megcsördült asztalomon a

telefon.

– Hallhó! – hallottam meg Slidell hangját.

– Na, mizújs? – kérdeztem.

– Pounder úgy dalol, mint egy betépett kanári.

– Csupa fül vagyok.

– Tyree kokót terített Dorton megbízásából.

– Ez ám a meglepetés!

– Dorton egy dél-amerikai üzletféltől kapta a kokót. Harvey Pearce vette fel az árut valahol keleten, Manteo környékén, aztán felhozta Charlotte-ba a tengerpartról. Innen került tovább északra és nyugatra.

– Tyree pedig arra tartotta Poundert, hogy Foote mama farmján tárolja az árut – találgattam.

– Bingó!

– Dorton kuzinja, J. J. is a családi vállalkozásból élt.

– De ez még nem minden. Amit most mondok, az biztosan tetszeni fog magának. Úgy néz ki, Pearce-t még régebben rábeszélték, hogy vegyen egy madarat valami dél-amerikaitól, amit busás feláron adott tovább. A zseniális vállalkozó, a sztriptízbárok hőse, a nagy Drog Lord is talált fantáziát a dologban.

– Hadd találjam ki, Ricky Don elkezdte kiaknázni J. J. vadászati jártasságát.

– Pearce a Low Countryról* [*Dél-Karolina állam alsó része, a „parti síkság”, lapos, üledékes, homokos, néhol mocsaras terület.] is szállított árut.

Áru. Úgy mint ritka és értékes állatok, amelyeket a minél nagyobb nyereség reményében mészárolnak le. Milyen nemes teremtmények vagyunk is mi, emberszabásúak!

– Aztán Dorton egy ázsiai kapcsolatot is beszerezett, s ő lett

az epehólyagok királya.

– Ki ő? – kérdeztem.

– Pounder nem tudta a nevét. Szerinte koreai a muki. Valamiféle bennfentes kapcsolatai is lehetnek, legalábbis az emberünk efféléket emlegetett.

– Miféle bennfentes kapcsolatokat?

– Húgyagyú barátunk erről semmi konkrétat nem tudott. De ne féljen. Lefülejük azt a gazfickót is.

– És mit mond Tyree?

– Ügyvédet kér.

– Mivel magyarázza a telefonhívásokat közte és J. J. Wyatt között?

– A mi halhatatlan bölcselőnk azt állítja, hogy a dolgok nem mindig azok, amilyenek „mutattják” magukat. Őt idézem.

Csak félve mertem feltenni a következő kérdést.

– Mi hír Tamela Banksről és a családjáról?

– Tyree égre-földre esküszik, hogy semmit se tud róluk.

– A kisbabáról mit mond?

– Hogy halva született – mondta Slidell unottan. – Feldobta a talpát, mielőtt ráállhatott volna.

Ökölbe szorult a kezem ekkora kérgesszívűségtől.

– Egy halott újszülöttről beszélünk, nyomozó! – pirítottam rá.

– Jaj, bocsásson meg, hölgyem – dalolta. – Kihagytam az e heti illemtanórát.

– Hívjon, ha megtud valamit.

Leacsaptam a kagylót, hátradőltem a széken, és behunytam a szemem.

Képek rohanták meg tudatomat.

Egy szempár, amelyben nem tükröződött szeretet, egy

szívárványhártya, amit elnyel a drogtól kitágult pupilla.

Gideon Banks elkínzott arca, Geneva, amint némán téblábol az ajtóban.

Elszenesedett, töredezett kisbabacsontok.

Saját lányomra gondoltam.

A csecsemő Katyre a puha rugdalózójában. A totyogóra rózsaszínű, fodros úszóruhában, miközben dundi lábikójával egy műanyag úszómedencében tapicskol. A fiatal nőre sortban és trikóban, mialatt hosszú, barnára sült lábával a hintát hajtja az elülső tornácon.

Csupa hétköznapi jelenet, boldog, egészséges emberek életéből. Amilyenben Tamela babájának soha nem lehetett része.

Hirtelen égetően szükségem lett valamire, bár nem tudtam, hogy mire. Jobb híján a telefonért nyúltam, és a lányom számát tárcsáztam. A szobatársnője szólt bele a vonalba.

Lija úgy vélte, Katy Myrtle Beachre ment Palmer Cousinsszal, de nem volt ebben abszolút biztos, mivel ő sem volt eddig otthon.

Miért, Katy nem érhető el a mobilján?

Hát nem.

Beparázva tettem le a kagylót.

Nem arról volt szó, hogy Katy átmeneti recepciós szolgálatot teljesít Pete cégénél? Kedd volt, dolgoznia kellett volna.

És Cousins? Neki nincs munkahelye?

Cousins. Mi az ebben az alakban, ami annyira idegesít?

Róla meg Aiker jutott eszembe.

Vissza az alapkérdéshez.

Lássuk, pötyögtessünk tovább.

Vaktában írni kezdtem a számítógépbe, ami az eszembe jutott.

Premissza: A lancasteri maradványok és a klotyóban találtak ugyanahhoz az illetőhöz tartoznak.

Dedukció: Ez az illető azonban nem Brian Aiker.

Dedukció: Hasonlóképpen nem lehet Charlotte Grant Cobb sem. A DNS-vizsgálat kimutatta, hogy a lancasteri maradványok férfitől származnak.

Slidell előbbi hányaveti megjegyzése totál bepöccentett. Igazságtalan lennék vele szemben? Talán. Ettől függetlenül saját okfejtésem fonalát is újra elvesztettem.

Vagy a lányom miatti aggodalom zavart össze?

Nem, hanem Slidell, ez a csökkent homofób kretén. Eszembe jutott, milyen tapintatlanul bánt Genevéval és Gideon Banksszel is. És miféle szívtelen, érzéketlen megjegyzéseket tett Lawrence Looperre meg Wally Cagle-re! Ráadásul képzavart képzavarra halmozott, amikor holmi táborokról és bugyogókról zagyvált. Milyen gyöngyszeme is volt a nemi szerepekről? Á, igen! „A természet letette a voksát, nem lázadhatunk fel ellene.” Micsoda lángelme!

Térjünk vissza az alapproblémához.

Ami kokónak tűnt első látásra, arról kiderült, hogy aranygyömbér.

Ami leprának látszott, az voltaképpen szarkoidózis volt.

Erről egy újabb slidell-izmus (vagy tyree-izmus?) jutott eszembe: A dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak.

Lényegtelen.

Hirtelen eszembe jutott azonban valami. Képtelenségnek tűnt, de hát miért is ne.

A retikulómért mentem, és elővettem a kártyát, amit Cagle itatósa alól vettem el. Tárcsáztam a rajta lévő számot.

– Itt a dél-karolinai rendőrség bűnügyi csoportja – szólt bele

a vonalba egy női hang.

Elmondtam a kérésemet.

– Kérem, tartsa a vonalat!

– Itt a DNS-osztály – jelentkezett egy újabb női hang.

Beolvastam a kártyán szereplő nevet.

– Ezen a héten nincs bent.

– Akkor Ted Springert kérem – böktem ki pillanatnyi tétovázás után.

– Ki keresi?

Megneveztem magam.

– Tartsa a vonalat!

Másodpercek teltek el, aztán egy teljes perc.

– Mit tehetek önért, antropológus asszony? – hangzott fel végül.

– Helló, Ted! Nézd, egy szívességet szeretnék kérni tőled.

– Ki vele!

– A részletek, a Lancaster megyei halottkém foglalkozott három évvel ezelőtt egy esettel: fej és kéz nélküli csontváz. – Újra felolvastam a nevet a névjegykártyáról, és elmagyaráztam, hogy a nevezett pillanatnyilag nem elérhető. – Az antrót Walter Cagle csinálta.

– Van esetszám?

– Nincs.

– Úgy egy kicsit rázósabb, de a számítógépeknek hála, vissza tudom keresni. Mire van szükséged?

– Rá kéne nézni az amelogenin-teszt eredményére, nem tűnik-e fel ott valami furcsaság.

– Mikorra kellene?

Haboztam a válasszal.

– Jó, tudom – így Springer. – Lehetőleg tegnapra.

- Jövök neked eggyel.
- Jó, utána nézek – mondta.
- Margie meg a gyerekek nem lesznek hálásak nekem.
- Ez már igaz. Adj pár órát!

Megadtam neki a mobilszámomat.

Ezután felsörgettem Hershey Zamzow-t a raleigh-i vadórhivatalban.

– Meg tudná-e mondani, hol lelhetnék rá Charlotte Grant Cobb családjára?

– Cobb a dél-kaliforniai Cloverben nőtt fel. A szülei még éltek, amikor eltűnt. Úgy emlékszem, nem voltak túl segítőkészek.

– Miért nem?

– Mindenáron azt bizonygatták, hogy Cobb majd előkerül a végén.

– Nem háritás van emögött?

– Ki tudja. Tartsa a vonalat!

Várakozás közben a telefonzsinórt csavargattam az ujjaim között.

– Valami felekezetben ügyködtek akkoriban, és pedig igen tevékenyen, ezért gondolom, továbbra is él ez az elérhetőség. Charlotte csak egyetlenegyszer említette a fülem hallatára a családját. Az volt a benyomásom, hogy nem sok közülük van egymáshoz.

Miközben lekörmöltem a címet, eszembe jutott még valami.

– Milyen magas volt Cobb?

– Hát, nem tartozott az alacsony nők közé, de amazonnak sem mondanám. Gondolom, hallott Brian Aikerről.

– Tim Larabee ma boncolta itt, nálunk – közöltem.

– Szegény nyomorult.

- A munkája miatt ment a Crowders Mountainba?
- Nem tudok róla.
- Van ötlete, mit kereshetett ott?
- Fogalmam sincs.

Megnéztem az órámát. Háromnegyed hét volt. A Coffee Cupbeli reggeli óta egy falatot sem ettem.

És Boydot sem engedtem ki tizenhárom órája.

Jaj, szegény pára!

Boyd úgy rohamozta meg a gyepet, mint a Szövetségesek Normandiát. Miután felfalta a sajtburgert, amit a Burger Kingnél vettem neki, tíz teljes percet töltött azzal, hogy kinézze számból a Whoppert, majd újabb ötöt mindkét csomagolópapír nyaldosásával.

Birdie valamivel visszafogottabb volt, ő azért adott a méltóságára! Elrágicsált egy marék sült krumplit, majd leült, s egyik hátsó lábát kinyújtva szorgosan tisztogatni kezdte a karmait.

Már mindketten javában durmoltak, amikor este nyolckor Ted Springer felhívott Columbiából.

– Úgy tűnik, a mikrobiológusoknak hosszú napjuk volt ma – sóhajtottam.

– Végigfuttattam néhány mintát. Nézd, megtaláltam a lancasteri csontváz anyagát. Lehet ott valami érdekes.

– Ez gyors volt – mondtam.

– Szerencsém volt. Mennyit tudsz az amelogenin lokuszról?

– A csajoknál egy sávot ad ki, a srácoknál kettőt: az egyik akkora, mint a csajsziéknál, a másik nagyobb.

– Ötösalá.

– Kösz.

– Az amelogenin valóban két sávot ad a gél elektroforézisnél,

előfordulhat azonban icipici eltérés, amit nem mindenki vesz észre. Normál férfiaknál a két sáv intenzitása megegyezik. Eddig világos?

– Amint látom, a lényeg itt a „normál” lesz – mondtam.

– A Klinefelter-szindrómás férfiaknál ezzel szemben az X-kromoszómának megfelelő sáv kétszer olyan intenzitású, mint az, amelyik az Y-kromoszómát képviseli.

– Klinefelter-szindrómás férfiak?

Hiába erőltettem az agyam, semmi nem ugrott be.

– Ez az XXY kariotípus, amikor is három nemi kromoszóma van kettő helyett. A kollégám nem ügyelt eléggé az intenzitásbeli különbségekre.

– Eszerint az ismeretlen áldozat Klinefelter-szindrómás volt?

– Nem mondhatom ki százszázalékosan.

– De azért valószínűsíthető a KSZ?

– Ühüm. Segít ez magának?

– Könnyen lehetséges.

Olyan mozdulatlaná dermedtem, mint egy kitömött vadásztrófea.

Úgy, szóval Klinefelter-szindróma.

XXY kromoszómaszerelvény.

Slidell rosszul tippelt.

Bekapcsoltam a számítógépet, és szörfözni kezdtem a neten. Épp a Klinefelter szindrómások egyesületének honlapját olvastam, amikor Boyd megbökölte a térdemet.

– Ne most, öreg!

De tovább bökődött.

Lenéztem rá.

A térdemre fektette a mancsát, majd pofáját felemelve felugatott. Nem volt mese, mennem kellett.

– Ennyire sürgős?

Keresztülvágtatott a szobán, pörögni kezdett a farka körül, és ugatott. Homlokán fel-le járt a szőr.

Megnéztem az időt. Negyed tizenegy volt. Elég volt mára a melóból.

Kikapcsoltam a számítógépet, és a pórázért indultam.

Ebem kirángatott a dolgozósarokból, totál feldobta, hogy még járhat egyet, mielőtt visszafeküdne éjszakára.

A Kocsiszín körül szinte teljes volt a sötétség, csupán egy-egy szárazvillám fénye villant meg a fák között. Odabent hangosan ketyegett a kandallón az óra. Kintről pillék és rózsabogarak ostromolták az ablakot, testük tompán puffogott az üveg felületén.

A konyhába lépve Boyd viselkedése megváltozott. Teste megfeszült, fülét-farkát felcsapta. Felmorrant, majd előrerontott, és vadul ugatni kezdte az ajtót.

Szívemre tettem a kezem ijedtemben, hogy ez meg mi.

– Boyd, ide gyere! – sziszegtem.

Hanem ő fütyült rám. Megpróbáltam elhallgattatni, de csak csaholt tovább.

Kalimpáló szívvel az ajtóhoz lopóztam, s hátamat a falnak vetve hallgatóztam kifelé.

Autó dudált, rózsabogarak repkedtek az éjszakában, tücskök ciripeltek. Semmi különöset nem észleltem.

Boyd ugatása még ellenségesebbé vált. Már a nyakszőre is felborzolódott, s minden porcikája megfeszült.

Újra megpróbáltam elhallgattatni, ugyanazzal az eredménnyel.

Ugatásán keresztül is hallottam a tompa puffanást, majd a halk kaparászást az ajtó túoldalán.

Jeges félelem kúszott a szívemre.

Valaki volt odakint!

Hívd fel a 911-et, de rögtön! – sikoltották agysejtjeim.
Rohanj át a szomszédba! Menekülj el a bejárati ajtón át!

Hanem mi elől meneküljek? Mit mondjak a zsaruknak?
Kísértet járkál a tornácomon? A Kaszás kaparászik a hátsó
ajtómon?

Megpróbáltam magamhoz édesgetni Boydot, de kitépte
magát a kezemből, és tovább ugatott.

Vajon bezártam-e az ajtót? Általában törődtem a
biztonságommal, néha azonban elfeledkeztem róla. Akár most is
megtörténhetett, hiszen annyira siettem kiengedni Boydot.

Reszkető ujjakkal tapogattam ki a zárat.

A hosszúkás kis kilincs vízszintesen állt. Bezártam az ajtót
vagy se? Tudta a fene!

Megpróbáljam lenyomni a kilincset?

Jobb azonban nem hangoskodni. Nehogy rájöjjön a
behatoló, hogy itt vagyok az ajtó túloldalán!

Be van kapcsolva a riasztó? Rendszerint ezt is megtettem,
közvetlenül azelőtt, mielőtt felmentem az emeletre lefeküdni.
Tekintetem a riasztó paneljére tapadt.

Nem villogott rajta piros fény!

A kurva életbe!

Mostanra istenesen remegett a kezem, amikor megemeltem
az ablakfüggöny egy sarkát.

Odakint szuroksötét volt. Megpróbáltam hozzászoktatni a
szemem, hanem így se láttam semmit.

Közel hajoltam az ablaküveghez, s jobbra-balra villant a
szemem az általam létrehozott kicsiny nyíláson keresztül.

De semmi érdemlegeset nem láttam.

Kapcsold fel a tornácvilágítást! – sugallta egyik józanul mérlegelő agysejtem. Kezem már a kapcsoló után nyúlt.

Jaj, ne! Ne áruld el, hogy itthon vagy!

Kezem megállt mozdulat közben.

Ebben a pillanatban felvillant egy villám. Két sziluett tűnt elő a sötétből.

Véremet előntötte az adrenalin.

Ketten álltak a hátsó tornácomon, alig fél méterre megrettent képeimtől.

A KÉT DERMEDT ALAK VELEM SZEMKÖZT ÁLLT. KÉT FEKETE tömeg a szuroksötét éjszakában.

Leengedtem a függönyt, és visszahúzódtam. Szívem a torkomban dobogott.

A Kaszás lenne az? A büntársával?

Lélegzet-visszafojtva újra megnéztem magamnak a látogatóimat.

Mintha közelebb húzódtak volna egymáshoz.

De nem csak egymáshoz, az ajtóhoz is.

Most mi legyen?

Rettegő agyam újra az előbbi ötletekkel állt elő.

Hívd fel a 911-et! Kapcsold fel a villanyt a tornácon! Kiabálj ki hozzájuk!

Boyd tovább ugatott, mostanra azonban csökkent a dühe.

Ismét felcikázott egy villám, aztán az ég elsötétült.

A képzeletem játszhatott velem, de a nagyobbik alak mintha ismerős lett volna valahonnan.

Vártam, mi lesz.

Megint villámlott, ezúttal hosszabban. Egy, két, három másodpercig.

Istenem, atyám!

A lány még terebélyesebb volt, mint ahogy emlékeztem rá.

Kezem kitapogatta a falon a kapcsolót. A mennyezetvilágítás aranybarna fénnel árasztotta el a tornácot.

– Elhallgass, Boyd! – simogattam meg a fejét.

– Maga az, Geneva? – szóltam ki.

– Ne kügyön ránk kutyát!

Lenyúltam, megmarkoltam Boyd nyakörvét, aztán elfordítottam a kulcsot a zárban, és ajtót nyitottam.

Geneva egyik karjával egy fiatal nőt karolt át, akire nyomban ráismertem: Tamela volt. Másik karjával eltakarta az arcát. Mindkét nővér ijedt őzikehez hasonlított. Szemüket elvakította a váratlan villanyvilágítás.

– Kerüljenek beljebb!

Továbbra is kézben tartva Boyd nyakörvét, kilöktem a szúnyoghálós ajtót.

Mivel semmi kivetnivalót nem találtam a látogatókban, ebem ugatása heves farkcsóválásnak adta át a helyét.

A két nővér azonban nem mozdult.

Hátrább léptem a konyhába, s Boydot is magammal vonszoltam.

Geneva kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, betolta Tamelát, majd ő is bejött utána.

– Nem bántja magukat – szólaltam meg.

Gyanakvóan néztek ránk.

– Tényleg.

Elengedtem Boydot, és felkapcsoltam a villanyt a konyhában. Ebem előrerúgta, és szaglászni kezdte Tamela lábszárát; farka vadul járt ide-oda.

Geneva mereven állt a konyha közepén. Tamela lenyúlt, és óvatosan megveregette Boyd fejét. Kutyám feléje penderült, és

nyaldosni kezdte az ujjait. Olyan finom ujjak voltak, hogy akár egy tízéves gyerekéi is lehetek volna. Már a vérvörös körmöket leszámítva.

Boyd aztán Genevát vette sorra, ő azonban zordul rámondott. Ebem visszatért Tamelához. A lány leguggolt hozzá, fél térdre ereszkedett, és borzolgatni kezdte a szőrét.

– Egy csomóan keresik magát – mondtam, miközben egyik nővérről a másikra néztem.

Igyekeztem elleplezni meglepetésemet, hogy Tamela végül az én konyhában kötött ki.

– Jól vagyunk – közölte Geneva.

– És az édesapja?

– Ő is.

– Hogyan találtak ide?

– Adott nékem egy névjegykártyát.

Ezzel még nem oszlatta el a meglepetésemet.

– Apu tudta, hol lakik.

Annyiban hagytam a dolgot. Gideon Banks bizonyára valami egyetemi ismerőstől tudta meg az itthoni címemet.

– Örülök, hogy épségben látom magukat. Hozhatok egy csésze teát?

– Kérhetnék inkább kólát? – kelt fel a földről Tamela.

– Diétás kólám van.

– Oké – morogta elszontyolodva.

Az asztalra mutattam. Leültek. Boyd le nem szállt volna Tameláról. Állát a lány térdére fektette.

Nem kívántam ilyen későn a kólát, de azért három dobozt nyitottam meg, hogy mégis igyak egyet a társaság kedvéért. Az asztalhoz visszatérve mindkét nővér elé odaállítottam a kóláját, és én is helyet foglaltam.

Geneván V-nyakú UNCC Forty-niners sportpóló volt, és ugyanaz a sort, amit akkor is viselt, amikor Slidell-lel meglátogattuk az apját. Keze-lába, hasa dagadt volt, könyökén és térdén felrepedezett és megráncosodott a bőr.

Tamela nyitott hátú, nyakban és hátul megkötős, vörös trikót viselt, műselyem szoknyával és strandpapuccsal, hegyikristállyal a műanyag pántján. Az ő keze-lába hosszú és csontos volt.

Mekkora ellentét feszült közöttük! Geneva vízilónak tűnt gazellatermetű húga mellett.

Vártam, hogy elmondják a történetüket.

Geneva körülnézett a konyhában.

Tamela rágózott, és nyugtalanul vakargatta Boyd pofiját. Idegesnek látszott, olyannak, aki egy másodpercnél tovább nem tud megülni a fenekén.

Türelmesen vártam a fejleményeket.

A beállott csöndben a frigó zümmögését hallgattuk.

Elég ideig vártam ahhoz, hogy Geneva összeszedje a gondolatait és Tamela is lenyugodjon. Elég ideig, hogy felcsendülhessen közben Schubert *Pisztrángötösének* mind az öt szólama. Végül Geneva törte meg a csendet. Szemét kitartóan a kólájára szegezte közben.

– Darrylt lekapcsolták?

– Igen.

– Mér' sittelték le?

Háta mögött az ablakot bevilágította egy újabb villám fénye.

– Bizonyítékok vannak rá, hogy droggal kereskedett.

– És hosszú ideig marad a sitten?

– Nem vagyok jogász, Geneva. De úgy tippelem, hogy igen.

– Szóval, ezt tippeli.

Valamiért Tamela nem felém fordult, hanem Geneva felé.

– Igen.

– És honnét veszi ezt? – billentette oldalra fejét a lány, hajszálra, mint Boyd, amikor valami rendkívülit tanulmányoz.

– Biztosra azért nem mondhatom.

Újra hallgattunk egy sort. Aztán a lány kifakadt:

– Nem Darryl ölte meg a kicsimet!

– Mondja el, mi történt!

– Nem az ő gyereke vót. Vele vótam ugyan, de nem az övé vót.

– Ki az apa?

– Egy fehér srác, Buck Harold. De nem ez számít. A lényeg, hogy Darryl nem ártott a gyerekeknek.

Bólintottam.

– A baba nem Darrylé vót, és én se. Érti, amit mondok?

– Mondja el, mi lett a kicsivel.

– Darrylnél laktam... nem a saját lakása, de ott élt, mán csak az egyik szobába. Egy napon rám gyüttek a fájások, mondok, gyün a gyerek. Hanem a fájdalom csak egyre erősödött, gyerek meg sehóse. Tuttam, hogy baj van.

– Nem állt orvosi felügyelet alatt?

Keserűen felnevetett, és úgy nézett rám, mintha azt javasoltam volna, hogy jelentkezzen a Yale-re.

– Egy teljes éjszakán át vajúdtam. Másnap előgyütt a gyerek, de hijába.

– Mit akar ezzel mondani?

– Kék vót, és nem lélegzett.

Szemében könnyek csillogtak. Félrefordult, s a tenyere aljával letörölte mindkét orcáját.

Elszorult a szívem a szájalomtól. Hittem neki. Sajnáltam ezt a fiatal nőt, akit elviselhetetlen veszteség ért. Szántam a világ valamennyi Tameláját és a kicsinyeket.

Tenyeremet a kézfejére fektettem. Elhúzta tőlem, és mindkét kezét az ölébe rejtette.

– És ezután tette a kicsi tetemét a kályhába? – kérdeztem szelíden.

Bólintott.

– Darryl ötlete volt?

– Nem. Nem t’om, mér’ tettem, csak úgy megtörtént. Darryl még most is azt hiszi, hogy övé a gyerek, ebbe van.

– Értem.

– Senki se bántotta azt a gyereket! – A lány arcán könnyek csillogtak, s mellkasa fel-le emelkedett a vörös top alatt. – Csak halva akart megszületni.

Ismét megtörölte az orcáját, a mozdulat hirtelensége haragról és megbánásról árulkodott. Aztán mindkét kezét ökölbe szorította, és ráhajtotta a homlokát.

– Nem tudná újrajátszani a hatóságnak, hogyan történt?

Némán rázta a fejét, több nem telt tőle.

– Miért bujdokolt el?

Genevára nézett az ujjain keresztül.

– Mondd csak el! – biztatta a nővére. – Azér’ gyüttünk. Mondd el néki.

Tamela többször szaggatottan felsóhajtott.

– Egy napon Darryl összeverekedett Buckkal, aki aszondta nékije, hogy övé a gyerek, én meg a bolondját járatom vele. Darryl totál begorombult, és azt vágta a fejemhez, azér’ öltem meg a saját gyerekem, hogy őt kicsinájjam. Aszondta, akárhová bújok előle, megtalál, és miszlikbe aprít.

– És hová bújt előle?

– Az unokatesvérem pincéjébe.

– A papája ott van most?

Mindketten a fejüket rázták.

– Apu átment a nővéréhez, Sumterbe. Érte együtt kocsival, de rólunk hallani se akart. Aszonta, sátánfajzatok vagyunk, és égni fogunk a gyehennába.

– Miért jöttek hozzám?

Egyik nővér sem volt hajlandó a szemembe nézni.

– Geneva?

Geneva makacsul a kólásdobozra kulcsolódó ujjait nézte.

– Mongyuk el neki! – szólt oda a húgához fahangon.

Tamela vállat vont, hogy felőle mondhatja.

– Ma reggel az unokatesóm dörömböl az ajtón. Azt ordította, hogy az embere túl sokat sürgölődik a húgom körül, és hogy horgyuk el az irhánkat. Apu begorombult ránk, még a saját vérünk is begorombult ránk, Darryl meg ki akar nyírni minket.

Geneva olyan mélyen lehorgasztotta a fejét, hogy nem láttam az arcába, de lófarka remegése elárulta a lelkiállapotát.

– El kellett mennünk onnajt. Haza nem mehetünk, mer' ha Darryl mégis kigyün a sittről, ott keres minket. Nincs már hová mennünk – mondta elfúló hangon.

– Én nem is... – kezdte Tamela, de ő se tudta végigmondani.

Átnyúltam az asztalon, és megfogtam mindkettőjük kezét. Ezúttal nem húzták el.

– Nálam maradhatnak, amíg nem biztonságos hazamenniük.

– Nem fogadunk el semmit...

Tamela ezt se folytatta. Hangja egy ijedt gyereké volt.

Öt percre kivettem Boydot a szabadba. Aztán fél órát azzal töltöttünk, hogy törülközőt és ágyneműt kerestünk elő a vendégkanapéhoz. Mire a Banks nővérek elfészkelődtek, s Boyd Geneva minden tiltakozása ellenére bevette magát a dolgozósarokba, jócskán elmúlt tizenegy.

Túlontúl fel voltam spannolva ahhoz, hogy el tudjak aludni.

Felvittem a laptopot a hálósobámba, bekapcsoltam, és tovább kerestem a Klinefelter-szindróma után. Már tíz perce ezzel foglalkoztam, amikor megcsörrent a telefonom.

– Mi történt? – neszelt fel azonnal Ryan, mert megérezte hangomon az izgalmat.

Elmondtam, hogy Geneva és Tamela itt vannak nálam.

– Biztos, hogy nem a törvény elől menekülnek?

– Azt hiszem.

– Azért légy óvatos! Lehet, hogy csak ennek a gazfickó Tyreenek falaznak.

– Én mindig óvatos vagyok.

Kivéve, amikor nem tudom, bezártam-e az ajtót vagy bekapcsoltam-e a riasztót.

– De legalább Bankséknek nem esett bajuk. Megkönnyebbültél most, hogy megtudtad.

– Igen. És azt hiszem, valami másra is rájöttem.

– Csak nem a fraktálokhoz van köze?

– Hallottál már a Klinefelter-szindrómáról?

– Nem.

– Hogy vagy ellátva kromoszómával?

– Huszonhárom pár van raktáron. Remélem, kitartanak.

– Eszerint valami csak normális benned.

– Az az érzésem, megtudok még egyet-mást a kromoszómákról.

Hagytam, hadd hallgassa a süket csöndet.

– Oké. – Gyufa sercenését hallottam, aztán amint letüdözte a füstöt. – Mondod akkor? Könyörögve kérlek!

– Amint arra oly bölcsen rámutattál, a genetikusan egészséges egyedeknek huszonhárom pár kromoszómájuk van, mindkét szülőtől kapnak egy-egy kromoszómaszerelvényt. Ezekből huszonkét pár autoszóma, a fennmaradó párt a nemi kromoszómák adják ki.

– XX a rózsaszín csizmáké, XY a barnáké.

– Nagy koponya vagy, Ryan! Néha azonban félresiklik valami a petesejtek vagy az ondó termelődésekor, és túl sok vagy túl kevés kromoszómával születik meg valaki.

– Mint például a Down-kórnál.

– Pontosan. A mongolizmus, avagy Down-kór esetében a huszonegyedik kromoszómából lesz eggyel több. Ezért huszonegyes triszómiának is nevezik.

– Amint látom, egyre közelebb jutunk a Klinefelter-szindrómához.

– A kromoszóma-rendellenesség néha a nemi kromoszómák hiányával vagy többletével jár együtt. Az XO-s nők Turner-, az XXYos férfiak pedig Klinefelter-szindrómások.

– És mi a helyzet az YO-s pasikkal?

– Az nem fordulhat elő. Az életképességhez elkerülhetetlen minimum egy X-kromoszóma jelenléte.

– Beszélj nekem a Klinefelterről!

– Mivel az XXY-os genomban jelen van egy Y-kromoszóma, ezek a betegek férfiak. Mindamellet fejtelen a heréjük, kevés tesztoszteron termelődik a szervezetükben, és meddők.

– A külsejükön is meglátszik ez?

– Általában magasak. A lábszáruk aránytalanul hosszú, s kevés a test- vagy arcszőrzetük. Némelyik körte alkatú, másoknak nőies a cickója.

– Milyen gyakori ez a rendellenesség?

– Különböző adatokról olvastam; az egyik szerint a gyakoriság egy az ötszázhoz, a másik szerint minden nyolcszázadik férfit érint. Azaz ez a leggyakoribb szexkromoszóma-eltérés.

– Kihat a viselkedésre is?

– Sokan közülük tanulási nehézségekkel küzdenek, esetleg a kifejezőképességük csekély, értelmi képességeikkel azonban többnyire nincs baj. Némelyik vizsgálat fokozott agressziót és gyakoribb antiszociális viselkedést mutatott ki náluk.

– Nem hinném, hogy jól éreznék magukat a bőrükben, miközben felnőtté érnek.

– Nem bizony – értettem vele egyet.

– Miért érdekel minket a Klinefelter-szindróma?

Beszéltem neki Brian Aikerről, aztán azt is elsoroltam, mire jutottam Springerrel meg Zamzow-val. Még legújabb, igazán rendhagyó ötletemet is megosztottam vele.

– Eszerint amondó vagy, hogy a klotyó-koponya igenis összepasszol a lancasteri csontvázal, és hogy Charlotte Grant Cobb földi maradványairól van szó?

– Igen. – Azt is hozzátettem, miért. – Ha így lenne, minden a helyére kerülne.

– Zamzow azt állította, hogy Cobb nem volt magas – vetette fel Ryan.

– Azt mondta, nem volt egy amazon, de ha a lábszára aránytalanul hosszú, ez megzavarhatta a magasság-beclését.

– És mi a terved a továbbiakra?

– Megkeresem Cobb családját, és felteszek nekik néhány kérdést.

– Ártani nem árthat – jegyezte meg Ryan.

Arról is beszámoltam, amit Slidellről és Woolseyről tudtam meg.

– Egyre kíváncsibbá teszel.

Ez volt Ryan kedvenc mondanója.

Haboztam, hogy megkérdezzem-e, de aztán csak kinyögtem:

– Mikor látlak?

– Hamarább, mint hinnéd – felelte.

Igen!

Miután megnéztem egy térképet a Google-on, ágyba bújtam.

Ártani nem árthat, visszhangoztam magamban Ryan szavait.

Mekkorát tévedtünk mind a ketten!

MÁSNAP REGGEL MÁR FÉL NYOLCKOR FENT VOLTAM. Dolgozósarkom mély csendje arról árulkodott, hogy Geneva és Tamela egyelőre halottak a világ számára. Miután Boyddal körbekerültem a lakóparkot, megtöltöttem kutyám és cicám tálkáit, mazsolás kukoricapelyhet helyeztem a konyhaasztalra, mellé meg egy odafirkantott üzenetet, autóba vágtam magam.

Clover közvetlenül Észak- és Dél-Karolina határától délre fekszik, félúton a Catawba-folyó felduzzasztott víztározója – a Wylietó – és a Kings Mountain Nemzeti Park között, ahová Ryan és Boyd is kirándult már a függetlenségi háború tiszteletére. Barátnőm, Anne franciásan Clo-vénak ejti a helység nevét.

Csúcsforgalmon kívül alig fél óra alatt le lehet érni oda. Sajnos azonban az összes autós, aki csak bejegyeztette magát a határ két oldalán, az úton volt a mai reggelen. Mások Tennessee és Georgia államból ugrottak át, hogy még többen legyünk. Vagy Oklahomából, vagy Guamból. Csigalassan araszoltam előre az I-77-esen. Vagy a Starbucks-kávémat kortyolgattam, vagy a volánon doboltam az ujjaimmal.

Cloverban 1887-ben vasúti megálló épült, s a huszadik század elejére textilgyártásáról lett híres. A közelben

autóalkatrészeket és sebészeti kellékeket is előállítanak. Más nemigen történik errefelé. A Kereskedelmi és Iparkamara adatait böngészve arra a megállapításra juthatunk, hogy más régiók nagyobb szerencsének örvendenek, így a Wylie-tó, a Blue Ridge Mountains, a karolinai tengerpart, a Charlotte Knights baseball-vagy a Carolina Panthers focicsapat.

A helység körüli dombokon több oszlopcsarnokos villa rejtőzik, mindamellett nem ez a francia kéztörlők és a csíkos napernyők hazája. Noha akár egy Norman Rockwell* [*Hazafias témáiról ismert festő.] -festmény témája is lehetne, Clover nem a kékgallérosok községe, pontosabban, akik lakják, azok semmiféle gallért nem hordanak.

Kilenc óra negyvenre a US 321-es és az SC 55-ös út kereszteződéséhez értem. Itt dobog Clover szíve. Mindkét úttestet egy- és kétemeletes vöröstéglás sorházak szegélyezik. Mint borítékolható volt, a Main Street elnevezés a 321-es utat illette.

Miután memorizáltam a Google térképet, délnek tartottam rajta, aztán balra kanyarodtam a Fiat Street Roadon. Három újabb jobb-felé tartó kanyar után egy zsákutcában találtam magam, melynek két oldalán hosszútűjű fenyő és kaliforniai bozóttölgy nőtt. A cím, amit Zamzow megadott, mobilházhoz vezetett. Egy legalább nyolcvan méter hosszú cementlapon állt. Az elülső verandán két fém kerti szék, az egyikén zöld virágos párna, a másik üres. A házikótól jobbra veteményeskert terült el. Az elülső udvar tele volt szélkerekekkel. A ház bal oldalához nyitott kocsibeálló illeszkedett. Belsejében fura alakú kupacok terpeszkedtek kék műanyag fóliával letakarva. Tőle balra bíborlevelű hikorifák egy csoportja adott árnyékot egy rozsdás hintának.

Beálltam a kavicsos kocsifeljáróra, leállítottam a motort, majd megindultam az udvaron át a bejárati ajtó felé. A szélkerekeken többek között a Kis Pásztorlánykát,* [*Gyerekvers hősnője.] Szundit és Kukát ismertem fel. Egy kacsamama önmaga négy miniatűr változata élén menetelt.

Csöngetésemre csontvázzá aszott öregasszony jött ajtót nyitni. Szeme túl nagynak tűnt az arcához képest. Kinyúlt kardigánt és megfakult, babos műselyem otthonkát viselt. Ezek a ruhadarabok úgy lötyögtek csont és bőr testén, mint egy fogason.

Az üvegezett alumínium külső ajtón keresztül szólt ki.

– Ezen a héten semmim nincs.

Hátralépett, hogy becsukja a belső ajtót.

– Mrs. Cobbhoz van szerencsém?

– Maga is veséért jött?

– Nem, asszonyom. A lányáról szeretnék magával beszélni.

– Nincs lányom.

Újra közelebb húzódott az ajtóhoz. Homlokán függőleges ráncok képződtek, ahogy feszülten gondolkozott, hogy mit kezdjen velem.

– Ki maga?

Előástam egy névjegykártyát a retikulömből, és felmutattam az üveg felé. Elolvasta, majd felnézett. Gondolatainak nem sok köze lehetett a személyemhez.

– Maga törvényszéki orvosszakértő?

– Igen, asszonyom.

Igyekeztem most is a lehető legérthetőbb lenni.

Az alumínium rácsozat megcsikordult, ahogy kinyitotta az ajtót. Hideg csapott meg bentről, mintha egy frissen megnyitott kriptából jönne.

Az öregasszony némán bevezetett a konyhába, és egy vénséges vén, zöldlábú kisasztalra mutatott, amelynek furnér borította a tetejét. A ház belseje naftalintól, fenyőillatú fertőtlenítőtől és a bútorokba ivódott cigifüsttől bűzlött.

– Kér kávét? – kérdezte az öregasszony, miután leültem.

– Igen, kérek szépen.

A légkondi kábé tizennégy fokra lehetett beállítva. Cidrizni kezdtem.

– Maga, ugye, Mrs. Cobb?

– Igen. – Az öregasszony a furnér asztallapra állította a kávésbögréket. – Kér tejet hozzá?

– Nem, köszönöm.

Miután levett egy doboz Kool mentolos cigit a frigó tetejéről, Mrs. Cobb leült a velem szemközti székbe. A bőre szürkésnek, viaszosnak tetszett. Bal szemhéja alól valami kinövés türemkedett elő; úgy festett, mint a tapló egy fa törzsén.

– Tudna tüzet adni?

Gyufát vettem elő a retikulömből, és a cigijéhez tartottam.

– Soha nem találom az átkozottját, amikor szükségem volna rá.

Mélyen leszívta, majd kifújta a füstöt, aztán a gyufásdobozra mutatott.

– Azt már nyugodtan elteheti. Nem akarok túl sokat szívni. Árt az egészségnek – nevetett fel.

Farmerem zsebébe süllyesztettem a gyufát.

– A gyermekemről akar beszélni velem?

– Igen, asszonyom.

Mrs. Cobb előhalászott egy papír zsebkendőt melegítője zsebéből, kifújta az orrát, aztán ismét megszívta a cigijét.

– A férjem meghalt. Novemberben lesz két éve.

– Részvétem.

– Derék ember volt, jó keresztény. Nyakas ugyan, de derék ember.

– Biztosan nagyon hiányzik.

– Azt csak a Jóisten látja, mennyire.

Kakukk ugrott elő a mosogató fölötti órából, és elkakukkolta az órák számát. Mindketten hallgattuk, tízet kakukkolt.

– A férjemtől kaptam ezt az órát a huszonötödik házassági évfordulónk alkalmából.

– Sokat jelenthet magának.

– Amilyen bolondos volt, mindvégig gondja volt rá, hogy működjön.

Mrs. Cobb megszívta a cigarettáját, s valahová a semmibe révedt. A múlt kódébe talán. Aztán felvetette az állát, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami.

Tekintete rám tévedt.

– Megtalálta a gyermekemet?

– Elképzelhető, hogy igen.

A cigifüst körbelebegte az arcát.

– Meghalt?

– Egyelőre csak feltételezzük, Mrs. Cobb. Az azonosítás bonyolult folyamat.

Újra megszívta a cigit, és kifújta a füstöt az orrán át. Lerázta a hamut egy kis fém hamutartóba, majd elnyomta benne a csikket.

– Hamarosan követem idősb Charlie-t a másvilágra. Ideje rendbe hozni addig pár dolgot.

Felkelt székéből, s a helyiség hátulja felé indult. Papucsá hangosan csoszant a gyékényszőnyegen. Valami nyikorgott, talán egy ajtó.

Percek teltek el, órákat vagy talán egy évtizedet vett számba a kakukk.

Végül visszatért Mrs. Cobb, kezében fekete zsinórral átkötött vaskos zöld album.

– Remélem, megbocsát érte az öregem.

Elém fektette az albumot, és kinyitotta az első oldalnál. Sípólva szedte a levegőt, ahogy áthajolt a vállam fölött, hogy egy kockás takaróra telepített kisbaba fényképére mutasson.

Ujja aztán továbbmozdult egy másik fotóra, amelyen ugyanaz a baba régimódi bölcsőben volt látható. Aztán megint másikra, ahol babakocsiban ült.

Áthajtott néhány lapot.

Totyogó korú kicsi műanyag kalapáccsal. Ugyanő kék farmer kertészruhában és bringás satyiban.

Ugrottunk két lapot.

Hét év körüli, hirtelenszőke kölyök cowboy-kalapban, kettős pisztolytáskával. Baseballütővel a válla fölött.

Hármat ugrottunk.

Kamaszfiú, aki elfordítja arcát a fényképezőgép lencséje elől, kezét is tiltakozón maga elé emeli. Ez a kamaszfiú nagyjából tizenhat lehetett, s bő, levágott szélű farmerja fölött lötyögő golfinget viselt.

Az előbbi kalapácsos-baseballütős-cowboy srác volt, csak sötétebb hajjal. Ami látszott az arcából, az sima, szőrtelen volt, tele pattanással. A csípője széles, a teste puha és nőies, a kifejtett izmok feltűnő hiányával.

Felnéztem Mrs. Cobbra.

– A gyermekem. Charles Grant Cobb.

Az asztalt megkerülve újra helyet foglalt, és ujjai rákulcsolódtak a bögréjére.

Hatvan másodpercen át a kakukkos óra ketyegését hallgattuk. Én törtem meg a csendet.

– A fiának nehéz serdülőkora lehetett.

– Ifjabb Charlie nem esett át a szokásos kamaszkori változásokon. Nem nőtt ki a szakálla. A hangja nem mutált, és az izé... tudja... se...

Öt másodpercbe telt, amíg ezt végigdadozta.

XXY. Egy Klinefelter-szindrómás fiú.

– Tudom, nagyon is tudom, Mrs. Cobb!

– A gyerekek rettentő kegyetlenek tudnak lenni.

– Megvizsgálták vagy kezelték a fiát valamikor?

– A férjem nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy bármi gond van ifjabb Charlie-val. Amikor elérkezett a serdülőkor ideje, és mégsem történt más, mint hogy a fiunk egyre több kilót szedett fel, gyanítani kezdtem, hogy valami nem stimmel velem. Javasoltam, hogy vigyük orvoshoz.

– És mit mondtak a dokik?

– Nem mentünk senkihez – rázta meg a fejét. – Kétféle ember volt, amit a megboldogult uram nem szenvedhetett: az orvosok és a homokosok. Már ő nevezte őket így, tudja.

Az öregasszony újabb papír zsebkendővet vett elő, és megint kifújta az orrát.

– Hiábavaló lett volna vele vitatkozni, neki aztán mondhattam. Idősb Charlie egészen az utolsó lehetőségig szilárdan hitte, hogy a fiának csupán meg kell férfiasodnia egy kicsit. Megkeményedni. Folyvást erre biztatta. Légy kemény legény, Charlie! Ne ilyen anyámasszony katonája. Nem vagy te buzeráns!

Elnéztem a fényképeken látható fiút, és saját iskolai emlékeimre gondoltam. A menő srácok nálunk is meglökdösték a

nyápic alakokat. Az erősebbek elvették a gyengébbek tízóraiját. A nagyszájú iskola rémei minden gyengeségbe és hibába belekötöttek, nem gyógyuló lelki sebeket okozva társaiknak. Addig kínozták, gúnyolták és üldözték, akit kipécéztek, hogy a nyomorultja a végén azt is megbánta, hogy a világra született.

Düh és szomorúság öntött el. Tehetetlennek éreztem magam.

– Miután Ifjabb Charlie elment a háztól, úgy döntött, hogy nőként folytatja az életét? – találgattam.

Az öregasszony bólintott.

– Nem tudom pontosan, mikor váltott nemet, de pontosan ezt tette. Egyszer... a fiunk... lányunk... meglátogatott bennünket, Idősb Charlie azonban ajtót mutatott neki. Közölte vele, hogy csak azután léphet a házába, miután helyrehozta magát. Már több mint tíz éve nem láttam, amikor... amikor eltűnt... De azért beszéltünk – vetett rám egy cinkos pillantást. – Idősb Charlie háta mögött.

– Gyakran?

– Havonta egyszer felhívott. Parkőr volt, tudja.

– A Hal- és Vadvédelmi Szolgálat alkalmazottja. Emberpróbáló foglalkozás.

– Igen.

– Mikor beszélt vele utoljára?

– Öt éve, december elején. Nem sokkal később felhívott egy rendőr, és az iránt érdeklődött, tudom-e, hol tartózkodik *Charlotte*. Így nevezte el magát ugyanis Ifjabb Charlie. A fiunk. A lányunk.

– Egész pontosan mivel foglalkozott eltűnése idején?

– A medvék megöléséhez volt valahogyan köze. Nagyon feltűzelte a dolog. Azt mondta, egyesek tömegével öldösik őket, csak hogy pár dollárt kapjanak értük. Ahogy emlékszem, nem

hivatalos megbízásból csinálta, hanem csak úgy mellékesen. Mintha véletlenül botlott volna bele. Azt hiszem, különben a teknőcökre kellett volna felügyelnie.

– Nem említett neveket?

– Azt hiszem, mondott valamit egy kínairól. Hanem várjon csak! – Csontos ujjával megveregette az ajkát, majd fellendítette a levegőbe. – Beszéltek egy lancasteri fickóról meg egy másikról Columbiában. Nem tudom, volt-e köztük a medvékhez vagy a teknőcökhöz, de emlékszem, hogy később fennakadtam ezen. Ifjabb Charlie ugyanis Észak-Karolinában dolgozott, nem lent délen.

A kakukk elkiáltotta magát, a félórát jelezve.

– Kér még kávét?

– Nem, köszönöm.

Felkelt, hogy újratöltse a saját bögréjét.

– Megtaláltuk egy csontváz maradványait, Mrs. Cobb – mondtam a hátának. – Akár a maga fiáé is lehet.

Háta láthatóan összegörnyedt.

– Felhívna majd?

– Én hívom személyesen, amint valami közelebbit tudunk.

Mindkét kezét ököibe szorította, aztán, hogy ne lássam, a melegítője zsebébe süllyesztette őket.

– Mrs. Cobb, feltehetek még egy utolsó kérdést?

Bólintott, hogy igen.

– Miért nem beszélt minderről azoknak, akik a fia után nyomoztak?

Felém fordult, és szomorúan nézett rám.

– Idősb Charlie abban a hitben volt, hogy Ifjabb Charlie valószínűleg elment San Franciscóba vagy más ilyen helyre, hogy folytathassa megszokott életmódját. Meggyőzött engem is.

– Mondott bármikor is olyat, ami arra utalt, hogy a költözést fontolgatja?

– Nem.

Szájához emelte a bögrét, majd visszatette a konyhapultra.

– Gondolom, azt hittem el, amit el akartam hinni.

Felkeltem.

– Mennem kell.

Az ajtóban még megkérdezte.

– Sokat olvassa a Szentírást?

– Nem, asszonyom.

Ujjai a papír zsebkendőt markolászták.

– Nem értem én ezt a világot! – motyogta alig hallhatóan.

– Mrs. Cobb – mondtam –, higgye el, én sem értem, még jobb napjaimon sem.

Miközben áthaladtam a szélkerekek között, hátamban éreztem a tekintetét. Ez a tekintet maga volt a veszteség, a bánat és a tanácstalanság.

Kocsimhoz közeledve észrevettem valamit a szélvédőn.

Ez meg mi a franc?

Két újabb lépés után már jobban láttam.

Megtorpantam mentemben.

Kezemet a szám elé kaptam, nehogy kiadjam a gyomrom tartalmát.

Nagyokat nyelve két újabb lépést tettem előre, aztán hármat, majd négyet.

Atyaúristen!

Undorodva hunytam be a szemem, de hiába, mert beleégett a retinámba, amit láttam. Ereimben megfagyott a vér.

Szívem olyan erővel dübörgött, hogy a sztratoszférába is felhallatszott. Kinyitottam szemem.

Ide is követett a Kaszás? Itt is lefényképezett?

Kényszerítenem kellett magamat, hogy rá tudjak nézni a hátborzongató kis testre, amely elterült a szélvédőmön.

Az ablaktörő és az üveg között ugyanis egy mókus feküdt. Üveges szemmel, felhasított gyomorral, amelyből úgy türemkedtek elő a zsigerei, ahogy a gombák nőnek egy rothadó farönkön.

HÁTRAPENDERÜLTEM A HÁZ FELÉ.

Az alumínium ajtó és a belső zárva volt.

Végignéztem az utcában.

Egy kocogó futott csak a korcs kutyájával.

Követtek volna? Jeges marok szorította össze a szívemet. Lélegzetemet visszafojtva megemeltem az ablaktörlőt, megfogtam a mókust a farkánál fogva, és a fák közé hajítottam. Noha remegett a kezem, agyam automatikusan rögzítette a benyomásokat.

Az állatka tagjai merevek voltak, ami azt jelentette, hogy régebben döglött meg.

Bojanlgés szalvétát vettem elő a kesztyűtartóból, letöröltem az üveget, és becsusszantam a volán mögé.

Használd fel az adrenalin hajtóerejét! – biztattam magam.

A kocogó és kutyája eltűnt a sarkon túl. Utánuk kanyarodtam.

A nő a harmincas éveiben járt, és bizony, ráfért a kocogás. Spandex melltartót és rövid bringanacit viselt. Szőke lófarkát fülhallgató és antenna foglalta keretbe. Állítható hosszúságú kék műanyag pórázon vezette a kutyáját.

Letekertem az ablakot.

A kutya hátrafordult, a kocogó nem.

– Bocsásson meg! – ordítottam, és melléje araszoltam a kocsival. A kutya felém rángatta gazdáját, aki kis híján elhasalt. Megállt hát, a nyakára ejtette a fejhallgatót, és gyanakvón méregetett.

A kutya mellső mancsát a kocsi oldalára fektette, és buzgón szimatolt. Kinyúltam, és megveregettem a fejét.

A kocogó láthatóan megnyugodott kissé.

– Ismeri Mrs. Cobbot? – kérdeztem, nyugalmat erőltetve magamra.

– Iihhigehen – lihegte.

– Amíg őt látogattam, valamit otthagytak a szélvédőmön. Nem vett észre más kocsit is a mobilház közelében?

– De igen. Ez zsákutca, ezért csekély itt a forgalom.

A kutyára mutatott, aztán a földre.

– Gary, vissza a földre!

Gary?

– Fekete Ford Explorer volt. Egy pacák ült a volánnál. Nem volt túl magas. Jó volt a frizurája, és napszemüveget viselt.

– Fekete volt a haja?

– Sűrű fekete lobonc. A férjem kopasz – kuncogott fel. – Ő ugyan azt mondja, hogy csak *kopaszodik*. Úgyhogy meg tudom különböztetni, melyik pasinak van haja, és melyiknek nincs. Szóval, az az Explorer Mrs. Cobb kocsibeállójával szemben parkolt le. A rendszámot nem jegyeztem meg, annyit azonban tudok, hogy dél-karolinai volt.

A nő rászólt Garyre. A kutyus visszahuppant a földre, és hátraszökkent a kocsim mellett.

– Jól van Mrs. Cobb? Bárcsak sűrűbben tudnám látogatni, de csak ritkán jutok el hozzá.

– Pedig bizonyára örülne a társaságának – mondtam, miközben gondolataim a fekete hajú idegen körül keringtek.

– Bizonyára.

A nő elrángatta Garyt az ajtómtól, visszahelyezte fülére a fejhallgatóját, és továbbfutott.

Tovább ültem egy pillanatig, és a következő húzásomat vitattam magammal.

Lancaster vagy Columbia.

Alacsony pali, fekete hajjal. *Sűrű* fekete hajjal.

A leírás illet Wally Cagle kávéházi vendégére.

De illet Palmer Cousinsra is.

Meg vagy egymillió másik palira Amerikában.

Vajon a Kaszásra illik-e?

Mi folyik itt?

Nyugi!

Nagy levegőt vettem, és megpróbáltam felhívni Katyt a mobilján.

Nem vette fel. Üzenetet hagytam neki a hangpostáján.

Lancaster vagy Columbia.

Felhívtam Lawrence Loopert, hogy Wally Cagle állapota után érdeklődjem.

Üzenetrögzítő. Újabb üzenet.

Felcsörgettem Dolorest a USC antropológiai tanszékén.

Csodás híre volt: Wally Cagle lassan magához tért. Nem, egyelőre még nem volt öntudatánál. Nem, nem volt újabb látogatója az egyetemen.

Megköszöntem a felvilágosodást, és bontottam a vonalat.

Mi értelme lenne a columbiai kiruccanás megújításának? Keressem fel Loopert? Vagy éppen Palmer Cousinst? Találjam meg inkább Katyt?

Haragítsam magamra a lányomat? És hozzá még Sovány Slidellt is az okvetetlenkedésemmel?

És ha Lancasterbe ugranék el?

Innen, Clovertől már csak egy köpés.

Katy sem haragudna meg, és Sovány is túlélne.

Cagle-t hiába látogatnám meg, egyelőre nincs magánál.

Dél fele indultam a 321-esen, aztán keletnek fordultam a 9-esen. Közben le se vettem a szemem a visszapillantó tükörről. Kétszer mintha kiszúrtam volna egy fekete Explorert. Kétszer lelassítottam. Kétszer elment mellettem a kocsí. Noha kívülről nem látszott rajtam, a frász kerülgetett.

Lancastertől úgy hét kilométerre felhívtam Terry Woolseyt a seriffhivatalban.

– Woolsey nyomozó ma nincs bent – közölte egy férfihang.

– Felhívhatnám otthon?

– Igen, asszonyom, felhívhatja.

– De a számát, ugye, nem adhatja ki?

– Nem, asszonyom, azt nem.

Rohadt életbe! Miért is nem írtam le Woolsey otthoni számát?

Üzenetet hagytam neki.

– És ha a megyei halottkémet kérném?

– Őt tudom adni. Mr. Park talán itt van. – De mintha nem igazán hitt volna ebben, mert menten hozzátette: – Ha nincs itt, megpróbálkozhat a temetkezési vállalatával.

Megköszöntem a tájékoztatást. Miután szétkapcsoltunk, újabb fekete sportkocsira lettem figyelmes. Mire felnéztem, mert épp a halottkém irodáját tárcsáztam, a kocsí eltűnt. Egyre vérfagyasztóbb volt ez az egész.

A telefonkezelőnek igaza volt, Park házon kívül

tartózkodott. Tíz perc alatt négy üzenetet hagytam neki, aztán megálltam egy benzinkútnál, hogy megkérdezzem, hogyan találok el a temetkezési vállalathoz.

A benzinkutas hosszas párbeszédet folytatott kamaszkorú aszszisztensével, végül a következőben egyeztek meg: menjek végig a 9-es sztrádán, amíg az át nem alakul West Meeting Streetté. Kanyarodjak jobbra a Memorial Park Drive-nál, ott keljek át a síneken, s úgy fél kilométerrel odább szintén kanyarodjak jobbra. Közben figyeljem az útjelző táblákat, hogy túl ne menjek véletlenül a temetőn.

Egyikük sem emlékezett az út nevére, amelyik mellett a temető elterült.

Kinek kell a Google, van nekem két térképem is!

Csakhogy ezek igen pontatlanok voltak. Negyedóra és két kanyar után fa útjelzőtáblára bukkantam, amely két fehér oszlopon nyugodott. Domborított fehér betűk hirdették rajta, hogy ez a Park Temetkezési Vállalat, s a cég szolgáltatásait is felsorolták.

Ráfordultam a kanyargós útra, amely azáleák és bukszusbokrok között vezetett. A kilencedik vagy tizedik kanyar után kavicsos parkolóra és különféle építményekre találtam. Leparkoltam, és körülnéztem.

A Park Temetkezési Vállalat nem volt nagyszabású vállalkozás. Valami földszintes téglapítvány szolgált központjául, amely két szárnyból és egy elől kiugró középső traktusból állt. A főbejárat két oldalán hármass osztatú ablakok sorakoztak, az aszfaltzsindelyes tetőzet fölött kémény magasodott.

A főépület mögött toronysisakos, szárnyas ajtós kicsiny téglakápolnát láttam. Mögötte két faalkotmány foglalt helyet,

vélhetőleg garázs, a kisebbik pedig feltehetően fészker volt.

Az épületek között meténg és repkény borította a talajt, az aljzatukra folyondár kúszott fel. Szilfák és örökzöld tölgyek adtak örökös árnyat a területnek.

Miután kiszálltam, igyekeztem erőt venni rossz érzéseimen. Magamban újra sorra vettem, miféle szolgáltatásokat is nyújt ez a hely. Temetést. Hamvasztást. A gyászszertartás megszervezését. Örök nyugalmat.

Elég legyen a melodramából, Brennan! – intettem magam.

Jó tanács volt.

Ennek ellenére ijesztőnek találtam ezt a helyet.

A nagy téглаépülethez mentem, és megpróbáltam kinyitni az ajtaját. Nem volt zárva.

Kisebbfajta előtérben találtam magam. Szürke alapon fehér betűk igazítottak el, merre menjek a recepció, az előkészítő, a koporsóvivők helyisége, valamint az egyes és kettős számú ravatalozó irányában.

A kettős számú valami Eldridge Maplesnek volt fenntartva. Haboztam, merre induljak. Vajon az „előkészítő” az irodát akarja jelenteni? És a recepció az élőkét fogadja-e? Fehér műanyag nyilak jelezték, hogy mindkét helyiség felé egyenesen előre kell haladnom.

Az előtérből díszes csarnokba jutottam, melynek padlóját sötét levendulakék szőnyeg borította, s falai halványrózsaszínben derengtek. Az ajtók és a fafelületek fehéren csillogtak. A falakat fehér korinthoszi pillérek tagolták, még a plafon magasságában elhelyezett rozetták és voluták sem hiányoztak róluk. Vagy inkább dór oszlopok voltak? A korinthosziaknak mintha oszlopfőik lennének. Nem, rozettáik vannak.

Elég legyen ebből!

A pillérek közti helyekre mindenütt Anna királyné korabeli kanapék zsúfolódtak. Mellettük mahagóni asztalokon selyemvirágok és papír zsebkendő dobozok sorjázta.

Tőlem jobbra és balra zárt szárnyas ajtók mellett cserepes pálmák őrkdtek. A folyosó távolabbi végében állóóra magasodott; lassú, monoton ketyegése volt az egyetlen hang a dermesztő csendben.

– Jó napot? – leheltem elhalón.

De senki nem került elő, hogy üdvözljön.

Újra próbálkoztam, ezúttal hangosabban.

A nagy óra tovább ketyegett.

– Van itt valaki?

Úgy látszik, ez a reggel ketyegő órák jegyében telik el, gondoltam.

Épp azt fontolgattam, hogy az „előkészítőbe” kopogjak-e be, avagy a „repcióra”, amikor megszólalt a mobilom. Nagyon ugrottam ijedtemben, és körbepislogtam, nem szórakozik-e valaki ijedezésemen. Miután egy lelket sem láttam közel és távol, visszasiettem az előtérbe, és fogadtam a hívást.

– Igen? – sziszegtem.

– Halihó.

Szemgolyóm körbekerülte a szemüregemet. Ez a pasi az életben nem tanul meg köszönni?

– Igen? – sziszegtem újra.

– Valami templomban van, vagy affélében? – Slidell csámcsogása elárulta, hogy elmaradhatatlan Snickers csokijai egyikét fogyasztja éppen.

– Affélében.

– Hol a csudában van?

– Egy temetésen. Miért hívtott?

Hallgatás következett, mialatt Slidell a hallottakat emésztette.

– Larabee doki kért meg, hogy értesítsem magát. Aszondta, hogy választ kapott a Kérdéses Dokumentumok osztályáról, és gondóta, hogy tudni akarja, mit mondtak.

Egy pillanatig nem kapcsoltam, hogy miről is beszél.

– Arról a papirosról van szó, amit maga meg a doki talált Aiker sortjában.

Nem vettem magamnak a fáradságot, hogy pontosítsam a cetli származási helyét.

– A doki aszondta, hogy magának igaza volt Columbiával kapcsolatban.

Totál ésszerűtlenül hátat fordítottam a csarnok bejáratának, mintha bizony a megboldogult Mr. Maples kihallgathatná a beszélgetésünket.

– Miért, aki a cetlit írta, Columbiába készült?

– Nagyon úgy tűnik. Az osztály szakértői valamiféle speckóvilágítással előhívták a hiányzó betűket.

– Van még más is?

Egy ajtó csapódott be a kápolna vagy a garázs közelében.

Résnyire kinyitottam a bejárat ajtót, és kikémleltem.

Sehol senki.

– Egyetlen értelmes szót tudtak még összerakni, a „cousins”-ot.

Hirtelen összeállt a kép.

Nem kérdés, csak ez lehetett a hiányzó szövegrész: *Cousins sáros. Columbiába tart.*

Olyan éber lettem, mintha felpofoztak volna.

Alacsony, izmos pasi, sűrű, fekete hajjal. Egy vadőr, aki

semmit sem tud a medvék illegális kilövéséről!

Palmer Cousins!

Slidell tovább beszélt, de már nem figyeltem rá. Egyre a Ryannel folytatott beszélgetés járt a fejemben. A klotyó maradványaira kedden találtunk rá. A Kaszás szerdától vett üldözőbe.

Palmer Cousins szombaton járt a Foote-farmon. Tudta, mit talált Boyd.

Vajon ő rakta a kocsimra a mókust? Vegyem ezt újabb fenyegetésnek a Kaszástól? Továbbra is a nyomomban van? És Katyt vajon üldözi-e? Bántani fogja, hogy engem csapdába csaljon?

Vadul dobolt a szívem, s tenyerem izzadni kezdett, ahogy a készüléket szorongatta.

– Majd visszahívom – mondtam.

Slidell hápogott felháborodásában.

Kinyomtam a mobilt.

Remegő kézzel a retikulómbe tuszkoltam, és kimentem a bejárati ajtón.

Csakhogy egy mellkasnak ütköztem. Kemény volt, mint a beton.

A fickó nagyjából ugyanolyan magas lehetett, mint én. Ébenfekete hajszálcsíkos öltöny és hófehér ing volt rajta.

Valami bocsánatkérésfélét mormoltam, és félreálltam, hogy utat adjak neki.

Ekkor azonban ujjai vaskapocsként zárultak a bicepszemre.

Éreztem, hogy a testem szembependerül a fickóval. Sűrű fekete hajat láttam. Arcom szemüveg fémes felületén tükröződött, szám tátva maradt meglepetésemben.

Kéz sújtott le a bal fülemre. Fejjel az ajtónak vágódtam.

Iszonytató fájdalom hasított a koponyámba.

Megpróbáltam kiszabadítani magam, de a fickó keze satuként fonódott rám.

Ujjai a hajamba markoltak, és hátrarántotta a fejemet. Éreztem, hogy vér és könny gördül végig az arcomon.

Fejem ismét a fának verődött.

Aztán még egyszer.

Tompa koppanást hallottam, majd minden elsötétült.

PENÉSZ ÉS MOHA SZAGÁT ÉREZTEM, MEG VALAMI ENYHÉN édeskés illatot, mintha májat pirítának serpenyőben.

Fejem fölött vadlibák repültek, vagy egy távoli tóban hívogatták egymást.

Hol voltam? Hasmánt hevertem valami keményen, de hol?

Agyamban csupán összefüggéstelen emlékfoszlányok kavarogtak. Cobbék mobilháza. A benzinkút. A ravatalozó. Valami Maples nevű akárki. Ujjaim kitapogatták a talajt magam körül.

Sima volt, hűvös és lapos.

Megsimítottam a felszínét, belélegeztem a szagát.

Beton.

Kezemet végighúztam az arcomon. Alvadt vért tapintottam. Egyik szemem bedagadt, arcomon alma nagyságú dudor nőtt.

Újra bevillant valami.

Egy fekete, hajszálcsíkos öltöny. Valami steril fehérség.

A támadás!

De mi történt azután?

Páni félelem tört rám. Agyam szürkeállományának megkínzott sejtjei parancsokat osztogattak, a kérdéseimre ellenben nem adtak választ.

Ébresztő!

Harcra fel!

Most, azonnal!

Két tenyeremre támaszkodva megpróbáltam feltérdelni.

A karjaim azonban nem bírtak el. Fájdalom hasított a koponyámba.

Visszaereszkedtem a padlóra, a hideg beton kellemesen hűtötte az arcomat.

Fülemben hangosan dobolt a vér.

Hol lehetek? Hol?

Újabb sürgető parancs érkezett:

Kelj fel!

A hátamra gördültem, és lassan felültem. Agyamba villámként hasított a fájdalom. Nyelvemen vér ízét éreztem.

Bokámat a hátsómhoz húztam, leszegtem az állam, és mélyeket lélegeztem.

Lassan elmúlt az émelygés és a szédülés.

Nagyon óvatosan felemeltem a fejem, kinyitottam épen maradt szememet, és körbekémleltem.

Csakhogy sűrű sötétség vett körül.

Vártam, hátha kitágul a pupillám, és hozzászokom a sötétséghez.

Hiába.

Vigyázva feltérdeltem és felálltam. Kinyújtott kézzel, lehajolva tapogatództam körbe a sötétben, ahogyan a vakok, mert most én is az voltam.

Két lépés után mindkét tenyeremmel függőleges betonfelületbe ütköztem. Oldalra kezdtem hátrálni, akár egy rák. Három lépés után sarokhoz értem. Itt derékszögben elfordulva követtem a fal irányát. Jobb kezemet magam elé

nyújtottam, ballal tovább tapogattam a betont, mintha Braille-írás volna.

Te jó ég! Ez hát a börtönöm! Ide zártak! Izzadság ütött ki arcomon e gondolatra.

Négy lépés után bal lábujjam valami szilárd tárgyba ütközött. Előrebuktam. Minkét kezem előre- és lefele lendült a sötétben, s valami érdesnek és keménynek vágódott, mialatt sípcsontom egy élnek verődött a padlón.

Felkiáltottam fájdalomamban, és remegni kezdtem a félelemtől.

Reszketni kezdett a szám, és keserű íz áradt szét a nyelvemen.

Egy kőlapfélében buktam fel. Elterültem rajta; két kezemen és karomon feküdtem, lábfejem valahol az él közelében kapálózott.

Szinte beleolvadtam a betonba. Könny buggyant ki ép szememen, és gördült végig az arcomon. A másik könnycsepp felduzzadt szemem sarkában jelent meg. Kegyetlenül csípett, ahogy lecsorrant a nyers húson.

Hűsítő verejték, égető könnyek, kalapáló szívverés.

Újabb képek vetültek tudatomba, ezúttal sebesebb iramban.

Buldogra hajazó pasas, sűrű, fekete hajjal.

Fémes felületű szemüveg, amelyben úgy tükröződik riadt arcom, akár egy vidámparkbeli Elvarázsolt Kastély görbetükrében.

Villogó emlékfoszlányok negyvennyolc órával ezelőttről. Vita Slidell és a sértődős Bibircsók között. Hogyan is mondták? „Mit látott, amikor ránézett?”

„Önmagamat”.

Dolores a tükröző felületű szemüvegre gondolt.

Édes Jézusom! Ugyanaz támadott meg, aki Cagle-t is kereste!

Cagle-t, aki az utóbbi hetet kómában töltötte!

Gondolkodj! – adtam ki magamnak az utasítást.

Lángolt az arcom. Lüktetett a sípcsontom. Bedagadt szememben is vadul dübögött a vér.

Gondolkodj!

Újabb emlékképek kaleidoszkópja.

Egy kocogó nő fejhallgatóval. Mrs. Cobb. A kakukkos óra. A fotók.

Hirtelen elakadt a lélegzetem örömben.

A gyufásdoboz!

Belekotortam a farmerem hátsó zsebébe.

Üres volt.

Megpróbálkoztam a másikkal is. Letörött a körmöm a nagy sietségben.

Sorra vettem mindkét elülső zsebem.

Papír zsebkendő, egy ötcentes és egy penny került elő. Pedig biztosan tudtam, hogy a gyufaskatulyát is zsebre tettem. Mrs. Cobb figyelmeztetett rá. Talán csak rosszul emlékszem. Még egyszer alaposan át kell gondolnom, mi hogyan történt.

Olyan érzésem támadt, mintha a falak egyre közelebb nyomulnának hozzám. Mennyire szűk ez a hely, ahová a támadóm zárt? Jézusom! Klausztrófóbiám a fájdalom és a páni félelem újabb rohamát indította el bennem.

Reszketett a kezem, miközben egyik zsebemet a másik után túrtam fel.

Muszáj megtalálnom a gyufát!

Édes istenem, add, hogy meglegyen!

Kicsiny, szögletes tárgyat tapogattam ki a jobb elülső

zsebem legtetején. Ahogy ujjaim köréje záródtak, téglalap alakúnak tűnt. Az egyik oldala érdes volt, a másik vastag.

A gyufásdoboz!

Kérdés, hány gyufa van benne.

Felpattintottam a fedelét, és végigtapogattam a hüvelyk- és a mutatóujjammal.

Hat volt.

Számold újra!

Hat. Mindössze hat!

Nyugalom! Forogj körbe vele a négy égtáj felé! Gyűjts meg egyet, és keress kijáratot!

Arrafelé fordultam, amerre a helyiség közepét sejtettem. Leválasztottam egy gyufát a többi közül, és végighúztam a doboz érdes oldalán.

A fej azonban leszakadt, még mielőtt meggyulladt volna.

Az istenfáját! Már csak öt maradt!

Leválasztottam és meggyújtottam a következőt, majd hüvelykem ujjhegyével az doboz oldalához szorítottam a fejét.

Sercegve meggyulladt, megvilágítva az ingemet, mást azonban alig. Magasra tartva lépegettem előre, és mindent rögzítettem magamban, amit észleltem. Az alapján, amit láttam, a helyiség meglehetősen nagy volt.

A fal mentén, amelyet végig követtem, kartondobozok és ládák sorakoztak. A sírkő, ami felhorzsolta a sípcsontom, a padlón hevert. A lyuggatott felületű fém polcok nem a falnak támaszkodtak.

A gyufa leégett, a láng megégette az ujjamat. Eldobtam.

Minden újra sötétbe borult körülöttem.

Újabb világtalan séta következett. A polc végén meggyújtottam a harmadik gyufát.

A helyiség végében, középen fa ajtót vettem észre.

Lefelé fordítottam a gyufát, hogy a láng megnyúljon felfelé, és jobban világítson. Közben villanykapcsoló után kutattam, de nem találtam.

Ez a láng is ellobbant. Leejtettem a gyufát, és ajtó felé indultam. Megragadtam rajta a kilincset, és elfordítottam.

Zárva volt!

Teljes súlyommal nekifeküdtem a fájának, aztán amikor nem engedett, ököllel vertem, rugdosni kezdtem és kikiabáltam. Nem kaptam választ.

A legszívesebben sikoltozni kezdtem volna a dühtől és a tehetetlenségtől.

Az ajtótól eltávolodva folytattam a helyiség bejárását. Néhány lépés után újabb gyufát gyújtottam.

Egy asztal emelkedett ki a szuroksötétből. Több tárgy sorakozott rajta, mellette meg valamiféle testes tárgyakat halmoztak rakásra.

Ez a láng is kialudt.

Látóközpontom egységes képpé dolgozta össze a három észleletet.

A helyiség kábé háromszor öt méteres lehetett.

Jó, ez még valahogy kibírható. Már is csökkent egy fokkal a klausztrófóbiám, a rettegésem azonban nem.

A felállás tehát ez volt: dobozok és polcok az egyik fal mentén, asztal vagy munkapad velük szemben, mellette különféle felhalmozott holmik. A helyiség végében ajtó.

Reszkető ujjakkal fogtam kézbe az utolsó előtti szál gyufát. Mielőtt meggyújtottam, konstatáltam, hogy a helyiségnek ebben a részében nincs már vaksötét.

Megfordulva láttam, hogy kicsiny téglalap alakú ablak nyújt

valamicske világosságot az asztal fölött.

Alaposabban is megnéztem.

Rácsozat takarta el, korom és piszok borította.

A gyufásdobozt a zsebembe süllyesztve felkapaszkodtam az asztalra, lábujjhegyre álltam, és kinéztem az ablakon.

Csaknem a talaj szintje alatt volt, s repkénnyel befuttatott kút vette körül. A felső részén át azonban fákra és egy fészerre láttam. A padlizsánvörös felhők közül kikandikált a hold.

Újra vadlibagógást hallottam. Rájöttem, hogy nem a távolság vagy az ég magasa tompítja el a kiáltásukat, hanem a pincemély és a beton.

Újra meglódult a pulzusom. Alig kaptam levegőt, ahogy ráébredtem helyzetemre.

Valamiféle pincébe vagy alagsorba kerültem. Ha egyáltalán van kiút innen, az feltehetően a zárt ajtón túl felvezető lépcső lehet. Behunytam a szemem, és mélyeket lélegeztem, hogy lenyugodjak.

Rajta! Cselekedj! Ne add fel!

Ahogy leugrottam az asztalról, sűrű szövedék reszketett meg a holdfényben, akár a pókhálók selyme. Az édeskés szag most még erősebb volt.

Közelebb léptem.

Mindegyik zsinegen öklömnyi húsos tömeg függött egy-egy kis fedett gázégő fölött.

Medve epehólyagok! Már kiszáradhattak, mivel az égőket eloltották.

A harag és a felháborodás klausztrófóbiám maradékát is elűzte.

Most kell tenned valamit! A hold nemsokára ismét elbújik a felhők mögé.

Meggyújtottam az ötödik gyufát, és megkerültem az asztalt, hogy szétnézzek a felhalmozott tárgyak között.

Irattartó szekrények. Parkolótáblák. Virágállványok hosszú, hegyes kampókkal. Mózeskosár. Miniatűr acélszéf. Műgyep-göngyölegek. Sátor.

Széthengerítettem a ponyva egy részét, felkaptam egy sátorvasat, zsebre tettem, és átvágtam a helyiségen.

Gyertyát kéne találnom, hogy meg tudjam világítani az ajtót. A sátorvassal aztán felfeszűhetem a kilincset vagy feltörhetem a zárat.

Lélegzetemet visszafojtva az utolsó szál gyufát is meggyújtottam, és szemlét tartottam a dobozok fölött. Balzsamozó folyadék. Keményítő.

A polcokhoz léptem, s lekuporodva az egyik nyitott doboz mélyére néztem.

Szemfedők, trokárok, szikék, dréncsövek, hipodermiás tűk, fecskendők. Ezek egyikével sem tudom betörni az ajtót.

A fény tompulni kezdett.

Mi lenne, ha egy gázégőt vinnék az ajtóhoz, és meggyújtanám?

Felálltam. A felső polcok a legkülönbélebb urnákat vonultatták fel bronzból és márványból. Széttárt szárnyú sas, Tutanhamon halotti maszkja. Göcsörtös tölgyfa. Görög isten. Kettős hamvveder.

Egek ura, csak nincsenek bennünk hamvak is? Netán e gazdátlan földi maradványok is végignézik kín szenvedésemet? Be tudnám-e törni egy bronzsással az ajtót? Meg tudom emelni egyáltalán?

A felhők újra összezárultak az égbolton, s a sötétség ismét visszafoglalta állásait a pincében.

Visszatapogatóztam az asztalhoz, felkapaszkodtam rá, és kikémleltem az ablakon. Fel tudnám-e hívni magamra a

figyelmet? Jó-e ez nekem? Mi van, ha csak a fekete hajú idegent zargatom vissza vele, aki kinyír, hogy elhallgattasson?

Lábam és arcom lüktetett a fájdalomtól. Könnyeim csípték a szememet. Fogcsikorgatva megálltam, hogy ne sírjak.

A kinti világ mintha tusba mártott vázlat lett volna.

Percek múltak el. Órák. Ezredévek.

Erőt vett rajtam a magatehetetlenség érzése, de igyekeztem leküzdeni. Valaki csak idetéved. Csakhogy ki? Egyáltalán, hány óra lehet?

Megnéztem az órát. Azaz csak megnéztem volna, mert ebben a vaksötétben a kezemet se láttam.

Ki tud arról, hogy itt vagyok? Senki!

Hirtelen megjelent egy fénypont, s pislákolva haladt előre a fák között.

Néztem, hogyan közeledik a fekete tömeg felé, amiről már tudtam, hogy az a fészker. Eltűnt, aztán újra előtűnt, és inogva felém tartott. Ahogy egyre közelebb ért, kiáltozni kezdtem, de azon nyomban el is hallgattam. Lassan egy férfi körvonalai váltak láthatóvá. Egészen közel jött, aztán eltűnt a látómezőmből.

Fejem fölött becsapódott egy ajtó.

Leugrottam az asztalról, átiramodtam a helyiségen, és lekushadtam a polc túlnani végében. A szekrény megingott, ahogy nekivágódtam. Elővettem zsebemből a sátorvasat, köréje fontam az ujjaimat, és hegyével lefelé magam mellé állítottam a földre.

Pillanatokkal később mozgást észleltem a pinceajtón kívül. Kulcs fordult a zárban, és az ajtó kinyílt.

Lélegezni is alig mertem, miközben az urnák között lapultam.

A pasas megállt az ajtóban, lámpását a jobb válla fölé tartotta. Alacsony, izmos krapek volt, sűrű fekete hajjal és ferde ázsiai szempárral. Ingujját felgyúrte. Jobb csuklója fölött tetkó vált láthatóvá, a felirattal: *SEMPER FI*.

Hershey Zamzow beszélt nekem a medve epehólyag-kereskedelem ázsiai közvetítőiről.

Sonny Pounder meg egy koreai dílerről köpött, aki segített nekik az üzlet lebonyolításában.

Ricky Don Dorton egy tengerészgyalogos haverjával csempészte ki a koporsókban a drogot.

Terry Woolsey is gyanúsna találta a szeretője halálát, és azt, hogy Park lépett a helyére halottként.

Támadóm nem volt más, mint aki nagy sietve balzsamozta be Murray Snow tetemét. Aki meglátogatta Wally Cagle-t. Aki drogot és medveepehólyagot szállított Ricky Don Dorton cinkosaként.

Nem más, mint Lancaster megye halottkéme, James Park! Aki úgy mellesleg koreai volt!

Most átlépett a küszöbön, és ide-oda forgatta a lámpását, hogy körbepásztázzon vele a sötétben. Hallottam, ahogy felszusszan, s a teste is megmerevedett.

A polcok elé lépett, és ott bal kezébe vett egy jutazsákot. A zsák mozgott, láthatóan valami élő rejtett magában.

Véremet előntötte az adrenalin.

Park lámpásának fényköre felém lendült. Egy lépést tett az irányomban, aztán megint egyet. A fénykör megvilágította a lábfejemet, aztán a lábszáramat. Noha nem volt vakító fény, a hirtelen támadt világosságtól épen maradt szemem hunyorogni kezdett. Félrekaptam a fejem.

– Á, dr. Brennan! Végül csak sikerült találkozoznunk.

Selymes, magas, egyenletes gyerekhang szólalt meg. Parknak esze ágában sem volt álcázni magát, én pedig nyomban ráismertem a Kaszásra!

Még szorosabban markoltam meg a sátorvasat. Minden izmom megfeszült, támadásra készen.

Park elmosolyodott, jéghideg mosollyal.

– Társaimmal együtt oly nagyra tartjuk az ön nemes harcát az élővilág megmentésére, hogy úgy döntöttük, megajándékozunk hálánk jeléül.

Megdermedve álltam, hátamat a falnak vetettem.

– Nincs semmi mondanivalója, dr. Brennan?

Hogyan viselkedjek? Az eszére próbáljak hatni? Hízelegjek? Rontsak rá? Úgy döntöttem, az a legokosabb, ha hallgatok.

– Jól van, lássuk akkor ezt a szerény kis ajándékot!

Park hátrált egy lépést, mire ismét magába nyelt a sötétség. Néztem, amint a földre állítja a lámpást, és kezdi kibogozni a zsák összekötözött végét.

Pillanatnyi gondolkodás nélkül a polc mögé csúsztottam, majd mindkét kezemmel megragadtam a sátorvasat. A telepakolt polcrendszer megingott, de a helyén maradt.

Parkot lefoglalta a saját dolga, nem vette észre.

A padlóra ejtettem a sátorvasat.

Park felkapta a fejét.

Mindkét kezemmel megragadtam az egyik függőleges fémvázat, és minden erőmmel elrántottam a polcokat a faltól.

Park felegyenesedett.

A polcrendszer előrezuhant. Az urnák repültek a levegőben.

Park, hogy védje magát, két kezét maga elé kapta, és elfordította a felső testét. A karnaki urnadísz a jobb halántékán találta el. Összeesett. Hallottam, amint koponyája recsenve a

padlónak verődött.

A lámpás rapityára tört, és kialudt, erős petróleumszagot hagyva maga után.

Újabb tárgyak záporoztak a padlóra. Bár mindez pillanatok alatt történt, egy örökkévalóságnak tetszett.

Miután a zaj elült, kísérteties csönd támadt.

Katakombákban lehet ilyen sötét.

Tökéletes némaság vett körül.

Csupán a szívem dobogása mérte az időt: egy, kettő, három... számoltam.

Eszméletét veszthette Park, vagy meghalt? Arra vár, hogy törbe csaljon? Elmeneküljek előle? Kitapogassam a sötétben, hová esett a sátorvas?

Zörögni kezdett a jutazsák. A halk motozás mennydörgésnek hatott ebben a csöndben.

Visszafojtott lélegzettel vártam a fejleményeket.

Vajon Park szabadjára engedte gonosz ajándékát?

Halk surrogást hallottam, valami tovasiklott a betonon.

Aztán újra körülvett a némaság.

Csak képzeltem volna az iménti zörejt?

Hanem a halk kaparászás újrakezdődött, szünet következett, majd folytatódott.

Valami mozgott a közelemben!

Most mit tegyek?

Aztán csörgő hangot hallottam. Ereimben megfagyott a vér, és mozdulatlaná dermedtem.

Kígyók!

Vonagló testeket képzeltem magam elé, melyek alig várják, hogy lecsapjanak. Kilövellő villás nyelveket. Szemhéj nélküli, csillogó szemeket.

Jeges hidegség kúszott a szívemre, öntötte el az ereimet, a zsigereimet, minden porcikámat.

Miféle kígyók lehetnek? Mokaszinkígyók? Rezesfejűek? Az utóbbiak mintha a csörgőkígyók közé tartoznának. Gyémánt csörgőkígyók? Vagy holmi egzotikus dél-amerikai fajta? Parkot ismerve egy pillanatig sem kételkedtem abban, hogy mérges kígyókról van szó.

Hányan lehetnek? Hányán tekergődzhetnek felém a sötétben?

Halálosan elhagyatva, szál egyedül éreztem magam.

Kérlek, uram, add, hogy jöjjön valaki!

De senki nem jött a megmentésemre. Senki nem tudta, hol vagyok. Hogy is lehettem ilyen ostoba?

Agyamban egymást kergették a gondolatok.

Hogyan cserkészi be egy kígyó a prédáját? Látásával? Szaglásával? Hő-, avagy mozgásérzékeléssel? Mindenképpen támad-e, vagy inkább igyekszik elkerülni a küzdelmet?

Mit tegyek? Várakozzak itt mozdulatlanra dermedve? Törjek elő a rejtkehelyemről? Kezdem keresni a sátorvasat?

Újra az iménti csörgő hangot hallottam.

A rettegetés győzött a józan ész fölött. Ép szememet tágra meresztve az ajtó felé iramodtam.

Lábfejem beleakadt az elzuhant polcokba, és fejjel előre rázuhantam. Kezem húsba és csontba ütközött, s öntudatlanul is visszarántottam.

Hajat tapintottam ki, aztán valami meleget és nedveset, ami elterült a betonon.

Park volt az!

A csörgés felerősödött.

Könnyeimet visszanyelve jobbra hengeredtem, ahol

asztallábat tapogattam ki.

Állj fel! Úgy nem marhatják meg a fejedet!

Miközben megpróbáltam feltápászkodni, fények pásztázták végig az ablakot. Aztán égető, fehérizzású fájdalom hasított a bokámba.

Felsikoltottam fájdalmamban és páni félelmemben.

Felhúzódkodtam az asztalra, az égő érzés azonban tovább kúszott a lábszáramon, fel az ágyékomig. Addig se láttam sokat, most azonban végleg elsötétült előttem a világ.

Gondolataim más hely és idő felé lebegtek. Katyt láttam magam előtt, Pete-et, Ryant.

Dörömbölést és kaparászást hallottam. Éreztem, hogy felemelik a testem.

Aztán már nem tudtam semmiről.

RYANNEL EGY HÉT MÚLTÁN VITTÜK LE STRANDSZÉKEINKET Anne teraszáról a partra. A már régóta vágyott bikinifelsőm volt rajtam, amihez elegáns zoknit húztam fel. Széles karimájú szalmakalap és Sophia Lórén szemüveg takarta a világ elől a szemem alatti sötét monoklit és arcomon a forradást. Bal lábamra sántítottam, bottal jártam.

Ryan szörfsortot viselt, és annyi naptejet kent magára, hogy az Moby Dicknek is elég lett volna. Első strandon töltött napunkon pecsenyepirosra sült, a másodikon aztán bőre a dohánylevél aranybarna színét öltötte magára.

Miközben olvastunk és fecserésztünk, Boyd vagy a szörfözőket ugatta, vagy a sirályokat kergette.

– Hooch láthatóan szeret itt lenni – jegyezte meg Ryan.

– Boydnak hívják.

Kár, hogy Birdie nem volt hajlandó velünk jönni.

Az elmúlt héten Slidell, Ryan és Woolsey beavattak a történetekbe. Ryan igyekezett megkímélni az emlékektől, mert látta, hogy szenvedek ezektől a rémképektől. Időről időre azért mégiscsak szóba hoztuk őket.

A kígyókról kiderült, hogy a Smoky Mountains hegláncai közül származó erdei csörgőkígyók. Park általában hozott

anyagból dolgozott. Slidellnek és Rinaldinak hála mindössze kétszer martak meg. Woolseynak pedig azt köszönhetem, hogy még azelőtt az intenzív osztályra kerültem, mielőtt a méreg hatni kezdett volna.

Bár huszonnégy órán keresztül borzasztóan rosszul voltam, eztán már gyorsan javultam. Ryan naponkénti látogatása is siettette gyógyulásomat. Négy nappal azután, hogy Park a temetkezési vállalat pincéjébe zárt, már haza is engedtek. Három nappal ezt követően Ryannel útnak indultunk a Sullivan-szigetre, miközben Boyd a hátsó ülésről nyaldosott minket.

Az ég kék volt, a homok fehér. Fürdőruhám szélei mentén rózsaszín csíkok jelentek meg a bőrömmön. Noha bal lábfejem és bokám még mindig duzzadt és érzékeny volt, remekül éreztem magam.

James Park dolgában sem tévedtem. Ő és Dorton Vietnam óta összedolgoztak drogcsempészként. Miután Dorton visszatért az Államokba, vadásztáborokba és sztriptízbárokba fektette a nyereségét. Park hazatérve temetkezési vállalkozónak állt. A szüleinek – mindkettő Szöulban született – volt egy ravatalozójuk a Georgia állambeli Augustában. Néhány év eltelte után némi családi segítséggel James saját céget alapított Lancasterben.

Kapcsolata ezután sem szűnt meg Dortonnal, és besegített az egyik vadásztábor működésébe. Ricky Don pedig, miután megvetette lábát az import-export bizniszben, rájött, hogy a vadkereskedelemmel jelentősen megnövelheti a bevételeit. Park az ázsiai piacokkal tartotta a kapcsolatot.

Jason Jack Wyatt a hegyi medvéket szolgáltatta. Harvey Pearce a tengerparton vadászgatott, s miközben drogot szállított

Charlotte-ba, a feltrancsírozott mackókat is odafuvarozta. Park kipreparálta az epehólyagokat, és továbbadta őket Ázsiába. Nemritkán ottani drogokra cserélte be őket, hogy ezzel egészítse ki Ricky Don latin-amerikai kínálatát.

– Kérsz naptejet? – lengette meg felém a tubust Ryan.

– Kösz.

Bekente vele a hátamat.

– Lejjebb is?

– Légyszi.

Keze már a derekamon járt.

– Még lejjebb?

– Ühüm.

Ujjai a bikinialsó gumija alá csusszantak.

– Elég lesz.

– Biztos?

– A nap nem éri ezeket a testrészeimet, Ryan!

Miközben ő visszaült a székébe, újabb kérdés ötlött eszembe.

– Mit gondolsz, hogyan jöhetett rá Cobb a medveepehólyag bizniszre?

– Cobb Tyrell megyéből gyűjtötte be a teknőc-orrvadászokat. Véletlenül fedezte fel, hogy a mackókat is irtják, akkor, amikor Harvey Pearce nyomába szegődött.

Forrt bennem a harag, amikor Harvey Pearce-re gondoltam.

– Az a gennyláda mézescsókkal csalta csapdába a mackókat, aztán kiloccsantotta az agyukat, levágta a mancsukat, kivágta az epehólyagjukat, a maradékot meg elásta.

– Meglehet, Pearce olyan pokolbugyorba kerül majd, amelyik tele lesz mackóval, ő meg még parittyával se védheti magát.

Aztán valami más jutott eszembe.

– Az a Brian Aiker levéltárcájában talált cetli kifogott rajtam.

– Amit Cobb írt neki.

– Igen. Azt hittem, Cobb a dél-karolinai Columbiára gondolt. Elfelejtettem, hogy Harvey Pearce az észak-karolinai Columbiában ügyködik. – A fejemet csóváltam saját ostobaságomra gondolva. – Azt is feltételeztem, hogy Cobb Palmer Cousinst nevezi sárosnak.

– Holott a sneedville-i kuzinokra gondolt a fiúka, a két összedolgozó rokonra.

Némi tétovázás után megállapodtunk Ryannel, hogy hímneműnek tekintjük Cobbot.

– A melungeon kuzinokra.

Néztem, amint egy pelikán lecsap a vízre, belemeríti a szárnyát, és lebukik egy hullámba. Pillanatokkal később újra előbukkant, zsákmány nélkül.

– Mit gondolsz, a Spix-ara és az aranygyömbér mindössze alkalmi mellékest jelenthetett? – kérdeztem.

– Valószínűleg Dorton bízta meg J. J.-t, hogy szerezzen be neki aranygyömbért. Talán azt tervezte, hogy a törzsvásárlói között teríti majd a gyógynövényt, azzal, hogy elmaszkírozza a vizeletpróba során a szervezetbe került drogot.

– Valószínűleg – értett egyet velem Ryan. – Tyree meg az utcán árult kokót Dortonnak. Ő, Dorton, Pearce és Park időről időre összegyűltek a Foote-farmon. Vélhetőleg az egyik ilyen útja során vásárolhatta Pearce azt a madarat, amelynek a tollai innen kerültek elő. Sajnos, szegény nem élte túl az utazást.

– A tollait azonban megőrizték, arra gondolva, hogy ez is hozhat még néhány dolcsit.

Pontosan úgy, ahogyan azt Rachel Mendelson feltételezte.

– Így gyanítottam én is – tette hozzá Ryan.

Boyd észrevett egy bicajozó srácot, futott vele néhány méteren át, majd egy sárszalonka után vetette magát.

– Tamelának semmi köze nem volt a drogokhoz, csak lement a farmra Tyree-vel. – Magam elé képzeltem a két Banks nővért, amint a konyhában ülnek. – Látnod kellett volna az arcát, Ryan! A magam részéről elhiszem neki, hogy halva szülte meg a gyermekét.

– Különben sem lehetne bíróság elé citálni. Senki nem tudna rábizonyítani semmit.

Ezen mindketten eltöprengtünk. Aztán újabb kérdést vettem fel.

– Eszerint Cobb riasztotta Aikert, és ők ketten a banda nyomába eredtek. Dorton vagy Park pedig rájött, hogy utánuk szimatolnak.

– Valószínűleg Dorton adott parancsot a kinyírásukra, de Tyree szerint Park volt az, aki megölte Aikert – mondta Ryan. – Bedrogozta, két kocsival ráment a mólóra, és Aikerét a vízbe lökte. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy a másik kocsiiban Tyree barátunk ült.

– Cobbot viszont Tyree tette el láb alól.

– Ő azonban makacsul tagad. Ártatlan, mint a ma született bárány. Kizárólag csak „üszletelt”. Ami totál érthető. Miért is ismerné be a bűnösségét? Mindössze annyit vallott be, hogy ő vitte el Cobb fejét és kezeit a Foote-farmra a Park által becsomagolt zsákban, aki így próbálta megnehezíteni a maradványok azonosítását.

– Két golyó a fejbe. Ez lehetett Park stílusa, nem igaz? – kérdeztem.

– Nem egészen – vélte Ryan. – Tyree azt állítja, hogy semmit

sem tud a medvecsonokról, azt mondja, ez mindenestől Jason Jack és Harvey dolga volt. Azért kellett mégis kiásnia és arrébb paterolnia a mackókat, mert a retyó megtelt. Attól is tartott, hogy az átható bűz felkelti a szomszédság figyelmét, akkor pedig megtalálják Cobb földi maradványait.

– Csak volt olyan hatökör, hogy pont azt ásta elő, amit el kellett volna rejtenie. – Eszembe jutott még valami. – Ki ölte meg Dortont? Park tette volna?

– Több mint kétséges. Semmi oka nem volt rá. A toxikológiai lelet szerint emberünk holtrészeg volt és agyonkokozta magát. Soha nem tudjuk már meg, gyilkosság áldozata lett-e, vagy túlادagolta magát.

– Oké, Ryan. Meggyőztél.

– Mindenképpen meg voltak számlálva a napjai.

Világbajnok szemforgatásba fogtam, enyhén meg is fájdukt tőle a szemem.

– Ugyanakkor tudunk arról, hogy Park járt Charlotte-ban, két nappal Sonny Pounder letartóztatása után.

– Miért? – kérdeztem.

– Nem teljesen világos. Slidell azonban rájött, hogy használta a hitelkártyáját egy woodlawni benzinkútnál, az I-77-esen.

– Mit gondolsz, Park Dorton Poundert is lekapcsolta volna, ha köpni próbál?

– Nem lepne meg. Viszont minden kétséget kizáróan Park segítette át a másvilágra Murray Snow-t. Woolsey egy doboz Ma Huangra bukkant a kápolna pincéjében.

– A nyakam rá, hogy mindjárt elmondod, mi az.

– A Ma Huang ázsiai gyógynövény, amit az utca embere gyógynövény alapú exstasynak nevez.

– Hadd találjam ki. Efedrint tartalmaz.

– Jeles felelet.

– Park tudta, hogy Snow zúrózik a szívével.

– Valószínűleg Ma Huanggal ízesített teával kínálta. Gyakran adják be tea formájában. Ennyi elég is volt egy szívrohamhoz.

– De mi szüksége volt erre? – kérdeztem.

– Ugyanazért tehette, amiért megmérgezte Cagle-t. Idegesítette, hogy túl sokan érdeklődnek a lefejezett csontváz iránt.

– És Cagle-t hogyan mérgezte meg?

– Mivel nem ismerte az ő gyógyszerérzékenységét, hősünknek valami még brutálisabbhoz kellett folyamodnia. Olyan valamihez, ami egy egészséges embert is kicsinál. Hallottál a tetrodotoxinról?

– TTX-nek rövidített neurotoxin, amely a fuguban található.

Ryan úgy nézett rám, mintha románul beszélnék.

– A fugu a gömbhal japán elnevezése – magyaráztam. – A TTX nagyjából tízezerszer hatásosabb mérég a ciánnál, már egy grammja is öl. Évente sokan halnak meg tőle ázsiai éttermekben. Az a legborzasztóbb a hatásában, hogy miközben az egész testet megbénítja, az agy tökéletes világossággal észleli a környezetét.

– De Cagle életben maradt.

– Beszél már?

– Nem.

– Eszerint nem tudjuk, hogyan adta be neki a szert Park.

Ryan megrázta a fejét.

– Honnan veszed akkor, hogy Park bedobta ezt a TTX-et? – kérdeztem.

– A tetrodotoxin külsőleg olyan, mint a heroin. A Ma Huang mellett Park gyógyszereszekrényében ugyanis jelen volt egy csomag kristályos fehér por, amit Woolsey bevizsgáltatott.

Sirály körözött a fejünk fölött, majd leszállt a vízre, és a hullámokon ringatózott.

– Rám miért kígyókat eresztett? – kérdeztem.

– A te halálodat véletlenszerűnek akarta feltüntetni. Miközben Lancaster megye erdőrengetegét járta, egy antropológust halálra mart egy csörgőkígyó – utánozta Ryan egy tévémondónő hangját.

Megborzongtam, mert eszembe jutott, hogyan koppant Park feje a betonon. A rendőri jelentés szerint halálos koponyatörést szenvedett, melyet részben egy alázuhanó tárgy okozott, részben pedig az, hogy beverte a fejét a padlóba.

A part felé lebegő sirályt meglátva Boyd megrohmozta a habokat. A madár felröppent előle. Boyd a part mentén követte a röptét, majd megrázta magát, homokot és sós vizet szórva ránk.

– Kérsz Heinekent? – kérdeztem, és eltakartam az arcom a karommal.

– *S'il vous plait.*

Kinyitottam a hűtőtáskát, és sört vettem elő Ryannek, Boydnak ásványvizet, magamnak pedig diétás kólát.

– Mit gondolsz, miért bombázott engem a Kaszás e-mailekkel? – kérdeztem, miközben odaadtam Ryannek a sörét.

Boyd felemelte a pofiját, én pedig vizet csurgattam a szájába.

– Azt akarta, hogy szállj le a klotyó-koponyáról.

– Maradjunk a te gondolatmenetednél, Ryan. Az e-mailek szerdán kezdődtek. Honnan tudhatta már akkor Park, ki a csuda

vagyok és mit találtunk?

– Rinaldi kedden küldte körbe a tudakozványát a fej nélküli koponyáról. Valószínűleg lejutott Lancasterbe, és a halottkém is látta. A végén ez is kiderül majd. Slidell esküszik rá, hogy Tyree végül kitálal.

– Slidell! – hördültem fel.

– Nem is olyan rossz ez a Sovány – vélte Ryan.

Ezt válasz nélkül hagytam.

– Megmentette az életedet.

– Igen.

Ez igaz volt.

Boyd elheveredett a strandszékek árnyékában. Ryan visszatért Terry Pratchetthez, én meg az *E* magazinhoz.*

[*Environmental, azaz Környezetvédő magazin.]

De sehogyan sem tudtam koncentrálni. Gondolataim egyfolytában Sovány Slidell körül jártak. Végül feladtam.

– Honnan tudta Slidell, hol vagyok?

Ryan egyik ujját betette a könyvébe könyvjelző gyanánt.

– Rinaldi kutatni kezdett Dorton múltja után. Kiderült, hogy a tengerészgyalogos csempész cinkosa nem más volt, mint Lancaster megye jelenlegi halottkéme. Slidell megpróbált figyelmeztetni, hogy vigyázz vele. Akkor beszélt veled Aiker cetlijéről is a mobilodon.

– Én azonban nem hallgattam tovább.

– Rinaldi szerint Slidell morgott egy ideig, aztán belement, hogy beugrik hozzád a Kocsiszínbe. Nem voltál otthon, Geneva azonban megmutatta nekik az üzenetedet.

– Amin az állt, hogy Dél-Karolinába mentem.

– Slidell menten felfogta, hogy hová mehettél, és utánad eredtek Rinaldival. Épp akkor értek le a pincébe, amikor

megmárt téged a kígyó. Woolsey is velük tartott. Ő vitt be a kórházba. A járőrközi kis híján keresztülment az intenzív osztály ajtaján, hogy magát Slidellt idézzem.

– Hmm.

– Amúgy a kórházból is felhívott, hogy értesítsen a történetekről.

– Hmm.

– Beismerte továbbá, hogy tévedett Tamelával kapcsolatban.

– Tényleg?

– Krizantémcsokrot vitt a családnak.

– Nem mondom?

– Sárga krizantémot. Külön elment érte a Wal-Martba.

Sovány virágot vitt Gideon Banksnek!

Hmm.

– Azt hiszem, túl szigorúan ítélt meg őt. Nem szívesen ismerem el, de a fickó tényleg jó zсарu.

– És Cousins vadórról nem változott meg a véleményed? – mosolyodon el Ryan.

– Jó. Meglehet, őt is félreismertem. Különben pedig Katy nem ment el vele Myrtle Beachre.

– Hol volt akkor?

– Néhány napot Asheville-ben töltött Pete-tel. Azért nem közölte velem, mert nem tetszett neki, hogy nyomást gyakorolok rá a Kaszás miatt. De hát mit számít mindez? Ma reggel telefonált Charlottesville-ből. Totál belezúgott valami leendő medikusba, bizonyos Sheldon Seabourne-be.

– Ó, csapodár fiatalság!

Tovább olvastunk. Minden egyes lap elolvasásával egyre jobban megdöbbsentem, mennyire naiv volt hitem a zöld

mozgalom befolyásában. Időnként úgy éreztem, felforr az agyvizem. Egyre gyakoribbak lettek ezek a rohamok.

– Tudtad, hogy 1996-ban több mint kilencmillió teknőcöt és kígyót vittek ki az Egyesült Államokból?

Ryan mellkasára ejtette a könyvét.

– Lefogadom, néhány kígyót te is szívesebben láttál volna az országhatáron túl.

– Hallottál az Fogságban Nevelt Állatok Alapítványáról? Arizonában működnek.

– Nem hallottam.

– Jelszavuk a következő: „Ha a teknőcöket törvényen kívül helyezzük, csak a törvényen kívülieknek lesznek teknőcei.”*

[*Tennessee állam például tiltja a teknőctartást, arra hivatkozva, hogy szalmonellózist terjesztenek.]

– Ismerős baromság.

– Ezek a kedves emberek készségesen eladnak neked egy galápagosi teknőcpárt úgy nyolc-tíz dolcsiért. De végy egy fecskét, nevezd ki veszélyeztetettnek, és tuti, hogy akad olyan seggfej, aki megad érte két rongyot is.

– Pedig ott van a CITES meg a veszélyeztetett fajokról hozott törvény – vetette ellen Ryan. – Ez azonban csak papíron biztosít védelmet – közöltem megvetően. – Túl sok a kiskapu, és túl laza az ellenőrzés. Emlékszel, mit mesélt Rachel Mendelson a jácintaráról?

Ryan bólintott.

– Ezt hallgasd meg! – Olvasni kezdtem az előttem heverő cikkből. – 1996-ban Hector Ugalde beismerte Brazíliában, hogy igazak a szövetségi bíróság vádjai, és valóban foglalkozott jácintara-csempészetrel. Ugalde három év felfüggesztettet kapott, és tízezer dolláros bírságot kellett fizetnie – néztem fel. –

Na, majd ettől abba hagyja!

Boyd odajött hozzám, és pofiját a térdemre fektette. Megsimogattam a fejét.

– Mindenki csak a bálnákról, pandákról, tigrisekről és rinocéroszokról szövegel, mivel ezek az állatok szexisek. Alapítványok védik őket, pólókra és poszterekre kerülnek.

Boyd, aki egy sárszalonkát követett a tekintetével, eltöprengett a hallottakon.

– Évente ötvenezer növény- és állatfaj hal ki, Ryan! Nem telik bele fél évszázad, és a mai élővilág egynegyede kipusztul! És nem csupán az óceánra gondolok – mutattam a hullámok felé. – Az Államok összes élőlényének egyharmadát szintén a kihalás veszélye fenyegeti.

– Nyugodj le kicsit! Lélegezz mélyeket! – javasolta Ryan.

Megfogadtam a tanácsát.

De folytattam az olvasást, és időről időre felolvastam neki pár részletet.

– Egyedül az Egyesült Államokban minimum négyszázharminc olyan gyógykészítményről tudnak, amelyek veszélyeztetett élőlényektől származnak. Összesen nyolcvan ilyen faj van – olvastam. – A keleti gyógyászat nálunk elérhető szabadalmazott orvosságainak legalább egyharmada szintén tartalmaz veszélyeztetett fajokat.

Felnéztem.

– Egyedül Kaliforniában a fekete medvék epehólyagjával folytatott illegális kereskedelem bevételét évi százmillió dollárra becsülik, Ryan! Gondold csak meg! Az epehólyag mostanra többet ér, mint a drog, és a Dortonhoz vagy Parkhoz hasonló szemétládák pontosan tudják ezt. Azt is tudják, hogy épp csak megintik őket, komolyabb büntetést nem fognak kapni.

Méltatlankodva ráztam a fejemet.

– A szarvasokat a szarvasagancsbársonyért lövik ki. A szibériai tigriseket a csontjukért és hímveszűjükhöz vadásszák. A csikóhalból hajnövesztőszer készül.

– A csikóhalból?

– A rinókat kilövik, elektromos árammal sütögetik vagy kihegyezett bambuszrudakkal teli gödrökbe csalják, csak hogy a jemeni pasik dárdanyelet készíthessenek a szarvukból. Mindössze néhány ezer maradt már belőlük világszerte, Ryan! De felmehetsz a netre akkor is, ha füstölt gorillamancsot óhajtasz vacsorázni.

Ryan felkelt, és lekuporodott a székem mellé.

– Látom, emészt a düh.

– Felfordul tőle a gyomrom! – néztem rá. – Múlt júniusban hat tonna elefántagyarat foglaltak le Szingapúrban. Jelenleg dél-afrikai államok egy csoportja fontolgatja, hogy feloldja az elefántcsont-kereskedelemre vonatkozó tilalmat. Hogy miért? Azért, hogy dísztárgyak készülhessenek belőle. A japánok évről évre bálnák százait fogják ki kutatás céljából. Na, igen. A végén hogy, hogy nem, mégis a tenger gyümölcseiként tálalják fel őket. Van fogalmad, mennyi időre volt szüksége ezeknek a fajoknak az evolúció során, hogy kifejlődjenek? És most secperc alatt elsöprik őket a Föld színéről!

Ryan két kezébe fogta az arcom.

– Legalább mi is tettünk valamit ebben az ügyben, Tempe! Park meghalt, és Tyree sem ússza meg szárazon. Ők már nem tesznek el láb alól több medvét vagy madarat. Nem túl nagy eredmény, de kezdetnek megteszi.

– Kezdetnek igen – értettem vele egyet.

– És folytatni is fogjuk! – Ryan szeme kék volt, mint az

Atlantióceán, ahogy rám szögezte a tekintetét. – Te meg én.

– Komolyan gondolod, Ryan?

– Igen.

Megcsókoltam, nyaka köré fontam a karomat, és arcomat az övéhez szorítottam.

Aztán, miután kibontakoztam az ölelésből, letöröltem homlokáról a homokot, hátradőltem székemben, és tovább olvastam. Alig vártam, hogy elkezdjük a küzdelmet.

Ryan futni vitte Boydöt a parton.

Aznap este rákot ettünk Shem Creek kikötőjében. Belegázoltunk a sekélyesbe, szeretkeztünk, aztán elaludtunk, miközben Ryan örök óceánjának morajlását hallgattuk.

DR. KATHY REICH
TÖRVÉNYSZÉKI FELJEGYZÉSEIBŐL

Jogi és etikai okokból nem kerülhettek a könyvbe azok a valós esetek, amelyek a *Csupasz csontokra* esetleg hatással voltak.

Monsieur Original

Shakespeare „rút, erőszakos halál”-ról beszélt (*Hamlet*, első felvonás, 5. szín). Dacára ennek nem minden törvényszéki orvostani eset gyilkosság következménye.

Laboromba özönlenek a legkülönbélebb csontok: külföldről becsempészett vadásztrófeák; oktató csontvázak, amelyeket szorgos diákok az előadótermekből koleszba telepítettek át; jelöletlen sírokba elhantolt konföderációs katonák a polgárháború idejéből; hátsó udvarokban elásott, pincébe-padlásra elsuvasztott házi kedvencek.

Se szeri, se száma a csontoknak vagy testrészeknek. Az anatómiában járatlan helyi hatóságok aztán a halottkémhez vagy a törvényszéki orvostani szakértőhöz küldik őket. Az „áldozat” alkalmanként hulló vagy madár is lehet, legtöbbször azonban az emlősök osztályába tartozik. Vizsgáltam már sertésbordát, szarvasok lábközépcsontját, sonkacsontot és jávorantilop-agancsot.

Azokkal a maradványokkal, amelyek a *Csupasz csontokban* is szerepelnek, 1997 novemberében, egy csütörtöki napon, egy montreali hóviharban akadtam össze. Déli ember lévén pánikba

estem a hótól, és alig ötven kilométeres sebességgel araszoltam előre az ítéletidőben. Le is késtem a reggeli értekezletet, amelynek során kiosztották az aznapi feladatokat. A napi adagomról szóló ukáz így az íróasztalomon hevert, a következő megjelöléssel: *Demande d'expertise en Anthropologie*. Azaz, szakvéleményt kértek tőlem.

Haladéktalanul munkához láttam. Átfutottam a leglényegesebb adatokat: az esetszámot, a halottasház nyilvántartási számát, a halottkém és a boncnok nevét. Arra kértek, határozzam meg, miféle fűrészről származnak a lábszáron és a medencecsonton látható vágásnyomok, vagyis mivel transzírozták fel az áldozatot. Az eddig kiderített tényeket egyetlen, számomra ismeretlen francia szó foglalta össze: *original*. Mivel furdalt a lelkiismeret a késésem miatt, a csontoknak adtam elsőbbséget, és későbbre hagytam a szótárt. Köpenyt húzva az új eseteknek kijelölt munkapulthoz léptem. A tasak kicipzározása után aztán leesett az állam: ennek az áldozatnak vagy túl nagyra nőtt a tobozmirigye, vagy egy Góliáttal van dolgom.

Jó, akkor jöjjön a szótár.

Original. Francia neve élan, Kanadában originalnak hívják.

A széttranszírozott „áldozat” tehát jávorszarvas volt.

A szakvéleménykérő lapot alaposabban áttanulmányozva láttam, hogy a *Société de la faune et des parcs* bocsátotta ki, ami az Államok Hal- és Vadvédelmi Szolgálatának québeci megfelelője. A szerencsétlen szarvast egy orvvadász mérszárrolta le, aki fütyült az évente engedélyezett vadászati kvótára. A környezetvédők vádemeléshez kérték ki a véleményemet. Igazolni tudnám-e, hogy a csontokon talált vágásnyomok a gyanúsított garázsában fellelhető fűrészről származnak.

Igazoltam.

Shakespeare-re tehát nem volt szükség.

Igazi szarvashiba volt, amiből megtanultam, hogy aki lassan jár, tovább ér.

Jól mondja Thoreau a *Naplójában*: „Némelyik bizonyíték olyan mellbevágó, mint amikor pisztrángot találsz a tejedben.”

Vagy szarvashikát egy hullazsákban.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

ITT FEJEZEM KI HÁLÁMAT JOHN GALLAGHER (NYUGALMAZOTT) kapitánynak; John Appelnek, aki az észak-karolinai Guilford megye seriffhivatalának (nyugalmazott) nyomozója; Chris Dozier nyomozónak, a Charlotte-Mecklenburg-i Rendőrkapitányság detektívének; mindenekelőtt pedig Ira J. Rimson bűnügyi nyomozónak, hogy tanácsokat adtak a Cessnával és a drogcsempészettel kapcsolatban.

Sokan bocsátották nagylelkűen rendelkezésemre idejüket és tapasztalatukat azok közül is, akik a veszélyeztetett fajok védelmével foglalkoznak. Külön köszönet illeti meg Bonnié C. Yates törvényszéki szakértőt, aki az emlősök specialistája, valamint Ken Goddardot, a Clark R. Bavin Országos Hal- és Vadvédelmi Törvényszéki Laboratórium igazgatóját; Lóri Brown nyomozóhelyettest és Tom Bennettet, az Egyesült Államok Hal- és Vadvédelmi Szolgálatának területi képviselőit; végül Howard Phelps és Carolyn Simmons vadörököt és a Pocosin-tavak Nemzeti Vadrezervátum személyzetét.

Dr. Dávid M. Bird, a McGill Egyetem munkatársa értékes információval szolgált a veszélyeztetett fajokról. Randy Pearce szájsebész és James W. Williams jogászdoktor a Tennessee állambeli melungeonokra vonatkozó tudását osztotta meg velem. Dr. Eric Buel, a Vermonti Törvényszéki Orvostani Laboratórium igazgatója az amelogeninről okított ki. Dr. Michael Badentől és dr. Claude Potheltől megtanultam, hogyan

lehet a fulladás körülményeire a kovamoszatok alapján következtetni.

De türelmesen felelgetett kérdéseimre Barry Faile kapitány, Lancaster megye seriffhivatalának munkatársa és Michael Morris, Lancaster megye halottkéme is. Dr. Michael Sullivan körülvezetett a Mecklenburg Megyei Orvosszakértői Intézetben. Terry Pitts, az Észak-Karolinái Temetkezési Vállalatok Igazgatóságától a ravatalozók alagsoráról nyújtott felvilágosítást. Judy H. Morgan, a Global Real Estate Institute munkatársa Charlotte ingatlanviszonyaira és földrajzi helyzetére vonatkozó tudásomat gyarapította.

Ezúttal is élvezhettem James Woodward támogatását, aki az Észak-Karolinái Egyetem charlotte-i kirendeltségének kancellárja. Köszönöm dr. André Lauzon rendőrfőnök segítségét, és minden kollégámét a Laboratoire de Sciences Judiciares et de Médecine Légale berkeiben. *Merd.*

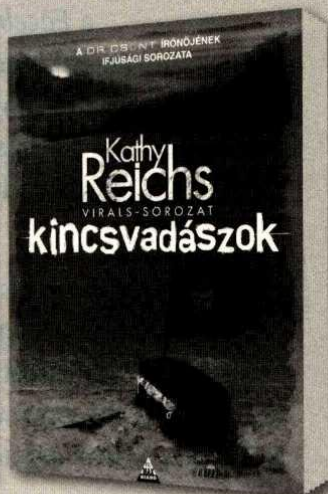
Ezer hála és köszönet Jim Junot-nak, aki legalább ennyi kérdésemet válaszolta meg.

Végtelen türelmű, briliáns szerkesztőm, Susanne Kirk kéziratom zökkenőit egyengette el.

Végül, de korántsem utolsósorban köszönetét mondok szuperszonikus ügynökömnek, Jennifer Rudolph Walshnak. Ugyanaznap jöttél elő Wyatt Z-vel, mint én a *Csupasz csontokkal*. Termékeny év volt.

KATHY REICHS,
a világhírű törvényszéki antropológus
fiával, Brendan Reichsszal közösen alkotja
ifjúsági sorozatát, a **Viralst**.

Tory Brennan vérében pezseg a kalandvágy. Nem csoda, hiszen a világhírű törvényszéki antropológus, Temperance Brennan unokahúga.

Tory és tudóspalánta barátai, Ben, Hi és Shelton Dél-Karolina egyik félreeső szigetén élnek, de szabadidejükben a Loggerhead-sziget mocsaraiban és a LIRI Kutatóintézet épülete körül ólálkodnak.

Amikor az intézet titkos laboratóriumából kiszabadítanak egy tudományos kísérletekre használt farkaskutyakölyköt, megfertőződnék a kutyaparvovírus egy kísérleti törzsével.

A titokzatos fertőzés örökre megváltoztatja a négy fiatal DNS-ét és életét. Már nem csak barátok – egy farkába tartoznak. Veszélyesek. Fertőzöttek.

KAPHATÓK A KÖNYVESBOLTOKBAN, VAGY JELENTŐS
KEDVEZMÉNNYEL MEGRENDELHETŐK A FUMAX.HU OLDALON.

Ha tetszett a könyv,
kövess bennünket
a *Facebookon*,
értékelj kiadványainkat
a *moly.hu*-n,
és vásárolj
a weboldalunkon.

EXTRA KEDVEZMÉNYEK, VÁLASZTHATÓ
AJÁNDÉKOK, NYEREMÉNYJÁTÉKOK,
INGYEN HÁZHOZSZÁLLÍTÁSI LEHETŐSÉG,
MÁSHOL MÁR NEM KAPHATÓ RITKASÁGOK,
ÉS IDŐSZAKOS EXKLUZÍV KIADVÁNYOK!

fumax.hu
facebook.com/fumaxkiado
moly.hu/tagok/fumax

LÉGY A KÖZÖSSÉGÜNK AKTÍV TAGJA!

Tempe Brennan halottakkal dolgozik, de az élőkért.

Aki ismeri Tempe Brennant, az jól tudja: igazi munkamániás. Most végre vakációzni készül Ryannel, a tengerkék szemű nyomozóhadnaggyal, akivel oly sok bűnügyet oldottak már meg együtt. A nyaralás szokás szerint mégsem akar összejönni. Minden egy ártatlan pikniken kezdődik, ahol Boyd, Tempe exférjének hű ebe, aki egyre nagyobb szakértelemmel tűr ki maradványokat a föld alól, rejtélyes medvecsonokra bukkan. Ez önmagában még nem lenne baj, de sajnos emberi kéztöcsontok is kerültek melléjük a szemeteszsákba...

És ahol egy bűnügy van, akad több is. Sziklafalnak csapódik, és lezuhan egy Cessna, pilótája és utasa megég. Kik ők, és milyen sötét titkokat rejtnek a maradványaik? A szálak egyre jobban összekuszálódnak. Tempet azonban nem olyan fából faragták, hogy egy kis nehézség visszariasztaná. Nem ijeszti el a nyomába szegődő, titokzatos Kaszás sem. Pedig lenne oka félelemre, hiszen a Kaszás nemcsak az ő, hanem a lánya életét is fenyegeti...

Az izgalmas nyomozás mellett mindeközben egy párkapcsolat kibontakozásának is tanúi lehetünk ebben a sodró tempójú, bravúrosan szerkesztett regényben. Elegánsan, sallangmentesen, egyedi humorral fűszerezve, ahogyan csak Kathy Reichs tudja.

CSONTBAN AZ IGAZSÁG

KATHY REICHS

3095 Ft

fumax.hu /fumaxkiado

ISBN 978-963-9863-86-2

9 789639 861862

**DR. TEMPE BRENNANHEZ HASONLÓAN,
KATHY REICHS IS KIVÁLÓ
TÖRVÉNYSZÉKI ANTROPOLÓGUS.
ENNÉL VALÓSÁGHÜBB THRILLERT
KERESVE SEM TALÁLSZ!**

A REGÉNY A

DZAT IJLETOJE